

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF THE DARK-HUNTER® SERIES

SHERIDAN

IBBYON

Người tình

Ryō ō

FANATASH LOVER

Nhà xuất bản Văn hóa Thông tin

Mục lục

Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Hồi Kết

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Đây là tác phẩm hư cấu. Mọi nhân vật, tổ chức, sự kiện được mô tả, xuất hiện trong tiểu thuyết đều là sản phẩm tưởng tượng của chính tác giả hoặc được tác giả sử dụng, mô tả theo sự tưởng tượng của mình.

MONG MUỐN CỦA EM LÀ MỆNH LỆNH ĐỐI VỚI TÔI

(Thay cho lời giới thiệu sách)

Grace lùi lại. Tim cô đập thành thịch. Điều này không phải thật. Không thể là thật. Cô chỉ say rượu và bị ảo giác thôi. Hay cũng có thể cô bị ngã dập đầu vào thành bàn và đang nằm bất tỉnh, chảy máu đến chết.

Đúng thế rồi! Thế nghe còn có lý.

Ít nhất thì điều đó còn có lý hơn trái tim đang đập thành thịch dồn máu hâm nóng khắp cơ thể cô. Trái tim đang van vì cô hãy lao vào người đàn ông này.

Và than hình anh ta mới đẹp làm sao.

Khi cô gặp ảo giác, cô gái, chắc chắn do cô đã quá mệt mỏi. Thời gian gần đây chắc hẳn cô đã làm việc quá vất vả. Cô đang bắt đầu mang những giấc mơ của bệnh nhân về nhà.

Anh đưa tay về phía cô và ôm đôi má cô trong đôi tay mạnh mẽ ấy. Grace không thể nhúc nhích. Tất cả những gì cô có thể làm là để mặc anh từ từ nâng khuôn mặt cô lên đến khi cô có thể nhìn sâu vào đôi mắt ấy, đôi

mắt mà cô chắc chắn đang xuyên thấu tâm hồn cô. Chúng thôi miên cô như thể một con thú săn mồi nguy hiểm đang thôi miên con mồi.

Cô run rẩy trong vòng tay anh.

Rồi đôi môi nóng bỏng đầy ham muốn áp vào môi cô. Grace rên lên đáp lại. Cô đã nghe nói rất nhiều về những nụ hôn khiến phụ nữ xúc động đến bủn rủn, nhưng đây là lần đầu tiên cô trải nghiệm điều đó.

Ôi, nhưng cô cảm thấy mùi vị của nó thật ngọt ngào, và mùi vị của anh còn tuyệt vời hơn...

MỘT HUYỀN THOẠI HY LẠP CỔ

Sở hữu một sức mạnh vô song và lòng dũng cảm phi thường, anh là người được các vị thần che chở, khiến những kẻ phàm trần sợ hãi và là niềm khao khát của tất cả những người phụ nữ nhìn thấy anh. Anh là người không biết đến luật lệ, không để tâm tới sự khoan dung với kẻ thù.

Chiến thuật của anh trên chiến trường cùng với tài cầm quân xuất chúng có thể sánh ngang với những cái tên như Asin, Ô đi xê và Héc Quyn, lịch sử còn ghi lại rằng ngay cả Thần Chiến tranh Ares hùng mạnh cũng không thể đánh bại anh.

Như thế là món quà của Thần Chiến tranh vẫn còn chưa đủ, người ta còn kể rằng ngay khi anh lọt lòng, Nữ thần Tình yêu Aphrodite đã hôn lên má anh và đảm bảo vị trí vĩnh viễn của anh trong ký ức của nhân loại.

Được Aphrodite ban phước, anh đã trở thành một người đàn ông mà không một người phụ nữ nào có thể chối từ. Về Nghệ thuật Yêu thì anh không có đối thủ - không một người phàm trần nào có thể bì kịp sự dẻo dai của anh. Dục vọng trong anh nóng bỏng và hoang dã, không ai có thể thuần phục được anh hay có thể từ chối anh.

Với ánh vàng của làn da và mái tóc, và ánh mắt của một chiến binh, chỉ riêng sự hiện diện của anh cũng đủ khiến phụ nữ mê mết, một khi đã được bàn tay anh chạm vào họ sẽ trở nên mù quáng vì sung sướng.

Không ai có thể cưỡng lại sức quyến rũ của anh.

Và anh đã phải hứng chịu một lời nguyền xuất phát từ sự ghen tị. Lời nguyền không bao giờ có thể hóa giải.

Giống như Tantalus[1] khốn khổ, lời nguyền đã bắt anh phải vĩnh viễn đi tìm kiếm sự thỏa mãn mà không bao giờ đạt được. Mong mỏi và khao khát từng cái đụng chạm của những người gọi anh đến và có nghĩa vụ phải đưa họ lên đến đỉnh cao khoái lạc.

Từ ngày rằm tháng này cho đến ngày rằm tháng sau, anh phải sống với cô ta, làm tình với cô ta, cho đến khi anh lại bị biến khỏi thế giới này.

Nhưng hãy cẩn thận, vì một khi đã được anh chạm vào, hình bóng anh sẽ mãi mãi được ghi dấu trong tâm trí người tình. Sẽ không một người đàn ông nào có thể làm cô ta thỏa mãn được nữa. Bởi vì không một người phàm trần nào có thể sánh được với một vẻ đẹp như thế. Sự cuồng nhiệt như thế. Sự ham muốn nhục dục mãnh liệt như thế.

Người mang lời nguyền.

Julian xứ Macedon[2]

Hãy ôm anh vào ngực và gọi tên anh ba lần vào đúng nửa đêm trăng tròn. Anh sẽ tới với bạn và cho đến ngày trăng tròn của tháng tiếp theo, thân thể anh ta sẽ thuộc quyền điều khiển của bạn.

Mục đích duy nhất của anh sẽ là làm bạn hài lòng, phục vụ bạn.

Làm cho bạn mãn nguyện.

Trong vòng tay của anh, bạn sẽ được biết thiên đường thực sự.

[1] Tantalus là con trai Thần Dớt, phạm tội bị đày xuống địa ngục chịu hình phạt đứng trong nước mà không thể uống vì mỗi khi chạm vào nước sẽ biến mất, đứng dưới cây đầy quả chín mà không thể ăn vì khi đưa tay ra quả cũng sẽ biến mất (ND).

[2] Macedon: Một vương quốc thời Hy Lạp cổ đại (ND).

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 1

"Cứng à, cậu cần phải nằm nghỉ."

Grace Alexander phát ngại trước giọng nói quá to của Selena khi họ ngồi trong một quán cà phê New Orleans nhỏ ăn nốt bữa trưa có cơm với đậu đỏ. Thật không may cho cô là Selena lại sở hữu một giọng nói có âm vực đáng yêu có thể nghe rõ cả trong giông bão.

Và theo sau đó là sự im lặng đột ngột của cả căn phòng đông đúc.

Liếc nhìn sang các bàn bên cạnh, Grace nhận thấy những người đàn ông đã dừng nói chuyện và quay sang nhìn họ chăm chăm với sự chú ý quá mức cô mong muốn.

Ôi trời! Selena không bao giờ có thể nói nhỏ một chút được sao? Và tệ hơn là không biết cô ấy định làm gì tiếp theo đây? Thoát y và nhảy múa trên bàn?

Vẫn thế.

Đây là lần thứ một triệu kể từ khi họ quen nhau, Grace đã ao ước giá như Selena có thể cảm thấy xấu hổ. Nhưng cô bạn khoa trương và thường là quá khích của cô không hề biết đến nghĩa của từ xấu hổ.

Grace lấy tay che mặt và cố gắng hết sức để có thể lờ đi những cái nhìn tò mò xung quanh. Cô những muốn chui xuống gầm bàn và hơn thế nữa là đá cho cô bạn mấy cái.

"Tại sao cậu không nói to thêm chút nữa đi Lanie?" cô thì thầm. "Mình sợ rằng đàn ông bên Canada họ chưa nghe thấy cậu nói gì đâu."

"Ồ, tôi cũng không biết nữa," người bồi bàn lạnh lợi có mái tóc nâu nói khi dừng lại tại bàn của họ. "Họ thường quay đầu về hướng nam ngay cả khi nghe chúng tôi nói"

Hơi nóng dồn lên má Grace khi cậu bồi bàn rõ ràng chỉ tầm tuổi học sinh cấp 3 nhìn cô cười tinh quái. "Tôi còn có thể giúp gì không thưa các quý cô?" cậu ta hỏi rồi nhìn chăm chăm vào Grace. "Hay chính xác hơn là tôi có thể làm gì giúp bà không thưa bà?"

Có cái túi nào để tôi chui đầu vào hay cái gậy nào để nện Lanie không?

"Tôi nghĩ là có đấy," Grace trả lời trong khi mặt nòng bưng. Chắc chắn cô sẽ giết chết Selena vì chuyện này. "Chúng tôi chỉ cần hoá đơn thanh toán thôi."

"Vâng, có ngay," cậu ta nói rồi lôi hoá đơn thanh toán ra và viết vội vàng lên đầu trang. Cậu ta đặt nó trước mặt Grace. "Xin cứ gọi cho tôi nếu bà cần thêm bất kỳ dịch vụ nào."

Sau khi cậu ta rời đi, Grace mới nhìn thấy tên và số điện thoại của cậu ta trên đầu tờ hoá đơn.

Selena nhìn vào tờ hoá đơn và cất tiếng cười lớn.

"Cậu cứ đợi đấy," Grace nói, cố nén cười khi cô tính toán phần của mình trông tổng hoá đơn trên chiếc máy tính Palm Pilot. "Tớ sẽ cho cậu biết tay vì chuyện này."

Selena phớt lờ lời đe dọa, vừa cho tay vào cái túi hạt cườm lấy tiền cô vừa nói, "này, này cậu cứ nói đi. Nếu tớ là cậu, tớ sẽ giữ số điện thoại đó. Cậu ta là một cậu chàng xinh trai đấy chứ."

"Trẻ con," Grace đính chính. "Tớ nghĩ là tớ sẽ bỏ qua thôi. Bị còng tay vì tội có quan hệ với một đứa trẻ vị thành niên là điều cuối cùng mà tớ mong muốn."

Selena liếc nhìn cậu bồi bàn đang đứng tựa một bên hông vào quầy bar, nói: "Ừ, nhưng cậu chàng có vẻ ngoài giống Brad Pitt kia đáng để mạo hiểm đấy. Không biết cậu ta có anh trai không nhỉ?"

"Tớ đang tự hỏi không biết Bill sẽ trả bao nhiêu để biết vợ mình đã dành toàn bộ thời gian ăn trưa hau háu nhìn một thằng bé con?"

Selena vừa đặt tiền lên mặt bàn vừa khịt mũi. "Tớ không hau háu nhìn cậu ta cho bản thân mình. Tớ nhìn hộ cho cậu. Mà nói cho cùng thì cái chúng ta đang bàn đến chính là đời sống tình dục của cậu."

"À, đời sống tình dục của tớ rất tuyệt và chắc chắn nó không có liên quan gì đến những người ngồi trong quán này." Quảng tiền của mình xuống bàn, Grace vơ nốt miếng pho mát còn lại và đi thẳng ra cửa."

"Đừng có cáu kỉnh thế," Selena nói và đi theo cô ra ngoài hoà lẫn vào đám đông khách du lịch và khách bộ hành đang chen chúc nhau trên quảng trường Jackson.

Một nhạc công saxophone đang chơi một bản nhạc jazz trên nền tạp âm lẫn lộn của tiếng người nói, tiếng ngựa hí, tiếng động cơ ô tô tất cả đang ào lên như một đợt sóng của hơi nóng hầm hập dội vào đầu cô.

Cố gắng hết sức để không để ý đến bầu không khí ngột ngạt đến mức khó thở, Grace đi len qua đám đông và những sạp hàng rong bày bán ngay cạnh hàng rào sắt vây quanh quảng trường Jackson.

"Cậu hiểu điều đó mà," Selena nói khi bắt kịp cô. "Ý mình là, ôi chúa ơi, Grace, đã bao lâu rồi? Hai năm?"

"Bốn năm," cô lơ đãng nói. "Nhưng ai thèm đếm cơ chứ?"

"Bốn năm không làm tình?" Selena thảng thốt nhắc lại vẻ không tin.

Một số người đi dạo dừng lại tò mò nhìn hết Selena lại đến Grace.

Và như thường lệ sau khi thu hút sự chú ý của mọi người, Selena vẫn thản nhiên nói tiếp. "Đừng nói với mình cậu đã quên rằng bây giờ là thời đại điện tử rồi nhé? Ý mình là, thật ra thì có bệnh nhân nào của cậu biết đã bao lâu rồi cậu chưa làm tình không?"

Grace nuốt miếng pho mát và ném cho Selena một cái nhìn nảy lửa. Không biết Selena có định hét lên cho tất cả mọi người và toàn thể lũ ngựa ở quận Vieux Carre này nghe thấy không?

"Cậu nói nhỏ thôi," cô nói, rồi nói thêm với giọng khô khốc, "tớ thấy bệnh nhân của tớ chả có liên quan gì đến việc tớ tái sinh lại thành một trinh nữ cả. Nhân tiện nói về thời đại điện tử, tớ thực sự không muốn chuyện riêng tư của mình lại gắn với những thứ dán nhãn lưu ý nguy hiểm và lại có cả pin nữa."

Selena khịt mũi. "Ờ, được lắm, nghe cậu nói thì hầu hết đàn ông nên dán nhãn lưu ý nguy hiểm." Cô giơ tay lên phác họa cho phát ngôn tiếp theo của mình. "Xin lưu ý, Cảnh báo người mắc bệnh tinh thần. Tôi, một người đàn ông, có xu hướng tâm lý thất thường, hay cáu bẳn, và có khả năng nói thẳng với một người phụ nữ cân nặng của cô ta không hề do dự."

Grace phá lên cười. Cô vẫn thường nói một mạch đoạn miêu tả đàn ông vừa rồi, nhưng người đàn ông cần dán nhãn lưu ý nguy hiểm, không biết bao nhiêu lần.

"À, tôi hiểu rồi thưa tiến sĩ Tình dục học," Selena nói, giả giọng của tiến sĩ Ruth. "Cô ngồi đó và nghe họ tâm sự những chi tiết thầm kín về những khó khăn trong tình dục mà họ gặp phải trong khi đó cô sống như một

thành viên chung thân của câu lạc bộ Teflon Panty (câu lạc bộ dành riêng cho nữ giới)."

Selena hạ giọng nói thêm "Tớ không thể tin được là với từng ấy thứ mà cậu phải nghe khi làm việc chả lẽ không cái gì có thể kích thích các hoóc môn của cậu hay sao."

Grace nhìn Selena một cách hài hước và nói: "Ừ đúng là tớ là chuyên gia trị liệu về tình dục. Nhưng tớ không thể giúp đỡ cho bệnh nhân của mình nếu tớ lại cảm thấy khoái cảm trong khi bệnh nhân đang tuôn ra những rắc rối của họ. Thực sự là Lanie à, tớ sắp bị lãnh cảm đến nơi rồi."

"Ừ, nhưng tớ không hiểu nổi cậu làm cách nào có thể khuyên giải họ khi mà bản thân cậu không hề gần gũi đàn ông."

Grace nhăn mặt lại và từ Trung tâm thông tin dành cho khách du lịch cô đi thẳng qua quảng trường đến quầy bói bài tây và xcô tay của Selena.

Khi vào đến cái bàn nhỏ bọc vải tím sẫm dùng để bói bài tây, cô thở dài, "Cậu biết không, giá mà tớ có thể tìm được một người đàn ông khả dĩ để mà hẹn hò. Nhưng phần lớn là phí thời gian đến nỗi tớ thà ngồi ở nhà xcô chiếu lại bộ phim "Tiếng lừa kêu" còn hơn."

Selena cười châm chọc, "Thế Gerry có vấn đề gì?"

"Mồm hôi"

"Còn Jamie?"

"Anh ta là một kẻ chỉ muốn đào mỏ. Đặc biệt những lúc ăn tối."

"Còn Tony?"

Grace chỉ nhìn cô.

Selena giơ cả hai tay lên trời. "Thôi được, có thể anh ta hơi có chút vấn đề về thói cờ bạc. Nhưng mà ai chả phải có thú vui."

Grace nhìn cô chăm chăm.

"Ồ, bà Selena, bà đã ăn trưa về rồi ă?" Sunshine hỏi vọng từ gian hàng bên cạnh chuyên bán ấm đun nước và pin của cô.

Sunshine trẻ hơn họ vài tuổi, tóc nâu dài và thường xuyên mặc những bộ váy khiến cho Grace liên tưởng đến một cô công chúa trong hội chợ.

Trang phục của cô ta hôm nay là một chiếc váy trắng loà xoà chắc hẳn trông sẽ rất kêu gọi nếu không có cái quần chèn ở dưới và một chiếc áo tay bông xinh xắn mặc trên.

"Vâng, tôi về rồi," Selena trả lời trong khi quì xuống để mở khoá cửa chiếc xe đẩy có bánh sắt của mình, sáng nào cô cũng khoá xe vào cánh cổng sắt bằng một chiếc xích xe đạp cho an toàn. "Có khách nào tìm tôi trong lúc tôi đi vắng không?"

"Có hai người đàn ông muốn xcô bài tây, họ hẹn sẽ quay lại sau bữa trưa."

"Cảm ơn cô." Selena cất ví vào trong xe rồi lôi ra một chiếc hộp xì gà màu xanh sẫm cô vẫn thường dùng để cất tiền, bộ bài tây bọc trong một chiếc khăn lụa đen và một cuốn sách mỏng bọc da nâu trông có vẻ kỳ quái mà Grace chưa nhìn thấy bao giờ.

Selena đội chiếc mũ nan rộng vành lên đầu rồi quay sang ngồi vào ghế.

"Cô đã đề giá hết lên hàng hoá chưa?" Cô hỏi Sunshine.

"Rồi," Sunshine vừa nói vừa giơ tay lấy cái ví. "Nhưng tôi vẫn nói rằng đó chỉ là đen đũi thôi. Nhưng ít nhất thì nếu có ai muốn hỏi giá cái gì trong

khi tôi đi vắng, thì ít nhất họ cũng vẫn có câu trả lời."

Một người phóng mô tô trông dữ tợn phanh hự lại. "Này, Sunshine," anh ta hét to, "vác xác xuống đây. Anh đói lắm rồi."

Sunshine phẩy tay "Harry, cứ ngồi trên xe đợi tí, nếu không thì anh cứ đi ăn một mình đi.", cô vừa nói vừa đi chậm chậm về phía anh ta. Cô trèo lên ngồi đằng sau xe mô tô của anh ta.

Grace nhìn hai người lắc đầu.. Sunshine cần được tư vấn về chuyện hẹn hò nhiều hơn nữa.

Cô nhìn theo khi họ đi qua quán Café du Monde. "Tớ cá là họ sẽ ăn tráng miệng với món bánh rán."

"Đồ ăn không phải thứ để thay thế cho tình dục," Selena nói rồi đặt bộ bài và cuốn sách lên mặt bàn. "Có phải cậu đang định nói là..."

"Thôi được rồi, tớ hiểu ý cậu rồi. Nhưng Lanie này, thật ra thì vì sao mà cậu lại bỗng nhiên quan tâm đến đời sống tình dục của tớ thế? Hay nói đúng hơn là việc tớ thiếu thốn chuyện đó?"

Selena đưa cho cô cuốn sách. "Bởi vì tớ có một ý kiến."

Lúc đó, cô cảm thấy ớn lạnh sống lưng ngay trong cái nóng hầm hập. Grace không phải là người hay sợ hãi. Trừ phi việc đó liên quan đến Selena hay những sáng kiến điên rồ của cô. "Không phải lại gọi hồn đấy chứ?"

"Không cái này hay hơn."

Trong thâm tâm, Grace hơi hoang mang và tự hỏi không biết cô sẽ làm gì nếu bây giờ ở đây là cô bạn giản dị cùng phòng với cô hồi năm thứ nhất ở trường Tulane thay vì cô Selena đồng bóng cứ muốn trở thành người

Gypsy này. Có một điều chắc chắn là cô ấy sẽ không nói bô bô về cuộc sống tình dục của cô giữa bàn dân thiên hạ đông đúc thế này.

Và bỗng nhiên, cô nhìn thấy một cách rõ ràng sự khác biệt giữa hai người. Trong cái thời tiết nóng ẩm thế này, cô thì mặc một chiếc váy không tay bằng lụa mỏng màu kô của Ralph Lauren, mái tóc đen búi gọn đằng sau, trong khi Selena mặc một chiếc váy đen dài lướt thướt trên thì mặc một chiếc áo quây màu tím dường như không đủ để che bộ ngực đồ sộ của cô.

Mái tóc quấn màu nâu dài ngang vai của Selena được buộc túm lên bằng một chiếc khăn lụa lốm đốm đen còn đôi khuyên tai to tướng hình mặt trăng bằng bạc thì lủng lẳng trên vai. Đây là chưa kể đến cả cái mỏ bạc mà cô buộc ở eo, cả thảy một trăm năm mươi chiếc chuông nhỏ. Cứ mỗi bước cô đi, những chiếc chuông lại kêu leng keng.

Mọi người thường xuyên nhận thấy sự khác biệt về mặt hình thức giữa họ, nhưng Grace biết rằng Selena giấu sự không ngoan và nhạy cảm của cô dưới bề ngoài "kỳ cục" đó. Ẩn sâu bên trong, hai người họ giống nhau đến mức ít ai có thể đoán được.

Ngoại trừ niềm tin kỳ lạ của Selena vào những chuyện huyền bí.

Và ham muốn tình dục không bao giờ thỏa mãn của Selena.

Tiến lại gần cô, Selena ấn quyển sách vào tay Grace còn đang đứng lưỡng lự và lật nhanh qua các trang sách. Grace phải cố hết sức để giữ cuốn sách khỏi bị rơi.

Hoặc cố gắng đảo mắt nhìn.

"Hôm nọ tớ tìm thấy cuốn này tại cửa hàng sách cũ gần bảo tàng Wax. Nó bị phủ cả núi bụi, tớ đang đi tìm một cuốn sách về thước đo tinh thần thì bắt gặp cuốn này, và đây..." Selena đặc thẳng chỉ vào một trang sách.

Grace nhìn vào bức hình và há hốc mồm.

Chưa bao giờ cô nhìn thấy một thứ như thế.

Người đàn ông trong bức hình trông thật mê hoặc, và bức tranh rõ ràng gây sốc đến từng chi tiết. Nếu không có mấy dấu hiệu rất ấn tượng ngay trên trang có bức tranh thì cô sẽ thề rằng đây là một bức ảnh chụp một pho tượng cổ Hy Lạp.

Không, cô tự đánh chính – là một vị thần Hy Lạp. Chắc chắn là không một người đàn ông phàm trần nào có thể đẹp đến vậy.

Đứng khóa thân trong tư thế hiên ngang, ở người đàn ông này toát lên một sức mạnh, quyền lực và cả sự căm dỗ thể xác trần trụi. Mặc dù đang ở tư thế hết sức thoải mái, tuy nhiên trông anh ta vẫn có vẻ của một con thú sẵn mồi bóng mượt sẵn sàng lao đi ngay khi nhìn thấy con mồi.

Những mạch máu của anh ta nổi rõ trên cơ thể hoàn hảo hứa hẹn một sức mạnh dẻo dai được sinh ra chỉ để làm cho phụ nữ sung sướng.

Miệng cô khô khốc, Grace nhìn chăm chú lên những cơ bắp của anh ta, những cơ bắp căng lên với tỉ lệ hoàn hảo với chiều cao và cân nặng cơ thể. Cô đưa mắt dọc theo những cơ bắp dẻo dai, săn chắc chia thành múi trên ngực anh, xuống cái bụng phẳng lì như tấm ván giặt đang khao khát một bàn tay phụ nữ chạm vào.

Xuống cái rốn của anh.

Và rồi xuống đến cái...

Ôi, không ai thèm đặt một chiếc lá vả che chỗ đó. Mà vì sao họ phải làm vậy chứ? Ai lại muốn đi che cái phần đàn ông đẹp đẽ đó lại chứ?

Chính vì thế, ai mà cần những thứ chạy bằng pin xung quanh cái đó trong nhà chứ.

Grace khẽ liếm môi và nhìn lại khuôn mặt anh ta.

Khi cô nhìn chăm chú vào khuôn mặt điển trai, sắc nét đang ẩn chứa một nụ cười tinh quái, cô cảm giác như có một cơn gió đang lật tung những cái khóa màu hung do mặt trời thiêu đốt đang quấn quanh cái cổ sinh ra để được hôn kia. Đôi mắt xanh lạnh lẽo nhìn như xuyên thủng mọi vật khi anh giơ cao chiếc khiên sắt trên đầu và hét lớn.

Cô bỗng cảm thấy sự kích động trong không khí nóng nực, bức bối quanh cô, nó như mơn trớn làn da trần của cô.

Cô gần như có thể nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh, cảm thấy vòng tay mạnh mẽ bọc lấy cô và kéo sát cô vào lồng ngực rắn chắc trong khi hơi thở ấm áp khẽ cù vào tai cô. Cảm giác đang được đôi tay mạnh mẽ kia ôm lấy cơ thể mình khiến cô cảm thấy bị kích thích như thể chúng đang tìm đến nơi sâu kín nhất của cô.

Cô thấy lạnh xương sống và cơ thể cô đang rung lên ở những chỗ mà trước đây cô không hề biết chúng cũng có thể rung. Đó là sự khao khát mãnh liệt mà cô chưa từng biết đến.

Cô ngược nhìn Selena xem cô ấy có bị tác động tương tự không. Giả sử cô ấy cũng có cảm giác tương tự thì quả thực là cô ấy chẳng có biểu lộ gì cả.

Chắc chắn là Grace bị ảo giác rồi. Hẳn là thế! Các gia vị trong món đậu đỏ đã ngấm vào óc cô và biến chúng thành món cháo đặc sệt rồi.

"Cậu thấy anh ta thế nào?" cuối cùng thì Selena cũng bắt gặp ánh mắt của cô và hỏi.

Grace nhún vai, cố gắng kìm chế ngọn lửa đang cháy âm ỉ khắp cơ thể cô. Nhưng mắt cô thì vẫn dán vào cơ thể hoàn hảo của anh ta. "Anh ta trông giống một khách hàng đăng ký với tớ hôm qua."

Thực sự thì không hẳn như vậy – anh chàng cô gặp hôm qua trông cũng khá bảnh trai, nhưng hoàn toàn chả có nét gì giống người đàn ông trong tranh.

Cô chưa từng bao giờ gặp bất kỳ ai như anh ta trong đời.

"Thật không?" Mắt Selena tối sầm lại trông vẻ đầy đe dọa rằng cô lại sắp có một bài thuyết giáo dài dằng dặc về duyên phận và những cuộc gặp gỡ tình cờ.

"Ừ," cô cắt ngang trước khi Selena kịp bắt đầu. "Anh ta nói với tớ là anh ta là một người đồng tính nữ bị kẹt trong cơ thể một người đàn ông."

Nét mặt Selena chùng xuống. Giãng lại cuốn sách từ tay Grace và gấp mạnh lại, Selena nhìn cô chăm chăm nói "Đây là một người kỳ lạ nhất."

Grace nhướn một bên lông mày lên.

"Đừng nói gì cả," Selena nói khi trở lại vị trí quen thuộc sau cái bàn. Cô đặt cuốn sách xuống bên cạnh. "Để tớ nói cho cậu nghe," – cô vỗ vỗ vào giữa cuốn sách hai lần – "đây chính là câu trả lời cho cậu."

Grace nhìn chăm chăm vào cô bạn thầm nghĩ cái người mà cô đang nhìn thấy ngồi đằng sau cái bàn phủ vải màu tím có bộ bài tây để trên và quyển sách kỳ lạ dưới tay kia không biết có đúng là quý bà Selena, người vẫn tự xưng là Người tình mặt trắng hay không. Và khoảnh khắc đó, cô gần như tin rằng Selena chính là một Gypsy bí ẩn.

Giá như cô có thể tin vào những chuyện như vậy.

"Được rồi," Grace nhân nhượng. "Thôi bây giờ rời cái quầy này và nói cho tớ biết cái cuốn sách này và bức tranh kia sẽ làm gì với đời sống tình dục của tớ."

Mặt Selena bỗng trở nên cực kỳ chân thành. "Cái anh chàng mà tớ chỉ cho cậu... Julian... là một nô lệ tình yêu của Hy Lạp người sẽ tuyệt đối nghe lời và phụng sự bất kỳ ai gọi đến anh ta."

Grace cất tiếng cười lớn. Cô biết làm vậy là thô lỗ, nhưng cô không thể dừng được. Nhưng trên đời này làm sao một người nghiên cứu về thành phố Rhodes của Hy Lạp cổ đại, một tiến sĩ về lịch sử cổ đại và vật lý, cho dù người đó có tính khí của Selena đi chăng nữa, lại có thể tin vào chuyện nhảm nhí này?

"Đừng có cười. Mình nói nghiêm túc đấy."

"Ừ, mình biết, chính vì thế mà chuyện này trở nên buồn cười hơn." Grace hăng giọng rồi nói nhỏ. "Thôi được. Thế tớ phải làm gì bây giờ? Cởi hết quần áo và nhảy múa cạnh nhà ga Pontchartrain vào lúc nửa đêm à?' Cô hơi nhếch mép bất chấp Selena mắt đang tối sầm đầy đe dọa. "Cậu nói đúng, tớ cần phải làm chuyện đó, nhưng không phải với một nô lệ tình yêu Hy Lạp đẹp trai nào đó."

Cuốn sách bỗng rơi khỏi bàn.

Selena hét lên và nhảy ra trốn vào sau thành ghế.

Grace thở hỗn hển. "Cậu lấy cùi chỏ đẩy cuốn sách rơi đúng không?"

Selena mắt tròn, lắc đầu.

"Thôi đủ rồi Lanie."

"Tớ không làm điều đó," cô nói mặt trở nên cực kỳ nghiêm trọng. "Tớ nghĩ chúng ta đã xúc phạm đến anh ta."

Grace vừa lắc đầu trước chuyện nhảm nhí đó vừa lôi kính và chìa khoá xe ra khỏi ví. Đúng rồi, lần này cũng giống như hồi còn học Đại học Lanie đã xui cô bói bằng bảng Ouija và Lanie đã làm cho nó nói rằng đến năm ba mươi tuổi, Grace sẽ lấy một vị thần Hy Lạp và có với anh ta sáu người con.

Cho tới tận bây giờ, Selena vẫn chối không chịu nhận là mình đã đẩy miếng kim loại đó.

Và lúc này đây, thời tiết tháng tám quá nóng nực để có thể tranh cãi.

"Nào, bây giờ thì tớ cần phải quay lại văn phòng, tớ có một cuộc hẹn lúc hai giờ, tớ không muốn bị kẹt xe đâu." Cô đeo cặp kính mát Ray-Ban lên và hỏi: "thế tối nay cậu có đến không?"

"Chắc chắn không gì ngăn cản được tớ. Tớ sẽ mang rượu vang đến."

"Thế nhé, gặp lại cậu tám giờ tối nay." Grace dừng bước nói thêm, "Cho tớ gửi lời hỏi thăm Bill và cảm ơn anh ấy đã cho phép cậu tới dự sinh nhật tớ."

Selena nhìn theo cô và mỉm cười. "Cứ chờ đấy để xem quà sinh nhật của cậu là gì," cô thì thầm, và lật cuốn sách lên. Cô vuốt nhẹ lên tấm bì da của cuốn sách, phủi sạch những hạt bụi bẩn đang bám vào.

Selena mở lại cuốn sách, cô nhìn chăm chăm vào bức hình sinh động, vào đôi mắt được vẽ màu đen nhưng lại làm cho người ta có cảm giác nó có màu xanh nước biển sẫm.

Cô đã từng đọc câu thần chú này và nó đã hiệu nghiệm. Cô rất chắc chắn về điều này.

"Anh sẽ thích cô ấy, Julian," Selena vừa thì thầm với bức tranh vừa đưa tay vuốt dọc cơ thể hoàn hảo của anh. "Nhưng tôi phải cảnh báo với anh trước là cô ấy sẽ cố gắng là một vị thánh. Và chiếm được cô ấy cũng khó khăn chả khác gì chiếm thành Troa đâu. Nhưng tôi vẫn nghĩ rằng nếu có ai đó có thể giúp cô ấy tìm lại được bản thân thì người đó chính là anh."

Bỗng cô cảm thấy quyển sách đang ấm lên dưới tay và cô hiểu đó là cách anh ấy biểu lộ sự đồng tình.

Grace có thể nghĩ niềm tin của cô thật điên rồ, nhưng là người con thứ bảy của người con gái thứ bảy trong gia đình mang dòng máu Gypsy chảy trong huyết quản, Selena biết rằng trên đời có những điều không thể giải thích nổi. Có những nguồn năng lượng bí mật được ẩn giấu đâu đó chờ người phát hiện.

Và đêm nay là đêm trăng tròn.

Cất cuốn sách vào nơi trong chiếc xe đẩy và khoá lại cẩn thận, cô chắc chắn rằng chính số phận đã đặt cuốn sách vào tay cô. Cô đã cảm thấy nó vẫy gọi cô ngay khi cô đặt chân vào cửa hàng sách cũ nơi nó nằm.

Nhưng bởi vì cô đã có cuộc sống hôn nhân hạnh phúc trong vòng hai năm qua nên cô biết cuốn sách không phải dành cho cô, nó chỉ mượn cô để đi đến cái đích của nó.

Đến với Grace.

Cô cười ngoác miệng. Cứ thử tưởng tượng bạn có một nô lệ tình yêu Hy Lạp vô cùng đẹp trai sẵn sàng phục vụ bạn trong cả một tháng trời...

Ôi, đây chắc chắn sẽ là món quà sinh nhật mà Grace sẽ phải nhớ suốt đời.

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vài tiếng sau, Grace mở cửa ngôi nhà hai tầng của mình và bước vào phòng chờ. Cô thả một nắm thư từ xuống cái bàn nhỏ thiết kế kiểu cổ kê cạnh cầu thang rồi khóa cửa lại và ném chìa khóa xuống cạnh đống thư từ.

Khi cô cởi đôi giày cao gót đen khỏi chân, sự tĩnh lặng ủa vào trong tai cô và sâu trong ngực cô như bị chèn một khối nặng trĩu. Đêm nào cũng như đêm nào, mọi hoạt động của cô đều theo một lịch trình định sẵn. Cô trở về ngôi nhà vắng lặng, thả thư từ lên mặt bàn, lên gác thay đồ, ăn một chút gì đó, kiểm tra thư, đọc sách, gọi điện cho Selena, kiểm tra hộp thư thoại, rồi đi ngủ.

Selena nói đúng, cuộc sống của Grace là một buổi học ngắn ngủi, tẻ ngắt và đơn điệu.

Ở tuổi hai chín, Grace đã cảm thấy mệt mỏi với nó.

Chết tiệt, bây giờ thậm chí anh chàng Jamie "tinh tượng" cũng đã bắt đầu trở nên đáng yêu.

À, có lẽ không phải Jamie, và nhất là không phải căn bệnh tinh tượng của anh ta, mà chắc chắn là một người nào đó hiện đang ở đâu đó, một người không hề gốc gác.

Liệu có một người như thế không?

Trong khi bước lên gác, Grace đã quyết định rằng việc cô sống một mình chả có gì là quá kinh khủng. Ít nhất là cô có vô khối thời gian cho những sở thích của mình. Hoặc thời gian để hình thành sở thích mới, cô thầm nghĩ khi bước qua phòng khách để đi về phòng ngủ. Một ngày nào đó, cô sẽ thực sự có một sở thích riêng.

Cô vào phòng ngủ, thả đôi giày cạnh giường rồi nhanh chóng thay quần áo.

Cô vừa buộc xong túm tóc đuôi gà lên thì có tiếng chuông cửa reo.

Xuống cầu thang, cô mở cửa cho Selena vào.

Cửa vừa mở, Selena đã gất lên, "Thế tối nay cậu không mặc bộ đó à?"

Grace nhìn xuống những lỗ thủng trên chiếc quần jean và chiếc áo phông quá khổ của cô. "Cậu bắt đầu để ý đến cách ăn mặc của mình từ bao giờ thế?"

Và cô lại thấy nó trong chiếc túi to tướng Selena vẫn dùng để đựng rau quả. "Hừ, không phải lại quyển sách đó chứ."

Selena hơi tự ái một chút nói: "Cậu biết vấn đề của cậu là gì mà Gracie?"

Grace nhìn lên trần nhà hòng tìm kiếm sự giúp đỡ từ trên trời. Nhưng thật không may cho cô, chẳng thấy có sự giúp đỡ nào xuất hiện. "Cái gì? Vấn đề có phải do tớ không chịu phát điên lên vì trăng tròn và buông tằm thân béo ú đầy tàn nhang của tớ cho tất cả các gã đàn ông mà tớ gặp không?"

"Vấn đề là ở chỗ cậu không biết mình thật sự đáng ngưỡng mộ thế nào."

Trong khi Grace vẫn còn đứng chôn chân vì lời nhận xét bất ngờ đó thì Selena cầm theo cuốn sách đi vào phòng khách và ngồi xuống bàn cà phê. Tiếp đó, Selena lôi chai rượu từ trong túi ra và tiến thẳng xuống bếp.

Grace chả buồn đi theo. Cô đã gọi bánh pizza trước khi cô rời văn phòng, và cô biết rằng Selena đang lấy ly để uống rượu vang.

Như thế bị một bàn tay vô hình lôi đi, Grace thấy mình bị kéo về phía bàn cà phê và quyển sách.

Tự nhiên tay cô với ra quyển sách, và khi cô chạm vào lớp da mềm của bìa sách, cô có thể thề rằng cô cảm thấy cái gì đó vượt khế má cô.

Điều này thật nực cười.

Mày không tin vào câu chuyện này.

Grace lấy tay sờ khắp bề mặt nhẵn mịn, hoàn hảo của lớp da bìa, cô nhận thấy rằng không có tiêu đề hay bất kỳ dòng chữ nào trên đó, cô mở sách ra.

Đây là cuốn sách kỳ lạ nhất mà cô từng được thấy. Những trang sách trông như thể trước đây chúng từng là những cuộn da hay thứ gì đó tương tự, rồi sau đó chúng bị ép vào cuốn sách này.

Tấm bìa da dê đã được tẩy trắng nhẵn lại dưới ngón tay cô khi cô giở tới trang thứ nhất và thấy ba hình tam giác giao nhau và hình ảnh lõi cuốn của ba người phụ nữ chụm kiếm.

Grace cau mày, nó gọi cho cô nhớ lại một biểu tượng cổ của Hy Lạp.

Càng tò mò hơn, cô giở lướt cả cuốn sách và phát hiện ra rằng toàn bộ là giấy trắng trừ ba trang...

Thật kỳ quặc.

Chắc hẳn đây là một loại sách phác thảo dành cho các nghệ sĩ hay nhà điêu khắc cô quả quyết. Đó là cách giải thích duy nhất cho những trang sách bị bỏ trắng. Chắc đã có điều gì đó xảy ra trước khi người hoạ sĩ có cơ hội thêm thắt cái gì đó vào cuốn sách.

Nhưng điều đó không hoàn toàn giải thích được vì sao các trang sách trông lại cũ hơn phương pháp đóng gáy sách rất nhiều...

Lật ngược trở lại bức tranh vẽ người đàn ông, cô cố đọc những dòng chữ viết dưới tranh, nhưng không thể hiểu được nội dung. Không giống Selena, cô trốn tất cả các buổi học tiếng Hy Lạp cổ như thể chúng là độc dược, và nếu không có Selena chắc cô chả bao giờ thi đỗ môn học quan trọng đó.

"Đối với mình thì đó chỉ là tiếng Hy Lạp thôi," cô nói nhỏ, rồi hướng sự chú ý trở lại người đàn ông.

Anh ta thật phi thường. Quá hoàn hảo và kêu gọi.

Kêu gọi không thể tin nổi.

Hoàn toàn bị anh ta thu hút, cô tự hỏi không biết người ta phải mất bao lâu để có thể vẽ được một bức tranh hoàn hảo đến như vậy. Người hoạ sĩ chắc phải mất hàng năm trời, bởi vì nếu nói một cách văn vẻ thì người đàn ông trong tranh trông như sắp bước ra khỏi trang sách vào nhà cô.

Selena dừng lại ở cửa ra vào khi cô thấy Grace đang nhìn chăm chăm vào Julian. Trong bao nhiêu năm biết Grace, đây là lần đầu tiên cô thấy bạn mình bị hút hồn đến như vậy.

Tốt.

Có thể Julian sẽ giúp được cô ấy.

Bốn năm quả là quãng thời gian quá dài.

Nhưng Paul quả thật là một con lợn ích kỷ không thể chấp nhận được. Sự thờ ơ của anh ta đối với cảm xúc của Grace đã khiến cô phát khóc trong cái đêm mà anh ta lấy đi sự trong trắng của cô.

Và không một phụ nữ nào đáng phải khóc. Đặc biệt khi cô ấy đang ở bên người nói quan tâm đến cô.

Julian hoàn toàn thích hợp với Grace. Một tháng ở với Julian sẽ khiến Grace hoàn toàn quên Paul. Và một khi Grace đã được nếm mùi vị của tình yêu đích thực từ hai phía, cô ấy sẽ hoàn toàn thoát khỏi sự ám ảnh về sự độc ác của Paul mãi mãi.

Nhưng trước tiên Selena sẽ phải biến cô bạn cùng phòng cứng đầu này thành một cô gái nhỏ dễ thương đã.

"Cậu đã gọi pizza chưa?" Selena vừa hỏi vừa đưa cho Grace ly rượu vang.

Grace không hề để ý. Vì một lý do nào đó, cô không thể rời mắt ra khỏi bức tranh.

"Gracie à?"

Chớp chớp mắt, Grace miễn cưỡng nhìn lên, "Hả?"

"Bắt trúng quả tang cậu xem rồi nhé," Selena trêu.

Grace hăng giọng, "Thôi, làm ơn đi, đây chỉ là một bức tranh đen trắng nhỏ thôi."

"Này, không có thứ gì nhỏ trong bức tranh đó đâu nhé."

"Cậu thật là xấu đấy Selena."

"Nhưng mà thật thà. Thêm rượu vang không?"

Như đã được dàn cảnh trước, chuông cửa vang lên. "Để tớ," Selena nói và đặt ly rượu xuống góc bàn rồi đi về phía phòng chờ. Vài phút sau, Selena quay lại.

Grace muốn để cho mùi thơm quyến rũ của chiếc bánh pizza xúc xích kéo tâm trí cô khỏi cuốn sách và người đàn ông đã tạc hình ảnh của mình vào phần vô thức của cô.

Nhưng điều đó đâu có dễ.

Thật ra, tại thời điểm đó việc đó còn khó khăn hơn.

Cái quái gì đang diễn ra với cô thế này? Cô là Nữ hoàng Băng giá. Ngay cả Brad Pitt và Brendan Fraser còn không thể mê hoặc được cô. Mà họ thì đầy màu sắc và sống động.

Thế thì bức tranh này có nghĩa lý gì?

Hay là anh ta?

Grace thận trọng cắn một miếng bánh và dường như để tự vệ, cô đi ra chỗ cái ghế bành ở phía kia của căn phòng. Ở đó cô sẽ thấy rằng cuốn sách và Selena nằm trong tầm kiểm soát của cô.

Sau khi ăn bốn miếng pizza, hai cái bánh kem Hostess, uống bốn ly rượu vang và xem hết bộ phim, cô và Selena nằm dài trên đồng nệm ghế trải trên sàn nhà cười bộ phim "Mười sáu ngọn nến".

"Anh nói rằng hôm nay là sinh nhật anh," Selena vừa hát vừa đập tay xuống sàn nhà như đang đập trống. "Hôm nay cũng là sinh nhật của em."

Grace đập đầu xuống tấm nệm rồi cười khúc khích, đầu cô đang bị rượu vang làm cho ong lên.

"Gracie?" Selena trêu, "Cậu say đấy à?"

Cô lại khúc khích cười. "Có thể tớ vui vì đang ăn bánh, bánh qui Pop-Tart."

Selena cười Grace và kéo cái dây buộc tóc khỏi đầu Grace.

Cậu có muốn làm một cuộc thí nghiệm nhỏ không?"

"Không!" Grace nói quả quyết và vuốt gọn mái tóc loà xoà ra sau tai. "Tớ không muốn làm trò Ouija, cũng không muốn trò quả lắc, và tớ thề là nếu tớ thấy bất kì một quân bài tây hay viên đá ma thuật nào tớ sẽ đổ cả đồng bánh lên đầu cậu đấy."

Selena căn môi rồi lôi cuốn sách khỏi bàn và mở nó ra.

Còn năm phút nữa là đến nửa đêm.

Cô giơ bức tranh lên cho Grace nhìn và chỉ vào thân hình hoàn hảo trong đó. "Thế còn anh ta thì sao?"

Grace nhìn bức tranh và mỉm cười. "Anh ta trông dễ thương đấy chứ?"

Ồ, rõ ràng là đã có tiến bộ. Selena không thể nhớ nổi lần cuối cùng Grace khen ngợi diện mạo một người đàn ông là từ khi nào. Cô vẩy vẩy cuốn sách một cách khiêu khích trước mặt Grace và nói: "Thôi nào, Gracie. Thú nhận đi. Cậu muốn anh chàng đẹp trai này."

"Nếu tớ nói tớ sẽ ném anh ta ra khỏi giường vì tội ăn bánh qui thì cậu có để cho tớ yên không?"

"Cũng có thể. Thế cậu còn ném anh ta khỏi giường vì những lý do gì khác nữa?"

Cô ngược mắt lên và nằm gồi đầu lên chiếc gối. "Vì tội ăn lòng của con chuột bần thiu đầy mỡ?"

"Bây giờ tớ nghĩ tớ chuẩn bị đồ bánh đây."

"Thôi xem phim đi."

"Chỉ với điều kiện cậu thử lời cầu nguyện nho nhỏ này."

Grace ngóc đầu lên và thở dài. Cô biết thà làm thế còn hơn tranh luận với Selena – và gương mặt cô đã lộ rõ điều này. Và không gì, kể cả bây giờ thiên thạch có rơi trúng căn phòng này thì cũng không thể làm Selena ngừng nói cho tới khi cô ấy đạt được mục đích.

Với lại, cũng chẳng hại gì. Cô đã biết từ nhiều năm nay, rằng những lời cầu nguyện và những câu thần chú ngu ngốc của Selena chẳng bao giờ đem lại kết quả gì. "Thôi được. Nếu điều đó làm cậu dễ chịu hơn, tớ sẽ làm."

"Có thể chứ!" Selena nói và tóm lấy tay cô kéo cô đứng lên. "Chúng ta cần phải ra ban công."

"Cũng được, nhưng tớ không vật đầu một con gà đã bị yếm bùa hay uống bất cứ thứ kinh khủng nào đâu đấy nhé."

Cảm giác như một đứa trẻ tại một bữa tiệc ngủ qua đêm vừa bị thua trò chơi trả lời câu hỏi, Grace để mặc cho Selena kéo cô ra khỏi cửa. Không khí ẩm ướt tràn vào phổi cô, có tiếng dế kêu du dương và trên đầu họ là hàng ngàn ngôi sao đang lấp lánh. Grace đoán rằng đây là một đêm tuyệt vời để triệu gọi nô lệ tình yêu.

Cô cười thầm trước ý nghĩ đó.

"Thế cậu muốn tớ làm gì?" Cô hỏi Selena. "Cầu nguyện một hành tinh nào đó à?"

Selena lắc đầu rồi đưa cô ra đứng trong vòng tròn ánh trăng hắt từ mái hiên của nóc nhà xuống. Selena đưa cho cô quyển sách đã được mở. "Ôm nó vào ngực cậu."

"Ôi anh yêu," Grace nói với vẻ chế giễu trong khi đang ôm cuốn sách vào ngực như ôm người yêu. "Anh làm em thấy nóng rục lên. Em không thể chờ đến khi được cắn ngập vào cơ thể tuyệt vời của anh."

Selena cười. "Cậu thôi đi. Đây là chuyện nghiêm túc đấy!"

"Nghiêm túc? Thôi cho mình xin. Hôm nay là sinh nhật lần thứ 29 của mình vậy mà mình đứng ở ngoài này, chân trần, mặc một cái quần jean mà nếu mẹ mình nhìn thấy chắc chắn mẹ mình sẽ đốt ngay, ôm một quyển sách ngu ngốc vào ngực hòng triệu gọi một kẻ nô lệ tình yêu Hy Lạp nào đó từ thời cổ đại." Cô nhìn Selena tiếp: "Mình biết một cách làm cho chuyện này trở nên nhảm nhí hơn..."

Grace một tay giữ cuốn sách, tay kia dang rộng, đầu ngả về phía sau chăm chú nhìn bầu trời đêm, "Ôi, hãy đến với tôi nô lệ tình yêu vĩ đại, hãy làm những chuyện đồi bại của anh với tôi. Tôi yêu cầu anh hiện ra," cô nói và hơi nheo nheo đôi lông mày.

Selena khịt mũi, "Cậu làm không đúng kiểu rồi. Cậu phải gọi tên anh ta ba lần."

Grace đứng thẳng người lên: "Nô lệ tình yêu, Nô lệ tình yêu, Nô lệ tình yêu."

Selena đứng, hai tay chống nạnh, nhìn cô chăm chăm: "Julian xứ Macedon."

"Ôi, xin lỗi." Grace lại ôm quyển sách vào ngực và nhắm mắt. "Hãy đến và xoa dịu những thứ thịt đang căng lên của tôi, hỡi Julian xứ Macedon, Julian xứ Macedon, Julian xứ Macedon."

Rồi cô quay lại nhìn Selena nói: "Cậu biết không, nói câu đó ba lần liền cũng khó phết đấy."

Nhưng Selena chẳng thèm mảy may để ý đến cô. Cô ấy còn đang mãi nhìn quanh xem có thấy anh chàng Hy Lạp đẹp trai nào không.

Grace đảo mắt khi một cơn gió nhẹ thổi qua sân thượng đem theo mùi gỗ đàn hương thoang thoảng bao bọc lấy họ. Grace dành một giây để thưởng thức mùi thơm dễ chịu trước khi nó biến mất và cơn gió cũng lặng xuống trả lại bầu không khí oi bức, ngọt ngào điển hình của đêm tháng tám.

Bỗng nhiên, có tiếng động khe khẽ từ sân sau. Tiếng lá xào xạc phát ra từ phía đám cây bụi.

Grace nhú mày lại nhìn ra những bụi cây đang đung đưa.

Rồi bỗng cô nảy ra ý nghĩ tinh quái. "Ôi Chúa ơi!", Grace hồn hên và chỉ tay ra phía bụi cây ở sân sau. "Selena, nhìn kìa!"

Selena háo hức quay vội lại phía sau. Một bụi cây đang lắc như thể có ai đang nấp đằng sau.

"Julian?" Selena gọi.

Selena tiến thêm một bước.

Cái cây oằn xuống. Bỗng, một tiếng rít và tiếng meo ngay sau đó là hai con mèo lao ra và chạy băng qua sân sau.

"Trông kìa, Lanie, anh mèo Tôm đã đến để giải thoát tớ khỏi cuộc sống độc thân đấy." Dùng cánh tay kẹp cuốn sách vào ngực, Grace đưa tay áp mu bàn tay vào lông mày giả vờ bị ngứa. "Cứu tôi với, Nữ thần Mặt trăng. Tôi phải làm gì khi có một người cầu hôn mà tôi không hề mong đợi đến với tôi. Hãy giúp tôi nhanh lên, trước khi mà anh ta làm tôi chết vì dị ứng."

"Đưa cuốn sách cho tớ," Selena gắt và giăng cuốn sách khỏi ngực cô. Cô quay trở vào nhà, vừa đi vừa giở sách. "Chết tiệt, mình đã làm sai ở đâu nhỉ?"

Grace mở cửa cho Selena bước lại vào căn phòng mát mẻ. "Cậu không làm gì sai cả, bạn yêu dấu ạ. Đó chỉ là trò đùa thôi. Tớ còn phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa rằng có những ông già bé nhỏ đang ngồi ở đâu đó viết ra những thứ này hả? Tớ cá là bây giờ ông ta đang cười ngất khi thấy chúng ta ngốc nghếch đến vậy"

Có thể chúng ta còn phải làm thêm cái gì đó nữa. Tớ cá là trong mấy đoạn đầu có cái gì đó mà tớ không thể đọc được. Đó hẳn là nó."

Grace khoá cái cửa kính trượt và tự nhủ mình phải kiên nhẫn. Thế mà Selena gọi mình là kẻ bướng bỉnh.

Chuông điện thoại reo lên, nhắc ống nghe, Grace thấy giọng Bill tìm Selena.

"Của cậu đấy," cô nói rồi đưa điện thoại cho bạn.

Selena cầm điện thoại. "Vâng?" Cô ngừng mấy phút và Grace có thể nghe thấy giọng Bill gấp gáp. Qua những biến đổi đột ngột trên sắc mặt Selena, cô đoán chắc có chuyện gì rồi.

"Được rồi, được rồi. Em sẽ về ngay đây. Anh có chắc anh không sao chứ? Được, em yêu anh. Em về đây - đừng cố làm gì cả, cứ chờ em về."

Một nỗi sợ hãi chợt quặn lên trong lòng Grace. Cô thấy như tái hiện lại trước mắt cô hình ảnh người cảnh sát trước cửa phòng ngủ của cô và giọng nói thất vọng của anh ta: "Tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo với cô..."

"Có chuyện gì thế?" Grace hỏi.

"Bill bị ngã trong khi chơi bóng rổ và bị gãy tay."

Cô thở phào nhẹ nhõm. Ông Chúa, đó không phải là vụ đâm xe. "Anh ấy ổn chứ?"

"Anh ấy nói thế. Bạn anh ấy đã đưa anh ấy tới bác sĩ để chụp X – quang rồi đưa anh ấy về nhà. Anh ấy bảo tớ không phải lo lắng, nhưng tớ nghĩ tớ phải về nhà ngay đây."

"Cậu có muốn tớ chở cậu về không?"

Selena lắc đầu. "Không. Cậu uống nhiều rượu hơn tớ. Với lại, tớ chắc là không có gì nghiêm trọng đâu. Cậu biết tớ mà lo lắng thì không thể giấu ai được. Cậu cứ ở nhà và xem nốt bộ phim đi. Sáng mai tớ sẽ gọi lại cho cậu."

"Thôi được. Nhớ cho tớ biết tình hình của anh ấy."

Selena thu dọn túi xách và lấy chìa khoá xe. Khi đã ra đến cửa, cô dừng lại và đưa lại quyển sách cho Grace. "Cái quái gì thế này. Cậu giữ lấy nó đi. Chắc tớ sẽ thành trò cười cho cậu trong mấy ngày tới mỗi khi cậu nhớ lại tớ đã ngu ngốc thế nào."

"Cậu không ngu ngốc. Cậu chỉ lập dị thôi."

"Người ta cũng nói về Mary Todd Lincoln như thế. Rồi người ta giam bà ta lại."

Grace cười đỡ lấy cuốn sách và nhìn theo Selena đến khi cô ra tới xe. "Cậu lái xe cẩn thận nhé," Cô đứng ở cửa hét lên. "Cảm ơn món quà của cậu và cảm ơn cậu đã đến."

Selena vẫy tay trước khi nổ máy chiếc xe Jeep Cherokee và phóng đi.

Thở dài mệt mỏi, Grace đóng sập cửa và khoá lại, rồi ném cuốn sách lên ghế sofa. "Bây giờ thì ở yên đấy, Nô lệ tình yêu."

Grace cười khi nghĩ lại trò ngốc nghếch của họ. Không biết Selena có bao giờ thôi những trò nhảm nhí đấy đi không?

Cô tắt ti vi và đem bát đĩa vào bếp rửa. Trong khi cô rửa bát đĩa, cô thấy một luồng sáng loé lên.

Thoạt tiên cô nghĩ nó có thể là tia sét.

Rồi cô nhận ra rằng nó phát ra từ bên trong ngôi nhà.

"Cái quái...?"

Cô đặt những cái ly rượu sang một bên rồi bước vào phòng khách. Đầu tiên cô chẳng nhìn thấy gì cả. Nhưng khi bước qua cửa cô cảm thấy sự hiện diện của một vật lạ. Cảm giác đó khiến cô dựng tóc gáy.

Cô bước từng bước thận trọng vào phòng và nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng ngay trước cái tròng kỷ.

Đó là một người đàn ông.

Một người đàn ông đẹp trai.

Một người đàn ông hoàn toàn khoẻ thân

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Phản ứng như bất kỳ người đàn bà nào trên đời này khi thấy một người đàn ông khóa thân trong phòng khách nhà mình, Grace hét lên.

Rồi lao ra phía cửa.

Nhưng cô quên mất mất đồng nệm mà lúc nãy họ chồng lên vẫn còn đang nằm trên sàn nhà. Trượt trên hai cái nệm, cô ngã xõng soài ra.

Không! Cô thầm kêu lên khi cô bị va xuống sàn nhà đau điếng một bên hông. Cô phải làm gì đó để tự vệ.

Khiếp sợ và run rẩy, cô bò qua đồng nệm ghé tìm kiếm một vũ khí gì đó. Cảm thấy có cái gì đó, cô đưa tay ra với, cái cô tìm được là đôi dép tai thỏ màu hồng đi trong nhà.

Chết tiệt! Qua khoeo mắt cô thấy cái chai rượu vang. Grace bò về phía đó và tóm lấy chai rượu rồi giơ về phía kẻ đột nhập,

Nhanh hơn cô có thể phản ứng, anh ta choàng tay ôm ngang eo cô và nhẹ nhàng giữ chặt nó. "Cô có đau không?", anh ta hỏi.

Rất duyên dáng nhưng cũng đầy nam tính, giọng nói của anh ta ấm áp với một ngữ điệu chỉ có thể tả là du dương. Gợi tình. Và nói một cách thẳng thắn là quyến rũ.

Grace gần như tê liệt, cô ngước mắt lên và...

Chà...

Thành thật mà nói là cô chỉ nhìn thấy một thứ, và cái đó làm cho mặt cô nóng hơn cả món canh mướp Cajun. Làm sao cô có thể bỏ qua được nó khi mà nó ở ngay trong tầm tay của cô. Và nó thật sự là một cái mới to làm sao.

Ngay sau đó, anh ta quì xuống bên cạnh cô và nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc đang xòa vào mắt cô. Anh ta sờ khắp đầu cô như thể đang tìm một vết thương.

Cô say sưa ngắm bộ ngực anh ta. Không thể di chuyển hay nhìn chỗ nào khác ngoài làn da đẹp đến khó tin ấy, Grace cố gắng không rên lên vì những cảm giác sâu kín khó tả mà bàn tay anh ta gây ra khi vuốt tóc cô. Cả cơ thể cô nóng bừng lên.

"Cô có bị đau ở đâu không?" Anh ta hỏi.

Một lần nữa, giọng nói kỳ lạ và bay bổng đó dội vào cô như cái vuốt ve âu yếm.

Cô nhìn chăm chăm vào mái tóc vàng óng, làn da rám nắng đang gọi mời tay cô chạm vào.

Anh ta trông thật rục rờ.

Cô nóng lòng muốn nhìn mặt anh ta để xem có phải toàn bộ con người anh ta chỗ nào cũng hoàn hảo không.

Khi cô nhìn lên, lướt qua những cơ bắp như được tạc trên vai anh ta, cô há hốc mồm. Chai rượu rơi khỏi tay.

Đó chính là anh ta!

Không, không thể thế được.

Điều này không thể xảy ra với cô, và anh ta không thể đứng khóa thân trong phòng khách của cô tay đang đan vào tóc cô được. Những chuyện như thế này không thể xảy ra ở đời thực được. Mà đặc biệt là không thể xảy ra với một người hết sức bình thường như cô.

Song...

"Anh là Julian?" Cô hỏi gần như hụt hơi.

Anh ta có cơ thể mượt mà, mạnh mẽ của một vận động viên thể dục dụng cụ nhà nghề. Cơ bắp của anh ta rắn rỏi, thon thả và tuyệt đẹp và chúng được sắp xếp ở những nơi mà cô không hề biết là người đàn ông lại có thể có cơ bắp ở đó. Ở trên vai anh ta, ở bắp tay và cánh tay. Ngực và lưng anh ta. Từ cổ cho đến chân anh ta.

Bạn hãy tưởng tượng đi, nó căng lên đầy sức mạnh và nam tính.

Mái tóc vàng óng của anh ta rủ thành từng lọn sóng lòa xòa quanh gương mặt được cạo râu sạch sẽ trông như được tạc bằng đá. Gương mặt anh ta đẹp trai và quyến rũ đến mức khó tin, nhưng không hề có nét gì nữ tính hay ủy mị. Nó đẹp hút hồn người ta.

Đôi môi đầy đặn hơi tủm tỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền hằn sâu trên đôi má rám nắng.

Và đôi mắt.

Đẹp làm sao!

Đôi mắt có màu xanh trong vắt của một bầu trời không gợn mây thỉnh thoảng ánh lên những tia sáng màu xanh nước biển sẫm. Ánh mắt ẩn chứa sự dữ dội và ánh sáng trí tuệ. Cô có cảm giác như cái nhìn của anh ta có thể giết chết người.

Hay ít nhất cũng sẽ tàn phá.

Và rõ ràng là cô đang bị nó tàn phá. Bị mê hoặc bởi một người đàn ông quá hoàn hảo để có thật trên đời.

Cô lưỡng lự đưa tay ra chạm vào cánh tay anh ta. Cô thực sự kinh ngạc khi cánh tay anh ta không biến mất để chứng tỏ rằng toàn bộ chuyện này chỉ là ảo giác do cô bị say rượu.

Không, cánh tay đó là thật. Thật và rắn chắc và ấm áp. Làn da dưới tay cô gập lại thành những cơ bắp mạnh mẽ làm tim cô đập loạn xạ.

Grace thực sự choáng váng không thể làm gì ngoài việc cứ đứng nhìn chăm chăm.

Julian nhú mày ngạc nhiên. Chưa bao giờ có một người phụ nữ nào lại chạy khỏi anh hay đuổi anh đi sau khi đã đọc thần chú gọi anh đến.

Tất cả những người khác đều mong chờ anh hiện lên, rồi ngay lập tức ngã vào vòng tay anh, đòi hỏi anh phải làm họ thỏa mãn.

Nhưng người phụ nữ này thì không thế...

Cô ấy khác với họ.

Anh hơi mỉm cười khi nhìn lướt khắp người cô.

Mái tóc đen tuyền dày dặn thả ngang lưng, và đôi mắt cô màu tro như màu biển trước khi trời bão. Đôi mắt màu tro ánh lên những ánh bạc và xanh thể hiện sự thông minh, tinh tế.

Làn da cô trắng xanh, mềm mại lấm chấm những nốt tàn nhang nhạt li ti. Toàn bộ cơ thể cô ấy cũng đáng ngưỡng mộ như giọng nói mượt mà nhấn mạnh vào các trọng âm của cô vậy.

Nhưng cái đó cũng không quan trọng.

Bất kể trông cô thế nào, anh có mặt ở đây chỉ để phục vụ cô ở trên giường. Dùng thân mình để làm cô vui sướng, và anh làm việc đó có chủ đích.

"Nào," anh nói và nắm lấy vai cô. "Hãy để tôi bế cô lên."

"Anh đang trần truồng," cô nói khẽ rồi nhìn anh từ đầu đến chân và kinh ngạc nhận ra rằng anh hoàn toàn không mặc gì trên người cả. "Anh hoàn toàn trần truồng."

Anh vén mái tóc đen của cô ra sau tai. "Tôi biết."

"Anh đang trần truồng!"

"Chúng ta đã khẳng định điều đó rồi."

"Anh vui sướng và khóa thân."

Julian bối rối chau mày. "Gì cơ?"

Cô nhìn xuống cái đó của anh đang cương lên. "Anh vui sướng," cô nhắc lại và liếc nhìn để chỉ cho anh thấy. "Và anh khóa thân."

À, hóa ra đó là cách họ gọi nó trong thế kỷ này. Anh phải nhớ điều này mới được.

"Và điều đó làm cô cảm thấy khó chịu à?" Anh hỏi, ngạc nhiên khi thấy có một người phụ nữ lại quan tâm đến việc anh ở trần khi mà xưa nay chưa hề có ai để ý đến nó cả.

"Bingo!"

"Được, tôi có một cách," Julian nói, giọng anh trùng xuống khi anh nhìn chăm chăm vào áo cô, đôi núm vú đang cương cứng và chọc lên khỏi làn áo trắng mỏng. Đôi núm vú mà anh không thể chờ thêm để được chiêm ngưỡng.

Được nếm thử.

Anh tiến lại và chạm vào cô.

Grace lùi lại. Tim cô đập thành thịch. Điều này không có thật. Không thể là thật. Cô chỉ say rượu và bị ảo giác thôi. Hay cũng có thể cô bị ngã đập đầu vào thành bàn và đang nằm bất tỉnh, chảy máu đến chết.

Đúng thế rồi! Thế nghe còn có lý.

Ít nhất thì điều đó còn có lý hơn trái tim đang đập thành thịch dồn máu hâm nóng khắp cơ thể cô. Trái tim đang van vãn cô hãy lao vào người đàn ông này.

Và thân hình anh ta mới đẹp làm sao.

Khi bạn gặp ảo giác, cô gái, chắc chắn do bạn đã quá mệt mỏi. Thời gian gần đây chắc hẳn bạn đã làm việc quá vất vả. Bạn đang bắt đầu mang những giấc mơ của bệnh nhân về nhà.

Anh đưa tay về phía cô và ôm đôi má cô trong đôi tay mạnh mẽ ấy. Grace không thể nhúc nhích. Tất cả những gì cô có thể làm là để mặc anh từ từ nâng khuôn mặt cô lên đến khi cô có thể nhìn sâu vào đôi mắt ấy, đôi mắt mà cô chắc chắn đang xuyên thấu tâm hồn cô. Chúng thôi miên cô như thể một con thú săn mồi nguy hiểm đang thôi miên con mồi.

Cô run rẩy trong vòng tay anh.

Rồi đôi môi nóng bỏng đầy ham muốn áp vào môi cô. Grace rên lên đáp lại. Cô đã nghe nói rất nhiều về những nụ hôn khiến phụ nữ xúc động đến bủn rủn, nhưng đây là lần đầu tiên cô trải nghiệm điều đó.

Ôi, nhưng cô cảm thấy mùi vị của nó thật ngọt ngào, và mùi vị của anh còn tuyệt hơn...

Rồi tay cô vòng ra ôm lấy vai anh, đôi vai rộng, rắn chắc. Hơi nóng của ngực anh thấm vào người cô, mời mọc cô với sự hứa hẹn đầy quyến rũ của những gì sắp diễn ra. Và cùng lúc đó, anh sục sạo khắp miệng cô như một kẻ cướp Viking đang tung hoành.

Từng centimet trên cơ thể tuyệt vời của anh đang áp chặt vào cơ thể cô, cọ xát khiến phần nữ tính trong cô có thể cảm nhận một cách rõ ràng nhất về anh. Và hơi ôi, cái cô đang cảm nhận ở anh cô chưa từng thấy ở bất kỳ một người đàn ông nào khác. Cô đưa tay vuốt dọc theo những bắp thịt trên tấm lưng trần của anh và thở dài khi chúng co lại dưới tay cô.

Ngay lúc đó, Grace quyết định rằng nếu đây chỉ là một giấc mơ, cô quyết sẽ không để bị chuông đồng hồ đánh thức.

Hay tiếng chuông điện thoại.

Hoặc...

Tay anh xoa khắp lưng cô rồi bóp hông cô và ấn hông cô vào sát anh hơn nữa, còn lưỡi anh vẫn đang tiếp tục nhảy múa cùng lưỡi cô. Mùi gỗ oải hương bao trùm lấy cô.

Cơ thể cô tan chảy ra, bàn tay cô khám phá những thớ thịt thẳng căng trên tấm lưng trần của anh khi mái tóc dài của anh mơn trớn mu bàn tay cô đầy khiêu khích.

Đầu Julian choáng váng trước sự đụng chạm ấm áp của cơ thể cô, trước cảm giác dễ chịu mà vòng tay ôm chặt của cô mang lại, trong khi đó tay anh vẫn tiếp tục lướt khắp những phần hở ra của làn da mềm mại lấm chấm tàn nhang của cô.

Anh yêu làm sao những tiếng kêu khe khẽ của cô khi cô đáp lại anh đầy khích lệ. Mmm, Anh không thể chờ đến lúc nghe cô hét lên sung sướng. Để thấy đầu cô ngửa về phía sau trong khi cơ thể cô bọc lấy anh.

Đã lâu, lâu lắm rồi anh chưa được cảm thấy sự đụng chạm của một phụ nữ. Đã quá lâu kể từ khi anh tiếp xúc với con người lần cuối cùng.

Cơ thể anh hùng hực ham muốn, và nếu đây chỉ là lần đầu của họ, anh sẽ thưởng thức cô như thưởng thức một miếng sô cô la. Đặt cô nằm xuống và ngẫu nhiên cô như một kẻ chết đói ăn tiệc.

Nhưng phải chờ đến lúc cô quen với anh đã.

Kinh nghiệm của anh cách đây nhiều thế kỷ cho thấy phụ nữ luôn luôn bị xiêu trong lần đầu tiên của họ với anh. Và chắc chắn là anh không muốn cô gái này bị ngất xiêu.

Dù sao thì cũng phải từ từ.

Nhưng anh vẫn không thể chờ thêm một phút nào nữa để có cô.

Bế cô lên, anh tiến thẳng về phía cầu thang.

Thoạt tiên, Grace không thể nghĩ ngợi gì trong cái cảm giác khó tin là mình đang nằm trong một đôi tay mạnh mẽ và bao bọc bởi hơi nóng của một người đàn ông đang bế bổng cô lên mà không hề tỏ ra phải gắng sức. Nhưng khi họ đi qua quả dưa lớn bằng gỗ đặt dưới hàng lan can, cô mới giật mình tỉnh ra.

"Oái, đồ qui!" cô giật giọng, túm vội lấy quả dưa màu gỗ gụ khắc dưới lan can cầu thang như một cứu cánh. "Anh đang định đưa tôi đi đâu đấy hả?"

Anh dừng lại và nhìn xuống cô vẻ tò mò. Và trong giây phút đó, cô nhận ra rằng một người cao lớn và mạnh mẽ như anh có thể làm bất cứ điều gì trên đời mà anh muốn với cô và cô hoàn toàn không thể chống cự được.

Nỗi sợ hãi lan ra khắp người cô.

Mặc dù nguy hiểm như vậy, nhưng có một phần nào đó trong cô không hề sợ hãi. Có cái gì đó sâu thẳm trong cô nói với cô rằng anh ấy không hề có ý định làm hại cô.

"Tôi đang đưa cô lên phòng ngủ để làm nốt cái việc chúng ta mới bắt đầu," anh nói một cách giản dị, như thể đang nói chuyện về thời tiết vậy.

"Tôi không nghĩ thế."

Anh nhún đôi vai rộng đẹp tuyệt. "Thế cô thích ở cầu thang hơn à? Hay là trên tròng ký?" Anh dừng lời và nhìn quanh nhà cô như thể đang xem xét về những lựa chọn của mình. "Thật ra đó cũng là một ý kiến không tồi. Cách đây đã rất lâu rồi, tôi cũng đã từng cùng với một phụ nữ trên..."

"Không, không, không! Nơi duy nhất mà anh có thể cùng với tôi là trong mơ. Bây giờ thì đặt tôi xuống, trước khi tôi nổi điên lên."

Cô kinh ngạc khi anh làm đúng như vậy.

Cảm giác khá hơn đôi chút khi đã đặt chân an toàn lên mặt đất, cô tiến thêm hai bước.

Bây giờ thì họ đã mặt đối mặt, và ở một tư thế bình đẳng hơn một chút. - đây là trường hợp có ai đó có thể đứng ở tư thế bình đẳng với một người

đàn ông mang trong mình một sức mạnh và uy lực đến vậy.

Bỗng nhiên ý thức một cách đầy đủ về sự hiện diện của anh tác động mạnh đến cô.

Anh ấy có thật!

Thánh thần ơi, hoá ra cô và Selena đã gọi được anh ấy hiện lên thật.

Đôi mắt anh nhìn chòng chọc vào mắt cô, khuôn mặt trông khắc kỷ và hoàn toàn chẳng có gì vui vẻ. "Tôi không hiểu vì sao tôi lại ở đây. Nếu cô không muốn tôi, vì sao cô lại gọi tôi?"

Cô suýt thì rên lên khi nghe anh nói. Tệ hơn là trong đầu cô cứ hiện lên hình ảnh cơ thể mạnh mẽ, rắn chắc ánh vàng của anh áp vào da thịt cô.

Không biết cảm giác được làm tình suốt đêm với một người đàn ông tuyệt vời đến mức khó tin thế kia sẽ như thế nào nhỉ?

Và anh sẽ vô cùng ngọt ngào ở trên giường. Hẳn không còn gì nghi ngờ về việc đó cả. Với những cử chỉ anh vừa thể hiện với cô, chẳng cần phải nói sẽ còn tuyệt đến thế nào...

Chỉ riêng ý nghĩ đó đã làm cô căng lên. Có gì đặc biệt ở người đàn ông này?

Trong đời cô chưa bao giờ cảm thấy ham muốn nhục dục như lúc này. Chưa bao giờ! Cô có thể, nói đúng theo nghĩa của nó, đè anh xuống sàn nhà và thưởng thức anh.

Chuyện này thật vô lý.

Nhiều năm qua, cô đã quá quen với việc tình dục được mô tả bằng những từ ngữ sinh động nhất - một số bệnh nhân của cô thậm chí còn cố tình gây sốc hoặc kích thích cô.

Nhưng chưa bao giờ có ai khơi được ngọn lửa hừng hực này trong cô.

Nhưng với anh, tất cả những gì cô có thể nghĩ là ôm anh trong tay và ấn anh nằm xuống đất.

Ý nghĩ hoàn toàn xa lạ đó làm cô thức tỉnh.

Grace định mở mồm để trả lời câu hỏi của anh nhưng lại thôi. Cô sẽ phải làm gì với người đàn ông này?

Ngoài chuyện kia.

Cô lắc đầu nghi hoặc: "Thế tôi phải làm gì với anh?"

Mắt anh mờ đi vì ham muốn khi anh tiến lại phía cô.

Ôi, vâng, cơ thể cô van vỉ, xin hãy chạm khắp thân thể tôi.

"Dừng lại!" cô quát anh và cả chính bản thân cô, để lấy lại tự chủ. Lý trí vẫn đang chiếm ưu thế chứ không phải hoóc môn của cô. Cô đã phạm phải sai lầm đó và cô không muốn lặp lại.

Cô nhảy lên thêm một bậc và nhìn chăm chăm vào anh. Trời đất qui thần ơi, anh ta quá đẹp trai. Mái tóc vàng bông bênh của anh thả xuống ngang lưng và ở lưng chừng được buộc bằng một sợi dây da màu nâu sẫm. Trừ ba cái tua nhỏ không có hạt đính, còn lại tất cả các tua của sợi dây da đó đều gắn hạt và túm tua rua lúc lắc theo từng cử động của anh.

Hàng mi màu nâu sẫm che rợp đôi mắt vừa lôi cuốn vừa như đe dọa. Đôi mắt đang nhìn cô đầy khao khát.

Và giây phút đó, cô thực sự muốn giết chết Selena.

Nhưng cũng chưa bằng ước muốn được bò lên giường với người đàn ông này và cắn ngập hàm răng cô vào làn da rám nắng kia.

Dừng lại ngay!

"Tôi không hiểu cái gì đang diễn ra ở đây," cuối cùng cô cất tiếng. Cô phải suy nghĩ một cách thấu đáo chuyện này để tìm ra một giải pháp. "Tôi cần phải ngồi xuống một phút và anh..." Cô đưa mắt nhìn khắp cơ thể hoàn hảo của anh. "Anh cần phải mặc quần áo vào."

Khoé miệng Julian hơi giật giật. Trong suốt cuộc đời anh, cô là người đầu tiên từng yêu cầu anh điều đó.

Thật ra, từ trước khi anh phải chịu lời nguyền, tất cả những người đàn bà mà anh gặp đều chẳng mong gì hơn ngoài việc lột hết quần áo anh ra. Càng nhanh càng tốt. Và sau khi bị lời nguyền, những người triệu gọi anh dành nhiều ngày chỉ để nhìn ngắm cơ thể trần truồng của anh, đưa tay sờ rẫm khắp người anh, thưởng thức vẻ đẹp của anh.

"Anh đứng chờ đây một phút," cô nói rồi chạy lên gác.

Anh nhìn theo đôi mông cô lắc theo nhịp bước chân, cơ thể anh lập tức nóng và cương cứng lên. Cắn chặt răng cố gắng phớt lờ sự thôi thúc trong từng thớ thịt, anh buộc mình nhìn ngắm xung quanh. Phân tán tư tưởng rõ ràng là cách tốt nhất – ít nhất là cho tới khi cô đầu hàng anh.

Điều đó sẽ không lâu đâu. Không một người phụ nữ nào có thể giữ mình với anh được lâu.

Mím cười cay đắng trước ý nghĩ đó, anh liếc nhìn căn nhà.

Anh đang ở đâu và bây giờ là giai đoạn nào đây?

Anh không còn biết là anh đã bị giam cầm bao lâu rồi nữa. Tất cả những gì anh còn nhớ là âm thanh của giọng nói qua các thời kỳ, là sự biến đổi và phát triển dần của ngôn ngữ và ngữ âm theo thời gian.

Ngước mắt nhìn ánh sáng trên đầu, anh chau mày. Không có lửa. Thế cái kia là cái gì nhỉ? Nước mắt anh dàn dụa vì nhìn lâu nên anh đưa mắt nhìn ra xa.

Đó chắc hẳn là bóng đèn, anh quyết định.

Này, tôi cần thay cái bóng đèn. Làm ơn tắt hộ tôi cái công tắc cạnh cửa được không Kay?

Nhớ lại lời người bán hàng, anh nhìn ra cửa và nhìn thấy một cái mà anh đoán là cái công tắc. Julian rời cầu thang và kéo cái công tắc xuống, lập tức đèn tắt phụt. Anh lại bật lại công tắc lên.

Anh mỉm cười. Không biết thời đại này còn có điều gì kỳ diệu nữa không?

"Đây này."

Julian nhìn thấy Grace đang đứng ở dưới chân cầu thang. Cô ném cho anh một miếng vải xanh sẫm hình chữ nhật. Anh đỡ lấy nó ôm vào ngực trong khi vẫn không thể tin nổi ý định của cô.

Người phụ nữ này thực sự có ý định anh phải mặc quần áo sao?

Thật khác thường. Anh nhíu mày và cuộn tấm vải quanh hông.

Grace chờ cho anh đi khỏi cửa mới nhìn anh. Ồn Chúa, cuối cùng thì anh ta cũng đã được che lại. Chả trách vì sao thời Victoria người ta lại nhất định phải có lá vả. Thật quá tệ là vườn nhà cô lại không có thứ đó. Loại cây duy nhất mọc ở đó là những bụi cây nhựa ruồi và cô ngờ rằng anh ta sẽ không thích thứ đó.

Grace tiến về phía phòng khách và ngồi xuống tràng kỉ. "Giúp tớ với, Lanie." Cô thì thầm một mình. "Tớ sẽ bắt cậu phải trả giá cho chuyện này."

Và anh ở đó, ngồi xuống cạnh cô, đốt lên ngọn lửa đam mê trong cơ thể cô bằng sự có mặt của anh.

Ngồi dịch về phía kia của chiếc tràng kỉ, Grace nhìn anh đầy dò xét.
"Thế anh sẽ ở lại đây trong bao lâu?"

Ồ, câu hỏi hay lắm, Grace. Sao không hỏi anh ta về thời tiết hay về dấu hiệu của anh ta, những cái mà mà quan tâm? Vớ vẩn!

"Đến ngày trăng tròn tháng sau." Đôi mắt băng giá của anh hơi tan ra một chút. Và khi anh đưa mắt nhìn khắp cơ thể cô thì ánh mắt của anh nhanh chóng chuyển từ lạnh giá sang rực cháy chỉ trong hai nhịp tim đập.

Anh nhào người về phía cô, đưa tay định chạm vào khuôn mặt cô.

Grace đứng bật dậy và đi lại phía đầu kia của bàn uống cà phê. "Có phải anh định nói là tôi sẽ mắc kẹt với anh trong một tháng nữa không?"

"Đúng rồi."

Grace choáng váng đưa tay dụi mắt. Cô không thể phục vụ anh ta trong vòng một tháng được. Cả một tháng trời! Cô phải có trách nhiệm, nghĩa vụ.

Cô có một thói quen mới cần phải học.

"Nghe này," cô nói. "Dù anh có tin hay không thì tôi cũng có một cuộc sống riêng. Một cuộc sống không hề có anh trong đó."

Từ nét mặt anh ta cô có thể nói rằng anh ta chẳng hề để tâm đến những gì cô vừa nói. Không hề. "Nếu cô nghĩ rằng tôi sung sướng lắm khi ở đây với cô thì cô đã nhầm lẫn một cách đáng buồn. Tôi đảm bảo với cô rằng tôi ở đây không phải do tôi lựa chọn."

Những lời nói của anh làm cô đau nhói.

"Ồ vâng, nhưng không phải tất cả con người anh đều cảm thấy thế đâu." Cô đưa mắt nhìn phần phía dưới của anh vẫn đang dựng đứng.

Nhìn xuống dưới đùi và cái túm lùm lùm phồng lên dưới chiếc khăn tắm, anh thở dài. "Thật không may, tôi cũng chẳng thể điều khiển được cái đó khá hơn gì việc tôi có mặt ở đây."

"À, thế thì cửa kia," cô nói và chỉ về phía cửa ra vào. "Cẩn thận không nó đập vào mông khi anh đi ra."

"Tin tôi đi, giá mà tôi có thể đi được."

Grace lưỡng lự trước những lời nói của anh, nghe có vẻ nghiêm trọng. "Anh có định nói với tôi là tôi không thể đọc thần chú khiến anh biến mất hay đưa anh trở lại cuốn sách không?"

"Tôi tin rằng câu thần chú của cô là bingo."

Cô lặng im.

Chậm rãi đứng lên, Julian nhìn chăm chăm vào cô. Trong tất cả những thế kỉ mà anh chịu đựng lời nguyện, đây là lần đầu tiên có chuyện này xảy ra. Tất cả những người phụ nữ khác gọi anh đến đều biết anh là ai, và họ vô cùng sung sướng được dành trọn một tháng trong vòng tay anh, sung sướng sử dụng cơ thể anh làm họ thoả mãn.

Trong suốt cuộc đời anh, kể cả trước và sau khi bị lời nguyện, chưa từng có một người phụ nữ nào mà lại không thèm muốn xác thịt của anh.

Điều này...

Thật khác thường.

Một sự hạ nhục.

Thật đáng xấu hổ.

Hay là lời nguyện đang yếu dần đi? Cũng có thể cuối cùng thì anh cũng được tự do?

Nhưng ngay cả khi thoáng có ý nghĩ đó vụt qua trong đầu, anh cũng thừa biết rằng một khi các vị thần Hy Lạp đã trả thù, thì hình phạt của họ cả hai thiên niên kỷ sau cũng không thể nào giảm đi.

Trước đây, đã rất lâu rồi, đã có lần anh chiến đấu chống lại lời nguyện. Khi đó anh đã tin rằng anh có thể được tự do. Nhưng hơn hai nghìn năm bị giam cầm và chịu sự tra tấn dai dẳng đã dạy anh một điều – cam chịu.

Anh đang ở địa ngục của mình, và từng là một người lính, anh chấp nhận hình phạt.

Nuốt cục đang đang chẹn ngang họng, Julian dang rộng tay và đưa cơ thể anh ra mời cô. "Cô có thể làm gì với tôi tùy thích. Hãy nói cho tôi biết tôi phải làm gì để cô vui."

"Thế thì tôi ước sao anh biến đi."

Anh buông thõng tay xuống. "Trừ điều đó."

Thất vọng, Grace bắt đầu đi đi lại lại. Ham muốn của cô đã lui vào tâm kiểm soát và đầu óc cô tỉnh táo hơn, cô đang cố tìm một giải pháp. Nhưng bất chấp mọi nỗ lực của cô, dường như không có giải pháp nào cả.

Một cơn đau kinh khủng lại tấn công thần kinh cô.

Cô có thể làm gì với anh ta trong vòng một tháng, những một tháng trời đây?

Hình ảnh của anh lại choán lấy cô, tóc anh rủ xuống trùm hai người như một tấm rèm khi anh vào sâu trong cô, tra tấn cô.

"Tôi cần một số thứ..." Giọng Julian cất lên.

Cô quay lại đối diện với anh, cơ thể cô vẫn đòi có anh.

Thật quá dễ dàng để đầu hàng anh ta. Nhưng điều đó là không đúng. Cô không muốn dùng anh theo cách đó. Giống...

Không, cô sẽ không nghĩ đến chuyện đó nữa. Cô không muốn nghĩ về nó nữa.

"Gì cơ?" Cô hỏi.

"Thức ăn," Julian nhắc lại. "Nếu cô không dùng tôi đúng cách, cô có phiền không nếu tôi ăn?" Ánh mắt bên lên nửa giập dỗi trên mặt anh cho cô thấy anh không muốn phải hỏi xin bất kỳ cái gì.

Rồi cô chợt nghĩ, điều này kỳ cục và khó xử với cô như vậy thì không hiểu anh ta cảm thấy thế nào? Bị lôi từ một nơi nào đó mà anh ta đang sống và bị ném vào cuộc đời cô như một viên sỏi bắn từ súng cao su? Chắc hẳn phải kinh khủng lắm.

"Không vấn đề gì," cô nói rồi hướng dẫn anh đi theo cô. "Nhà bếp ở trong này." Cô dẫn anh đi qua cái hành lang ngắn về phần sau của ngôi nhà.

Cô mở tủ lạnh và để anh nhìn vào trong tủ. "Anh muốn ăn gì?"

Thay vì nhòm vào tủ lạnh, anh vẫn đứng cách đó ba bước chân và hỏi "Cô có còn miếng pizza nào không?"

"Pizza?" Cô sửng sốt nhắc lại. Sao anh ta lại biết về bánh pizza?

Anh nhún vai, "Có vẻ như cô rất thích ăn món đó."

Mặt cô đỏ bừng lên khi nhớ lại trò chơi trước đó. Selena đã nhận xét về việc lấy thức ăn thay cho tình dục, và cô đã giả vờ làm cái đó trong khi

thường thức miếng bánh cuối cùng. "Anh nghe thấy chúng tôi à?"

Mặt anh đanh lại, anh nói nhỏ. "Nô lệ tình yêu nghe thấy mọi thứ được nói cạnh cuốn sách."

Nếu mặt cô còn nóng hơn nữa, chắc nó sẽ nổ tung mất. "Tôi không còn bánh pizza nữa," cô nói nhanh, những muống vùi đầu vào tủ lạnh cho nguội bớt. "Tôi chỉ còn thịt gà và mì ống thôi."

"Thế còn rượu vang?"

Cô gật đầu.

"Thế cũng tạm chấp nhận được."

Giọng nói kiểu ra lệnh của anh ta thực sự đã làm cô tự ái. Đó là cái giọng kiểu như "Tôi là đàn ông, bé con, mang thức ăn ra đây cho tôi" giọng nói kiểu Tarzan làm máu cô sôi lên.

"Này, anh kia, tôi không phải con gái bao phục vụ cơm nước cho anh đâu đấy. Phụ cho tôi, tôi sẽ cho anh ăn món Alpo."

Anh nhướn mày, "Món Alpo á?"

"À, không có gì." Cô trả lời, giọng vẫn bực tức, lấy đĩa thịt gà nước sốt rau ra và chuẩn bị hâm nóng lại.

Anh ngồi xuống bàn và mùi đàn ông của anh tỏa ra càng làm cô thấy khó chịu hơn. Cô ước gì có một hộp đồ ăn cho chó mèo Alpo ở đây, Grace miễn cưỡng đổ đầy mì ống vào một cái bát.

"Thế anh đã ở trong quyển sách đấy bao lâu rồi? Từ thời Trung Cổ à?"
Ít nhất thì cách hành động của anh ta cũng có vẻ như vậy.

Anh ngồi lặng im như một pho tượng. Không cảm giác, chẳng gì cả. Nếu không thấy anh từ trước đó, chắc cô sẽ thề rằng anh là người máy.

"Lần cuối cùng tôi được gọi đến đó là năm 1895."

"Tránh ra nào!" Grace ngắt lời anh khi cô đặt cái bát vào lò vi sóng. "Năm 1895 á? Anh nói nghiêm túc không đấy?"

Anh gật đầu.

"Anh bị giam vào đó từ năm nào?"

Sự giận dữ lóe lên trên gương mặt anh dữ dội đến mức làm cô thấy giật mình. "Năm 149 trước Công nguyên, theo lịch của các cô."

Cô tròn tròn mắt. "Năm 149 trước Công nguyên tức là một trăm bốn chín năm trước Thiên Chúa giáng sinh? Thánh thần ơi! Khi mà tôi gọi Julian xứ Macedon, anh thực sự là người xứ Macedon. Người của thời đại Macedon."

Anh lại gật đầu.

Các ý nghĩ của cô xáo trộn khi cô đóng cửa lò vi sóng và bật nó lên. Điều này không thể xảy ra. Chắc chắn không thể có được!

"Làm sao mà anh lại bị giam trong cuốn sách đó được? Ý tôi là người Hy Lạp cổ không có sách đúng không?"

"Ban đầu tôi bị giam vào một cuộn da, sau này người ta đóng cuộn da đó thành sách để bảo quản nó," anh nói giọng ảm đạm, nét mặt anh vẫn hoàn toàn dửng dưng. "Và lý do vì sao tôi lại phải chịu lời nguyền là do tôi chiếm đoạt Alexandria."

Grace chau mày. Bây giờ thì chuyện này hoàn toàn vô lý, chả có chi tiết nào cô nghe thấy có lý cả. "Tại sao anh lại xâm chiếm một thành phố có"

"Alexandria không phải là một thành phố, cô ấy là một thiếu nữ đồng trinh Priapine."

Thần kinh cô căng lên trước những lời của anh và lý do vì sao chiếm đoạt một người phụ nữ lại có thể khiến cho người đàn ông bị giam cầm vĩnh viễn như vậy. "Anh cưỡng hiếp cô ta à?"

"Tôi không cưỡng bức cô ấy," anh trả lời, bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của cô. "Tôi cam đoan với cô đó hoàn toàn là sự tự nguyện từ hai phía."

Thôi được, chắc phải có sự uẩn khúc gì ở đây. Grace có thể thấy rõ điều đó trong ánh mắt lạnh lùng và kiêu ngạo của anh. Người đàn ông này không muốn nói về quá khứ của anh ta. Cô sẽ phải tế nhị hơn một chút trong cách đặt câu hỏi.

Julian nghe thấy tiếng chuông lạ phát ra, rồi Grace ấn một cái nút và mở cái hộp đen mà cô vừa cho thức ăn vào.

Cô đặt bát thức ăn bốc hơi nghi ngút trước mặt anh cùng với nĩa bạc, dao, khăn ăn bằng giấy và một ly rượu vang. Mùi thức ăn ấm nóng choán lấy đầu anh làm cho bụng anh đói cồn cào.

Anh cứ tưởng mình sẽ kinh ngạc trước cách nấu và thời gian cô làm thức ăn, nhưng sau khi nghe về những thứ gọi là tàu hỏa, máy ảnh, xe ô tô, máy quay đĩa, tên lửa và máy tính, anh không nghĩ còn có điều gì có thể làm anh ngạc nhiên vào lúc này.

Thực ra, vẫn còn có cái để anh cảm nhận, một thứ không cần thiết đó chính là cảm xúc mà anh đã bỏ quên từ lâu lắm rồi.

Sự tồn tại của anh chẳng qua cũng chỉ là những ngày ngắn ngủi chộp được trong đấng đấng những thế kỉ. Mục đích chính của anh chỉ là làm thỏa mãn nhu cầu ở trên giường cho những người triệu gọi anh.

Và nếu anh có học được điều gì trong suốt hai thiên niên kỉ qua thì chỉ là học cách tận hưởng những niềm vui ít ỏi anh có thể có được trong mỗi lần hiện lên.

Nghĩ vậy, anh cắn một miếng nhỏ thức ăn và thưởng thức cảm giác thú vị của những sợi mì nóng đầy kem ở trên lưỡi. Đó là một cảm giác vui sướng thuần khiết.

Anh để cho mùi thịt gà và gia vị choán lấy tâm trí anh. Đã từ lâu lắm rồi anh chưa được ăn gì. Cái đói dai dẳng, vô tận.

Anh nhắm mắt lại, nuốt miếng mì.

Quen với sự đói khát hơn là được ăn uống, dạ dày anh phản ứng dữ dội khi anh ăn miếng đầu tiên. Julian nắm chặt con dao và cái nĩa trong tay, cố gắng chống chọi lại cơn đau thắt dữ dội.

Nhưng anh không dừng ăn. Chừng nào anh vẫn còn thức ăn.

Anh đã chờ đợi quá lâu để cuối cùng bây giờ cũng được thỏa cơn đói nên bây giờ anh không thể dừng ăn được.

Thêm mấy miếng nữa, cơn đau thắt giảm dần cho phép anh lại có thể thực sự thưởng thức bữa ăn.

Và khi những cơn đau đã giảm đi, anh dùng toàn bộ sức mạnh ý chí để ăn như một con người, cố gắng không dùng cả hai tay bốc đầy thức ăn bỏ vào mồm trong nỗ lực tuyệt vọng nhằm xoa dịu cơn đói đang dày vò.

Vào những lúc như thế này, thật khó mà nhớ được rằng anh vẫn là một con người chứ không phải một con quái vật hung dữ, cuồng nộ vừa xông chuồng.

Anh đã mất gần hết nhân tính từ cách đây nhiều thế kỉ. Một chút ít còn lại, anh cố gắng muốn giữ lại.

Grace dựa vào thành bếp quan sát anh ăn chậm rãi, ăn như một cái máy. Cô không biết liệu anh có thích những đồ ăn này không, nhưng anh vẫn tiếp tục ăn.

Song điều làm cô ngạc nhiên đó là phong cách ăn uống Châu Âu hoàn hảo của anh. Cô chưa bao giờ có thể ăn kiểu đó được, và cô tự hỏi không biết anh học cách dùng dao để giữ sợi mì trên chiếc đĩa và cách ăn đó ở đâu

"Thời Macedon cổ đại, người ta có dùng đĩa không?" Cô hỏi.

Anh dừng lại, "xin lỗi, cô hỏi gì cơ?"

"Tôi chỉ đang băn khoăn không biết những chiếc đĩa được phát minh từ bao giờ. Người ta có sử dụng trong..."

Mi lại nói luyên thuyên rồi! Tâm trí cô gào lên.

Ờ, nhưng ai lại không cơ chứ? Nhìn anh chàng kia mà xem. Thử nghĩ xem việc một kẻ nào đó hành động như một đĩa ngốc và đã khiến cho một pho tượng Hy Lạp biến thành người xảy ra bao nhiêu lần? Đặc biệt là một người như thế kia!

Không thường xuyên đâu.

"Tôi cho rằng đĩa được phát minh ra vào khoảng thế kỷ 15."

"Thật à?" cô hỏi. "Thế anh có ở đó không?"

Nét mặt anh trống rỗng, anh ngược mắt lên và hỏi: "Gì cơ? Lúc người ta phát minh ra đĩa hay thế kỉ 15?"

"Đương nhiên là thế kỉ 15." Và nghĩ thêm một lát, cô nói thêm, "Khi người ta phát minh ra đĩa thì anh không có mặt đúng không?"

"Không," anh hăng giọng và lấy khăn giấy lau miệng. "Tôi được gọi bốn lần trong thế kỉ đó. Hai lần ở Ý, một lần ở Anh và một lần ở Pháp."

"Thật sao," cô nói và cố gắng tưởng tượng xem ở thời kì ấy thì thế nào. "Tôi cá là anh đã được chứng kiến tất cả mọi chuyện qua từng ấy thế kỉ."

"Cũng không hẳn."

"Thôi nào. Trong hai nghìn năm"

"Tôi chủ yếu chỉ thấy phòng ngủ, giường và buồn kín thôi."

Giọng nói dửng dưng của anh làm cô chững lại, còn anh lại tiếp tục ăn. Hình ảnh của Paul hiện ra làm tim cô đau nhói. Cô mới chỉ biết đến một tên gốc ích kỷ và vô tình. Có vẻ như Julian biết nhiều hơn rất nhiều.

"Nói cho tôi biết nhé, thế anh chỉ nằm trong quyển sách chờ người gọi đến à?"

Anh gật đầu.

"Thế anh làm gì trong quyển sách đó để giết thời gian?"

Anh nhún vai, và cô phát hiện ra một điều rằng anh không biết nhiều cách diễn đạt.

Hay từ ngữ.

Cô tiến lên trước và ngồi xuống một chiếc ghế đối diện với anh. "Anh biết không, theo như anh nói thì chúng ta có một tháng ở cùng nhau, vậy sao ta không biến nó thành thời gian thư giãn và nói chuyện?"

Julian ngược mắt nhìn đầy ngạc nhiên. Anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng có ai đó nói chuyện một cách thực sự với anh, nếu không phải là những câu khích lệ hay gợi ý để anh làm cho họ cảm thấy sung sướng hơn nữa.

Hoặc để gọi anh lên giường.

Anh đã biết từ rất sớm rằng đàn bà chỉ muốn một điều ở anh- cái của anh ngập sâu giữa hai đùi họ.

Nghĩ vậy, anh từ từ đưa mắt khoan khoái nhìn khắp cơ thể cô, dừng lại ở hai bầu vú đang cương dần lên khi bị anh nhìn chăm chú quá lâu.

Cô phần nộ khoanh tay ngang ngực và chờ đến khi ánh mắt anh gặp ánh mắt cô.

Julian suýt phì cười. Suýt nữa.

"Cô biết không, " anh nói, dùng lời lẽ của cô. "Có nhiều thứ để làm với cái lưỡi hơn là để nói, ví dụ như dùng lưỡi đưa khắp bộ ngực trần của cô, lên đến chỗ lõm ở cổ." Anh đưa mắt nhìn xuống dưới bàn xuống cái khoảng giữa đùi cô. "Không kể còn những chỗ khác mà nó có thể chạm tới."

Trong giây lát, Grace đứng chết lặng. Rồi kinh ngạc.

Rồi cảm thấy vô cùng kích thích.

Là một chuyên gia trị liệu, cô đã nghe nhiều chuyện còn sốc hơn thế, cô tự nhủ.

Vâng, nhưng không phải từ một cái lưỡi mà cô muốn nó làm nhiều chuyện khác hơn là nói.

"Anh nói đúng đấy, còn có nhiều việc khác có thể làm với nó, ví dụ như cắt nó đi," cô nói, cảm thấy thỏa mãn đôi chút khi thấy sự kinh ngạc ánh lên trong mắt anh ta. "Nhưng tôi lại là một người thích nói chuyện, và anh ở đây là để làm tôi hài lòng, đúng không?"

Chỉ có hơi thoáng căng thẳng ở anh, như thể anh phản kháng lại nhiệm vụ của mình. "Đúng thế."

"Thế thì kể cho tôi nghe anh làm những gì khi anh bị nhốt trong cuốn sách đó."

Ánh mắt anh nhìn cô chứa đựng những cảm xúc dữ dội mà cô có thể thấy là sự bất an, bí ẩn và hơi đáng sợ.

"Nó giống như bị nhốt trong một cái quan tài đá," anh lặng lẽ nói. "Tôi nghe thấy tiếng nói, nhưng tôi không thể nhìn thấy ánh sáng hay bất kỳ thứ gì khác. Tôi cứ đứng im, không thể cử động. Chờ đợi. Nghe ngóng."

Nghe chuyện đó, Grace chột rùng mình. Cô nhớ có một lần, đã lâu lắm rồi, vô tình cô tự nhốt mình trong gian buồng chứa dụng cụ của bố. Không một chút ánh sáng, không lối ra. Vô cùng hoảng sợ, cô cảm thấy phổi mình như bị lôi lên, đầu óc choáng váng vì sợ hãi. Cô đã la hét và dấn tay vào cửa cho đến khi cả bàn tay thâm tím.

Cuối cùng thì mẹ cô nghe thấy tiếng cô và giải thoát cho cô ra.

Cho tới tận bây giờ, vì chuyện đó Grace vẫn thấy hơi sợ không gian khép kín. Cô không thể tưởng tượng được bị giam cầm hàng thế kỷ trong một chỗ như thế thì sẽ thế nào.

"Khủng khiếp quá," cô nói khẽ.

"Rồi dần dần thì cũng quen thôi."

"Vậy sao?" Cô không biết, nhưng cô hơi nghi ngờ điều đó.

Khi mẹ cô giải thoát cho cô khỏi gian chứa dụng cụ, cô phát hiện ra là mình mới ở trong đó có nửa tiếng, vậy mà đối với cô nó kéo dài như vô tận. Sẽ ra sao nếu bị giam cầm như vậy vĩnh viễn?

"Thế anh đã bao giờ bỏ trốn chưa?"

Cái nhìn của anh đã thay cho câu trả lời.

"Thế chuyện gì đã xảy ra?" Cô hỏi.

"Rõ ràng là tôi đã thất bại."

Cô cảm thấy thương cảm cho anh. Hai ngàn năm trong một cái hầm mộ tối tăm. Có một điều lạ là anh không bị phát điên. Anh vẫn có thể ngồi điềm tĩnh ở đây với cô và kể về toàn bộ chuyện đó.

Chả trách anh muốn ăn. Tước bỏ cảm giác kiểu đó quả thật là một sự tra tấn dã man và dai dẳng.

Chính giây phút đó, cô biết rằng cô sẽ giúp anh. Cô không biết sẽ giúp như thế nào, nhưng chắc phải có cách gì đó để giúp anh giải thoát chứ. "Giả sử chúng ta tìm ra một cách nào đó giúp anh được tự do thì sao?"

"Tôi dám chắc với cô là không có cách nào."

"Anh bắt tử phải không?"

Anh đưa mắt nhìn cô. "Bị giam giữ hai nghìn năm đối với một con người thì đúng là như vậy."

Grace nhìn anh ăn, ý nghĩ của cô đảo lộn hết lên. Niềm lạc quan trong cô từ chối không để cho sự bi quan của anh chen vào, như thể chuyên gia trị liệu trong cô không chịu khoanh tay đứng nhìn anh mà không giúp. Cô

đã có lời thề là sẽ giúp người khác vượt đi những đau khổ họ phải chịu đựng bất cứ khi nào cô có thể giúp và Grace đã thực hiện lời thề của mình một cách nghiêm túc nhất.

Ở đâu có ý chí, ở đó sẽ luôn có lối thoát.

Dù phải trèo đèo lội suối, cô cũng sẽ cố tìm cách giải thoát cho anh!

Và trong lúc đó, cô quyết định rằng cô sẽ làm gì đó cho anh, điều mà cô cho rằng chưa có ai từng làm trước kia, để anh có thể tận hưởng thời gian anh ở New Orleans này. Những người đàn bà khác có thể chỉ giữ chặt anh trong buồng ngủ hoặc buồng kín của họ, nhưng cô sẽ không xiềng xích ai cả.

"Thôi được rồi, thế thì lần này anh hiện lên là dành cho anh, cậu bé ạ."

Anh ngược mắt lên từ đĩa thức ăn với niềm vui thích bất ngờ.

"Tôi sẽ là người hầu của anh," Grace nói tiếp. "Chúng ta sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn và anh sẽ được xem bất cứ thứ gì anh muốn xem."

Anh nhếch một bên mép vẻ ngạc nhiên pha lẫn giễu cợt, uống một ngụm rượu vang rồi nói: "Cô cởi áo ra."

"Xin lỗi?" Cô hỏi lại.

Anh đặt chiếc ly sang bên và nhìn cô chăm chú với ánh mắt nóng bỏng đầy ham muốn. "Thì cô vừa nói là tôi có thể xem cái gì tôi muốn xem và làm những gì tôi muốn làm mà. Thế thì tôi muốn xem bộ ngực trần của cô, và sau đó muốn đưa lưỡi - "

"Woa, anh ghê gớm thật đấy, anh tỉnh lại đi," Grace nói, hai má cô đỏ ửng, toàn thân nóng rực. "Tôi nghĩ rằng cần phải có một số qui tắc cơ bản khi anh ở đây. Thứ nhất, sẽ không có chuyện đó đâu."

"Thế tại sao?"

Đúng rồi, cơ thể đang gào thét của cô cũng nửa van xin, nửa giận dữ lên tiếng hỏi tại sao?

"Bởi vì tôi không phải loại mèo mả gà đồng chỉ chờ con mèo đực đến làm chuyện đó xong rồi bỏ đi."

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Julian nhướn mày trước phản ứng hoàn toàn bất ngờ, hoàn toàn thô lỗ của cô. Nhưng anh còn ngạc nhiên hơn trước sự cay nghiệt trong giọng nói của Grace. Chắc hẳn trước đây cô từng bị lợi dụng một cách tồi tệ nên cô mới cư xử khó hiểu như vậy đối với anh

Hình ảnh Penelope chợt hiện lên trong óc anh và anh cảm thấy như bị một nhát dao đâm mạnh vào tim mà nhờ có sự rèn luyện khắc khổ trong quân đội mới giúp anh không nhăn mặt lại vì đau đớn.

Anh có quá nhiều điều cần phải chuốc lỗi. Những tội lỗi lớn mà hai ngàn năm trừng phạt cũng vẫn chưa thể đền bù lại được.

Không phải anh sinh ra đã là đồ bỏ đi, mà vì cuộc sống khắc nghiệt đầy tuyệt vọng và phản bội đã biến anh trở thành người như vậy.

Anh nhắm mắt lại, cố xua những ý nghĩ đó khỏi đầu. Đó đã là lịch sử cổ đại rồi và bây giờ là hiện tại, Grace là hiện tại.

Và anh có mặt ở đây là vì cô.

Bây giờ anh mới hiểu những gì Selena nói với anh về Grace. Đó chính là lý do vì sao anh ở đây. Anh phải chỉ cho Grace thấy tình dục thú vị như thế nào.

Trước đây anh chưa từng phải đối mặt với chuyện gì tương tự thế này

Khi nhìn Grace, anh chậm rãi mỉm cười. Đây sẽ là lần đầu tiên trong đời anh phải thuyết phục một người đàn bà trở thành người tình của anh. Chưa bao giờ có người phụ nữ nào từ chối anh.

Với sự thông minh và bướng bỉnh của Grace, anh biết rằng đưa cô lên giường cũng sẽ khó khăn không kém gì chiến đấu với quân đội La Mã.

Được, anh sẽ thưởng thức việc này.

Cũng như anh sẽ thưởng thức cô. Từng centimet làn da lấm chấm tàn nhang đáng yêu của cô.

Grace nuốt khan trước nụ cười thực sự đầu tiên mà cô nhìn thấy từ anh. Nụ cười làm mềm đi những đường nét và làm anh càng trở nên quyến rũ một cách dữ dội.

Không hiểu anh ta nghĩ cái quái gì thế?

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu mà Grace cảm thấy nóng mặt khi cô nghĩ lại những lời nói độc địa của mình. Cô không cố tình để những lời nói đó tuôn ra. Đây không phải là tính cách của cô khi cô tự vấn lại thái độ của mình đối với người khác, đặc biệt là một người lạ.

Nhưng người đàn ông này có cái gì đó rất lôi cuốn. Cái gì đó chạm vào cô một cách rất khó chịu. Có thể đó là nỗi đau được ngụy trang sơ sài thỉnh thoảng lại lóe lên trong đôi mắt xanh thẫm mà thỉnh thoảng cô bắt gặp khi anh không để ý.

Hay cũng có thể đó là do những năm tháng cô được đào tạo để trở thành một chuyên gia trị liệu nhưng không thể chịu đựng nổi ý nghĩ có một tâm hồn đau khổ đang ở trong nhà mình mà mình lại không làm gì để giúp anh ta.

Cô cũng chẳng biết nữa.

Chiếc đồng hồ của ông cô để lại trên tầng hai đổ một hồi chuông. "Chúa ơi!"- cô nói sững sốt khi thấy đã quá khuya.

"Sáng mai tôi phải dậy lúc 6h để đi làm"

"Bây giờ cô sẽ đi ngủ à?"

Nếu trông anh không quá nghiêm túc khi nói vậy, bộ mặt ngờ ngàng của anh chắc hẳn đã làm cô phì cười. "Tôi cần phải đi ngủ"

Đôi lông mày của anh chau lại trong...

Đau khổ ư?

"Có vấn đề gì à?" – cô hỏi

Anh lắc đầu.

"Thế thì tôi sẽ chỉ cho anh chỗ anh sẽ ngủ và..."

"tôi không buồn ngủ"

Cô giật mình khi nghe anh nói "Gì cơ?"

Julian nhìn cô, không thể tìm lời để diễn tả cảm giác của anh. Anh đã bị giam cầm trong quyển sách đó quá lâu rồi, bây giờ tất cả những gì anh muốn làm là chạy, nhảy. Làm bất cứ cái gì để chào mừng sự tự do đột ngột này.

Anh không muốn đi ngủ. Ý nghĩ phải nằm trong bóng tối thêm một phút nào nữa...

Anh cố gắng lấy lại hơi thở.

"Tôi đã nghỉ ngơi từ năm 1895 đến giờ rồi". Anh giải thích.

"Tôi không chắc là đã bao lâu, nhưng tôi nghĩ cũng đã khá lâu rồi"

"Bây giờ là năm 2002". Grace cung cấp thông tin cho anh. "Anh đã "ngủ" trong vòng 107 năm". Không, cô tự đính chính. Anh ấy không ngủ.

Anh ta nói với cô rằng anh ta có thể nghe thấy mọi câu chuyện được nói gần cuốn sách, điều đó có nghĩa là anh ấy đã thức và bị giam kín trong chùng ấy thời gian.

Một mình.

Cô đọc.

Cô là người đầu tiên trong hơn 100 năm qua anh có thể nói chuyện và ở cùng với anh.

Lòng cô quặn lại thương cảm. Mặc dù cô chưa từng trải qua, nhưng cô biết cảm giác phải ở đâu đó nghe chuyện của mọi người mà không thể tham gia là như thế nào. Bị cô lập, không nhìn thấy.

"Tôi ước mình có thể thức thêm" – Cô nói, cố nén một cái ngáp. "Thực ra thì tôi có thể thức được, nhưng nếu tôi ngủ đủ thời gian, đầu óc tôi sẽ đặc sệt lại và tôi sẽ không suy nghĩ được gì hết".

"Tôi hiểu. Ít nhất tôi cũng hiểu ý cô định nói, mặc dù tôi không hiểu từ "đặc sệt" nghĩa là gì"

Mặc dù vậy, cô vẫn thấy rõ sự thất vọng của anh. "Anh có thể xem ti vi"

"Ti vi á?"

Cô cầm cái bát đã hết sạch của anh mang vào rửa rồi đưa anh quay lại phòng khách. Cô bật ti vi lên và hướng dẫn anh cách dùng điều khiển từ xa để chuyển kênh

"Thật không thể tin được".- Anh thốt lên khi lướt các kênh ti vi

"Vâng, đây là một loại phương tiện hiện đại của thời này"

Bây giờ thì anh cũng đã có việc để mà bận rộn rồi. Rốt cục thì đàn ông cũng chỉ cần có ba thứ để hạnh phúc - thức ăn, tình dục và cái điều khiển từ xa. Anh đã có hai thứ trong số đó rồi

"Bây giờ thì tạm biệt"- Cô vừa nói vừa đi lên gác

Khi cô bước ngang qua anh, anh chạm vào tay cô. Mặc dù anh chỉ chạm khẽ nhưng nó cũng đủ truyền một luồng điện khắp người cô

Khuôn mặt anh trông đờ đẫn, những tình cảm tự nhiên nhất ánh lên trong mắt anh. Cô thấy sự đau đớn của anh, cái anh cần, nhưng trên hết cô thấy sự cô độc.

Anh không muốn cô đi.

Liếm đôi môi bỗng trở nên khô khốc, cô nói một câu mà chính cô cũng không tin được. "Tôi còn một cái ti vi nữa trong phòng tôi. Anh có thể xem ti vi trong khi tôi ngủ"

Anh nhìn cô cười bẽn lễn.

Julian theo cô lên gác, rất ngạc nhiên khi thấy cô có thể hiểu anh mà không cần anh phải nói ra. Cô quan sát đến việc anh sợ cô đơn trong khi cô cũng có những mối bận tâm riêng của mình.

Điều đó làm anh có cảm giác khác lạ về cô. Có một cảm giác khác lạ trong lòng anh.

Đó có phải sự dụ dỗ?

Anh cũng không biết nữa.

Cô dẫn anh lên một cái phòng ngủ lớn, có một chiếc giường lớn kê ở giữa, sát tường trong cùng. Có một chiếc tủ vừa phải kê đối diện với cái giường và trên nóc tủ là cái mà cô gọi là ti-vi.

Grace quan sát khi Julian đi vòng quanh căn phòng, xem những bức ảnh trên tường, trên tủ quần áo, những bức ảnh của cha mẹ cô, ông bà cô, của Selena và cô chụp hồi đại học cùng với một chú chó cô nuôi hồi còn bé.

"Cô sống một mình à?" - anh hỏi

"vâng". cô trả lời, vừa nói vừa đi đến chỗ cái ghế bập bênh Jenny Lind kê cạnh giường, thành ghế đang treo cái váy ngủ của cô. Cô lấy cái váy ngủ và nhìn sang anh, anh vẫn đang cuốn chiếc khăn tắm màu xanh quanh hông. Cô không thể để anh ngủ chung giường với cô mà ăn mặc thế này được.

Chắc chắn mà có thể mà.

không, tôi không thể.

làm ơn mà?

hừ, bản năng, hãy để tôi nghĩ đã.

Cô vẫn để mấy bộ pijama của bố cô trong phòng ngủ của bố mẹ, nơi tất cả đồ đạc của họ được cô cất giữ như những kỷ vật thiêng liêng. với chiều rộng của vai Julian, chắc áo không thể vừa được rồi, nhưng phần dưới thon gọn, nếu có không vừa chiều dài thì ít nhất vẫn mặc tạm được.

"chờ tôi ở đây" - cô nói với anh. "tôi sẽ quay lại ngay".

Khi cô ra khỏi cửa phòng, Julian tiến lại chỗ những chiếc cửa sổ lớn và kéo tấm rèm trắng ra. Anh ngắm nhìn những đồ vật trông như những chiếc hộp kỳ lạ, chắc hẳn đó là ô tô, đang đi qua đi lại trước nhà cô, chúng phát ra

những âm thanh lạ tai lúc lên lúc xuống như những đợt thủy triều vậy. đèn chiếu sáng cả con phố và tất cả các tòa nhà, khá giống những ngọn đuốc trước đây ở quê hương anh.

thế giới này kỳ lạ quá. hầu như không giống với thế giới của anh và thậm chí còn khác xa với thế giới của anh trước kia.

Anh cố gắng ghép các hình ảnh với những từ mà anh nghe được trong hàng thập kỷ qua, những từ anh không hề hiểu. Những từ đại loại như ti-vi và bóng đèn.

Và đây là lần đầu tiên kể từ thời niên thiếu, anh cảm thấy sợ. anh không thích những sự thay đổi mà anh đang thấy, những bước nhảy vọt của thế giới này.

không hiểu liệu lần sau anh được gọi lên thì sẽ thế nào?

mọi vật sẽ còn khác lạ đến mức nào nữa?

hay kinh khủng hơn là sẽ ra sao nếu anh không bao giờ được gọi lên nữa?

nghĩ đến đó anh nuốt khan. sẽ ra sao nếu anh bị giam cầm vĩnh viễn trong đó? một mình và vẫn nghe thấy tất cả. sẽ cảm thấy rõ bóng tối trĩu nặng đang bao trùm lên anh, cố nén những hơi thở từ lồng ngực vì nó cào xé làm thân thể anh đau đớn.

sẽ thế nào nếu không bao giờ được bước đi như một con người, không được nói hay đụng chạm vào bất cứ thứ gì?

con người bây giờ có những thứ mà họ gọi là máy vi tính. anh đã nghe thấy người chủ hiệu sách nói về chúng với rất nhiều khách hàng. và một người khách hàng đã nói rằng một ngày nào đó, có lẽ sẽ sớm thôi, máy tính sẽ thay thế cho toàn bộ sách in.

vậy khi đó, điều gì sẽ xảy ra với anh?

Mặc một chiếc áo ngủ dài màu hồng, Grace vào phòng ngủ của bố mẹ, dừng lại bên chiếc đĩa pha lê đặt trên nóc tủ nơi cô để chiếc nhẫn cưới của mẹ cô lên sau lễ tang. cô có thể thấy ánh sáng yếu ớt từ viên kim cương nửa cara gắn trên nhẫn.

cổ họng cô nghẹn lại vì đau đớn, cô cố gắng ngăn những giọt nước mắt đang ằng ặc trong mắt.

hồi đó cô vừa bước sang tuổi 24, cô đã kiêu ngạo cho rằng mình đã đủ lớn và đủ sức để chống chọi lại với bất kỳ bất hạnh nào mà cuộc đời xô đến với cô. cô đã nghĩ rằng không gì có thể đánh bại được mình. Và chỉ trong một tích tắc, cuộc đời cô đã sụp đổ và vỡ vụn dưới chân.

cái chết của cha mẹ đã cướp đi toàn bộ những gì mà cô từng có. sự an toàn của cô, niềm tin, công lý, nhưng trên hết cô đã mất đi tình yêu vô điều kiện và chỗ dựa tình cảm vững chắc mà họ dành cho cô.

mặc dù có những ý nghĩ kiêu ngạo do tuổi trẻ, nhưng cô chưa bao giờ chuẩn bị tinh thần cho việc sẽ phải sống mà hoàn toàn không có một người thân nào cả.

và mặc dù năm năm đã trôi qua, cô vẫn khóc cho bố mẹ. khóc ở trong lòng. câu ngạn ngữ "thà một lần được yêu rồi mất nó" thật sự là một câu nói rỗng tuếch. không gì tệ hơn khi bạn có được những người yêu thương và chăm sóc mình, rồi bỗng nhiên mất họ vì một tai nạn bất ngờ.

không thể đối diện với cái chết của cha mẹ, ngay sau lễ tang, cô đã niêm phong căn phòng này và để mọi thứ y nguyên như cũ.

mở cái ngăn kéo để quần áo pijama của bố, Grace nuốt khan. không một ai đụng vào những thứ này kể từ buổi chiều mẹ cô gấp chúng và cất vào đây.

tới tận bây giờ, cô vẫn nhớ như in tiếng cười của mẹ. cách mẹ trêu bố vì sở thích bảo thủ của bố đối với những bộ pijama bằng vải flannel.

hơn thế, cô còn nhớ tình yêu mà họ dành cho nhau.

cô sẵn sàng làm tất cả để có thể tìm được một người chồng hoàn hảo như mẹ cô đã tìm thấy bố cô. họ đã cưới nhau, sống với nhau 25 năm và đến tận lúc chết họ vẫn yêu nhau như thuở ban đầu.

cô không nhớ nổi đã bao giờ thấy mẹ không cười và bố không nói những câu hài hước nhẹ nhàng chưa. đi đâu họ cũng nắm tay nhau như những thanh niên mới lớn và thỉnh thoảng hôn trộm nhau những lúc mà họ tưởng rằng không ai trông thấy.

nhưng cô đã nhìn thấy

và cô vẫn còn nhớ.

cô cũng muốn có được một 1 tình yêu như vậy. nhưng không hiểu vì sao mà cô chưa bao giờ tìm được một người đàn ông nào khiến cô ngộp thở. người mà khiến trái tim cô đập mạnh và khiến cô phải choáng váng.

một người đàn ông mà cô không thể sống thiếu được.

"ôi mẹ ơi" - cô nói trong hơi thở, thầm ước giá như bố mẹ cô không chết đêm đó.

ước gì....

cô cũng không biết nữa. cô chỉ muốn đời mình có một thứ gì đó có thể khiến cô hướng tới tương lai. cái gì đó có thể đem lại cho cô hạnh phúc như cha cô đã đem lại cho mẹ cô.

Grace cắn môi, vo tròn chiếc quần pijama sọc xanh sẫm xen sọc trắng của bố cô trong tay và chạy ra khỏi phòng.

"đây này" - cô nói và thả chiếc quần xuống cho Julian trước khi chạy ra phòng tắm cạnh phòng khách. cô không muốn anh nhìn thấy cô khóc. cô sẽ không bao giờ bộc lộ sự yếu đuối của mình với bất kỳ người đàn ông nào nữa.

Julian thay tấm khăn tắm bằng chiếc quần và đi theo Grace. cô vừa lao vào căn phòng bên cạnh phòng khách và đóng sập cửa lại.

"Grace" - anh gọi nhẹ nhàng và mở cửa.

anh ớn lạnh khi thấy cô khóc. cô đứng trong một phòng kiểu như nhà vệ sinh, có hai cái bồn rửa gắn vào tường, trước mặt cô là một cái bệ màu trắng, cô đang giữ một cái khăn trên miệng cố gắng ngăn những tiếng nước nở.

cho dù lớn lên và được dạy dỗ trong một môi trường khắc nghiệt và trong thời đại của mệnh lệnh, nhưng trong lòng anh vẫn trào lên sự thương cảm. cô đang khóc như thể trái tim cô tan vỡ.

nó khiến anh cảm thấy không thoải mái. bất ổn.

cắn chặt hàm răng, Julian cố xua đi cảm giác lạ lùng đó. có một điều mà anh học được từ hồi nhỏ, đó là không bao giờ được tìm hiểu về người khác. không nên quan tâm đến họ. mỗi lần anh phạm phải sai lầm này là một lần anh phải trả giá đắt.

hơn nữa, thời gian anh ở đây chỉ ngắn ngủi thôi, thậm chí quá ngắn ngủi.

anh càng ít dần sâu vào cuộc đời và tình cảm của cô thì anh càng dễ dàng chấp nhận lần hiện lên tiếp theo của anh hơn.

và lúc đó những lời nói của cô lúc đầu làm ngực anh đau nhói. cô đã chỉ tên anh rất đúng. anh chẳng là gì khác ngoài một con mèo đực chỉ cần được

thoả mãn và bỏ đi.

nghĩ đến đó, Julian nắm chặt nắm đấm cửa. anh không phải là một con vật. anh cũng có cảm giác chứ.

ít nhất thì trước đây anh đã từng có.

trước khi kịp xem xét lại những hành động của mình, anh đã bước vào phòng tắm và ôm lấy cô. cô vòng tay quanh eo anh và cô bám vào anh như bám vào một chiếc phao cứu sinh rồi gục mặt vào ngực anh và khóc. cô khóc toàn thân run lên bần bật.

có thứ gì đó rất lạ xuất hiện trong anh. mong muốn có được thứ gì đó mà anh không thể gọi tên.

trong đời anh, anh chưa từng an ủi một người phụ nữ đang khóc. anh làm tình bao nhiêu lần thì không thể đếm nổi, nhưng anh chưa bao giờ ôm một người phụ nữ như thế này. ngay cả sau khi làm tình với họ. mỗi lần xong việc, anh thường ngồi dậy và đi tắm rửa, rồi tìm một thứ gì đó để giết thời gian chờ đến lần gọi tiếp theo.

ngay cả trước khi bị lời nguyện, anh cũng không bao giờ tỏ ra dịu dàng với bất kỳ ai. kể cả vợ anh.

là một người lính, từ những ngày đầu anh đã được huấn luyện trở nên cứng rắn, lạnh lùng. khắc nghiệt.

"hãy trở về với tấm khiên hoặc nằm trên cáng". đó là những gì người mẹ kế đã nói với anh khi bà ta túm tóc và ném anh ra khỏi nhà để đi trại huấn luyện lính khi anh mới lên bảy.

cha anh thậm chí còn tệ hơn. là một thống chế Sparta huyền thoại, ông không dung thứ cho bất kỳ một sự yếu đuối nào. không tình cảm. đó là

người đã đem lại cho Julian một tuổi thơ dưới ngọn roi da, dạy cho anh cách che giấu nỗi đau của mình. không để ai thấy mình đang đau đớn.

cho tới tận bây giờ, Julian vẫn còn có thể cảm thấy cái đau đớn khi ngọn roi quất vào tấm lưng trần, nghe thấy tiếng roi vút lên rít trong không khí trước khi quật vào da. vẫn còn nhìn thấy nụ cười nhếch mép đầy khinh bỉ và giễu cợt trên mặt người cha.

"tôi xin lỗi" - tiếng Grace thì thầm trên vai anh lôi anh trở lại với thực tại.

cô nghiêng đầu để nhìn lên mặt anh. đôi mắt màu tro xám của cô sáng lấp lánh và nó đã đập vỡ vỏ bọc của một trái tim vốn đã bị băng giá hàng thế kỉ do hoàn cảnh và do chủ định.

cảm thấy mất tự nhiên, anh lùi xa khỏi cô, hỏi "đã thấy khá hơn chưa?".

Grace gạt nước mắt và hắng giọng. cô không hiểu điều gì đã khiến Julian đi theo cô, nhưng đã lâu lắm rồi không có ai an ủi cô mỗi khi cô khóc. "vâng, khá hơn rồi" - cô nói nhỏ - "cảm ơn anh".

anh không nói gì.

thay vì con người dịu dàng vừa mới ôm cô một phút trước, anh đã trở lại là một Ông Tượng, toàn thân anh trở nên cứng ngắt và lạnh lẽo.

lấy lại được hơi thở bình thường, cô bước qua anh nói "tôi đã không làm thế nếu tôi không quá mệt mỏi và vẫn còn hơi chũnh choáng. thật sự là tôi cần phải đi ngủ đây".

cô biết anh sẽ đi theo, nên cô miễn cưỡng đi về phòng mình và trèo lên chiếc giường cao có trang trí bằng một cánh đồng dứa và chui xuống dưới tấm chăn dày.

giây lát sau, cô cảm thấy rõ tấm nệm lún xuống dưới sức nặng của anh.

tim cô đập nhanh trước hơi ấm đột ngột của anh khi nằm xuống cạnh cô. tệ hơn là anh lập tức áp sát vào lưng cô và quàng một cánh tay dài rắn chắc qua eo cô.

"Julian" - cô nhắc nhở với giọng đầy hăm dọa khi cô cảm thấy anh bắt đầu "lớn" lên cạnh người cô. "tôi nghĩ tốt nhất là anh nên nằm tránh sang phía bên kia, tôi nằm bên này".

Anh không thèm nghe cô nói vì anh vẫn tiếp tục nghiêng đầu xuống cạnh đầu cô và nhấm nhấm một lọn tóc cô. "tôi tưởng cô gọi tôi lên đây để làm cho những cơ bắp đang đau nhức kia được thư giãn" - anh thì thầm vào tai cô.

toàn thân cô nóng bừng lên vì sự gần gũi của anh và mũi thơm của gỗ đàn hương bao quanh, Grace đỏ mặt khi nhớ lại những lời cô nói với Selena. "cơ bắp của tớ đang trong trạng thái rất ổn và thoải mái".

"tôi hứa tôi có thể làm chúng hạnh phúc hơn gấp nhiều lần".

ôi, cô đâu có may mắn nghi ngờ điều đó. "này, nếu anh không cư xử đàng hoàng, tôi sẽ buộc phải đuổi anh ra khỏi phòng đấy".

cô ngược nhìn lên và thấy rõ sự nghi hoặc trong mắt anh.

"tôi không hiểu vì sao cô lại muốn đuổi tôi ra ngoài" - anh nói.

"bởi vì tôi không muốn dùng anh như một thứ đồ chơi vô tri vô giác. được chứ? tôi không muốn gần gũi với một người đàn ông mà tôi không hề quen biết".

đôi mắt màu xanh nước biển của anh thoáng chút băn khoăn, cuối cùng thì anh cũng dịch ra và nằm xuống cạnh cô.

Grace hít thở sâu khi cố gắng trấn an con tim đang đập mạnh và làm dịu bớt ngọn lửa đang cháy trong huyết quản. ôi trời, anh thật là một người khó có thể từ chối.

mày có nghĩ là mày sẽ có thể ngủ yên cạnh người đàn ông này không chứ gì, mày có bị điên không đấy?

cô nhắm mắt lại, lẩm nhẩm đọc mấy câu cầu nguyện buồn tẻ. cô phải đi ngủ thôi. không có nếu, và hay nhưng nhị gì hết. thậm chí không có Julian đẹp trai nào cả.

Julian kê gối xuống đầu và nhìn qua Grace. đây sẽ là lần đầu tiên trong suốt quãng đời dài dằng dặc của anh, anh ngủ chung với một người đàn bà mà lại không làm tình với cô ta.

điều này không thể tin được. trước đây chưa từng có người đàn bà nào lại đẩy anh ra cả.

cô với tay lấy một bộ điều khiển từ xa giống cái mà cô chỉ cho anh ở tầng dưới. cô bấm nút bật tv lên, rồi chỉnh cho âm thanh người nói nhỏ xuống.

"đây là nút bật và tắt đèn" - cô nói rồi bấm một nút khác. ngay lập tức đèn tắt phụt, chỉ còn ánh sáng từ chiếc tv chiếu lên bức tường đằng sau lưng anh. "tôi là một người rất thánh ngủ, vì vậy tôi chắc rằng anh sẽ không đánh thức tôi".

cô đưa cho anh chiếc điều khiển. "chúc ngủ ngon, Julian xứ Macedon".

"chúc ngủ ngon, Grace". anh thì thầm. ngắm nhìn làn tóc mềm mại của cô xoà trên mặt gối khi cô dụi đầu xuống để ngủ.

anh để cái điều khiển từ xa sang một bên và ngắm nhìn cô thêm một lúc lâu trong khi ánh sáng từ tv vẫn nhấp nhóa chiếu lên phần lộ ra của gương

mặt cô.

anh có thể xác định được cô bắt đầu ngủ say từ lúc nào qua hơi thở đều đặn. và chỉ khi đó anh mới dám chạm nhẹ vào cô, dám đưa ngón tay men theo đường viền của đôi má mềm mại.

cơ thể của anh bắt đầu phản ứng lại 1 cách mạnh mẽ đến mức anh phải cắn môi lại để không phạm phải lời nguyện. một ngọn lửa cháy rực trong huyết quản của anh.

anh đã biết đến những thèm khát đau đớn trong suốt cuộc đời mình - đầu tiên là cơn đói cồn cào trong dạ dày, rồi đến khao khát cháy bỏng được yêu và tôn trọng, cuối cùng là đòi hỏi của cơ thể muốn có một cơ thể mềm mại và ấm ướt của người phụ nữ. nhưng chưa bao giờ anh từng trải qua cái gì như thế này.

nó là một khao khát quá mạnh mẽ, quá mãnh liệt đe dọa đến sự minh mẫn của anh.

và tất cả những gì mà anh có thể nghĩ được trong lúc này là giang rộng cặp đùi mịn như lụa, trắng như sữa kia ra để khám phá và để cả hai cùng được hét lên trong sự hoà hợp.

chỉ có điều, chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra.

Julian nằm lúi xa thêm khỏi cô. tìm một vị trí trên giường đủ an toàn để anh không thể ngửi thấy mùi hương đàn bà ngọt ngào của cô, không cảm thấy được hơi ấm của cô dưới tấm chăn.

anh có thể khiến cô luôn luôn cảm thấy mãn nguyện, nhưng về phần mình thì anh sẽ không bao giờ có được sự yên ổn.

"Priapus, đồ chết tiệt" - anh gầm gừ nói tên vị thần đã nguyện rửa để anh phải gánh chịu số phận này. "ta mong sao Diêm Vương sẽ trừng phạt

nhà người một cách thích đáng".

cơn giận dữ của anh nguôi đi, anh thở dài và nhận ra rằng ba vị thần Số mệnh và các nữ thần của sự Báo thù chắc chắn đã giao anh vào tay hắn.....

Grace tỉnh giấc với một cảm giác lạ lùng về hơi ấm và sự che chở. một cảm giác mà đã nhiều năm nay cô không có được.

bất chợt cô cảm thấy một cái hôn được đặt nhẹ nhàng lên mi mắt cô như thể đang có ai chà môi lên lông mi cô vậy. một đôi bàn tay mạnh mẽ, ấm áp luồn vào tóc cô.

Julian!

cô bật dậy nhanh đến nỗi đầu cô va mạnh vào mặt anh. cô thấy anh xuýt xoa vì đau. lấy tay xoa trán, cô mở mắt và thấy anh đang cau mày nhắm nhó nhìn cô.

"xin lỗi" - cô nói và ngồi hẳn dậy. "anh làm tôi giật mình".

anh há miệng và lấy ngón tay cái ấn vào mấy cái răng cửa kiểm tra xem liệu cô có làm gãy cái nào không

"anh muốn ăn sáng thế nào?" - cô hỏi.

anh liếc nhìn xuống chiếc cổ chữ V xẻ sâu của váy ngủ của cô. qua ánh mắt anh, cô nhận thấy rằng với cách ngồi của cô thế này chắc hẳn anh đã nhìn thấy hết.

trước khi cô kịp đứng dậy, anh đã kéo cô lại phía mình và áp chặt môi lên môi cô.

Grace khoan khoái tận hưởng cảm giác trong miệng anh khi lưỡi anh làm toàn thân cô bủn rủn. đầu cô quay cuồng vì cái hôn sâu, vì hơi thở của

anh quyến với cô.

thử nghĩ lại xem, trước đây cô không hề thích hôn.

chắc cô phát điên mất rồi.

môi anh rời môi cô, sau đó anh đưa lưỡi chạm nhẹ lên da cô, đi xuống dưới cổ họng và lướt một vòng tròn trên vai, rồi chuyển qua mái tai và cổ cô.

người đàn ông này dường như biết tất cả những điểm nhạy cảm trên cơ thể một người đàn bà.

và hơn thế, anh còn biết cách dùng lưỡi và tay mơn trớn khiến người phụ nữ cảm thấy sung sướng nhất.

anh thổi nhẹ vào tai cô khiến toàn thân cô nổi da gà và khi anh đưa lưỡi vào tai cô thì cô rùng mình vì sung sướng.

hai bầu ngực cô râm ran, chúng nở to ra còn hai núm nhỏ thì cương cứng lại chờ đợi cái hôn của anh.

"Julian!" - cô rên lên, không thể nhận ra giọng mình nữa. lý trí của cô muốn cô yêu cầu anh dừng lại nhưng ngôn từ dường như bị dừng lại trong cổ họng cô.

có quá nhiều sức mạnh ẩn chứa trong mỗi cái vuốt ve của anh. thật thần kỳ. nó khiến cô muốn thêm nữa.

"anh phải dừng lại" - cuối cùng cô cũng nói được với anh bằng giọng nói yếu ớt.

"Dừng cái gì lại?" - anh hỏi. "cái này à?" - anh dùng lưỡi chạy nhẹ xung quanh tai cô.

Grace hít vào sung sướng. cô rung mình như thể toàn thân đang bị những cục than hồng thiêu đốt, chúng thiêu cháy từng centimet trên cơ thể cô. ngực cô càng căng cứng hơn áp sát vào ngực anh.

"hay cái này?" - anh đưa tay xuống qua cặp quần và nắm lấy phần nóng bỏng đang khao khát anh nhất.

những ngón chân cô thực ra đang cong lên khi tay anh vuốt ve người cô, còn lưng cô thì tựa hẳn vào người anh. ôi, anh thật là phi thường.

"ôi..." - Grace rên lên, cô đã hoàn toàn mất khả năng kiểm soát, cô bám chặt vào người anh một cách không xấu hổ.

Julian nhắm mắt lại, thưởng thức hương vị của cơ thể cô đang nằm dưới anh, cảm giác của vòng tay cô đang quấn lấy anh.

cô là của anh. và bây giờ cô có thể lên đến đỉnh bất cứ lúc nào.

anh chưa thấy người đàn bà nào có mùi vị hấp dẫn như cô. cô có mùi vị rất đặc biệt, nó đã xác định vị trí của mình trong tâm trí anh và anh biết mình sẽ không bao giờ có thể quên.

và bây giờ cô đã sẵn sàng chờ anh. cô nóng bỏng, ẩm ướt và căng cứng - đúng là những thứ mà anh muốn ở cơ thể một người đàn bà.

cô phải được giải toả....

cô vươn người lên, vùi tay mình vào tóc anh, không muốn anh rời cô dù chỉ một giây.

bỗng nhiên, chuông điện thoại reo.

Grace nhảy dựng lên khi nghe thấy tiếng chuông, tâm trí cô lập tức trở lại dưới tầm kiểm soát.

"âm thanh gì vậy?" - anh lầu bầu.

lòng thầm biết ơn sự chen ngang này, Grace cố thoát khỏi người anh, hai chân cô run rẩy, toàn thân cô như lửa đốt. "đó là tiếng chuông điện thoại" - cô nói trước khi cúi xuống nhắc ống nghe lên.

thực ra thì tay cô vẫn run bần bật khi cô đưa ống nghe lên tai.

Julian rửa thầm và xoay người nằm nghiêng một bên.

"Selena, ơn Chúa chính là cậu" - Grace nói ngay khi cô nghe thấy giọng nói từ đầu dây bên kia.

ôi, cô mới biết ơn khả năng gọi điện đến vào đúng những thời điểm nhạy cảm của Selenna làm sao!

"chuyện gì thế?" - Selena hỏi

"thôi nào" - Grace quát Julian khi anh tiếp tục vuốt ve người cô. cô đẩy anh lùi xa hơn một chút.

"mình có làm gì đâu" - Selena nói

"không phải cậu, Lanie ạ".

đầu dây bên kia im lặng một hồi.

"nghe này" - Grace nói với Selena, giọng cô đánh lại đầy dọa dẫm. "tớ cần cậu kiểm cho mấy bộ quần áo của Bill và mang đến đây ngay bây giờ".

"nó có tác dụng rồi sao?" - tiếng hét đột ngột tưởng chừng như xé toạc màng nhĩ cô. "ôi, Chúa ơi, nó có tác dụng rồi! hallelujah, thật không thể tin được. tớ đến ngay đây".

anh lại tiến đến bên cô...

Grace bật dậy khỏi giường. "tôi phải chuẩn bị đi làm đây"

anh xoay người nằm một bên, tay chống má, nhìn theo cô khi cô nhặt chiếc quần dài của anh lên và ném vào người anh. anh dùng một tay cầm chiếc quần trong khi mắt vẫn dạo chơi trên khắp cơ thể cô. "sao em không gọi điện xin nghỉ ốm?"

"gọi điện xin nghỉ ốm?" - cô nhắc lại - "sao anh lại biết về việc đó?"

anh nhún vai. "anh đã nói với em rồi, anh có thể nghe thấy mọi chuyện trong khi bị giam trong cuốn sách mà. đó chính là lí do vì sao anh lại học được các thứ tiếng và hiểu được các cú pháp thay đổi".

như một con báo nhẹ nhàng đi ra từ chỗ ẩn nấp, anh kéo tấm chăn lên quần quanh lưng, chậm rãi rời khỏi giường. để quên chiếc quần ở lại.

như bị mê hoặc, cô đứng yên không nhúc nhích

"chúng ta vẫn chưa xong việc" - anh nói giọng trầm, ấm. anh vươn về phía cô.

"ồ không, chúng ta xong rồi!" - cô chạy đi tìm nơi ẩn nấp trong phòng tắm rồi khoá cửa lại.

Julian nghiêng chặt răng lại, anh bỗng có một thôi thúc muốn đập đầu vào tường vì tức giận. vì sao cô lại bướng bỉnh như vậy chứ?

anh nhìn xuống phía dưới và nguyền rủa "còn mày nữa, sao mày không thể tử tế được trong 5 phút hả".

Grace tắm một lúc lâu dưới vòi nước lạnh. ở Julian có cái gì mà khiến cô phát điên lên như vậy chứ? ngay cả lúc này đây cô vẫn có thể cảm thấy hơi ấm từ cơ thể anh.

và đôi môi của anh...

"thôi ngay, thôi ngay!"

cô không phải một kẻ cuồng dâm không thể điều khiển nổi bản thân. cô là một tiến sĩ đầy trí tuệ và không cảm xúc.

nhưng quên đi tất cả những thứ đó và dành cả một tháng tiếp theo với Julian thật dễ dàng biết bao.

"được thôi" - cô tự nói với bản thân. "cứ cho là mày sẽ trèo lên giường với anh ta trong một tháng, rồi sau đó thì sao?"

cô xoa xà phòng lên người, sự tức giận đã xua đi những ham muốn cuối cùng của cô. "để tao nói cho mày nghe. anh ta sẽ bỏ đi, còn mày, em gái thân mến sẽ chỉ còn lại một mình".

"còn nhớ những gì xảy ra với Paul chứ? còn nhớ cảm giác khi đi quanh khu kí túc xá và kinh tởm phát buồn nôn vì để cho kẻ khác lợi dụng mình như thế nào chứ? còn nhớ sự nhục nhã đó chứ?"

tệ hơn, cô như nghe thấy tiếng cười chế giễu của Paul khi hằn khoác lác với lũ bạn và thu tiền thẳng cượng. lúc đó cô ước gì mình là đàn ông để có thể đập cửa phòng hấn ta và đập cho hấn một trận tơi bời.

không, cô sẽ không đời nào để mình bị lợi dụng nữa.

cô phải mất nhiều năm để có thể quên Paul và sự độc ác của hấn và cô sẽ không lặp lại tất cả những chuyện đó chỉ trong tích tắc. dù chỉ là một tích tắc với một anh chàng đẹp trai.

không, không đời nào. nếu cô có trao thân gửi phận cho một người đàn ông nào nữa thì đó sẽ phải là một người chung thủy với cô. một người sẽ chăm sóc, bao bọc cho cô.

một người sẽ không bao giờ bỏ qua những nỗi đau của cô mà tiếp tục sử dụng thân thể cô để thoả mãn anh ta như thể cô chẳng là gì cả, những ký ức đau buồn xưa khiến trong cô lại trào lên nỗi tức giận. Paul đã cư xử như thể cô không tồn tại. như thể cô chẳng là gì ngoài một con búp bê vô cảm sinh ra để phục vụ nhu cầu xác thịt của anh ta.

và cô sẽ không bao giờ cho phép bất kì ai, đặc biệt là Julian, được đối xử với cô như vậy.

chuyện đó sẽ không bao giờ lặp lại nữa.....

Julian bước xuống cầu thang ngõ ngàng trước ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ. thật buồn cười khi người ta lại cảm thấy vui sướng với những điều nhỏ nhoi như vậy. anh nhớ lại trước kia anh hầu như không bao giờ để ý đến những chuyện nhỏ nhặt giản đơn như một buổi sáng trời nắng thế này.

bây giờ, tất cả mọi thứ với anh đều như một món quà của thần linh. một món quà mà anh sẽ tận hưởng trong vòng một tháng tiếp theo trước khi anh bị buộc phải quay trở lại với bóng tối.

tim anh nặng trĩu, anh bước về phía bếp và đi tới chiếc tủ mà Grace cất thức ăn. khi anh mở cánh cửa, một làn hơi lạnh toát từ trong tủ phả ra khiến anh kinh ngạc. anh xoè tay ra, để cho luồng khí lạnh tràn lên làn da mình. thật không thể tin nổi.

anh cầm mấy cái hộp khác nhau lên, nhưng không đọc được những dòng chữ in trên hộp.

"không được ăn những thứ mà mình không xác định được" - anh tự nhắc nhở bản thân, hồi tưởng lại một số thứ kinh tởm mà anh đã chứng kiến người ta ăn trong nhiều thế kỷ qua.

anh cúi xuống tìm kiếm cho đến khi tìm thấy một quả dưa chín để ở gần dưới cùng. sau khi mang quả dưa ra đặt ở bếp, anh lấy một con dao rộng bản trong số cả tá dao mà Grace cất trong hộp và bổ quả dưa làm đôi.

anh cắt một miếng nhỏ và đưa vào miệng.

anh gù gù trong cổ họng khi miếng dưa mọng nước ngon lành lướt qua đầu lưỡi. miếng dưa ngọt ngào khiến dạ dày anh sôi lên đòi miếng nữa. cổ họng anh thèm được nuốt thêm những miếng dưa mềm ngọt.

lại có cái để ăn thật tuyệt. có cái gì đó để làm dịu đi cơn đói và khát của anh.

trước khi anh có thể dừng lại, anh đặt con dao sang bên và bắt đầu ngoạm quả dưa, ngẫu nhiên cắn hết miếng này đến miếng khác.

trời ơi, nhưng anh đói quá. khát quá.

cho đến tận khi anh thấy mình đang quắp vào vỏ dưa anh mới chợt ý thức được hành động của mình.

Julian đông cứng lại khi anh nhìn vào đôi bàn tay đầy nước dưa của mình, những ngón tay anh cong lên bầu chặt vào vỏ quả dưa trông như móng vuốt của một con quái vật.

"Lại đây Julian, nhìn vào mặt ta. nào bây giờ hãy là 1 cậu bé ngoan và làm những gì ta bảo. chạm tay vào chỗ này. ừ, ừ... đúng rồi. ngoan lắm, ngoan lắm. hãy làm ta thoả mãn, rồi ta sẽ thấy thức ăn lên cho người ăn ngay".

kí ức không thể che dấu của lần hiện lên gần nhất khiến anh lưỡng lự. chẳng trách anh hành động như một con thú vậy, anh đã bị đối xử như một con vật trong thời gian quá lâu đến nỗi anh không thể nhớ được là mình vẫn là một con người nữa.

ít nhất thì Grace cũng không trói anh vào chân giường của cô.

dù sao thì cũng chưa.

tự kinh tởm bản thân, anh nhìn quanh phòng, thăm cảm ơn vì Grace đã không trông thấy anh trong lúc mất tự chủ.

anh thở dốc, vợ lấy nửa quả dưa và ném nó vào cái thùng rác mà anh thấy Grace dùng để đựng rác hôm qua. sau đó anh tiến lại phía bồn rửa rửa sạch nước dưa ngọt đang dính đầy tay.

anh thở dài khoan khoái ngay khi những giọt nước mát lạnh đầu tiên chạm vào tay. nước. tinh khiết và mát lành. đây là thứ mà trong suốt thời gian bị giam cầm anh ao ước nhất. cũng chính là thứ mà anh khát khát giờ nọ qua giờ kia khi cổ họng anh cháy khô và đau đớn.

anh để cho làn nước mát chảy khắp da dẻ rồi mới khum tay lại hứng lấy và cúi xuống uống nước từ lòng bàn tay những giọt nước đang ngập các ngón tay. làn nước dịu dàng chảy từ miệng qua cổ họng khát cháy làm dịu đi cơn khát. bây giờ anh không muốn gì hơn là được nhảy vào bồn rửa tay để cảm nhận dòng nước chảy lên khắp cơ thể.

tới tận....

anh nghe thấy tiếng gõ cửa tiếp sau đó là tiếng đẩy cửa và tiếng bước chân lên cầu thang. Julian tắt vòi nước và với tay lấy chiếc khăn khô để cạnh bồn rửa lau mặt và tay.

khi anh quay lại với nửa quả dưa còn lại, anh nghe thấy tiếng Selena. "anh ấy đâu rồi?"

Julian khẽ lắc đầu trước sự hào hứng của bạn cô. đó chính là điều mà anh đã muốn đón nhận từ Grace.

Hai người phụ nữ bước vào bếp. anh ngược mắt lên và bắt gặp đôi mắt nâu mở to như chiếc khiên của chiến binh Spartan.

"ôi trời đất quý thần ơi" - Selena há hốc miệng vì kinh ngạc.

Grace đứng khoanh tay trước ngực, đôi mắt cô long lanh nửa tức giận nửa ngạc nhiên. "Julian, anh gặp Selena đi".

"ôi trời đất quý thần ơi" - bạn cô nhắc lại.

"Selena?" - Grace vẫy vẫy tay trước mặt Selena. Selena vẫn không chớp mắt.

"trời đất quý..."

"cậu có thôi đi không?" - Grace gắt lên.

Selena thả toàn bộ số quần áo đang cầm trên tay xuống sàn, rồi đi vòng quanh căn bếp cho đến khi quan sát được toàn bộ cơ thể anh. cô nhìn chăm chú từ đầu xuống đến đôi chân trần của anh.

Julian không giấu nổi sự giận dữ trước hành động của cô. "cô có muốn kiểm tra thêm răng lợi của tôi hay có muốn tụt quần tôi xuống để kiểm tra nữa không?" - anh hỏi với giọng ác ý hơn chủ định. nói cho cùng, về mặt lí luận thì cô ấy đang cùng phe với anh đấy chứ.

giá như cô ta có thể ngậm miệng lại và đừng nhìn anh cái kiểu đó. anh không bao giờ có thể chịu đựng được sự chú ý khác thường như vậy.

Selena rụt rè đưa tay ra khẽ chạm vào tay anh. "hù!" - anh chồm lên làm cô nhảy dựng lại.

Grace cười ngất.

Selena cau mày và liếc nhìn cả hai người. "thôi được, cả hai người. Hai người cố tình đem tôi ra làm trò cười đấy à?"

"cậu đáng bị như vậy" - Grace cầm một miếng dưa mà anh vừa cắt bỏ vào miệng. "còn chưa kể là hôm nay cậu sẽ phải mang anh ta đi cùng với cậu đấy".

"Cái gì?" - Julian và Selena đồng thanh hỏi.

cô nuốt miếng dưa rồi nói: "à, thì mình không thể đưa anh ấy đến chỗ làm việc của mình được, đúng không?"

Selena mỉm cười tinh quái. "mình cá là Lisa và mấy cô bạn đồng nghiệp của cậu sẽ thích đấy".

"và cả anh chàng mà mình hẹn gặp lúc 8 giờ cũng vậy. nhưng như vậy sẽ rất bất tiện cho công việc".

"thế cậu không hủy cuộc hẹn được à?" - Selena hỏi.

Julian tỏ vẻ đồng tình. anh hoàn toàn không muốn đến những chỗ công cộng. điều duy nhất của lời nguyện mà anh cảm thấy có thể chấp nhận được đó là việc phần lớn các bà các cô triệu gọi anh đều giấu anh trong phòng riêng hoặc trong vườn.

"cậu thừa biết rồi đấy" - Grace nói - "mình không có một ông chồng luật sư chu cấp. với lại, mình không nghĩ rằng Julian lại muốn lang thang ở nhà một mình cả ngày. mình chắc rằng anh ấy muốn đi ra ngoài nhìn ngắm thành phố".

"tôi muốn được ở đây với em" - anh nói.

bởi vì anh thực sự muốn được cảm nhận cô ở dưới anh một lần nữa.

Grace bắt gặp ánh mắt anh, còn anh thì nhìn thấy sự khao khát loé lên dưới đáy đôi mắt màu tro của cô. ngay khoảng khắc đó, anh đã nhận ra ý định của cô. cô muốn đi làm để tránh khỏi phải ở bên cạnh anh.

thôi được, dù sao thì cô cũng sẽ phải về nhà.

khi đó cô sẽ là của anh.

và một khi cô đã đầu hàng anh, anh sẽ cho cô thấy sự dẻo dai và khao khát của một chiến binh Macedon thuộc đội quân Sparta là như thế nào.

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Buổi sáng dường như kéo dài lê thê khi Grace phải tiếp hết những bệnh nhân thường lệ. Cho dù cố gắng để tập trung vào bệnh nhân và những vấn đề của họ thế nào, cô cũng không sao làm được.

Trước mắt cô cứ hiện lên hình ảnh làn da rám nắng và đôi mắt xanh cháy bỏng.

Và nụ cười đó...

Cô ước sao Julian đừng mỉm cười với cô như vậy. Nụ cười của anh rõ ràng khiến cô không sao quên được.

"... thế nên tôi nói, Dave, nghe này, nếu anh muốn mượn quần áo của em cũng được. Nhưng bỏ ngay những bộ đồ hàng hiệu đắt tiền của em xuống bởi vì nếu anh mặc những đồ đấy trông đẹp hơn em thì em thà đem tất cả chỗ quần áo ấy cho Đội quân cứu tế. Tôi làm vậy có được không bác sĩ?"

Grace rời mắt khỏi lòng bàn tay đang nguệch ngoạc mấy hình vẽ một nét những người đàn ông cầm khiên, ngược mắt nhìn lên.

"Gì cơ Rachel?" – Cô hỏi lại bệnh nhân đang ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện.

Rachel là một nghệ sĩ nhiếp ảnh ăn mặc thanh lịch. "Tôi yêu cầu Dave tránh xa quần áo của tôi như thế có được không? Ý tôi là, thưa bác sĩ, thật

tệ khi bạn trai mặc quần áo của mình trông lại đẹp hơn chính mình mặc chúng phải không ạ?"

Grace gật đầu. "Đương nhiên rồi. Đó là quần áo của cô và cô không cần phải cho vào tủ khóa lại."

"Đấy, tôi biết mà! Đó cũng chính là những gì tôi nói với anh ta. Nhưng anh ta có chịu nghe không? Không hề. Anh ta có thể tự gọi mình là Davida hay gì cũng được và nói với tôi rằng anh ta là một người phụ nữ trong vỏ bọc của một người đàn ông, nhưng cuối cùng thì anh ta vẫn nghe lời tôi như chồng cũ của tôi. Tôi xin thề là..."

Grace bất giác xem lại đồng hồ. Thời gian làm việc của cô và Rachel sắp hết rồi.

"Cô biết đấy Rachel," – cô nói, cắt ngang lời bệnh nhân trước khi Rachel tiếp tục bài diễn thuyết muôn thuở về đàn ông và những thói xấu của họ - "có lẽ chúng ta sẽ tiếp tục chủ đề này vào thứ 2 tuần sau cùng với Dave được không?"

Rachel gật đầu. "Cũng được. Nhưng thứ 2 tuần tới nhớ nhắc tôi kể cho cô nghe về Chico."

"Chico nào?"

"Là con chó dòng chihuahua của nhà hàng xóm. Tôi thề là con chó đó đang để ý đến tôi."

Grace chau mày. Rõ ràng là Rachel không định ám chỉ những gì cô nghĩ đấy chứ. "Để ý?"

"Cô biết không, nó để ý thật đấy. Nó có thể có hình dạng một con chó, nhưng con chó này có những suy nghĩ về tình dục. Mỗi lần tôi đi ngang qua

là nó lại ngược mắt nhìn lên váy tôi. Và cô không muốn biết nó đã làm gì với đôi dày tập chạy của tôi đâu. Con chó này là một kẻ đòi trụ."

"Thôi được." – Grace nói, ngắt lời cô kia một lần nữa. Cô bắt đầu có cảm giác mình không thể làm gì để giúp được Rachel và nỗi ám ảnh của cô ấy rằng tất cả đàn ông trên thế giới này sẵn sàng chết để có thể chiếm đoạt được cô ta. "Chắc chắn rồi chúng ta sẽ nói về sự say đắm của con chó chihuahua kia với cô."

"Cảm ơn bác sĩ. Cô là người tốt nhất." Rachel vớ lấy cái túi đang để dưới sàn nhà và tiến về phía cửa.

Grace day day lông mày khi những lời cuối cùng của Rachel vang lên trong đầu. Một con chó Chihuahua! Chúa ơi!

Rachel đáng thương. Chắc hẳn phải có cách gì để giúp người phụ nữ tội nghiệp này chứ.

Và một lần nữa, thà để một con chó Chihuahua say đắm nhìn lên váy của cô còn hơn là một nô lệ tình yêu người Hy Lạp.

"Ôi Lanie," – Grace thở dài – "sao cậu lại có thể lôi mình vào chuyện này chứ?"

Trước khi có thể nghĩ xa hơn, điện thoại nội bộ của cô vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ.

"Có chuyện gì thế Lisa?"

"Cuộc hẹn lúc 11 giờ của cô đã bị hủy và trong lúc cô gặp cô Thibideaux, bạn cô, cô Selena Laurena gọi đến 60 lần cả thầy, tôi không nói quá hay nói đùa đâu. Cô ấy để lại một lời nhắn khẩn là cô gọi ngay cho cô ấy."

"Cảm ơn Lisa".

Grace nhắc điện thoại lên gọi cho Selena.

"Ôi, ơn Chúa." – Selena nói trước hi Grace kịp mở miệng. "Cậu đến ngay mà đón anh bạn trai của cậu về nhà đi. Ngay lập tức!"

"Anh ấy không phải bạn trai của tớ, mà là..."

"Ồ, cậu có muốn biết anh ta là cái gì không?" – Selena hỏi giọng vói lên. "Anh ta là một cục nam châm chết tiệt có ma lực hút đàn bà, đấy, anh ta là thế đấy. Ngay trong lúc này khi bọn mình đang nói chuyện với nhau thì cũng có mấy nhóm phụ nữ đang tấn công quầy hàng của mình đây này. Sunshine rất vui mừng vì ngày hôm nay cô ta bán được số lượng đồ gốm kỷ lục. Tớ muốn đưa anh ta về sớm hơn, nhưng tớ không thể nào mà chen ra khỏi cái đám đông này được. Tớ thề với cậu là trông như ở đây đang mở hội vậy. Đời tớ chưa từng chứng kiến chuyện gì tương tự như thế này. Còn bây giờ thì mau đến đây giải cứu cho tớ đi!"

Điện thoại tắt lịm.

Grace thầm nguyện rủa sự may mắn của mình. Cô gọi sang cho Lisa yêu cầu hủy toàn bộ các cuộc hẹn buổi chiều với khách hàng.

Ngay lúc đặt chân đến quảng trường, Grace đã hiểu những gì mà Selena nói trên điện thoại. Phải có ít nhất hai chục phụ nữ đang vây quanh Julian và mấy chục người đi lại chăm chú nhìn anh.

Những người đứng gần anh nhất đang huých nhau, xô đẩy nhau cố gắng thu hút sự chú ý của anh.

Nhưng khó tin nhất là ba người phụ nữ đang ôm vai bá cổ anh để chụp ảnh.

"Ôi, cảm ơn anh!" – Một người phụ nữ tầm hơn 30 sung sướng nói với Julian trong khi lấy lại chiếc máy ảnh từ tay người chụp hộ.

Cô ta ôm chiếc máy ảnh vào ngực cố lôi kéo sự chú ý của Julian, nhưng dường như anh không mấy may để ý đến điều đó.

"Thật tuyệt vời!" Cô ta vẫn tiếp tục "Tôi không thể chờ được đến lúc về nhà và cho đám bạn mình xem ảnh. Họ sẽ không bao giờ tin rằng tôi đã gặp một người mẫu chuyên chụp ảnh bìa cho các tiểu thuyết lãng mạn ở ngay Quảng trường Pháp này."

Có cái gì đó trong dáng đứng cứng nhắc của Julian khiến Grace đồ rằng Julian không hề quan tâm đến cô kia. Nhưng vì phép lịch sự, anh không tỏ ra khiếm nhã một cách lộ liễu.

Mặc dù miệng anh cười, nhưng mắt anh thì không và chắc chắn đây không thể là nụ cười mà anh dành cho cô tối hôm qua.

"Rất hân hạnh!" – Anh nói với người phụ nữ kia.

Mọi người cười rộ lên. Grace lắc đầu không thể tin nổi. Này các cô, tự trọng một chút chứ!

Nghĩ lại, cô thấy mỗi lần anh nhìn cô, nét mặt, cử chỉ và nụ cười của anh đều khiến cô hơi choáng váng. Chả trách những người phụ nữ này lại hành động như những cô gái nông nổi trong buổi biểu diễn nhạc rock tại các trung tâm mua sắm.

Bỗng nhiên ánh mắt Julian lướt qua một biển những phụ nữ hâm mộ và bắt gặp ánh mắt cô. Grace nhướn mày nhìn anh tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nụ cười của anh lập tức biến mất. Ánh mắt anh tập trung nhìn cô như một con thú ăn thịt đang đói nhìn con mồi. "Xin lỗi các cô!" – Anh nói và lách ra khỏi đám phụ nữ tiến thẳng về phía cô.

Grace hít một hơi dài, để ý thấy thái độ thù địch ngay tức thì của đám phụ nữ hướng về cô.

Nhưng tệ hơn, đó là cảm giác khao khát thôi thúc bất ngờ gào xé trong cô, khiến tim cô loạn nhịp. Và mỗi bước chân anh tiến gần đến cô hơn, tim cô lại đập nhanh hơn gấp 10 lần.

"Chào quý cô!" – Julian nói, nâng tay cô lên và nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên các đốt ngón tay.

Một làn sóng điện chạy dọc xương sống cô. Và trước khi cô kịp cất bước, anh đã lôi cô vào vòng tay mình và đặt lên môi cô một cái hôn cháy bỏng, ngây ngất.

Một cách rất tự nhiên, cô nhắm mắt lại, hưởng thụ cái cảm giác ấm áp của miệng và hơi thở anh. Cảm giác đôi tay anh ghì chặt cô và khuôn ngực rắn chắc. Đầu óc cô quay cuồng.

Ôi, người đàn ông này thật biết cách hôn! Julian có một cách sử dụng đôi môi đặc biệt không ai có thể giải thích nổi.

Và cơ thể anh... Cô chưa bao giờ có cảm giác gì như cảm giác được những cơ bắp thon gọn và rắn chắc ôm quanh mình thế này.

Chỉ khi có một người nào đó trong đám phụ nữ cất tiếng nói: "Đồ đàn bà mất nết." Cô mới tỉnh cơn mê.

"Julian, xin dừng!" – Cô thì thầm. "Mọi người đang nhìn chúng ta kìa."

"Em nghĩ là tôi quan tâm đến điều đó ư?"

"Nhưng tôi thì có!"

Anh gầm gừ nhưng rồi cũng đặt cô xuống đất. Đến lúc đó cô mới nhận ra rằng này giờ toàn bộ trọng lượng cơ thể cô dồn lên hai tay anh và dường

như anh không cần cố gắng gì lắm khi nâng bổng cô như thế.

Hai má cô đỏ dừ lên, Grace nhận được những ánh mắt ghen tị của đám phụ nữ khi họ lần lượt bỏ đi.

Vẻ mặt Julian lộ rõ sự không hài lòng và miễn cưỡng, anh buông tay khỏi cô và bước lùi lại.

Selena vừa nói vừa thở dài: "Cuối cùng thì mình cũng gần như nghe được bình thường rồi." Cô lắc lắc cái đầu. "Nếu mình biết nó có tác dụng thế thì mình đã hôn anh ấy rồi."

Grace cười tự đắc. "Ừ, thì đấy là do cậu thôi."

"Sao cậu biết?" – Selena hỏi.

Grace phẩy tay chỉ vào bộ quần áo mà Julian đang mặc. "Trông anh ấy ăn mặc kìa. Cậu không thể đưa một vị thần Hy Lạp ra chỗ đông người mà lại để anh ấy mặc quần soóc và một cái áo nhỏ hơn 2 số so với cỡ của anh ấy được. Chúa ơi, Selena, cậu suy nghĩ thế nào mà lại làm vậy?"

"Hiện nay nhiệt độ ngoài trời đang là 102o F và độ ẩm là 110%. Mình chỉ không muốn anh ấy chết ngất."

"Thôi, xin các quý cô làm ơn!" – Julian nói, đứng chen vào giữa hai người. "Thời tiết quá nóng nực để mà đứng giữa đường tranh cãi nhau về những chuyện vớ vẩn đại loại như là quần áo của tôi thế này." Rồi anh quét vào Grace một cái nhìn nóng bỏng và nở một nụ cười có thể khiến bất kỳ người phụ nữ nào cũng phải tan chảy. "Và tôi cũng không phải là một vị thần Hy Lạp. Tôi chỉ là một á thần nhỏ nhoi thôi."

Grace không để ý đến những điều anh nói bởi vì chính giọng nói của anh đã choán hết đầu óc cô rồi. Làm sao anh ấy có thể nói được như vậy

nhỉ? Anh ấy làm cách nào có thể khiến giọng nói của mình gợi cảm đến vậy?

Có phải đó là do chất giọng trầm đầy âm sắc không?

Không hẳn, chắc ngoài ra còn phải có những yếu tố khác nữa chứ, nhưng cả đời này chắc cô cũng không thể lý giải nổi.

Cô nhìn qua Selena và bắt gặp ánh mắt thèm thuồng của Selena nhìn vào đôi chân trần và cặp mông của Julian.

"Cậu cũng cảm thấy thế, đúng không?" – Grace hỏi.

Selena chớp mắt nhìn lên hỏi: "Cảm thấy gì cơ?"

"Anh ấy. Như thể anh ấy là một chiếc bánh kẹp thịt còn tất cả chúng ta là những con chuột bị mùi thơm của chiếc bánh quyến rũ." Grace nhìn xung quanh và chú ý đến cách mà những người phụ nữ qua đường nhìn anh, một số người còn ngoái cổ lại để nhìn anh rõ hơn.

"Ở anh ấy có cái gì lôi cuốn tất cả chúng ta chống lại ý chí của mình thế nhỉ?"

Julian nhú mày đầy kiêu hãnh hỏi cô: "Chống lại ý chí của em?"

"Vâng, thành thật mà nói thì đúng vậy. Tôi không thích cảm giác thế này."

"Thế em cảm thấy thế nào?" – Anh hỏi.

"Xác thịt" – Grace buột miệng nói.

"Giống như một nữ thần?" – Anh hỏi, giọng anh trầm hẳn xuống.

"Vâng." – Cô nói khi anh tiến thêm một bước về phía cô.

Anh không chạm vào cô, nhưng anh không cần phải chạm. Chỉ cần sự có mặt của anh cũng đủ bao trùm cô. Khiến cô như người say khi ánh mắt hút hồn của anh nhìn lên môi cô, rồi cổ cô. Cô thề là cô đã cảm thấy như môi anh đang vùi trong hốc cổ cô rồi.

Và người đàn ông vẫn không di chuyển.

"Tôi có thể nói cho em biết đó là gì." – Anh nói khẽ.

"Đó là bùa ngải phải không?"

Anh lắc đầu, rồi đưa tay ra và dùng ngón trỏ nhẹ nhàng kéo từ má xuống cổ cô. Grace bất giác nhắm mắt lại khi một làn sóng đam mê trào dâng trong cô. Tất cả những gì cô có thể làm là quay đầu lại và cắn vào ngón tay đó.

Julian cúi xuống gần hơn và cọ má anh vào má cô. "Đó chính là do tôi có thể thưởng thức em theo cái cách mà những người đàn ông của thời đại em không thể."

"Đó là do anh ấy có cặp mông rắn chắc nhất mà tôi từng thấy." – Sunshine nói chen vào. "Đấy là chưa kể đến giọng nói và cách phát âm hay chết người. Tôi thực sự mong ước ai đó có thể nói cho tôi biết tôi có thể tìm một người như thế này ở đâu được."

Grace phá lên cười trước những nhận xét bất ngờ của Sunshine.

Với vẻ mặt không mấy thoải mái, Julian quay sang nhìn Sunshine.

"Trông anh ấy kìa." – Sunshine lấy một chiếc bút chì trong đồng bút chì vào Julian. Trên má phải của cô ta cũng có một vết bút chì. "Lần cuối cùng mà chị nhìn thấy một người đàn ông có thân hình săn chắc đến mức chị có thể nhìn rõ dòng máu đang lưu chuyển trong huyết mạch là khi nào? Bạn trai của chị trông... à, có màu vàng nâu đất. Màu như màu của quý ấy."

Nhưng sau đó với vẻ mặt nghiêm túc, cô nói thêm: "Màu vàng của một vị chúa, của một ông vua."

Sunshine xoay cuốn vở phác thảo khiến Grace có thể nhìn thấy rõ là cô ta đang vẽ phác họa Julian. "Xem cách mà ánh sáng làm ánh lên sắc vàng của làn da anh ấy kìa? Trông anh ấy cứ như được mặt trời hôn lên vậy."

Grace chau mày. Nghe cũng có cái đúng.

Julian cúi xuống gần cô, đôi mắt xanh của anh sục sạo, nóng bỏng. "Về nhà với anh đi Grace". – Anh nói thềm vào tai cô – "Ngay bây giờ. Hãy để tôi ôm em trong vòng tay, cởi bỏ hết quần áo của em và chỉ cho em thấy các vị thần muốn một người đàn bà biết đến một người đàn ông như thế nào. Tôi thề với em là em sẽ nhớ nó suốt đời."

Cô nhắm mắt lại khi mùi gỗ đàn hương choán hết đầu óc cô. Hơi thở của anh làm cổ cô thấy nhột nhạt, trong khi đó má anh kề với má cô, cô thề là mình có thể cảm thấy cả ria mép anh chạm vào mặt mình.

Tất cả mọi bộ phận trong cơ thể cô muốn đầu hàng anh. Vâng, làm ơn, vâng.

Ánh mắt cô chạm vào vai anh. Vào những đường nét của cơ bắp. Vào chỗ hõm ở chân cổ. Ôi, cô mới mong muốn được đưa lưỡi khắp làn da rám nắng kia làm sao. Để xem những phần khác trên người anh có vị ngon như miệng anh không.

Anh sẽ vô cùng tuyệt vời ở trên giường. Không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng cô chẳng là gì đối với anh cả. Không là gì cả.

"Tôi không thể." – Cô nói trong hơi thở rồi bước lùi lại.

Nỗi thất vọng tràn ngập trong ánh mắt anh. Sau đó, ánh mắt anh trở nên cứng rắn và quả quyết. "Rồi em sẽ đồng ý." – Anh khẳng định với cô.

Sâu thẳm trong cô, cô biết rằng có lẽ anh nói đúng. Liệu một người phụ nữ có thể quay lưng lại với người đàn ông như anh được bao lâu?

Lắc mạnh đầu để xua đi ý nghĩ đó, Grace nhìn sang phía bên kia đường sang khu mua sắm Jackson Brewery. "Chúng ta phải đi mua mấy bộ quần áo vừa với anh đã."

"Tớ có thể làm gì khi mà anh ấy cao hơn Bill một cái đầu còn vai thì rộng gấp đôi?" – Selena hỏi. "Mà để anh ấy đi theo tớ là sáng kiến của cậu đấy chứ."

Grace quay sang phía Selena: "Thôi được rồi. Nếu cần tìm thì bọn tớ ở khu mua sắm Brewery nhé."

"Thôi được, nhưng cẩn thận đấy."

"Cẩn thận cái gì?" – Grace hỏi.

Selena lấy ngón tay cái chỉ sang Julian. "Nếu đám phụ nữ bắt đầu chạy tán loạn thì hãy nhớ lời khuyên của tớ là tránh đường cho họ. Cho đến tận bây giờ bàn chân phải của tớ bị tộp cuối cùng dẫm phải vẫn chưa lấy lại được

cảm giác đây này."

Grace cười rồi đi thẳng qua đường, biết rằng Julian sẽ đi theo cô. Thật ra, cô có thể cảm thấy anh ấy ngay đằng sau cô. Sự hiện diện của anh ấy là không thể chối cãi được, anh có khả năng kinh khủng có thể xâm nhập vào

mọi ý nghĩ và cảm giác của cô.

Cả hai không ai nói với ai một lời, lặng lẽ đi qua đường phố đông đúc, tiến thẳng vào cửa hàng đầu tiên họ thấy.

Grace nhìn quanh cửa hàng tìm quần áo nam. Xác định được vị trí, cô bước lại chỗ đó.

"Thế phong cách ăn mặc của anh thế nào?" – Cô hỏi Julian khi dừng lại ở giá bày quần jean.

"Đối với tôi thì không mặc gì vẫn là hay nhất."

Grace tròn tròn mắt. "Anh muốn làm tôi bị sốc đúng không?"

"Có lẽ thế. Tôi phải thú nhận là tôi khá thích khuôn mặt em khi em xấu hổ."

Rồi anh tiến lại phía cô.

Grace lùi lại, giăng chiếc quần jean lên khoảng cách giữa họ. "Tôi nghĩ trong thời gian ở lại đây, anh sẽ cần ít nhất ba chiếc quần jean."

Anh thờ dãi nhìn chiếc quần. "Quan tâm làm gì trong khi mấy tuần nữa tôi lại phải đi rồi?"

Cô tròn mắt nhìn anh. "Chúa ơi, Julian!" – Cô bực mình ngắt lời. "Anh hành động như thế trong suốt những lần anh hiện ra trước đây không ai mua quần áo cho anh vậy."

"Không ai mua đâu."

Cô lạnh người trước giọng nói trống rỗng, vô cảm của anh. Và trước sự nghiêm trọng của câu nói vừa rồi.

Grace nhìn anh đầy ngờ vực. "Ý anh là trong suốt hai nghìn năm vừa rồi không ai thềm mặc quần áo cho anh à?"

"Chỉ có hai lần." – Anh nói, vẫn với cái giọng bình thản đó. "Một lần trong một trận bão tuyết vào thời kỳ Nhiếp chính ở Anh, một người triệu gọi đã lấy một chiếc áo ngủ màu hồng phủ lên người tôi rồi đẩy tôi ra ban công để chồng cô ta không nhìn thấy tôi trên giường cô ta. Còn lần thứ hai còn đáng xấu hổ hơn nhiều nên tôi không muốn nhắc đến nữa."

"Anh không đùa đấy chứ. Vì tôi biết là không một người phụ nữ nào lại đi giữ một người đàn ông trong cả một tháng trời mà không hề mặc bất kỳ thứ quần áo nào lên người anh ta."

"Hãy nhìn tôi đây, Grace, anh nói và giang rộng tay để cô có thể thấy cơ thể săn chắc, đẹp đẽ của mình. "Tôi là một nô lệ tình dục. Trước em không một ai nghĩ đến chuyện tôi cần mặc quần áo để thực hiện nghĩa vụ của mình".

Ánh mắt anh làm cô choáng váng, nhưng điều làm cô nhức nhối chính là nỗi đau mà anh cố giấu kín sâu trong đôi mắt xanh thẳm kia. Nỗi đau khiến cô xúc động sâu sắc.

"Tôi cam đoan với em," – giọng anh trầm lắng – "là một khi họ đã có được tôi, họ sẽ làm mọi thứ để giữ tôi ở đó, có một người triệu gọi trong thời kỳ Trung cổ đã cài chặt then cửa phòng ngủ lại và nói với mọi người là cô ta bị bệnh dịch."

Grace quay mặt đi trong khi anh nói. Những chuyện mà anh kể thật không thể tin nổi, mặc dù qua nét mặt anh, cô có thể nói rằng anh không hề nói quá chút nào.

Cô không thể tưởng tượng nỗi sợ hạ nhục mà anh đã phải chịu đựng trong suốt những thế kỷ qua. Chúa nhân từ, người ta đối xử với một con vật còn tốt hơn là những gì anh miêu tả.

"Họ triệu gọi anh, nhưng không một ai trong số họ từng nói chuyện hay đưa quần áo cho anh mặc?"

"Đó chính là niềm mơ ước của những người đàn ông phải không? Có được hàng triệu người phụ nữ đem thân đến dâng hiến, không đòi hỏi, không hứa hẹn. Chẳng cần gì ở anh hơn là cơ thể anh và một vài tuần ít ỏi thỏa mãn mà anh có thể đem đến cho họ?" Cách nói bỗ bã của anh không che giấu nổi sự chua chát.

Đó có thể là niềm mơ ước của những người đàn ông khác, nhưng cô có thể nói rằng đó không phải niềm mơ ước của anh.

"À," – cô nói và quay lại với những chiếc quần jean – "tôi thì không giống như họ và anh sẽ phải mặc thứ gì đó khi tôi đưa anh ra chỗ đám đông."

Sự giận dữ bất thần lóe lên trong mắt anh khiến cô vô tình bước lùi lại. "Tôi không bị nguyên rủa để cho đám đông nhìn ngó, Grace ạ. Tôi ở đây là vì em, chỉ mình em thôi."

Nghe mới êm dịu làm sao. Nhưng dù sao thì cô cũng không ngã lòng. Cô không thể sử dụng một con người khác theo cái cách như Julian vừa kể được. Điều đó thật xấu xa và cô sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân nếu cô xử sự với anh như vậy.

"Cũng có thể là như vậy." – Cô nói giọng quả quyết. "Tôi muốn đưa anh đến những nơi công cộng. Nên anh sẽ cần mặc quần áo." Cô bắt đầu chọn cỡ.

Anh im lặng.

Grace ngược mắt nhìn anh và bắt gặp nét mặt sa sầm, giận dữ của anh. "Cái gì thế?"

"Cái gì?" – Anh hỏi lại.

"Thôi, bỏ qua đi. Thử xem cái nào vừa nhất nào." Cô chọn lấy mấy cỡ đưa cho anh. Nhìn cái cách anh nhận mấy cái quần, người ngoài sẽ tưởng cô đang đưa cho anh một đồng bầy nhầy gì đó.

Không thèm để ý đến thái độ của anh, cô dẫn anh đến phòng thử đồ và đóng sập cánh cửa lại sau lưng anh.

Julian bước vào cái hộp nhỏ và đông cứng người lại, anh cùng lúc bị tấn công từ ba phía. Thứ nhất là không gian chật hẹp và sự lạnh lẽo một cách kinh hãi của nó bao trùm lên anh. Trong suốt một phút, anh không thể thở được trong khi cố gắng tìm cách xoay sở để thoát khỏi khoảng không kín mít đó. Anh không thể cử động mà không va vào hết tường, hoặc vào cánh cửa hay gương.

Nhưng tệ hơn cả nỗi sợ không gian kín của anh chính là gương mặt mà anh nhìn thấy trong gương. Anh đã không nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong hàng thế kỷ nay rồi. Và khuôn mặt đang nhìn anh chăm chăm kia trông giống cha anh đến nỗi anh muốn đập tan tấm gương. Anh nhìn thấy cùng một gương mặt nhăn nhui và đôi mắt khinh khỉnh ấy.

Thứ duy nhất mà gương mặt kia không có là cái sẹo dài hằn sâu trên má trái của cha anh.

Và lần đầu tiên sau không biết bao nhiêu thế kỷ, Julian nhìn thấy hình ảnh khó chịu của ba bím tóc biểu trưng của ngôi vị thống soái trên vai mình.

Tay run run, anh đưa lên và chạm vào chúng, đây là hành động mà đã rất rất lâu rồi anh không làm; anh nhớ lại cái ngày mà anh đạt được chúng.

Đó là sau trận chiến ở Thebes khi mà thống soái của bên anh ngã xuống, các đội quân của Macedon bắt đầu hoảng loạn và bỏ chạy. Anh đã chớp lấy thanh kiếm của thống soái, tập hợp binh lính lại và chỉ huy họ giành được chiến thắng trước quân La Mã.

Ngay sau trận chiến, chính Nữ hoàng xứ Macedon đã tết tóc cho anh và dùng chính những chuỗi hạt của mình để buộc các bím tóc.

Julian nắm chặt những hạt thủy tinh nhỏ trong tay.

Những bím tóc này thuộc về vị thống soái kiêu hãnh và dũng mãnh một thời của Macedon, người đã chỉ huy đội quân viễn chinh hùng mạnh khiến quân La Mã phải tháo chạy trong nỗi khiếp sợ.

Hình ảnh đó ám ảnh anh.

Anh nhìn xuống chiếc nhẫn đeo ở tay phải. Chiếc nhẫn này anh đã đeo lâu đến nỗi không còn cảm thấy sự tồn tại của nó nữa và cũng từ lâu rồi anh thôi không nhớ đến ý nghĩa của nó nữa.

Nhưng những bím tóc này...

Anh đã không nghĩ về chúng trong một thời gian rất dài.

Bây giờ chạm vào chúng, anh lại nhớ về hình ảnh mình trước kia. Anh nhớ những gương mặt trong gia đình anh. Những người từng lao đi để phục vụ mọi nhu cầu của anh. Những người tôn trọng và sợ hãi anh.

Một thời khi mà anh điều khiển số mệnh của mình, và thế giới lúc đó là trong tay anh quyết định.

Vậy mà bây giờ...

Cổ họng anh nghẹn lại, Julian nhắm mắt lại và tháo những chuỗi hạt ra khỏi đuôi tóc rồi gỡ các bím tóc ra.

Trong khi các ngón tay bắt đầu gỡ bím tóc đầu tiên, anh nhìn xuống những chiếc quần để dưới sàn nhà.

Vì sao Grace lại làm những việc này? Vì sao cô ấy lại phải đối xử với anh như một con người chứ?

Anh đã trở nên quá quen với việc bị đối xử như một đồ vật đến nỗi lòng tốt của cô khiến anh không thể chịu nổi. Sự lạnh lùng, xa cách của những người triệu gọi trước giúp anh có thể chịu đựng được bản án của mình, không nhớ đến việc mình đã từng là ai và đã làm những gì.

Đã mất những gì.

Nó khiến anh chỉ tập trung vào hiện tại thôi và chỉ khoảnh khắc hiện tại với những sự thoải mái chuẩn bị có.

Nhưng con người thì không sống như vậy. Họ có gia đình, bạn bè, tương lai, những giấc mơ.

Và hy vọng.

Những thứ đó anh đã mất cách đây nhiều thế kỷ rồi. Những thứ mà không bao giờ anh có lại được nữa.

"Priapus khốn kiếp". – Anh thở mạnh khi tức giận tháo nốt bím tóc cuối cùng. "Và cả mình cũng khốn kiếp."

Grace giả vờ kinh ngạc khi cuối cùng thì Julian cũng bước ra từ phòng thử đồ mặc chiếc quần jean vừa in như may riêng cho anh vậy.

Chiếc áo chật bó sát người mà Selena cho mượn dài vừa đến phần dưới cái eo nhỏ, săn chắc, còn chiếc quần thì ôm lấy bộ mông thon gọn, hở ra một chút cái bụng phẳng lì và mấy sợi lông màu cà phê chạy từ rốn xuống và mất hút dưới cạp quần.

Nuốt vào trong mong muốn được bước lại gần anh, cô phải công nhận rằng anh mặc quần jean rất đẹp. Trông còn đẹp hơn là mặc quần soóc – nếu

được mặc thứ đó.

Mấy cô gái bán hàng và những phụ nữ đang chọn đồ cạnh cô ngừng nói chuyện và há hốc mồm.

"Trông có được không?" – Julian hỏi Grace.

"Ồ, đẹp lắm, cưng à." – Grace buột miệng nói một hơi.

Julian nhìn cô cười ngạc nhiên, nụ cười hầu như không lên tới đôi mắt.

Grace đi vòng quanh anh để tìm cỡ quần.

Ôi, đúng là đẹp, mông đẹp thật!

Quá để ý đến cái mông anh nên cô vô tình cọ mấy ngón tay vào lưng anh khi lấy cái móc quần ra để xem cỡ. Cô có thể cảm thấy người Julian căng lên.

"Em biết không," – Julian quay đầu lại nhìn cô qua vai nói – "sẽ tốt hơn gấp vạn lần nếu cả hai ta cùng không mặc gì. Trên giường của em."

Cô có thể nghe những người bán hàng và khách hàng hít một hơi dài.

Mặt cô nóng bừng lên, Grace đứng thẳng dậy và nhìn thẳng vào mặt anh. "Chúng ta thật sự cần phải nói chuyện về những câu nhận xét nào là thích hợp ở nơi công cộng."

"Nếu em đưa tôi về nhà, em sẽ chẳng phải lo lắng gì nữa."

Người đàn ông vẫn tiếp tục.

Grace lắc đầu, tiếp tục tìm thêm hai chiếc quần, mấy chiếc áo sơ mi, một cái thắt lưng, một cặp kính râm, giày, tất và mấy đôi quần đùi rộng xấu

xí. Không người đàn ông nào mặc quần đùi rộng mà hấp dẫn được, cô quyết định. Cô không muốn Julian gây chú ý thêm nữa.

Cô để anh mặc một chiếc áo sơ mi cổ lính thủy, quần jean, đi giày tập chạy rồi mới rời cửa hàng.

"Bây giờ trông anh gần giống người rồi đấy." – Cô nói châm chọc khi anh bước ra từ phòng thay đồ.

Anh nhìn cô cái nhìn lạnh lẽo, chết chóc. "Chỉ có vẻ bề ngoài thôi." – Anh nói nhỏ đến mức cô nghe không rõ nữa.

"Anh nói gì cơ?" – Cô hỏi lại.

"Tôi chỉ là con người ở vẻ bề ngoài thôi." – Anh nói to hơn.

Bắt gặp ánh mắt đau đớn của anh, trái tim cô se lại.

"Julian," – cô nói giọng trách móc – "anh là con người."

Anh mím môi lại, ánh mắt anh bây giờ u uẩn và đầy cảnh giác. "Vậy sao? Con người có sống được hai nghìn năm không? Chỉ để mỗi lần được xuất hiện trên trái đất vài tuần?"

Anh nhìn xung quanh, nhìn những người phụ nữ đang cố lén nhìn khắp cơ thể anh và nhìn khắp các giá bày quần áo. Những người phụ nữ được anh liếc nhìn đều dừng hẳn lại.

Anh giơ tay chỉ những ánh mắt xung quanh họ. "Em đã bao giờ thấy họ làm vậy với bất kỳ ai khác chưa?"

Nét mặt anh đanh lại, trông đầy nguy hiểm, ánh mắt anh nhìn xoáy vào cô. "Không đâu, Grace, tôi chưa bao giờ là con người cả."

Cảm thấy cần phải an ủi anh, cô bước lại và nhẹ nhàng đưa tay lên má anh. "Anh là con người, Julian ạ".

Sự nghi ngờ trong mắt anh bóp nghẹt trái tim cô.

Không biết phải nói gì hay làm gì để có thể an ủi được anh, cô bỏ lửng câu chuyện và bước lại phía cửa. Cô đi gần tới cửa thì nhận ra là Julian không hề đi theo cô.

Quay đầu lại, Grace dễ dàng nhìn thấy anh. Anh đang đứng ở ở dãy bán đồ lót phụ nữ và đang dừng lại bên giá treo những chiếc váy ngủ màu đen cực kỳ tiết kiệm vải. Grace đỏ bừng mặt. Cô thề là cô có thể đọc được những suy nghĩ phóng đảng trong đầu anh.

Tệ hơn là cô cần phải đến chỗ anh ngay, trước khi có một phụ nữ nào trong số kia tự nguyện mặc thử nó cho anh xem.

Cô nhanh chóng đi lại chỗ anh đứng và hăng giọng: "Đi được chưa anh?"

Anh chậm rãi nhìn cô từ đầu đến chân và cô biết chắc rằng trong đầu anh đang hình dung một cách sinh động cảnh cô mặc thử mỏng tang này. "Em mặc chiếc váy ngủ này trông sẽ đẹp nín thở đấy."

Grace nhìn chiếc váy ngủ đầy nghi hoặc. Thứ này mỏng đến nỗi gần như trong suốt. Không như Julian, cô không sở hữu một cơ thể khiến ai cũng phải ngoái nhìn, trừ phi họ đang cực kỳ tuyệt vọng hay vừa mới ở tù mấy chục năm ra. "Tôi không biết liệu có đẹp nín thở không, nhưng chắc chắn tôi sẽ chết cóng."

"Không phải mặc lâu đâu, em sẽ không lạnh đâu."

Cô nín thở trước câu nói này của anh, việc này không có gì phải nghi ngờ cả. "Anh thật tệ quá."

"Nhưng trên giường thì anh không hề tệ đâu." Anh cúi đầu xuống cô.
"Anh thật sự rất..."

"À, hai người đây rồi!"

Nghe tiếng Selena, Grace giật mình nhảy lùi lại.

Julian nói gì đó với Selena bằng một tứ ngôn ngữ kỳ lạ mà Grace không hiểu nổi.

"Nào, nào" – Selena nói giọng trách móc. "Gracie không hiểu tiếng Hy Lạp cổ đâu. Hồi học môn này, cậu ấy ngủ suốt."

Selena nhìn Grace chặc lưỡi: "Cậu thấy chưa, mình đã nói rồi, sẽ có ngày nó có ích mà."

"À, ừ". – Grace vừa cười vừa trả lời – "Cũng giống như hồi tớ đã bảo cậu là rồi sẽ có ngày cậu dùng phép gọi hồn gọi lên một nô lệ tình yêu Hy L...". Grace chợt ngừng lại khi nhận ra suýt nữa thì cô đã buột miệng nhắc đến từ đó trước mặt Julian rồi.

Cô xấu hổ cắn môi.

"Không sao đâu, Grace." – Julian lặng lẽ nói.

Mặc dù vậy, cô vẫn cảm thấy điều đó làm anh khó chịu. Chắc chắn là thế rồi.

"Tôi biết mình là cái gì. Em không làm tôi cảm thấy bị xúc phạm vì sự thật đó đâu. Thực ra thì chính từ Hy Lạp còn khiến tôi bị xúc phạm hơn là nô lệ tình yêu. Tôi được huấn luyện ở Sparta và chiến đấu cho người Macedon. Từ trước khi bị lời nguyền, tôi đã luyện thói quen tránh từ Hy Lạp bất cứ khi nào có thể."

Grace gật đầu trước điều anh vừa nói, hay đúng hơn là những gì mà trước đó anh chưa hề kể. Cô không biết gì về thời thơ ấu của anh cả.

"Thế anh sinh ra ở đâu?" – Cô hỏi.

Hàm anh giật giật, đôi mắt tối sầm lại báo trước chuyện chẳng lành. Cho dù anh sinh ra ở đâu anh cũng không quan tâm. "À, tôi có một nửa dòng máu là người Hy Lạp, nhưng tôi không muốn nhận một nửa gia sản đó."

Được thôi, vấn đề nhạy cảm đây. Từ giờ trở đi cô sẽ xóa Hy Lạp ra khỏi vốn từ vựng của mình.

"Trở lại chuyện váy ngủ màu đen." – Selena nói. "Có một cái màu đỏ ở đằng kia, em nghĩ cái đó sẽ hợp với cậu ấy hơn nhiều."

"Selena!" – Grace gắt.

Selena lờ đi và dẫn Julian tới chỗ treo chiếc váy ngủ màu đỏ. Selena chọn một chiếc váy ngủ kiểu búp bê đỏ rực, thân trước xẻ đôi và chỉ gắn với nhau bằng hai cái nơ ở vai và một cái ở giữa. Ngoài ra còn có một chiếc quần lót màu đỏ không đũng và một chiếc thắt lưng bằng ren nữa là đủ bộ.

"Anh thấy thế nào?" – Selena hỏi khi giơ chiếc váy ngủ trước mặt Julian.

Anh đưa mắt nhìn Grace dò hỏi.

Nếu họ mà mang cái này ra thanh toán, chắc cô sẽ chết vì xấu hổ mất. "Hai người có thôi đi không?" – Grace hỏi. "Tôi sẽ không mặc thứ đó đâu."

"Nhưng dù sao thì tớ vẫn cứ mua cho cậu." – Selena quả quyết. "Tớ khá chắc chắn rằng Julian sẽ có thể khiến cậu chui vào nó."

Julian trợn mắt nhìn cô. "Tôi thích lòi cô ấy ra khỏi nó hơn."

Grace lấy hai tay che mặt và rên lên.

"Rồi cô ấy sẽ nguôi giận thôi." – Selena nói một cách bí ẩn.

"Không đâu." – Tiếng Grace cất lên từ sau bàn tay.

"Có, em sẽ." – Julian nói khi Selena đi ra thanh toán tiền cho chiếc váy ngủ màu đỏ.

Lời nói của anh thể hiện sự mạnh mẽ và quả quyết. Cô có thể nói rằng người đàn ông này không quen bị người khác từ chối.

"Anh đã bao giờ thất bại chưa?" – Cô hỏi.

Ánh mắt trêu chọc của anh biến mất và cô nhìn thấy tấm mạng che phủ gương mặt anh. Cô biết rằng anh đang cố che giấu điều gì đó trong vẻ mặt đó. Điều gì đó rất đau đớn, điều đó thể hiện qua sự lên gân đột ngột của cơ thể anh.

Anh không nói một lời nào cho đến tận khi Selena quay lại đưa cho anh cái túi. "Bây giờ," – cô nói – "tôi đang nghĩ đến ánh nến, âm nhạc du dương và..."

"Selena," – Grace cắt ngang – "tớ sẽ đánh giá cao những gì cậu đang cố làm, nhưng thay vì cứ tập trung vào tớ, chúng ta có thể dành một phút để nói chuyện về Julian được không?"

Selena liếc nhìn anh. "Tất nhiên rồi. Thế anh ấy làm sao?"

"Cậu có biết làm cách nào để đưa anh ấy ra khỏi cuốn sách mãi mãi không?"

"Hoàn toàn không có manh mối nào." Selena chuyển sự chú ý sang Julian. "Thế anh có biết không?"

"Tôi đã nói với cô ấy rồi, không có cách nào cả."

Selena gật đầu. "Cô ấy rất ương bướng. Không bao giờ chịu nghe người khác nói, trừ phi đó là những gì cô ấy muốn nghe."

"Uương bướng hay không," – Grace khẳng định và nhìn thẳng vào Julian – "thì tôi cũng không thể tưởng tượng nổi vì sao anh lại muốn bị lời nguyện giam giữ trong cuốn sách đó như vậy."

Anh nhìn đi chỗ khác.

"Grace, để anh ấy yên một lát."

"Đó chính là điều mình đang cố làm đây."

"Thôi được" – Selena cuối cùng cũng chịu thua nói: "OK, Julian, anh đã phạm phải tội lỗi kinh khủng nào mà phải chịu bị giam giữ trong cuốn sách đó vậy?"

"Tội xúc phạm thần linh."

"Ồ," – Selena nói giọng trầm ngâm – "thế thì không hay rồi, Grace, có thể anh ấy nói đúng đấy. Trước đây họ còn phanh thây những người phạm phải tội đó đấy. Lẽ ra trước đây cậu nên để ý đến môn văn hóa cổ đại một chút. Các vị thần Hy Lạp thực sự rất độc ác khi ra tay trừng phạt."

Grace nheo mắt nhìn cả hai người. "Tớ không tin là không có cách gì để giải thoát anh ấy. Thế chúng ta có thể hủy cuốn sách đó đi hay gọi hồn người nào đó hay làm điều gì đó được không?"

"À, thế ra bây giờ cậu lại tin vào mấy trò ma thuật của tớ rồi sao?"

"Cũng không hẳn, nhưng cậu đã gọi được anh ấy đến đây. Cậu có thể nghĩ cách giúp anh ấy được không?"

Selena cắn móng tay suy nghĩ. "Julian, vị thần nào ưu ái anh nhất?"

Anh hít thở một hơi dài như thể những câu hỏi của họ làm anh phát chán. "Thật ra thì không có vị thần nào quá yêu quý tôi cả. Là một người lính, tôi hy sinh phần lớn cho Athen, nhưng tôi lại có nhiều liên hệ trực tiếp với

Eros hơn".

Selena nhìn anh mỉm cười tinh quái. "Vị thần của đam mê và tình yêu, thảo nào."

"Không phải những lý do như cô nghĩ đâu." – Anh nói giọng khô khốc.

Selena vờ như không để ý, nói tiếp: "Thế anh đã bao giờ thử cầu xin Eros giúp chưa?"

"Chúng tôi không nói chuyện với nhau."

Grace trợn mắt trước câu nói châm biếm phạm thượng của anh.

"Sao anh không thử gọi ông ấy lên xem?" – Selena gợi ý.

Grace trừng mắt nhìn cô. "Selena, cậu biết đấy, cậu nên nghiêm túc hơn một chút. Mình biết là lâu nay mình vẫn châm chọc niềm tin của cậu, nhưng đây là chúng ta đang nói đến tính mạng Julian."

"Mình đang vô cùng nghiêm túc." – Cô nhấn mạnh. "Cách tốt nhất có thể làm lúc này là Julian gọi ông ta lên và hỏi xem ông ta có thể giúp được không."

Cái quái quỷ gì thế này? Grace nghĩ thầm. Mới đêm hôm qua, cô còn không bao giờ tin sẽ có ai có thể triệu gọi được Julian. Cũng có thể Selena nói đúng.

"Anh sẽ thử chứ?" – Grace hỏi anh.

Julian thở dài ngao ngán như thể anh đã sẵn sàng rũ khỏi cả hai cô.

Với vẻ mặt vô cùng bức bối, anh ngửa cổ ra sau và khẽ nói lên trần nhà:
"Cupid, đồ chết tiệt vô dụng, ta yêu cầu người hiện nguyên hình người."

Grace giơ cả hai tay lên trời. "Ôi Trời, tôi sẽ không thể hiểu tại sao ông ta lại không trả lời câu thần chú của anh."

Selena cười ngất.

"Thôi được," – Grace nói – "dù sao tớ cũng không tin vào trò thần chú vớ vẩn này. Bây giờ chúng ta mang cất hết đồ đạc này vào xe của tớ, kiếm cái gì ăn trưa và cố gắng nghĩ ra một cái gì đó hiệu quả hơn là câu thần chú."

"Cupid, đồ chết tiệt vô dụng" được không?"

"Được". – Selena nói.

Grace đưa cho Selena cái túi đựng những quần áo mà Selena mang đến lúc sáng. "Trả cậu đồ của Bill này."

Selena nhìn vào cái túi cau mày. "Thế còn cái áo may-ô màu trắng đâu?"

"Tớ sẽ trả lại sau."

Selena lại cười như nắc nẻ.

Julian đi theo sau họ, nghe họ nói đùa với nhau trên đường đi khỏi cửa hàng.

May thay, Grace tìm thấy một chỗ đậu xe hiếm hoi ngay bên cạnh phố Brewery.

Julian nhìn hai người phụ nữ cất túi vào xe ô tô. Nếu anh dám công nhận sự thật thì anh thực sự thích việc Grace rất muốn giúp anh.

Trước đây chưa từng có ai quan tâm đến anh như vậy.

Anh đã độc hành suốt cả cuộc đời chỉ với sức mạnh và sự khôn ngoan giúp sức. Ngay cả trước khi bị lời nguyện, anh cũng đã quá mệt mỏi. Mệt mỏi vì cô đơn, mệt mỏi vì không có ai bên cạnh trên trái đất này hay nói rộng hơn là không có ai thêm quan tâm đến anh.

Thật đáng tiếc anh đã không gặp được Grace trước khi bị lời nguyện. Chắc hẳn cô sẽ là bàn tay êm ái xoa dịu sự mệt mỏi của anh. Nhưng hồi đó, những người phụ nữ ở thời đại của anh rất khác.

Grace nhìn anh với cái nhìn bình đẳng, còn phụ nữ thời đại của anh coi anh như một huyền thoại để mà sợ hãi và cung phụng.

Điều gì đã khiến Grace trở nên đặc biệt như vậy? Ở cô có cái gì khiến cô có thể đưa tay ra cho anh trong khi anh bị gia đình của chính mình quay lưng lại?

Anh cũng không rõ nữa. Chỉ biết cô là người đặc biệt. Một trái tim tinh khiết trong một thế giới đầy những con người ích kỷ. Anh không mơ đến việc gặp được bất kỳ ai giống như cô.

Cảm thấy khó chịu với chiều hướng suy nghĩ của mình, anh liếc nhìn quanh đám đông dường như không hề để ý đến cái nóng ngột ngạt của thành phố xa lạ này.

Một cuộc tranh cãi của một cặp vợ chồng đứng cách đó mấy bước chân đập vào tai anh, người vợ tỏ vẻ giận dữ trước cái gì đó mà người đàn ông bỏ lại phía sau. Họ đi trên vỉa hè ngay trước anh, đi giữa hai người là một cậu bé chừng ba bốn tuổi.

Julian nhìn họ mỉm cười. Anh không nhớ nổi lần cuối cùng anh nhìn thấy hình ảnh một gia đình đoàn tụ là khi nào. Nó chạm đến một phần sâu kín trong anh mà anh gần như không còn nhớ đến sự tồn tại của nó nữa. Trái tim. Và anh tự hỏi không hiểu họ có biết món quà mà họ đang có ở những thành viên còn lại trong gia đình không.

Trong khi hai vợ chồng họ tiếp tục đôi co thì đứa bé dừng lại, nó để ý nhìn cái gì đó bên kia đường.

Julian nín thở khi bản năng mách bảo anh chú bé này chuẩn bị làm gì.

Grace cất đồ vào cốp xe.

Qua khoe mắt cô nhìn thấy một cái bóng màu xanh lao ra đường. Phải mất một giây cô mới nhận ra đó là Julian đang lao ra khỏi bãi đậu xe. Cô nhú mày trước hành động của anh, cho đến khi cô nhìn thấy cậu bé đang bước từ vỉa hè xuống lòng đường.

"Ôi, Chúa ơi!" – Grace há hốc miệng khi nghe tiếng ô tô phanh gấp.

"Steven!" - Tiếng một người phụ nữ hét lên.

Hành động như trên phim, Julian nhảy qua bức tường thấp ở chỗ đậu xe, túm lấy đứa bé đang đứng trên đường. Ôm chặt đứa bé vào ngực, anh nhảy lên cái chắn bùn của chiếc xe đang phanh gấp, rồi xoay người lên lộn một vòng và văng ra khỏi chiếc xe.

Họ tiếp đất an toàn ở làn đường bên cạnh chỉ trong tích tắc ngay trước khi chiếc xe thứ hai đi ngay sau cái xe thứ nhất và lao thẳng về phía họ.

Grace khiếp sợ khi nhìn thấy Julian đâm sầm vào mũi chiếc xe Chevy cũ. Anh bị hất tung lên đập vào kính chắn gió và sau đó bị văng lên đường, anh lăn thêm mấy vòng nữa rồi mới dừng hẳn lại.

Anh nằm nghiêng, bất động.

Những đám đông tán loạn khắp nơi, mọi người la hét và xúm lại vào chỗ xảy ra tai nạn.

Kinh hãi, Grace vừa rẽ đám đông đi lại chỗ Julian vừa run lên bần bật. "Cầu mong đừng có làm sao, xin đừng có vấn đề gì!" – Cô thì thầm nói đi nói lại cầu nguyện để cả hai người được sống sót sau vụ va chạm.

Sau khi chen được qua đám đông vây quanh anh, cô mới nhận ra rằng anh vẫn đang giữ chặt đứa bé. Đứa bé vẫn được che chở cẩn thận trong vòng tay anh.

Không tin nổi mắt mình, Grace dừng lại, tim cô đập thình thịch.

Liệu họ còn sống không?

"Đời tôi chưa bao giờ được chứng kiến cái gì như thế này." - Một người đàn ông đứng sau cô nói. Khắp nơi mọi người đồng thanh hưởng ứng.

Grace từ từ, run rẩy tiến lại chỗ Julian khi bắt đầu cử động.

"Cháu không sao chứ?" – Cô nghe thấy anh hỏi đứa bé.

Đứa bé trả lời anh bằng cách khóc thét lên.

Không để ý đến âm thanh chói tai đó, Julian cẩn thận đứng lên, tay vẫn ôm đứa trẻ.

Thở phào thấy cả hai vẫn còn sống, Grace không thể tin vào mắt mình. Làm sao mà anh vẫn có thể cử động được như vậy?

Làm sao mà anh có thể giữ đứa bé sau từng ấy cú va đập?

Anh mất đà lùi lại một bước, sau đó nhanh chóng lấy lại thăng bằng và vẫn ôm chặt đứa bé.

Grace đưa tay đỡ lưng anh giúp anh đứng vững hơn. "Anh không đứng nổi đâu." – Cô nói với Julian khi nhìn thấy máu chảy ướt cả cánh tay trái của anh.

Dường như Julian không nghe thấy cô nói gì.

Mắt anh tối sầm lại và trông rất lạ. "Suyt, cậu bé bé bỏng!" – Anh nói, một tay bế đứa bé một tay vuốt má nó.

Anh chao tay nhẹ nhàng vỗ về cậu bé, một hình ảnh mà chỉ có một người từng làm cha mẹ mới có thể có được. Với ánh mắt thất thần, Julian thì má vào đầu cậu bé. "Ta bắt được cháu rồi," – anh thì thầm – "bây giờ thì cháu được an toàn rồi."

Hành động của anh làm cô giật mình. Đây rõ ràng là một người đàn ông trước đây đã từng dỗ dành trẻ con.

Nhưng một người lính Hy Lạp thì có lúc nào để chơi với trẻ con...?

Trừ phi anh ấy là một người cha.

Đầu óc Grace rối bời trước hình ảnh Julian thận trọng trao cậu bé đang khóc cho người mẹ trong cơn khiếp đảm còn đang khóc to hơn cả đứa bé.

Chúa ơi, có lẽ nào Julian lại là một người cha? Nếu vậy, thì các con anh ấy đâu?

Có chuyện gì đã xảy ra với chúng?

"Steven!" - Người mẹ nước mắt giàn giụa ôm con vào lòng.

"Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần là con phải đi cạnh mẹ cơ mà!"

"Anh có sao không?" - Người cha và người lái xe hỏi Julian.

Julian nhăn nhó sờ dọc cánh tay trái tỏ vẻ kiểm tra. "Tôi không sao". Anh nói, nhưng Grace để ý thấy anh vẫn đang rất gượng nhẹ với cái chân phải vừa bị chiếc xe tông vào.

"Anh cần phải đến bệnh viện ngay". – Cô nói khi Selena bước tới.

"Tôi không sao, thật mà." – Julian gượng cười, sau đó anh hạ giọng chỉ đủ để cô nghe thấy – "Nhưng dù sao tôi cũng phải công nhận là xe ngựa đâm đỡ đau hơn ô tô đâm nhiều."

Grace kinh ngạc trước câu nói đùa không đúng chỗ này của anh. "Anh còn đùa được sao? Tôi cứ tưởng anh chết rồi."

Anh nhún vai.

Trong khi người đàn ông không ngừng rõi rít cảm ơn anh vì đã cứu sống con trai anh ta, Grace nhìn thấy máu trên cánh tay Julian ở phần ngay trên cùi trỏ. Nhưng chỗ chảy máu đó bốc hơi khỏi da anh như trong phim khoa học viễn tưởng vậy.

Bất ngờ, Julian đứng thẳng trên cái chân bị thương và cái cau mày đau đớn lúc nãy đã biến mất.

Cô và Selena trợn mắt nhìn nhau, Selena cũng nhận thấy điều này. Cái đó là cái quái quỷ gì vậy?

Julian có phải là người không vậy?

"Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào." – cha cậu bé vẫn tiếp tục – "Tôi cứ tưởng anh chết rồi."

"Tôi rất mừng vì đã nhìn thấy cậu bé." – Julian nói khẽ. Anh đưa tay định xoa đầu cậu bé.

Khi ngón tay chuẩn bị chạm vào những lọn tóc màu hạt dẻ thì bỗng dừng anh dừng lại. Grace theo dõi cuộc đấu tranh tình cảm hiện ra trên gương mặt Julian trước khi anh lấy lại được vẻ khắc kỷ và thả rơi cánh tay xuống.

Anh tiến thẳng ra chỗ để xe, không nói một lời.

"Julian?" – Cô vừa gọi vừa chạy đuổi theo anh. "Anh thật sự không sao chứ?"

"Đừng lo cho tôi, Grace. Tôi không gãy chân gãy tay gì đâu, mà tôi cũng rất hiếm khi bị chảy máu." Lần này thì sự chua chát trong giọng nói của anh không thể giấu vào đâu được. "Đó là một món quà của lời nguyện. Số phận không cho tôi được chết để thoát khỏi lời nguyện."

Cô chùn bước trước sự tức giận hiện ra trong mắt anh.

Nhưng việc anh thoát chết không phải là câu hỏi duy nhất mà cô muốn được giải đáp. Cô muốn hỏi anh về đứa trẻ, về cách mà anh nhìn đứa trẻ như thể anh đang nhớ lại một cơn ác mộng vậy. Nhưng cô không thể cất lên lời.

"Mọi người, anh ấy xứng đáng được thưởng một cái bánh dành cho người anh hùng." – Selena nói khi cô bắt kịp họ. "Lên trên gác vào cửa hàng kẹo hạnh nhân đi."

"Selena, mình thấy..."

"Bánh kẹo hạnh nhân là gì?" – Julian hỏi.

"Đó là một thứ đồ ăn của thần thánh có xuất xứ từ vùng Cajun[1] (http://www.thuvien-ebook.com/forums/newreply.php?do=newreply&noquote=1&p=153770#_ftn1)." – Selena giải thích – "Thứ đó ăn vào đến đâu biết đến đấy."

Mặc kệ sự phản đối gay gắt của Grace, Selena vẫn tiếp tục lôi họ vào trong, đến cầu thang máy.

Selena bước lên bậc thang đầu tiên bỗng ngoái lại nhìn Julian đang đi giữa hai người. "Làm sao anh có thể làm được việc đó khi mà anh bị ngã lộn nhào qua chiếc ô tô? Kinh khủng quá!"

Julian nhún vai.

"Thôi nào, đừng có khiêm tốn thế. Trông anh lúc đó như Keanu Reeves trong phim Ma trận ấy. Gracie, cậu có nhìn thấy động tác của anh ấy lúc đó không?"

"Tớ có nhìn thấy." – Cô nhẹ nhàng nói, để ý thấy sự ca ngợi của Selena đang làm Julian cảm thấy thật khổ sở.

Cô cũng để ý thấy cách những người phụ nữ xung quanh trở mắt nhìn.

Julian nói đúng. Điều này thật không bình thường. Vậy thì liệu có được bao nhiêu người đàn ông như anh xuất hiện bằng xương bằng thịt? Một người đàn ông toát ra sự hấp dẫn xác thịt đến nhường ấy?

Người đàn ông này quả là một lọ hoóc môn di động hấp dẫn giống cái.

[1] (http://www.thuvien-ebook.com/forums/newreply.php?do=newreply&noquote=1&p=153770#_ftnref1) Miền Nam Canada (ND)

Và bây giờ lại là một anh hùng nữa.

Nhưng trên hết, anh là một bí ẩn lớn đối với cô. Ở anh có quá nhiều chuyện mà cô muốn biết chết đi được. Trong vòng một tháng tiếp theo, cô sẽ tìm mọi cách để tìm hiểu những chuyện này.

Khi họ lên đến cửa hàng bán kẹo hạnh nhân ở tầng trên cùng, Grace mua hai cây kẹo hạnh nhân hồ đào và một li Coca.

Không dẫn đo, cô đưa một thanh kẹo cho Julian. Nhưng thay vì cầm lấy thanh kẹo từ tay cô, anh lại cúi xuống cắn một miếng kẹo trên tay cô.

Anh thưởng thức vị ngọt của kẹo theo cái cách khiến cô nóng hết người, trong khi đôi mắt xanh kia vẫn chăm chú nhìn cô như thể anh đang ước giá mà cô là cây kẹo.

"Em nói đúng." - Giọng anh trầm ấm khiến cô rùng mình. "Ngon thật đấy".

"Ồ," – cô gái đứng sau quầy hàng trầm trồ - "giọng anh lạ quá. Chắc anh là người vùng khác."

"Không đâu." – Julian trả lời.

"Thế anh từ đâu tới?"

"Macedon".

"Có phải thuộc bang California không?" – Cô gái hỏi lại. "Trông anh giống mấy tay lướt sóng suốt ngày ở bãi biển."

Anh nhú mào. "California?"

"Anh ấy là người Hy Lạp." – Selena giải thích cho cô gái kia.

"À, ra thế!" – Cô gái nói.

Julian nhướn mày nhìn cô. "Macedon không phải..."

"Ngốc ạ," – Selena nói mồm đầy kẹo hạnh nhân – "ở đây anh không thể tìm ra người nào phân biệt được sự khác nhau đó đâu."

Trước khi Grace kịp đáp lại câu nói bốp chát vừa rồi của Selena thì Julian đã đặt tay vào eo cô và nhắc bổng cô lên áp chặt vào khuôn ngực

vạm vỡ của anh.

Anh cúi xuống gặm môi dưới của cô, rồi nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm môi cô.

Đầu óc cô choáng váng vì cái ôm hôn nhẹ nhàng.

Anh đặt một nụ hôn nhanh chóng lên môi cô trước khi đặt cô xuống và lùi lại.

"Môi em dính kẹo." – Anh giải thích với một nụ cười tinh quái làm lộ rõ hai lúm đồng tiền.

Grace chớp mắt trong lòng đầy kinh ngạc không hiểu vì sao mỗi khi anh chạm vào cô, cô lại cảm thấy nóng, lạnh đến vậy. "Anh chỉ việc nói cho tôi biết điều đó thôi."

"Đúng vậy, nhưng cách của tôi thú vị hơn nhiều."

Cô không thể chối cãi được điều đó.

Cô nhanh chóng bước tránh xa anh và lờ đi nụ cười đầy vẻ thông hiểu của Selena.

"Tại sao em lại sợ tôi đến vậy?" – Julian bất ngờ bước đến cạnh cô hỏi.

"Tôi không sợ anh."

"Không ư? Thế thì điều gì khiến em sợ hãi như vậy? Mỗi lần tôi đến gần, em cứ co rúm lại."

"Tôi không co rúm." – Grace khẳng định. Chết tiệt, có tiếng vang dội lại không?

Anh tiến đến vòng tay ôm cô. Grace nhanh chóng bước tránh sang một bên.

"Đấy, em đang co rúm lại đấy." – Anh nói với cô khi họ quay lại chỗ cầu thang.

Mặc dù cô bước xuống trước, anh vẫn vòng tay ôm eo cô, rồi cúi đầu xuống sát đầu cô. Trông anh như trùm lên cô, bao bọc cô, khiến cô cảm thấy choáng váng và ấm áp lạ lùng.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay rám nắng mạnh mẽ của anh đang bám vào phía eo đằng sau lưng cô. Những mạch máu nổi hẳn lên càng làm tăng sức mạnh và vẻ đẹp của bàn tay. Cũng như những phần còn lại của con người anh, bàn tay và cánh tay anh cũng rất đẹp.

"Em chưa bao giờ đạt cực khoái đúng không?" – Anh thì thầm vào tai cô.

Grace mắc nghẹn miếng kẹo hạnh nhân. "Đây không phải là chỗ để nói về chuyện đó."

"Đúng thế phải không?" – anh hỏi. "Đó chính là lý do tại sao..."

"Không phải vậy." – cô ngắt lời anh. "Thực tế là tôi đã từng có rồi."

Được, nói vậy là nói dối, nhưng anh không cần phải biết sự thật.

"Với một người đàn ông à?"

"Julian!" – cô cướp lời – "Điều gì khiến anh và Selena cứ muốn đem chuyện riêng tư của tôi ra mà nói nơi công cộng thế?"

Anh cúi đầu thấp chút nữa sát với cổ cô đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi thở anh đang phả vào da mình, có thể ngửi thấy mùi thơm trong lành, ấm

áp toát ra từ người anh. "Em biết không, Grace. Tôi có thể khiến em sung sướng và hạnh phúc ở mức em không thể tưởng tượng nổi."

Cô rùng mình. Cô tin điều anh nói.

Quá dễ để anh có thể cho phép anh chứng minh điều mình nói.

Nhưng cô không thể. Làm vậy là không tốt và cho dù anh có nói gì đi nữa thì điều đó cũng sẽ làm cô phiền lòng. Và sâu trong tâm khảm, cô ngờ rằng điều đó cũng khiến anh chẳng vui thích gì.

Cô khẽ vươn thẳng người lên và bắt gặp anh mắt anh. "Có bao giờ anh nghĩ rằng tôi không muốn điều đó không?"

Câu nói của cô có vẻ khiến anh bị sốc. "Sao có thể có chuyện đó được?"

"Tôi đã nói với anh rồi. Sau này, nếu tôi có quan hệ tình cảm với một người đàn ông, tôi không chỉ muốn thể xác của anh ta. Cái tôi muốn là trái tim anh ta cơ."

Julian nhìn môi cô với con mắt đói khát. "Tôi có thể đảm bảo với em rằng em sẽ có được nó."

"Không, tôi không nghĩ vậy."

Bỏ tay khỏi người cô như vừa lãnh từ cô một cái tát, anh đứng thẳng người lên.

Grace biết rằng mình vừa chạm phải một dây thần kinh khác của anh. Vẫn muốn khám phá thêm về anh, cô quay lại ngược nhìn anh. "Tại sao việc tôi đầu hàng anh lại quan trọng với anh như vậy? Chẳng lẽ nếu tôi không thoả hiệp thì sẽ có chuyện gì đó xảy ra với anh sao?"

Anh cười cay đắng. "Em nói như thế vẫn còn có chuyện gì đó tồi tệ hơn nữa có thể xảy ra."

"Vậy thì tại sao anh không thể vui vẻ tận hưởng thời gian anh ở đây với tôi mà không cần..." – cô hạ thấp giọng – "làm tình?"

Mắt anh toé lửa. "Tận hưởng cái gì? Tận hưởng việc biết mọi người để rồi khuôn mặt mọi người sẽ ám ảnh tôi vĩnh viễn sao? Em nghĩ tôi có thể vui vẻ được không khi nhìn mọi vật xung quanh và biết chắc rằng chỉ vài ngày nữa thôi, tôi sẽ lại bị lôi vào cái hố đen trống rỗng nơi đó tôi chỉ có thể nghe mà không thấy gì cả, không thể cảm nhận, ăn hay ngủ, ở nơi đó dạ dày tôi lúc nào cũng quặn quại vì đói còn cổ họng tôi thì cháy khô bởi một cơn khát không bao giờ nguôi? Em là thứ duy nhất mà tôi được phép hưởng thụ. Vậy mà em lại chối không cho tôi đặc ân đó."

Nước mắt cô chỉ chực trào ra trước những lời của anh. Cô không muốn làm anh tổn thương. Thực sự cô không muốn.

Nhưng chuyện này nghe rất giống thủ đoạn đánh vào lòng thương cảm mà Paul đã dùng để đưa cô lên giường và những việc Paul làm đã xé nát trái tim cô.

Sau khi cha mẹ cô mất, Paul tuyên bố sẽ quan tâm chăm sóc cho cô. Anh ta đã đến an ủi cô và ôm cô vào lòng. Sau đó, cô đã tin tưởng trao thân cho anh ta, nhưng rồi anh ta đã xúc phạm cô một cách tàn tệ và độc ác, đến nỗi bây giờ những vết thương đó vẫn còn khắc sâu trong tâm hồn cô.

"Tôi rất xin lỗi, Julian. Thực sự tôi rất xin lỗi anh. Nhưng tôi không thể làm chuyện đó được." Cô rời khỏi thang cuốn và đi ngược lại qua các gian hàng.

"Vì sao?" – Julian hỏi khi anh và Selena đuổi kịp cô.

Cô phải giải thích thế nào để anh hiểu đây? Đêm đó Paul đã làm cô bị tổn thương nghiêm trọng. Anh ta đã không thèm đếm xỉa gì đến cảm giác của cô. Cô đã van xin anh ta dừng lại, nhưng anh ta vẫn cố tình.

"Nghe này, lần đầu tiên thì sẽ bị đau." – Paul nói. "Lạy Chúa, em đừng có khóc nữa. Chỉ cần một phút nữa anh sẽ xong thôi và em có thể đi."

Đến lúc anh ta xong, cô cảm thấy nhục nhã và đau đớn đến nỗi khóc mất mấy ngày.

"Grace?" - Giọng Julian vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. "Có chuyện gì vậy?".

Cô gắng hết sức để kìm nước mắt lại. Cô sẽ không khóc. Không thể khóc ở nơi công cộng thế này. Cô không muốn bị thương hại.

"Không có gì đâu." – Cô trả lời.

Cảm thấy cần không khí trong lành để thở, mặc dù bên ngoài không khí có thể còn nóng nực và oi bức hơn cả hơi nước, cô đi thẳng ra cánh cửa ngách của cửa hàng Brewery về phía con đường nhỏ dành để đi dạo mát.

Julian và Selena đi theo sau.

"Grace, vì sao em khóc?" – Julian hỏi.

"Đó là vì Paul." – Cô nghe thấy Selena thì thầm với Julian.

Grace liếc nhìn Selena trong khi cố gắng kiềm chế bản thân. Hít một hơi thở nặng nhọc, cô quay lại nói với Julian. "Tôi ước gì mình có thể dễ dàng buông mình lên giường với anh, nhưng tôi không thể. Tôi không muốn bị sử dụng như vậy và tôi cũng không muốn sử dụng anh theo cách đó! Anh có hiểu điều tôi nói không?"

Hàm anh cứng lại, anh đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Grace nhìn theo hướng của anh thì thấy một nhóm sáu người đưa mô tô trông bộ dạng hầm hố đang đi thẳng về phía họ. Những bộ quần áo da họ đang mặc chắc hẳn phải rất khó chịu trong thời tiết nóng nực này, nhưng

dường như họ không để ý đến điều đó, vì họ đang trêu chọc nhau và cười đùa rất vui vẻ.

Đúng lúc đó, Grace nhìn thấy người phụ nữ đi cùng họ. Người phụ nữ có dáng đi khoan thai, quyến rũ có thể sánh đôi với dáng đi ung dung, đẹp mắt của Julian. Người phụ nữ đó cũng sở hữu một vẻ đẹp hiếm có có thể đánh bại bất cứ diễn viên hay người mẫu nào.

Người phụ nữ cao, tóc vàng, trên người mặc một chiếc áo da mỏng buộc dây để hở lưng, cổ và một chiếc quần soóc ngắn bó sát thân hình khiến Grace sẵn sàng chết để đánh đổi.

Và người phụ nữ đó bỗng đi chậm lại, tụt lại phía sau những người đàn ông và kéo cặp kính râm trễ xuống mũi nhìn Julian chăm chăm.

Lòng Grace thắt lại.

Ôi, Chúa nhân từ, chuyện này không hay rồi. Không một ai trong số những tay đua mô tô thô ráp và rắn như đinh kia có vẻ thuộc loại sẽ khoan dung cho bạn gái mình nhìn bất kỳ một người đàn ông nào khác. Và cô thì không hề muốn thấy vụ đánh nhau nào ở đường đi dạo này.

Grace nắm tay Julian kéo anh sang hướng khác.

Nhưng anh không chịu đi.

"Đi nào, Julian." – Cô nói giọng gấp gáp. "Chúng ta phải quay lại vào trong kia."

Anh vẫn không nhúc nhích.

Anh nhìn chòng chọc vào đám người đua xe mô tô như thể muốn ăn tươi nuốt sống họ. Rồi, trong chớp mắt, anh vùng khỏi bàn tay cô và lao về phía trước. Anh túm lấy cổ áo sơ mi của một người trong đám đua mô tô.

Grace lặng người đi nhìn Julian dấn mạnh vào hàm người đàn ông kia.

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Mày là đồ..." – Julian tuôn ra một tràng những câu chửi thề và nguyên rủa mà một thủy thủ nghe thấy cũng phải đỏ mặt.

Grace tròn tròn mắt. Cô không biết điều gì khiến cô kinh ngạc hơn, việc Julian tấn công tay đua mô tô không quen biết kia hay thứ ngôn ngữ anh dùng.

Trong khi anh đánh tay đua mô tô kia túi bụi, anh ta cũng đánh trả, nhưng kỹ năng ra đòn của anh ta còn lâu mới theo kịp Julian.

Quên mất Selena ở đằng sau, Grace chạy lại chỗ họ, tim cô đập thành thịch cố gắng nghĩ xem mình phải làm gì. Cô không thể xen vào giữa hai người đàn ông này được. Không thể liều mạng mà chen vào trong khi họ đang cố giết chết nhau thế kia.

"Julian, đừng đánh nữa, đừng làm anh ấy đau!" - Người phụ nữ trong nhóm đua mô tô kêu lên.

Grace lạnh cứng người trước những lời cô ta vừa nói.

Sao cô ta lại biết tên của Julian?

Người phụ nữ đó chạy quanh như muốn giúp tay đua mô tô kia đánh lại Julian. "Anh yêu, cẩn thận, anh ta chuẩn bị... Ồi, chắc phải đau lắm!" Người phụ nữ co người lại đầy vẻ thương xót khi Julian đâm vào mũi anh

chàng kia. "Julian, dừng lại ngay, đừng đánh anh ấy nữa! Anh sắp làm cho mũi anh ấy sưng vù lên bây giờ. Anh yêu, tránh đi!"

Anh chàng kia không kịp tránh và đã bị Julian cho một cú đấm trời giáng vào cằm khiến anh ta bị bật người ra sau.

Đầu óc hoàn toàn mù mẫm, Grace hết nhìn người phụ nữ lại nhìn sang Julian.

Làm sao họ lại có thể biết nhau được nhỉ?

"Eros, anh yêu. Không!" - Người phụ nữ đó lại hét lên, hai tay cô ta vẫy quanh mặt trông như một con chim chuẩn bị bay.

Selena đến đứng cạnh Grace.

"Đó có phải là Eros mà Julian muốn gọi không?" – Grace hỏi.

Selena nhún vai. "Cũng có thể, nhưng tớ chưa bao giờ tưởng tượng ra Cupid dưới dạng một tay đua mô tô."

"Priapus đâu?" – Julian hỏi tay vẫn túm chặt Eros và đẩy anh ta tiến về phía hàng rào gỗ ngay trên mặt nước.

"Tôi không biết." – Eros trả lời trong khi vẫn cố vùng vẫy để nới lỏng hai bàn tay Julian đang túm chặt chiếc áo sơ mi đen của anh ta.

"Anh không dám nói dối tôi, đúng không?" – Julian gầm gừ.

"Tôi không biết!"

Julian xiết chặt thêm cổ áo Eros khi nỗi đau đớn và tức giận dồn lại từ hai nghìn năm tràn về trong anh. Tay anh run lên trong khi vẫn nắm chặt cổ áo Eros. Nhưng trên cả mong muốn giết chóc là những câu hỏi bấy lâu day dứt đang gào thét trong anh.

Vì sao từ trước tới giờ không một ai đáp lại lời cầu xin của anh?

Vì sao Eros lại phản bội anh?

Và sao họ có thể làm điều này với anh rồi cứ thế bỏ đi, để mặc anh chịu đựng một mình?

"Hắn ở đâu?" – Julian hỏi lại.

"Đang ăn, ợ hay làm cái quái gì đó, tôi làm sao biết được. Tôi không bao giờ gặp anh ta cả."

Julian kéo Eros khỏi cái hàng rào. Tất cả sự cuồng nộ của địa ngục như hiện cả ở trên mặt anh khi anh thả anh ta ra.

"Tôi phải tìm hắn cho được." – Julian nói qua hàm răng nghiến chặt.
"Ngay bây giờ."

Hàm dưới của Eros giật giật khi anh ta lấy tay phủi vạt trước chiếc áo sơ mi cho thẳng. "À, việc tôi vấy phân ra khỏi người sẽ không làm anh ta chú ý đâu."

"Thế thì có lẽ việc anh bị giết chết sẽ khiến anh ta chú ý." Julian lại tiến lại chỗ anh ta.

Bỗng nhiên những tay đua xe còn lại tiến về phía Julian.

Khi những người đàn ông đó đến gần, Eros vừa tránh cú đâm của Julian vừa vẩy tay ra hiệu cho đám bạn dừng lại.

"Thôi, để mặc cậu ta đi các cậu." – Eros nói tay túm lấy một tay đua đứng gần anh ta nhất và đẩy anh kia lùi lại. "Các cậu sẽ không muốn đánh nhau với cậu ta đâu. Tin tôi đi. Cậu ta có thể moi tim các cậu ra và nhét vào mồm các cậu trước khi các cậu kịp ngã vật xuống đất mà chết."

Julian liếc nhìn đám đua xe mô tô với ánh mắt đầy hăm dọa bất cứ kẻ nào dám tiến lại gần anh. Ánh mắt lạnh lẽo, chết người khiến Grace khiếp sợ và cô hoàn toàn không nghi ngờ gì về những lời Eros vừa nói.

"Anh làm sao thế, điên à?" – Tay đua cao nhất trong hội hỏi khi ném ánh mắt nghi hoặc về phía Julian. "Tôi trông anh ta không có vẻ ghê gớm đến thế đâu."

Eros quệt máu ở khóe miệng và nhếch mép cười khi nhìn thấy máu dính trên ngón tay cái. "Này, cứ tin lời tôi đi. Người đàn ông này có năm dặm nặng như búa tạ và có khả năng ra đòn nhanh trước khi cậu kịp né đấy."

Mặc dù đang mặc trên người một chiếc quần bằng da đen và chiếc áo sơ mi rách, nhưng Eros trông vẫn đẹp trai một cách khó tin và không có vẻ mặt nhàu nhĩ như đám bạn đồng hành. Khuôn mặt trẻ trung của anh ta trông hẳn sẽ rất đẹp nếu như không có chòm râu mọc quanh ba ngày chưa cạo và mái tóc cắt cua kiểu nhà binh.

"Mà hơn nữa, đây chỉ là một cuộc tranh cãi nhỏ trong gia đình thôi mà." – Eros nói mắt ánh lên một tia rất lạ. Anh ta khoác tay hội đua xe và cười lớn. "Cậu em trai tôi là một đứa rất cục tính."

Grace đưa mắt nhìn Selena đầy kinh ngạc và nghi ngờ.

"Cậu nghe thấy gì không?" – Cô hỏi Selena. "Rõ ràng anh ta không thể là anh trai của Julian được, đúng không?"

"Làm sao tớ biết được?"

Julian nói gì đó với Eros bằng tiếng Hy Lạp cổ. Selena trợn mắt lên còn nụ cười trên môi Eros thì lập tức biến mất.

"Nếu cậu không phải em trai tôi, tôi sẽ giết chết cậu."

Ánh mắt của Julian đầy giận dữ. "Còn nếu anh không phải anh trai tôi thì anh cũng đã chết rồi."

Thay vì nổi giận, Eros lại cười lớn.

"Anh còn cười à?" - Người phụ nữ đi cùng mắng Eros. "Anh thừa biết anh ta là một trong số ít người có khả năng thực hiện được đe dọa đó."

Eros gật đầu, đoạn quay lại nói với bốn tay đua xe kia. "Các cậu cứ đi tiếp đi, tôi sẽ đuổi theo sau."

"Cậu chắc chứ?" - Tay cao nhất hỏi, đưa mắt nhìn Julian đầy lo ngại. "Nếu cậu cần thì bọn mình sẽ chờ."

"À, không sao đâu." - Eros vừa nói vừa phẩy tay. "Còn nhớ tôi nói với các cậu là tôi cần gặp một người ở đây không? Cậu em tôi chỉ vừa bực mình với tôi thôi, rồi cậu ấy sẽ bình tĩnh lại ngay thôi."

Grace lùi lại khi đám người đua xe đi ngang qua cô. Tất cả bọn họ, trừ người phụ nữ mê hồn kia. Cô ta đứng khoanh tay làm đầy thêm bộ ngực trời phú, mắt nhìn hai người đàn ông một cách lo lắng.

Đối với cô, Selena và người phụ nữ kia, rõ ràng là Eros đang đi một vòng tròn xung quanh Julian nhìn anh từ đầu xuống chân.

"Anh nhập bọn với người phàm trần à?" - Julian nhếch mép cười khinh bỉ hỏi Eros. "Quý thần ơi, Cupid, trong suốt thời gian tôi đi vắng, địa ngục bị đóng băng lại rồi à?"

Eros không thèm để ý đến những lời lẽ giận dữ của anh. "Chết tiệt," - anh ta nói giọng đầy nghi hoặc - "cậu vẫn chẳng thay đổi chút nào cả. Tôi cứ tưởng cậu là người phàm trần."

"Lẽ ra tôi phải như vậy, đồ..." – Julian tiếp tục một tràng những lời nguyên rủa.

Mắt Eros lóe lên. "Với một cái mồm như thế, đáng lẽ ra cậu nên đi cùng Ares mới phải. Chết tiệt, cậu em bé bỏng, tôi cho rằng cậu không hiểu hết ý nghĩa của tất cả điều đó."

Julian lại túm áo ông anh trai. Trước khi anh kịp có thêm bất kỳ hành động gì, người phụ nữ vung tay ra và giơ tay lên.

Julian bỗng đông cứng lại như tượng. Qua nét mặt anh, Grace hiểu rằng anh không bằng lòng.

"Thả tôi ra, Psyche." – Julian gầm gừ.

Grace há hốc miệng.

Psyche ư? Có thật thế không?

"Với điều kiện anh hứa là sẽ không được đánh anh ấy nữa." – Psyche nói – "Tôi biết là hai anh chẳng ưa gì nhau, nhưng tôi muốn gương mặt anh ấy được lành lặn và tôi sẽ không cho phép anh được làm tổn hại đến nó thêm nữa."

"Thả... tôi... ra." – Julian lại nói dần từng tiếng.

"Thôi, Psyche, em nên làm theo lời cậu ta đi." – Eros nói. "Bây giờ cậu ta còn đang nhẹ nhàng với em, nhưng cậu ta có thể dễ dàng phá vỡ phép thuật của em hơn cả anh đấy, nhờ có mẹ. Và nếu cậu ta làm vậy, em sẽ bị đau đấy."

Psyche hạ tay xuống.

Julian thả người anh ra. "Tôi thấy anh chả có gì thú vị cả, Cupid ạ. Tôi cũng thấy những chuyện này chả có gì đáng buồn cười. Còn bây giờ nói đi,

Priapus đâu?"

"Thề có địa ngục, tôi không biết. Lần cuối cùng tôi nghe nhắc đến anh ta thì anh ấy đang sống đâu đó ở miền Nam nước Pháp."

Đầu Grace ù đi trước những kiến thức vừa thu nhận được. Cô hết nhìn Cupid lại nhìn Psyche. Chuyện này có thật không vậy? Cupid và Psyche tồn tại thật sao?

Và họ thực sự có quan hệ với Julian sao? Chuyện này có thể xảy ra không?

Và một lần nữa, cô lại đưa ra giả định rằng hai cô đang say rượu và cố gọi một nô lệ tình yêu Hy Lạp bước ra khỏi một cuốn sách cổ.

Cô bắt gặp ánh mắt đầy háo hức và phấn khích của Selena.

"Priapus là ai?" – Grace hỏi Selena.

"Là một vị thần cai quản việc sinh sản của muôn loài, vị thần này được mô tả là một người luôn có cái đó dựng đứng." – Cô thì thầm.

"Vì sao Julian lại cần đến ông ta?"

Selena nhún vai. "Có thể ông ta chính là người đã nguyên rủa Julian? Nhưng ở đây có một chuyện khá thú vị. Priapus là anh em với Eros, nên nếu Julian có quan hệ họ hàng với một trong hai người, tất có quan hệ với người còn lại."

Bị chính người anh em của mình nguyên rủa phải chịu kiếp nô lệ vĩnh viễn ư? Chỉ nghĩ đến đấy thôi cũng đủ khiến Grace phát ốm.

"Gọi hắn lên." – Julian lạnh lùng nói với Eros.

"Cậu gọi đi. Anh ta p.o.d tôi rồi."

"P.o.d?"

Cupid trả lời bằng tiếng Hy Lạp cổ.

Tất cả những chuyện này khiến Grace chóng hết cả mặt, cô quyết định cắt ngang họ để hỏi.

"Xin lỗi, chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?" – Cô hỏi Julian. "Vì sao anh đánh anh ta?"

Julian nhìn cô một cách kỳ quặc. "Bởi vì nó khiến tôi cảm thấy vô cùng thú vị".

"Được lắm." – Cupid chậm rãi nói với Julian, không hề nhìn về phía Grace. "Cậu không gặp tôi trong vòng bao lâu rồi nhỉ, khoảng hai nghìn năm đúng không? Thế mà thay vì một cái ôm hôn nồng nhiệt tình anh em, cậu lại đánh tôi bê xê lết thế này."

Cupid quay sang Psyche cười khẩy. "Còn mẹ thì cứ bản khoăn không hiểu vì sao anh lại không gần gũi với các anh em của mình."

"Tôi không có tâm trạng nào để nghe những lời nói mỉa mai của anh, Cupid." – Julian nói giữa hai hàm răng nghiến chặt.

Cupid khịt mũi. "Cậu có thôi gọi tôi bằng cái tên kinh khủng đó đi không? Tôi không bao giờ có thể chịu đựng được cái tên đấy, tôi không thể tin được là cậu lại dùng tên đó gọi tôi khi mà cậu căm ghét La Mã như vậy."

Julian mỉm cười lạnh lùng. "Tôi gọi anh bằng tên đó vì tôi biết anh dị ứng với nó đến mức nào, Cupid ạ."

Cupid nghiến răng và Grace có thể thấy rằng anh ta đang cố gắng kiềm chế để không dấm thẳng vào Julian. "Nói cho tôi biết đi, có phải cậu gọi tôi

lên đây chỉ để nói những chuyện vợ vãn này không? Có còn lý do nào chính đáng hơn để gọi tôi lên đây không?"

"Thành thật mà nói thì tôi không nghĩ anh lại thèm hiện lên sau khi anh đã phớt lờ hơn ba nghìn lần tôi gọi anh trước đây."

"Đây là vì tôi biết rằng thế nào cậu cũng sẽ đánh tôi." Cupid chỉ tay vào bên má đang sưng lên. "Mà thực tế là thế này đây."

"Thế sao bây giờ anh lại hiện lên?" – Julian hỏi.

"Thành thật mà nói," – anh ta trả lời dùng đúng từ của Julian – "tôi cứ nghĩ là cậu đã chết rồi và có lẽ một kẻ phạm trần nào đó tình cờ có giọng nói giống cậu".

Grace thấy Julian không còn một biểu hiện tình cảm nào nữa. Dường như những lời nói đau đớn của Cupid đã giết chết thứ gì đó trong anh.

Thần Chiến tranh (ND)

Vợ của Eros (ND)

Những lời nói vừa rồi hình như cũng khiến Cupid dịu đi.

"Nghe này," – anh ta nói với Julian – "tôi biết cậu đổ lỗi cho tôi, nhưng những gì xảy ra với Penelope không phải lỗi của tôi. Tôi làm sao biết được Priapus sẽ làm gì khi anh ta phát hiện ra chuyện đó."

Julian nhăn mặt như thể Cupid vừa đánh anh. Sự đau đớn, dày vò tột độ toát lên từ ánh mắt và nét mặt anh. Grace không biết Penelope là ai, nhưng rõ ràng cô ấy khá có ý nghĩa đối với anh.

"Vậy sao?" – Julian hỏi, giọng khàn đi.

"Tôi xin thề đấy, cậu em nhỏ ạ!" – Cupid khẽ nói. Anh ta đưa mắt nhìn Psyche rồi lại nhìn sang Julian. "Tôi không bao giờ chủ ý khiến cô ấy đau khổ, và cũng không bao giờ muốn phản bội lại cậu."

"Thôi được." – Julian nhếch mép. "Anh muốn tôi tin vào điều đó chứ gì? Tôi biết anh quá rõ mà, Cupid. Anh vui sướng khi phá hoại cuộc sống của những người phạm trần."

"Nhưng anh ấy không làm điều đó với anh, Julian!" – Psyche nói giọng van nài. "Nếu anh không tin anh ấy, thì xin hãy tin tôi. Không ai muốn Penelope phải chết như vậy cả. Cho đến giờ mẹ anh vẫn còn khóc thương cho cái chết của họ."

Ánh mắt Julian đanh lại. "Làm sao cô có thể đứng đây mà nói về bà ấy? Aphrodite quá ghen tức với cô đến nỗi đầu tiên còn định gả cô cho một gã đàn ông ghê tởm, rồi sau đó giết chết cô để cô không thể lấy được Cupid. Đối với Nữ thần Tình yêu, bà ấy không nghĩ đến ai ngoài bản thân bà ấy đâu."

Psyche đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

"Cậu đừng có nói về mẹ như vậy." – Cupid gắt lên. "Bà là Mẹ của chúng ta và đáng được chúng ta tôn trọng."

Sự giận dữ hiện lên trên gương mặt Julian có thể khiến quỷ thần khiếp sợ và Cupid cũng phải co người lại. "Anh lại còn dám bênh vực bà ấy với tôi sao."

Đến lúc đó Cupid mới nhận ra sự có mặt của Grace và Selena. Anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên như thể họ vừa mới mọc lên vậy. "Họ là ai vậy?"

"Những người bạn." – Julian nói khiến Grace ngạc nhiên.

Khuôn mặt Cupid trở nên lạnh lùng, khắc nghiệt. "Cậu không hề có bạn."

Julian không đáp lại, nhưng nét mặt căng thẳng của anh khiến cô xúc động.

Dường như không hề để ý đến tác động của những lời nói cay độc vừa rồi của mình với Julian, Cupid bước tới đứng cạnh Psyche. "Cậu vẫn chưa nói cho tôi biết vì sao việc gọi Priapus lên lại quan trọng với cậu đến vậy."

Hàm Julian giật giật. "Bởi vì Priapus đã nguyện rửa tội phải chịu kiếp nô lệ vĩnh viễn và tôi không thể thoát ra được. Tôi muốn anh ta hiện lên đủ lâu để nhổ bật mấy thứ trên người anh không cho chúng mọc lại nữa."

Mặt Cupid trắng bệch ra. "Cậu có thể làm vậy với mấy viên bi của hẳn. Mẹ sẽ giết hẳn nếu mẹ biết chuyện này."

"Có thật anh muốn tôi tin rằng hẳn ta làm việc này với tôi mà mẹ không hề biết không? Tôi không ngu đến vậy đâu, Eros. Người phụ nữ đó không hề quan tâm đến những gì xảy ra với tôi sao."

Cupid lắc đầu. "Đừng có bắt đầu cái giọng ấy nữa. Khi tôi mang quà của mẹ đến cho cậu, cậu chả bảo tôi nhét ngay những thứ đó vào hậu môn tôi đi còn gì. Còn nhớ không?"

"Tôi tự hỏi vì sao?" – Julian hỏi giọng mỉa mai. "Dứt đuôi tôi ra khỏi Olympus chỉ vài giờ sau khi tôi được sinh ra và Aphrodite cũng chẳng buồn nói lại một lời. Nếu có bất kỳ ai trong số các vị đến gần tôi thì chỉ là để giáng xuống đầu tôi một hình thức tra tấn nào đó."

Julian đưa mắt nhìn Cupid với ánh mắt chết chóc. "Một con chó trở nên hung dữ chỉ vì trước đó các người đã đá nó quá nhiều lần."

"Thôi được rồi, lẽ ra một vài người trong chúng ta phải đối xử với cậu tử tế hơn, nhưng mà..."

"Chẳng nhưng mà gì cả, Cupid ạ. Không ai trong số các người cho tôi được cái chết tiệt gì cả. Đặc biệt là bà ta."

"Không đúng. Mẹ chưa bao giờ làm gì để khiến cậu phải quay lưng lại với mẹ như vậy. Cậu là con cưng của bà."

Julian cười khẩy. "Đó chính là lý do tại sao tôi lại bị giam giữ trong một cuốn sách trong suốt hơn hai nghìn năm qua đúng không?"

Grace cảm thấy đau đớn cho số phận của anh. Làm sao Cupid có thể đứng đó, nghe toàn bộ câu chuyện mà không dùng sức mạnh của mình để cứu em trai khỏi số phận còn đau khổ hơn cả cái chết này?

Chả trách Julian nguyên rủa họ.

Bất thành linh, Julian chộp lấy con dao từ thắt lưng của Cupid và đưa vào cổ tay mình.

Grace há hốc mồm khiếp sợ, nhưng trước khi cô kịp tắt tiếng kêu kinh ngạc thì vết thương của Julian đã lành lại mà không mất một giọt máu.

Cupid trợn tròn mắt. "Khốn kiếp." – Anh ta thở hắt ra. "Đây là một con dao của Hephaestus, Thần Thợ rèn."

"Tôi biết." – Julian trả lại con dao cho Cupid. "Ngay cả anh cũng có thể chết dưới con dao này, nhưng tôi thì không thể. Tôi đã bị Priapus nguyên rủa hoàn toàn."

Grace nhìn thấy sự kinh hoàng trong mắt Cupid khi anh ta nhận ra sự nghiêm trọng trong những lời Julian vừa nói. "Tôi biết anh ấy ghét cậu,

nhưng tôi không bao giờ nghĩ anh ta lại xuống tay đến mức này. Ôi, không hiểu anh ta nghĩ gì nữa?"

"Tôi không quan tâm anh ta nghĩ gì. Tôi chỉ muốn được giải thoát."

Cupid gật đầu. Đây là lần đầu tiên cô thấy gương mặt Cupid lộ vẻ cảm thông và quan tâm. "Thôi được, em trai bé nhỏ. Làm những việc cần làm trước đã. Bây giờ cứ ở đây, để tôi đi tìm mẹ xem mẹ sẽ nói gì."

"Nếu bà ấy yêu tôi như anh nói, sao không gọi bà ấy lên đây để tôi nói chuyện trực tiếp với bà?"

Cupid nhìn chăm chăm vào Julian. "Bởi vì lần cuối cùng mà tôi nhắc đến tên cậu trước mặt bà, bà đã khóc mất một thế kỷ. Cậu thực sự đã khiến bà rất buồn."

Mặc dù vẻ mặt Julian trông cứng rắn và lạnh lùng, nhưng trong thâm tâm Grace nghĩ rằng chắc hẳn anh cũng đau đớn không kém gì mẹ mình.

Nếu không nói là còn đau đớn hơn.

"Tôi sẽ nói chuyện với mẹ và trở lại ngay." – Cupid nói, một tay choàng qua người Psyche. "Được không?"

Julian đưa tay chụp lấy chiếc dây chuyền trên cổ Cupid. Anh giật mạnh làm đứt chiếc dây chuyền.

"Này!" – Cupid hét lên – "Cẩn thận đấy."

Julian tóm gọn cái dây chuyền trong lòng bàn tay và để thò chiếc cung lủng lẳng ra ngoài. "Làm cách này, tôi biết anh sẽ phải quay lại."

Cupid trông vô cùng tức giận, đưa tay lên vuốt cổ. "Giữ nó cẩn thận đấy. Cái cung đó rơi vào tay kẻ xấu là vô cùng nguy hiểm đấy."

"Đừng lo. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ cú đớp của nó."

Hai anh em họ đưa mắt gườm gườm nhìn nhau.

"Gặp lại sau." – Cupid vỗ tay, rồi cả anh ta và Psyche cùng biến mất trong một làn khói màu vàng.

Grace bước lùi lại một bước, đầu óc cô quay cuồng. Cô không thể tin vào những gì mà mình vừa nghe và thấy được.

"Chắc chắn là mình đang mơ." – Cô thì thầm. "Hoặc là thế hoặc là do mình xem quá nhiều tập phim Xena rồi."

Grace đứng yên, cố gắng lý giải tất cả những gì mà cô vừa nghe nhìn và nghe thấy. "Tất cả những chuyện này không thể nào có thật được. Chắc là một loại ảo giác thôi."

Julian thở dài mệt mỏi. "Ước gì tôi cũng có thể tin là như vậy."

"Chúa ơi, đó là Cupid!" – Selena thốt lên đầy phấn khích. "Cupid. Bằng xương bằng thịt. Thiên sứ nhỏ dễ thương ban phát những trái tim."

"Cupid là gì cũng được trừ dễ thương. Còn về việc ban phát trái tim thì có lẽ anh ta thiên về xé nát trái tim người ta hơn đấy." – Julian nói kháy.

"Nhưng anh ta có thể khiến người ta yêu nhau."

"Không đâu." – anh nói, tay nắm chặt chiếc dây chuyền của Cupid – "Cái anh ta mang lại chỉ là sự ảo tưởng. Không có sức mạnh nào từ trên cao có thể khiến một người yêu một người khác. Tình yêu bắt nguồn từ trái tim." Có cái gì đó ám ảnh trong giọng nói của anh.

Grace bắt gặp ánh mắt của anh. "Anh nói như thể anh biết vậy."

"Tôi biết."

Cô có thể cảm thấy nỗi đau của anh như thể đó là nỗi đau của chính cô vậy. Cô đưa tay ra khẽ chạm vào cánh tay anh. "Có phải đó là chuyện xảy ra với Penelope không?" – Cô khẽ hỏi.

Đôi mắt anh lộ rõ sự đau đớn, Julian đưa mắt nhìn đi chỗ khác. "Có chỗ nào để tôi có thể cắt tóc được không?" – Anh bất ngờ hỏi.

"Gì cơ?" – Grace hỏi lại, biết rõ anh đang cố tình đổi chủ đề để khỏi phải trả lời câu hỏi của cô. "Tại sao?"

"Tôi không muốn để lại cái gì nhắc tôi nhớ đến họ." Sự đau buồn và căm ghét hiện rõ trên mặt anh.

Cô lưỡng lự một chút rồi gật đầu. "Trong khu vực mua sắm Brewery có một cửa hàng cắt tóc đấy."

"Làm ơn đưa tôi đến đó."

Grace làm theo yêu cầu của anh. Cô đưa anh và Selena quay lại Brewery vào cửa hàng cắt tóc.

Không ai nói một lời nào cho đến khi nhân viên cửa hàng hướng dẫn anh ngồi vào ghế.

"Anh có chắc là anh muốn cắt mái tóc này đi không?" – Cô gái hỏi trong khi tay luồn qua mái tóc dài, vàng óng của anh đầy ngưỡng mộ. "Mái tóc này rất đẹp. Phần lớn đàn ông để tóc dài trông như con cua ấy, nhưng thật sự nó lại rất hợp với anh, tóc anh rất khỏe và mềm mại! Tôi rất muốn hỏi anh dùng dầu gội gì để chăm sóc tóc vậy."

Vẻ mặt Julian dừng dừng. "Cô cứ cắt đi."

Cô gái bé nhỏ ngăm đen ngoái đầu lại hỏi Grace. "Chị biết đấy nếu tôi có mái tóc như thế này để luồn tay vào, rồi nghĩ tôi sẽ suy nghĩ một chút

trước khi anh ấy quyết định cắt phẫn nó đi."

Grace mỉm cười một mình. Giá mà người phụ nữ này biết. "Đó là tóc của anh ấy mà."

"Thôi được!" – Cô gái nói và thở dài đầy tiếc rẻ. Cô ta cắt cho anh ngắn đến vai.

"Ngắn nữa đi." – Julian nói khi cô gái dừng lại.

Người thợ cắt tóc nhìn ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ. "Anh chắc chứ?"

Anh gật đầu.

Grace ngồi lặng lẽ xem người thợ cắt tóc cắt ngắn mái tóc anh theo kiểu ôm lấy khuôn mặt, nó khiến cô nhớ đến tượng David của Michelangelo.

Nếu còn có thể đẹp trai hơn được nữa, thì trông anh rõ là còn đẹp trai hơn cả lúc trước.

"Thế này được chưa?" – Cô gái hỏi.

"Được rồi." – Julian trả lời. "Cảm ơn cô."

Grace trả tiền boa cho cô gái rồi ra quầy thanh toán tiền.

Cô ngược mặt lên nhìn Julian mỉm cười. "Bây giờ trông anh như thuộc về nơi này rồi."

Anh quay đầu sang trái như thể cô vừa tát vào mặt anh.

"Tôi xúc phạm anh à?" – Cô hỏi khi nhận thấy hình như cô đã làm anh tổn thương. Có trời mới biết, đó chính là điều anh không thích.

"Không."

Nhưng cô cảm thấy là có. Có điều gì đó trong lời nhận xét vô tư của cô khiến anh bị tổn thương. Một cách nặng nề.

"Vậy anh là con trai của Aphrodite?" – Selena chậm rãi nói khi họ quay lại khu vực mua sắm đông đúc của Brewery.

Anh đi chéo sang nhìn thẳng vào mặt cô. "Tôi chẳng là con của ai cả. Mẹ tôi bỏ rơi tôi, cha tôi không thừa nhận tôi và tôi lớn lên trên thao trường Sparta dưới năm đấm của tất cả những kẻ đứng xung quanh."

Những lời nói của anh đâm thẳng vào tim Grace. Chả trách anh quá cứng rắn. Quá mạnh mẽ.

Cô tự hỏi không biết đã từng có ai âu yếm ôm anh. Chỉ một lần thôi, mà không đòi hỏi anh phải làm họ hài lòng trước.

Anh tiếp tục bước lên phía trước họ. Grace nhìn dáng đi uyển chuyển của anh. Trông như một con thú săn mồi óng mượt đầy nguy hiểm. Anh thọc ngón tay cái vào túi trước quần jean và có vẻ hoàn toàn dừng dừng trước những người phụ nữ đang trở mắt nhìn và thở dài khi anh bước qua.

Trong tâm trí mình, cô chỉ có thể tượng tượng ra hình ảnh của anh ngày xưa trong bộ áo giáp đánh trận.

Với sức mạnh và sự uyển chuyển của mình, chắc hẳn anh phải là một chiến binh rất dũng mãnh.

"Selena," – Grace nói nhỏ - "có phải hồi còn học đại học tớ từng đọc trong sách là những chiến binh Sparta đánh con trai mình hàng ngày chỉ để xem chúng có thể chịu đựng đau đớn đến đâu phải không?"

"Đúng thế. Và mỗi năm một lần, họ tổ chức một cuộc thi xem đứa trẻ nào có thể chịu được những cú đánh đau nhất trước khi bật khóc." – Julian trả lời thay.

"Và có một số đứa trẻ chết vì cuộc thi," – Selena nói thêm – "hoặc chết trong khi bị đánh, hoặc sau đó chết vì các vết thương."

Tất cả hiện lên trong đầu Grace. Những lời nói trước của anh về việc được huấn luyện ở Sparta và sự căm ghét của anh đối với Hy Lạp.

Selena buồn rầu nhìn sang Grace trước khi nói với Julian. "Là con trai một nữ thần, tôi nghĩ anh có khả năng chịu đòn khá tốt."

"Đúng vậy." – Anh trả lời một cách đơn giản, giọng anh cố không biểu lộ cảm xúc.

Grace chưa từng muốn giang tay ra ôm lấy ai như ôm lấy Julian vào lúc này.

Nhưng cô biết là anh sẽ không thích thú gì việc đó.

Thần Dớt, chúa tể của các vị thần trên đỉnh Olympus (ND)

Xena là bộ phim truyền hình dài tập của đài truyền hình Mỹ dựng về các vị thần thời Hy Lạp cổ đại (ND)

"À này mọi người," – Selena nói, và qua ánh mắt cô, Grace thấy rõ ràng là cô đang cố gắng ghìm nén cảm xúc – "tôi bắt đầu thấy đói rồi. Sao chúng ta không qua Hard Rock làm một chiếc burger nhỉ?"

Julian nhú mày. "Sao bỗng nhiên tôi cảm thấy như mọi người đang nói ngoại ngữ vậy? "Qua Hard Rock làm một chiếc burger" nghĩa là thế nào?"

Grace cười phá lên. "Hard Rock Café là một quán ăn."

Trông mặt anh đầy kinh ngạc. "Mọi người ăn tại một cửa hàng quảng cáo bán thức ăn cứng như đá sao?"

Cô cười dữ hơn. Sao trước đây cô chưa bao giờ nghĩ đến điều này nhỉ?
"Đồ ăn ở đó rất ngon. Đi nào, rồi anh sẽ thấy."

Họ rời khu mua sắm Brewery đi qua bãi đậu xe sang quán ăn Hard Rock Café.

Rất may họ không phải chờ lâu mới có chỗ ngồi.

"Này!" - một người đàn ông lên tiếng khi họ tiến tới gần cô phục vụ -
"Chúng tôi xếp hàng đầu tiên mà."

Cô phục vụ liếc xéo người đàn ông. "Bàn của anh vẫn chưa xong." Nói rồi cô đưa đôi mắt long lanh nhìn Julian mỉm cười rạng rỡ. "Xin vui lòng đi theo tôi..."

Người phụ nữ vừa đi vừa lắc mông không thèm để ý đến ai.

Grace trợn mắt nhìn Selena khi cô kín đáo chỉ cho bạn hành động của cô gái phục vụ.

"Đừng có bực mình." – Selena nói – "Cô ta đưa chúng ta vào đây trước 10 người khác đấy."

Cô phục vụ chỉ cho họ một bàn sát tường sau. "Bây giờ anh cứ ngồi ở đây," – cô ta nói, khẽ chạm vào tay Julian – "và anh sẽ được phục vụ ngay lập tức."

"Chúng ta là gì thế, tàng hình à?" – Grace lên tiếng khi cô phục vụ đi khỏi.

"Mình cũng bắt đầu nghĩ là như vậy." – Selena nói khi cô ngồi vào chỗ đối diện bức tường.

Grace ngồi vào chiếc ghế đối diện. Như dự đoán, Julian ngồi xuống cạnh cô.

Cô đưa thực đơn cho anh.

"Tôi không đọc được." – Anh nói và đưa trả lại cô.

"Ồ," – Grace nói, lòng xấu hổ vì không nghĩ đến điều này – "tôi đoán là họ không dạy cho các chiến binh cổ đọc chữ."

Anh chống tay lên cằm, vẻ hơi tự ái trước lời nhận xét của cô. "Thực ra họ có dạy. Nhưng vấn đề là họ lại dạy tôi đọc và viết tiếng Hy Lạp cổ, tiếng La tinh, tiếng Sanskrit, các ký tự Ai Cập cổ đại và những thứ ngôn ngữ đã chết từ cách đây rất lâu rồi. Theo cách nói của cô thì cái thực đơn đó là tiếng Hy Lạp đối với tôi."

Grace co người lại. "Anh sẽ không bao giờ cho phép tôi quên rằng anh nghe được mọi chuyện tôi nói về anh trước khi anh xuất hiện, đúng không?"

"Không bao giờ."

Anh đặt tay lên bàn.

Selena đang cúi nhìn thực đơn bằng há hốc miệng. "Liệu đây có đúng là cái tôi nghĩ không?" – Cô đưa tay ra nắm tay anh.

Trước sự kinh ngạc của Grace, Julian để cho Selena cầm tay phải của anh lên và chăm chú nhìn chiếc nhẫn anh đeo trên ngón tay.

"Gracie, cậu đã bao giờ nhìn thấy thứ này chưa?"

Grace ngồi dịch lên để nhìn cho rõ. "Chưa. Mình hơi mất tập trung."

Hơi mất tập trung, đúng vậy. Nói điều đó chẳng khác gì ví đỉnh Everest như một mô đất giữa đường.

Ngay cả trong ánh sáng mờ mờ, chiếc nhẫn vàng vẫn ánh lên. Mặt nhẫn phẳng khắc một thanh gươm có vòng nguyệt quế bao quanh và được nạm bằng những loại đá có lẽ là đá ru bi và ngọc bích.

"Đẹp quá!" – Grace nói.

"Đây chính là chiếc nhẫn biểu tượng của một tướng quân phải không?" – Selena hỏi. "Anh không phải là một lính quèn. Anh là một vị tướng quân."

Julian gật đầu một cách dứt khoát. "Cô dùng đúng từ rồi đấy."

Selena thở mạnh một tiếng. "Gracie, cậu không có ý kiến gì sao! Để có được một chiếc nhẫn như thế này, Julian hẳn phải là một nhân vật quan trọng trong thời đại của anh ấy. Không phải ai cũng được trao chiếc nhẫn này đâu." – Selena lắc đầu. "Mình thật sự bị ấn tượng."

"Đừng như vậy." – Julian nói.

Đây là lần đầu tiên Grace cảm thấy ghen tị với tấm bằng tiến sĩ về lịch sử cổ đại của Selena. Lanie biết quá nhiều điều về Julian và thế giới của anh, những điều mà cô năm mớ cũng không biết được.

Nhưng cô chẳng cần phải có bằng tiến sĩ mới hiểu được sự khùng khiếp mà Julian đã phải trải qua khi đang từ một thống lĩnh chỉ huy những người đàn ông lại trở thành một nô lệ phục vụ đàn bà.

"Tôi cá là, anh là một vị tướng vĩ đại." – Grace nói.

Julian hướng sự chú ý sang Grace và sự chân thành trong giọng nói của cô. Vì một lý do khó hiểu nào đó mà lời ca ngợi của cô khiến anh trở nên cảnh giác.

"Tôi đã chiến đấu khá dũng cảm."

"Tôi cá là, anh đã đá đít được khá nhiều quân địch." – Cô nói.

Julian mỉm cười. Đã từ nhiều thế kỷ nay, anh không còn nghĩ về những chiến thắng của mình nữa. "Tôi đã cho quân La Mã một trận khá đau."

Grace cười thích thú khi thấy anh bắt chước cô dùng tiếng lóng. "Anh là một học sinh sáng dạ đấy."

"Này," Selena nói chen vào. "Cho tôi xem cây cung của Cupid được không?"

"Ồ, đúng rồi." – Grace nói. "Cho chúng tôi xem được không?"

Julian lôi cây cung ra khỏi túi và đặt lên bàn. "Cẩn thận đấy!" – anh nhắc Selena khi cô thò tay ra định lấy cây cung – "Mũi tên vàng đã được lắp sẵn. Chỉ cần phụt một cái, cô sẽ phải lòng ngay người tiếp theo mà cô gặp."

Cô vội rụt tay lại.

Grace nhặt chiếc đĩa của mình lên và dùng nó để khều cây cung. "Nó nhỏ thế này thôi sao?"

Julian mỉm cười. "Em đã bao giờ nghe nói "kích thước không quan trọng" chưa?"

Cô tròn mắt nhìn anh. "Tôi không muốn nghe câu đó từ một người to lớn như anh đâu."

"Gracie!" – Selena ngắt lời – "Trước đây, mình chưa bao giờ nghe thấy cậu ăn nói kiểu đó."

"Nói vậy còn quá nhẹ nhàng nếu so với những gì mà hai người đã nói với tôi trong mấy ngày vừa qua."

Julian lấy tay vuốt mái tóc của cô ra sau vai. Lần này thì cô không còn bị nó khiến cho nao núng nữa.

Rõ ràng là anh đã đạt được những bước tiến nhất định.

"Thế Cupid dùng vật này thế nào?" – Grace hỏi.

Julian đưa ngón tay nhẹ nhàng luồn qua những sợi tóc ánh bạc của cô. Ngay cả trong khung cảnh mờ tối thế này, nó vẫn sáng lung linh. Anh ao ước được cảm nhận làn tóc đó phủ lên ngực. Được vùi mặt vào đó để những sợi tóc vuốt ve má anh.

Nhắm mắt lại, anh tưởng tượng ra cảm giác thân thể cô đang bao bọc lấy anh. Hơi thở cô phả vào tai anh.

"Julian?" – Cô gọi, lôi anh ra khỏi giấc mơ. "Thế Cupid dùng cái này như thế nào?"

"Anh ta có thể thu nhỏ người lại hoặc hóa phép cho cây cung to ra vừa tầm sử dụng."

"Vậy sao?" – Selena hỏi. "Tôi không hề biết về điều này."

Cô phục vụ của họ chạy lại phía họ, tay lôi cuốn sổ nhỏ ghi thực đơn ra còn mắt thì hau háu nhìn Julian như thể anh là món đặc biệt trong ngày.

Julian nhẹ nhàng nhặt cây cung trên mặt bàn và nhét lại vào túi.

"Tôi rất xin lỗi đã để quý khách chờ đợi. Nếu tôi mà biết chưa có ai phục vụ quý khách ngay thì xin hãy tin rằng tôi đã đến ngay từ lúc quý khách ngồi xuống."

Grace cau mày nhìn người phụ nữ trẻ. Chết tiệt, chẳng lẽ Julian không thể có nổi năm giây mà không có người đàn bà nào nhảy xổ vào anh ta hay sao?

Trong đó có bao gồm cô ả này không?

Cô dừng lại trước ý nghĩ đó. Cô cũng giống như tất cả những kẻ khác. Nhìn chăm chăm vào mông anh rồi đưa mắt quét khắp người anh. Thật lạ là anh có thể chịu được việc đi khắp nơi cạnh cô.

Nhoài ra khỏi bàn ăn, Grace tự hứa với mình sẽ không đối xử với anh như vậy nữa.

Anh không phải là một miếng thịt. Anh là một con người và anh xứng đáng để người khác phải tôn trọng phẩm giá của mình.

Cô gọi đồ ăn cho ba người, và khi người phục vụ quay lại mang theo đồ uống, cô ta còn mang theo luôn cả bánh snack vị cánh gà.

"Chúng tôi đâu có gọi món này." – Selena nói.

"Ồ, vâng." – Cô gái trả lời. Rồi mỉm cười với Julian. "Mọi người đang chuẩn bị đồ ăn cho quý khách trong bếp, nên chắc cũng phải mất ít phút nữa đồ ăn mới ra được. Tôi nghĩ mọi người có thể đói bụng nên mang cái này ra đây. Nếu quý khách không thích, tôi sẽ đi lấy thứ khác. Nhưng đừng lo, chúng cũng là đồ của nhà hàng mà. Thế quý khách có muốn đổi thứ gì khác không?"

Ôi, cái cách thu hút chú ý quá lộ liễu của cô này khiến Grace muốn vịn đám tóc màu vàng ánh đỏ kia đến tận chân tóc.

"Thế này được rồi, cảm ơn cô." – Julian nói.

"Ôi, Chúa ơi, anh có thể nói thêm gì đó với tôi được không?" – Cô gái hỏi, rõ ràng là đang run lên vì cảm động. "Ôi, hãy nói tên tôi. Tên tôi là Mary."

"Cảm ơn Mary."

"Ô...", – cô gái thốt lên sung sướng – "câu nói của anh khiến tôi sờn gai ốc." Trước khi bỏ đi, cô ta còn kịp ném một cái nhìn đầy thèm khát về phía Julian.

"Thật không thể tin được." – Grace nói. "Phụ nữ luôn luôn làm vậy với anh à?"

"Đúng thế." – Julian trả lời, giọng pha chút giễu cợt. "Đó chính là lý do vì sao tôi lại ghét đến chỗ đông người."

"Đừng bực mình." – Selena nói tay với lấy một chiếc bánh snack. "Rõ ràng là rất hiệu quả. Thật ra, tớ còn muốn chúng mình thường xuyên đưa anh ấy ra ngoài hơn nữa."

"Ừ, phải rồi, lát nữa nếu cái sinh vật bé nhỏ kia viết tên và số điện thoại lên hóa đơn tính tiền trước khi đưa cho mình, có lẽ tớ sẽ đánh cô ta mất."

Selena cười phá lên.

Trước khi Grace kịp hỏi gì thêm, Cupid bất ngờ bước vào nhà hàng và tiến lại chỗ họ ngồi.

Bên má trái anh ta vẫn còn vết thâm do cú đấm của Julian để lại. Cupid cố tỏ ra thoải mái, nhưng cô biết rằng anh ta đang căng thẳng và ở tư thế sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào khi cảm thấy mất an toàn. Anh ta nhướn mày nhìn mái tóc cắt ngắn của Julian, nhưng không nói gì mà lẳng lặng ngồi xuống cạnh Selena.

"Thế nào?" – Julian hỏi.

Cupid thở dài. "Cậu muốn nghe tin xấu trước hay tin rất xấu trước?"

"Ồ, xem nào..., sao chúng ta không khiến cho ngày hôm nay trở thành một ngày đặc biệt bằng cách nghe tin xấu nhất trước để xem thế nào?"

Cupid gật đầu. "Thôi được. Tin xấu nhất đó là lời nguyện này sẽ không bao giờ có thể hóa giải được."

Julian tiếp nhận tin này bình thản hơn cô nghĩ. Anh chỉ gật đầu chấp nhận.

Grace nheo mắt nhìn Cupid. "Tại sao gia đình anh có thể làm vậy với anh ấy? Có Chúa chứng giám, cha mẹ tôi sẽ lên trời xuống biển để giúp tôi, vậy mà anh chỉ biết ngồi đây, thậm chí còn chẳng thèm nói một lời xin lỗi anh ấy. Các anh là anh em kiểu gì vậy?"

"Grace," – Julian nói giọng bức tức – "đừng thách đố anh ta. Việc đó sẽ đem đến hậu quả không thể lường trước được đâu."

"Đúng đấy, tôi..."

"Anh mà đụng vào cô ấy," – Julian nói cắt ngang lời Cupid – "tôi sẽ lấy con dao anh đang giắt cạnh sườn kia moi tim anh ra đấy."

Cupid ngồi lúi xa thêm khỏi Julian. "À nhân tiện, cậu đã bỏ qua một số chi tiết rất quan trọng."

"Ví dụ?" – Julian trừng mắt nhìn anh ta hỏi.

"Ví dụ như câu chuyện nhỏ về việc cậu ngủ với một cô gái đồng trinh của Priapus. Trời ơi, lúc đó cậu nghĩ gì vậy? Cậu còn không thèm cởi chiếc áo choàng của anh ta khỏi người cô gái. Cậu biết rất rõ những chuyện này mà. Tại sao cậu lại có thể hành động như vậy?"

"Nếu anh đã nhắc lại thì tôi cũng nói luôn là lúc đó tôi hơi tức giận với anh ta." – Anh cay đắng trả lời.

"Khi đó lẽ ra cậu nên lấy một trong những người hầu của mẹ. Họ ở đó để phục vụ chuyện đấy mà."

"Bà ấy không phải là người đã giết chết vợ tôi, mà chính Priapus mới là thủ phạm."

Phối Grace thắt lại trước những lời Julian nói. Anh ấy có nói thật không vậy?

Cupid không thêm để ý đến thái độ tức giận của Julian. "Đến giờ Priapus vẫn còn rất tức giận vì chuyện đó. Có vẻ như anh ta coi đó là sự sỉ nhục cuối cùng của cậu."

"Ồ, tôi biết." – Julian gầm gừ. "Ông anh lớn tức điên lên vì tôi dám ngủ với một trong những thiếu nữ đồng trinh mà ông ấy được cúng tiến trong khi lẽ ra tôi phải đứng yên nhìn anh ta giết hại cả gia đình mình một cách dễ dàng?" Sự giận giữ trong giọng nói của Julian khiến cô lạnh xương sống. "Anh có thêm hỏi Priapus xem vì sao anh ta lại hại họ không?"

Cupid đưa một tay lên dụi mắt rồi thở dài nặng nhọc. "Ấy, cậu còn nhớ khi cậu hành quân đi đánh bại quân của Livius bên ngoài thành Conjara không? Livius đã kêu gọi trả thù cậu trước khi cậu chặt đầu hắn."

"Đó là chiến tranh."

"Và cậu cũng biết Priapus ghét cậu đến mức nào. Anh ta luôn tìm cách làm sao để hại cậu mà không bị trừng phạt và cậu đã cho anh ta cơ hội."

Grace nhìn sang Julian, nhưng trên mặt anh không có bất cứ biểu hiện gì cả.

"Thế anh có nói với Priapus là tôi muốn gặp anh ta không?" – Julian hỏi.

"Cái gì, cậu điên à? Đương nhiên là không rồi. Tôi mới chỉ nhắc đến tên cậu thôi mà anh ta đã chuẩn bị quăng thùng ra rồi. Anh ta nói cậu nên chết

rục ở Tartarus (dưới tầng địa ngục) vĩnh viễn. Tin tôi đi, cậu không muốn lại gần anh ta đâu."

"Ồ, thế thì làm ơn cứ tin tôi, tôi muốn đấy."

Cupid gật đầu. "Được, nhưng nếu cậu giết anh ta, cậu sẽ phải đối mặt với Thần Dốt, Nữ thần Tisiphone và Nữ thần Nemesis"

"Anh nghĩ là tôi sợ họ à?"

"Tôi biết cậu không sợ, nhưng tôi thực sự không muốn nhìn thấy cậu bị chết như vậy. Và nếu cậu suy nghĩ tinh táo trong vòng ba giây thôi, tự cậu cũng sẽ nhận ra điều này. Thôi nào, cậu có thực sự muốn hứng lấy cơn thịnh nộ của người khổng lồ không?"

Qua nét mặt Julian, Grace có thể nói rằng anh ta thật sự không quan tâm đến những lời dọa nạt của Cupid.

"Nhưng," – Cupid nói tiếp – "mẹ nói rằng vẫn có một cách để phá bỏ lời nguyền."

Grace nín thở, còn trên gương mặt Julian lóe lên một tia hy vọng. Cả hai người đều chờ Cupid giải thích rõ điều này.

Nhưng thay vào đó, Cupid lại đưa mắt nhìn ra góc tối của nhà hàng nói, "cậu có tin được là con người ở đây ăn thứ ki..."

Julian vung mấy ngón tay lên trước mặt Cupid. "Làm cách nào có thể phá bỏ lời nguyền?"

Cupid ngả người ra dựa vào vách ngăn. "Cậu biết đấy, vạn vật trong vũ trụ này đều tuần hoàn. Nếu đã có khởi đầu, ắt sẽ có kết thúc. Bởi vì Alexandria là người đã gây ra lời nguyền, bởi vậy cậu phải được một người

phụ nữ khác cũng có tên Alexander triệu gọi. Cậu sẽ phải hy sinh cho cô ta và..." – Cupid bật cười.

Julian nhào người qua bàn và tóm lấy cổ áo anh ta hỏi: "và gì?"

Cupid gạt tay Julian ra và ngưng cười. "À..." – Cupid đưa mắt nhìn Grace và Selena. "Xin hai cô vui lòng ra ngoài trong ít phút được không?"

"Tôi là một chuyên gia tâm lý tình dục." – Grace nói với Cupid. "Những điều anh nói sẽ không thể khiến tôi bị sốc được đâu."

"Còn tôi thì sẽ không rời cái bàn này cho đến khi tôi nghe được thông tin thú vị kia." – Selena nói.

"Thôi được." Anh ta quay lại phía Julian. "Khi người phụ nữ có tên Alexander triệu gọi cậu, cậu không được phép "quan hệ" với cô ta cho đến ngày cuối cùng của thời gian triệu gọi. Khi đó, hai người phải hòa hợp làm một trước lúc nửa đêm và cậu sẽ phải giữ cho người cậu gắn với cô ta cho tới lúc mặt trời mọc. Nếu vì bất cứ lý do gì cậu tách rời khỏi cô ta trước khi mặt trời mọc, cậu sẽ lập tức phải quay trở lại cuốn sách và lời nguyện lại tiếp tục."

Julian chửi thề và quay mặt đi.

Cupid nói tiếp: "Cậu biết rõ là lời nguyện của Priapus mạnh đến mức nào rồi đấy. Cậu sẽ không thể nào giữ mình nổi trong vòng 30 ngày đâu."

"Đó không phải là vấn đề." – Julian nói, hai hàm răng nghiến chặt. "Vấn đề là ở chỗ tìm đâu ra người phụ nữ có tên Alexander để triệu gọi tôi bây giờ."

Tim Grace đập loạn xạ, cô ngồi dịch lên phía trước nói: "Thế có nghĩa là gì? Một người phụ nữ mang tên Alexander?"

Cupid nhún vai. "Đúng, người phụ nữ ấy phải có chữ Alexander trong tên của mình."

"Ví dụ là họ Alexander?" – cô hỏi.

"Đúng."

Grace ngược mắt lên và bắt gặp ánh mắt đầy đau khổ của Julian.
"Julian, tên tôi là Grace Alexander."

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Julian nhìn chăm chăm vào Grace, tâm trí anh hỗn độn trong khi những lời cô vừa nói cứ vang lên trong đầu.

Liệu có thể thế được sao? Liệu anh có dám tin vào điều này không?

Liệu anh có dám tin rằng sau chừng đấy thời gian...

"Họ của em là Alexander à?" - Anh nhắc lại không tin nổi tai mình.

"Vâng." - Cô nói, một nụ cười đầy lạc quan từ từ hiện trên khuôn mặt cô.

Cupid nghiêm khắc nhìn anh. "Hai người đã làm gì vượt quá tình bạn chưa?"

"Chưa". - Julian nói, thầm nghĩ anh đã bực mình vì chuyện này biết bao.

Grace đã giúp anh tránh được sai lầm lớn thứ ba của đời mình. Ngay lúc đó, anh muốn ôm hôn lấy cô.

Nụ cười nở trên khuôn mặt Cupid. "Tốt lắm, tôi thật đáng xấu hổ. Hay nói đúng hơn, cậu thật đáng ngạc nhiên. Tôi chưa từng biết một người đàn bà nào có thể đứng cạnh cậu quá mười phút mà không lao vào..."

"Cupid," - Julian ngắt lời, cắt ngang anh ta trước khi anh ta kịp kể ra một danh sách dài dằng dặc những người phụ nữ đã từng ngủ với Julian - "anh có còn thông tin gì nữa không?"

"Chỉ có thể thôi. Thật may là Priapus lại không biết đến cách giải lời nguyền này của mẹ. Nếu không anh ta có thể sẽ dùng phép thuật bản thủ của mình để làm hỏng tất cả."

Julian xiết chặt năm đấm khi nhớ lại khá rõ những hành động độc ác của người anh cùng mẹ khác cha.

Anh không bao giờ có thể hiểu được vì sao Priapus lại căm ghét anh từ khi anh lọt lòng. Và theo thời gian sự thù địch giữa hai anh em càng ngày càng sâu sắc hơn.

Julian uống một ngụm nước. "Anh ta sẽ không thể biết được trừ phi anh nói cho anh ta biết."

"Đừng nhìn tôi như thế." - Cupid nói. "Tôi không cùng hội cùng thuyền với anh ta. Cậu đừng nhầm tôi với người anh em họ Dion. À, nhân nói đến mới nhớ ra, tôi phải đi gặp mấy anh chàng trong đội của tôi đây. Đêm nay chúng tôi định làm lễ tế Thần rượu Bacchus." Cupid chìa tay ra. "Còn cây cung của tôi, làm ơn cho tôi xin lại nếu cậu không phiền."

Julian thận trọng lôi cây cung ra khỏi túi tránh không để nó bắn trúng rồi trao trả nó cho Cupid.

Đúng lúc đó, anh bắt gặp ánh mắt chân thành, đầy tình cảm hiềm hoi của người anh trai. "Tôi sẽ ở quanh cậu. Bất cứ khi nào cần, cứ gọi tên tôi - nhớ đừng gọi bằng cái tên Cupid. Và làm ơn bỏ cụm từ "đồ bỏ đi chết tiệt" đi nhé. Chết tiệt." Rồi mỉm cười tinh quái nói thêm: "Cậu không nói vậy, tôi vẫn biết đó là cậu mà."

Julian không nói gì, anh nhớ lại những gì đã xảy ra trước đây khi anh gọi anh trai mình lên theo lời gợi ý đó.

Cupid bước ra khỏi bàn, nhìn Grace và Selena, rồi mỉm cười với Julian. "Chúc cậu may mắn khi tìm lại tự do. Cầu cho sức mạnh của Thần Chiến

tranh Ares và sự thông thái của Nữ thần Trí tuệ Athena luôn ở bên cậu".

"Và cầu cho Diêm Vương quay chín linh hồn già nua của anh."

Cupid cười lớn. "Quá muộn rồi. Ông ta đã làm việc đó từ thế kỷ thứ ba cơ và cũng không đến nỗi quá tệ. Gặp lại sau nhé, em trai ta."

Julian không nói gì khi Cupid rời khỏi nhà hàng như một người bình thường.

Người phục vụ mang đồ ăn đến cho họ.

Julian nhìn miếng thịt kỳ lạ đặt trên miếng bánh mì, nhưng anh không muốn ăn. Anh mất cảm giác ngon miệng rồi.

Grace rướn thứ gì đó màu đỏ lên miếng thịt rồi gấp miếng bánh mì lại và cắn một miếng trong khi Selena ăn salad trộn với nước sốt màu trắng.

Grace ngược mắt lên bắt gặp Julian đang chau mày nhìn cô ăn. Gương mặt anh lộ vẻ lo lắng hơn trước, hàm anh bạnh ra cho thấy anh đang cắn chặt hai hàm răng. "Có vấn đề gì vậy?" - Cô hỏi.

Anh nheo mắt nhìn cô dò hỏi. "Có thực sự em muốn làm theo những gì Eros nói không?"

Grace đặt miếng bánh burger xuống và dùng khăn lau miệng. Thực ra, cô không thích ý nghĩ Julian sẽ lợi dụng cơ thể cô để có được tự do. Một đêm không có lời cam kết hay hứa hẹn nào cả.

Julian sẽ bỏ đi ngay sau khi xong việc với cô. Cô không nghi ngờ gì về điều này cả.

Vì sao một người đàn ông như anh lại muốn gắn bó với cô trong khi anh có thể có bất kỳ người phụ nữ nào trên hành tinh này?

Mặc dù vậy, cô cũng không nở lòng nào để anh sống vĩnh viễn trong cuốn sách đó. Một khi cô có thể giúp anh được tự do.

"Kể cho tôi nghe đi." - Cô lặng lẽ nói. "Tôi muốn biết toàn bộ câu chuyện vì sao anh lại bị giam vào cuốn sách đó. Và chuyện gì đã xảy ra với vợ anh."

Cô không ngờ khuôn mặt anh còn căng thẳng hơn. Anh vẫn đang cố giấu cô.

Nhưng Grace không chịu để yên. Đã đến lúc anh cần hiểu rõ vì sao việc ngủ với anh lại khiến cô do dự. "Julian, anh đang đòi hỏi rất nhiều ở tôi. Tôi không có nhiều kinh nghiệm thực tế với đàn ông."

Anh chau mày. "Cô vẫn còn là một trinh nữ à?"

"Tôi ước gì là như vậy." - Cô nói trong hơi thở.

Julian nhìn thấy sự đau đớn lộ ra trong mắt cô khi cô thì thầm những lời vừa rồi. Cô xấu hổ nhìn xuống sàn nhà.

Không, tâm trí anh gào lên. Rõ ràng là cô ấy đã không trải qua những gì mà anh tưởng tượng. Và một ý nghĩ chợt đến trong đầu khiến một cơn giận bất ngờ lan tỏa khắp người anh. "Cô bị cưỡng hiếp à?"

"Không, không... hẳn như vậy." - Cô thì thầm.

Anh từ tức giận chuyển sang khó hiểu. "Thế là chuyện gì?"

"Hồi đó tôi còn trẻ tuổi và ngu ngốc." - Cô khẽ nói.

"Con lợn đó đã lợi dụng lúc cậu ấy đang đau khổ vì cái chết của cha mẹ." - Selena nói giọng đầy căm tức. "Hắn là đồ dối trá mồm nói "anh chỉ muốn chăm sóc cho em" nhưng sau khi đã lợi dụng được người con gái thì lập tức chuồn luôn."

"Hắn đã làm cô đau đớn?" - Julian hỏi.

Grace gật đầu.

Một cơn giận dữ khác thường bùng lên trong anh. Anh không hiểu vì sao anh lại quan tâm đến những gì đã xảy ra với cô, nhưng vì một lý do nào đó anh thực sự quan tâm đến điều này.

Và anh muốn trả thù cho cô.

Anh thấy bàn tay cô run lên. Lặng lẽ đặt tay lên tay cô, anh nhẹ nhàng lấy ngón cái xoa lên những đốt ngón tay đang run rẩy.

"Tôi chỉ ngủ với anh ta một lần." - Cô lặng lẽ nói. "Tôi biết lần đầu tiên sẽ bị đau, nhưng không phải đau như vậy. Và ngoài nỗi đau thể xác, nỗi đau tồi tệ nhất chính là việc anh ta dường như không thèm quan tâm. Tôi cảm giác như tôi ở đó để phục vụ anh ta và đối với anh ta tôi thậm chí không còn là một con người."

Lòng Julian quặn thắt. Anh biết quá rõ tất cả những cảm giác đó là như thế nào.

"Cuối tuần đó," - Grace nói tiếp - "khi không thấy anh ta gọi điện hay trả lời điện thoại, tôi đến căn hộ của anh ta để tìm. Khi đó là mùa xuân nên anh ta để mở cửa sổ. Khi đi ngang qua, tôi..." - cô nghẹn lại vì nước mắt.

"Hắn và lũ bạn cùng phòng cá nhau xem kẻ nào sẽ phá trinh được nhiều cô gái nhất trong năm." - Selena nói. "Cậu ấy đã nghe thấy bọn chúng cười hô hố khi nhắc đến cậu ấy."

Cơn thịnh nộ tằm tối và chết chóc dâng lên trong anh. Bản thân anh biết rõ những kẻ như vậy. Và không bao giờ có thể chịu đựng được bọn chúng. Thực ra, anh rất vui sướng nếu có thể quét sạch bọn chúng khỏi mặt đất này.

"Tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc và bị lợi dụng một cách tồi tệ." - Grace thì thầm. Cô ngược lên nhìn anh. Sự đau khổ trong ánh mắt cô khiến anh thấy xót xa. "Tôi không bao giờ muốn trải qua những cảm giác như vậy nữa." Cô lấy một tay che mặt, nhưng anh vẫn kịp nhìn thấy cảm giác nhục nhã hiện ra trong mắt cô.

"Tôi xin lỗi, Grace." - Anh khẽ nói rồi kéo cô vào lòng.

Hóa ra là vậy. Hóa ra đó chính là căn nguyên của sự cay nghiệt của cô. Julian ôm chặt cô trong lòng, má tì lên tóc cô. Mùi hương hoa nhẹ nhàng, nữ tính bao trùm lấy anh.

Anh ao ước được an ủi cô biết bao. Và anh cũng tự cảm thấy tội lỗi biết bao. Chả trách Penelope cũng cảm thấy bị anh lợi dụng. Các vị thần biết cuối cùng anh đã hại cô đến mức nào.

Anh đáng bị nguyên rủa, anh cay đắng nghĩ thầm.

Anh đã phải lãnh hậu quả cho việc làm của mình rồi và giờ đây anh không muốn làm Grace đau khổ thêm nữa. Cô ấy là một phụ nữ tốt bụng với một trái tim nhân hậu và anh sẽ không lợi dụng điều đó.

"Được rồi, Grace." - Anh nói nhẹ nhàng, vòng tay ôm lấy đầu Grace. Anh khẽ hôn lên mái tóc cô nói: "Tôi sẽ không bao giờ yêu cầu em làm việc đó vì tôi."

Grace ngược mắt lên nhìn anh đầy kinh ngạc. Cô không thể tin là anh lại nói điều này. "Tôi không thể không làm".

"Em có thể đấy. Em chỉ việc bỏ đi thôi."

Có cái gì đó u ám trong giọng nói của anh. Giọng nói anh nghe lạ lẫm và là giọng nói của người nước ngoài với âm thanh mà con người anh trước đây từng nói. "Anh thật sự nghĩ rằng tôi có thể làm vậy sao?"

"Vì sao không? Tất cả mọi người trong gia đình tôi đều đã làm vậy với tôi. Em thậm chí còn không biết tôi là ai." Ánh mắt anh trở nên trống rỗng khi anh buông tay khỏi đầu cô.

"Julian..."

"Hãy nghe lời tôi đi, Grace. Tôi không đáng để làm vậy đâu." Anh nuốt nước miếng một cách khó nhọc rồi nói tiếp. "Là một tướng quân, tôi không biết đến sự khoan dung trên chiến trường. Tôi có thể bình thản nhìn những ánh mắt kinh hoàng của hàng ngàn người bỏ mạng dưới lưỡi gươm của mình khi tôi đâm họ mà không một chút thương xót."

Anh gặp ánh mắt của Grace. "Vậy thì vì sao bây giờ em lại muốn cứu một kẻ như tôi?"

Trong tâm trí cô lại hiện lên hình ảnh anh bế đứa trẻ trong tay, những lời đe dọa của anh đối với Cupid nếu anh trai anh dám làm hại cô và cô biết vì sao mình muốn làm vậy. Có thể trong quá khứ, anh đã làm những chuyện đó, nhưng anh không hoàn toàn chỉ là một con quỷ.

Anh đã có thể cưỡng bức cô bất cứ lúc nào. Nhưng thay vào đó, người đàn ông ít khi biết đến lòng tốt này lại chỉ ôm cô vào lòng.

Không, mặc dù anh đã phạm phải những tội lỗi trong quá khứ, nhưng trong anh vẫn có những phần tốt đẹp.

Julian chỉ là một sản phẩm của thời đại anh sống. Một tướng quân của thế giới cổ đại đi lên từ trận mạc. Một người đàn ông được nuôi lớn trên chiến trường trong những điều kiện khắc nghiệt mà cô còn không thể tưởng tượng nổi.

"Thế còn vợ anh?" - Grace hỏi.

Hàm anh giật giật. "Tôi đã nói dối cô ấy, phản bội và lừa cô ấy, cuối cùng thì đã giết chết cô ấy."

Grace giật mình trước những lời vừa rồi của anh. "Anh đã giết cô ấy?"

"Có thể tôi không phải là người trực tiếp lấy đi sinh mạng cô ấy, nhưng những gì tôi làm không khác gì giết chết cô ấy cả. Giá mà tôi..." Giọng anh nhỏ dần khi anh nhắm nghiền mắt lại.

"Cái gì?" - cô hỏi. "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi đã làm đảo lộn số phận của tôi và của cô ấy, và cuối cùng thì các vị thần Số phận đã trừng phạt tôi vì tội lỗi đó."

Grace không chịu dừng lại ở đó. "Thế cô ấy chết như thế nào?"

"Cô ấy phát điên lên khi biết những gì tôi đã làm với cô ấy. Những gì mà Eros đã làm..." - Julian vùi mặt vào hai tay khi những ký ức cũ đổ về ào xé tâm can anh. "Tôi thật ngu ngốc khi tin rằng Eros có thể khiến ai đó yêu tôi."

Grace đưa tay lên vuốt nhẹ qua mặt anh. Anh nhìn cô. Lúc đó trông cô thật xinh đẹp. Sự dịu dàng trong ánh mắt cô nhìn anh khiến anh kinh ngạc. Chưa từng có người phụ nữ nào nhìn anh như vậy cả.

Kể cả Penelope. Trong ánh mắt vợ anh nhìn anh luôn thiếu thứ gì đó. Những cái vuốt ve của cô ấy cũng thiếu thứ gì đó.

Đó chính là trái tim cô ấy, Julian giật mình nhận ra. Grace đã nói đúng. Mọi chuyện sẽ khác nếu thiếu đi trái tim. Điều này rất tinh tế nhưng anh luôn luôn cảm thấy sự trống rỗng trong sự âu yếm của Penelope, luôn nghe thấy sự nhạt nhẽo trong lời nói của cô và điều đó đã thiêu đốt khiến tâm hồn anh trở nên đen tối.

Bỗng nhiên, Cupid hiện ra cạnh Selena và nhìn anh một cách bền lễn.
"Tôi quên mất một chuyện."

Julian cất tiếng thở dài bực bội. "Đối với tôi, hình như các người luôn luôn quên một điều gì đó và thường thì đó lại là điều quan trọng nhất. Thế lần này anh quên điều gì?"

Cupid tránh không nhìn vào mắt anh. "Cậu biết rồi đấy, cậu bị hóa phép để luôn cảm thấy sự thúc ép, chúng ta có thể tạm gọi là làm hài lòng người đàn bà triệu gọi cậu."

Julian liếc nhìn Grace và bụng anh quặn thắt lại. "Tôi rất ý thức được điều này."

"Nhưng cậu có ý thức được một điều là ngày này qua ngày khác cậu không có được cô ấy, mỗi ngày qua đi lý trí của cậu cũng mất dần theo không? Đến cuối tháng, cậu sẽ trở thành một thằng điên vì thiếu đàn bà và cách duy nhất để giải tỏa là đầu hàng. Nếu cậu không làm vậy, cậu, em trai của tôi, sẽ phải chịu một nỗi đau đớn về thể xác mà so với nó thì hình phạt của Prometheus 1 sẽ là thiên đường."

Selena há hộc miệng.

"Có phải Prometheus là vị thần đem lửa đến cho loài người không?" - Grace hỏi.

"Đúng rồi." - Cupid trả lời.

Grace lo lắng nhìn Julian. "Đó là người bị xích vào một tảng đá và có một con chim ó hàng ngày đến ăn nội tạng của ông ta đúng không?"

"Và đêm đến, một bộ nội tạng mới lại mọc ra để ngày mai con chim lại đến ăn." - Julian nói tiếp lời cô. Các vị thần rõ ràng rất biết cách trừng phạt những người làm họ phật lòng.

Cơn giận dữ cay đắng lan ra khắp huyết mạch của anh khi anh nhìn Cupid chăm chăm nói: "Tôi ghét tất cả các người."

Cupid gật đầu. "Tôi biết cậu ghét. Tôi chỉ ước gì mình đừng bao giờ làm theo yêu cầu của cậu. Tôi rất tiếc về chuyện đó. Dù cậu có tin hay không thì cả mẹ và tôi đều rất buồn vì chuyện này."

Cảm xúc bối rối, Julian không thể nói nên lời khi nỗi buồn xâm chiếm toàn bộ tâm hồn anh. Gương mặt Penelope hiện ra trong đầu anh, bất giác anh co người lại.

Gia đình anh có thể trừng phạt anh, nhưng họ không nên làm hại cả những người vô tội.

Cupid đặt một chiếc hộp nhỏ lên bàn trước mặt Julian. "Nếu cậu muốn có chút hy vọng gì trong việc giành lại tự do, chắc chắn cậu sẽ cần đến thứ này."

"Cẩn thận với những người Hy Lạp mang theo quà." - Julian nói giọng chua chát khi anh mở chiếc hộp và thấy trong đó có hai chiếc cùm bằng bạc với một bộ chìa khóa nhỏ xíu đặt trên một miếng sa tanh màu xanh đậm. Ngay lập tức anh nhận ra tác phẩm của người cha dượng. "Của Hephaestus à?"

Cupid gật đầu. "Ngay cả Thần Dốt cũng không thể phá được chúng. Khi nào cậu cảm thấy gần mất tự chủ, tôi khuyên cậu nên tự xích chặt mình vào một thứ gì đó thật chắc chắn và tránh..." - anh ta nói rồi nhìn thẳng sang Grace - "xa cô ấy ra."

Julian hít một hơi sâu nặng nề. Nếu bình thường anh đã cười phá lên trước câu nói mỉa mai này, nhưng lúc này thì anh không thể cười nổi. Cách này hay cách khác, trong mỗi lần anh hiện lên, anh luôn thấy mình bị xiềng xích vào một thứ gì đó.

"Như thế thật nhẫn tâm." - Grace thốt lên.

Cupid nghiêm mặt nhìn Grace. "Cô bé, cứ tin ở tôi, nếu cô không xích cậu ấy vào, cô sẽ hối tiếc đấy."

"Thế tôi sẽ bị xích trong bao lâu?" - Julian hỏi.

Anh ta nhún vai. "Tôi không biết. Điều đó chủ yếu phụ thuộc vào cậu và khả năng tự kiềm chế của cậu". Cupid khịt mũi. "Vớ lại, vì đó là cậu, nên có thể cậu sẽ vượt qua tất cả chuyện này mà không cần phải dùng đến chúng đâu."

Julian đóng nắp hộp lại. Anh mạnh mẽ thật, nhưng không đến nỗi lạc quan như Eros. Tính lạc quan của anh đã chết dần chết mòn một cách đau đớn từ rất lâu rồi.

Eros vỗ vào lưng anh. "Chúc may mắn!"

Julian không nói gì khi Eros bỏ đi. Anh nhìn chăm chăm vào cái hộp trong khi những lời Eros nói cứ luẩn quẩn trong đầu anh. Nếu có điều gì mà anh học được trong những thế kỷ vừa qua thì đó chính là hãy để số phận sắp xếp tất cả.

Thật là ngu ngốc khi nghĩ rằng anh có cơ hội được tự do. Đây là số mệnh của anh và anh chấp nhận nó. Anh là một nô lệ và sẽ mãi là một nô lệ.

"Julian?" - Grace gọi. "Có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta không thể làm được đâu. Cứ đưa tôi về nhà, Grace. Đưa tôi về nhà và cho tôi được làm tình với em. Hãy cứ để mọi việc như nó vốn có, đừng để ai, nhất là em, bị tổn thương."

"Nhưng đây là cơ hội để anh lấy lại tự do. Mà có lẽ đây là cơ hội duy nhất mà anh có. Anh đã bao giờ được một người phụ nữ nào mang tên Alexander triệu gọi chưa?"

"Chưa bao giờ."

"Vậy thì lần này chúng ta phải cố gắng thôi."

"Em không hiểu gì cả." Julian nói giữa hai hàm răng nghiến chặt. "Nếu những gì Eros nói là sự thật, thì đến đêm cuối cùng, anh không còn là anh nữa."

"Thế anh sẽ là ai?"

"Anh sẽ là một con quý."

Cô nhìn anh đầy ngờ vực. "Tôi không bao giờ nghĩ rằng anh lại có thể trở thành một con quý."

Anh nhìn trừng trừng vào mặt cô. "Em không biết tôi có thể làm những gì đâu. Và khi các vị thần trút giận lên đầu em, sẽ không một ai có thể giúp được em đâu. Không hy vọng."

Lòng anh quặn thắt.

"Lẽ ra em không bao giờ nên triệu gọi tôi lên, Grace ạ" - Julian nói, tay với lấy cốc nước của mình.

"Anh có bao giờ nghĩ rằng có thể việc này xảy ra như nó đáng phải vậy không?" - Cô bất chợt hỏi. "Có thể tôi triệu gọi anh bởi vì tôi có sứ mệnh phải giải thoát cho anh."

Anh nhìn qua Selena ngồi phía bên kia bàn. "Em gọi tôi bởi vì Selena lừa em. Tất cả những gì cô ấy muốn là để cho em có được vài đêm sung

sướng để em có thể vượt nỗi sợ hãi và tìm được một người đàn ông tử tế mà không sợ bị anh ta làm tổn thương."

"Nhưng cũng có thể..."

"Không có nhưng gì hết Grace. Em không có trách nhiệm phải làm vậy."

Grace đưa mắt nhìn xuống cổ tay anh. Cô đưa tay chạm vào dòng chữ Hy Lạp cổ chạy dọc từ phía trong cổ tay đến cánh tay anh.

"Đẹp quá!" - Cô nói. "Đây là hình xăm có phải không?"

"Không."

"Thế nó là cái gì vậy?" - Grace gắng hỏi.

"Priapus đã đốt chữ lên đó." - Anh nói, lảng tránh câu trả lời.

Selena ngồi lên phía trước nhìn vào dòng chữ. "Dòng chữ đó có nghĩa là "nguyên rủa vĩnh viễn.""

Grace nắm chặt cổ tay anh và nhìn vào mắt anh. "Tôi không thể tưởng tượng nổi những gì anh đã phải chịu đựng trong suốt quãng thời gian qua. Và tôi càng không thể hiểu nổi vì sao người anh ruột của anh lại làm chuyện đó với anh."

"Như Cupid nói, tôi biết nhiều hơn là đụng vào một cô gái đồng trinh của Priapus."

"Vậy thì tại sao anh lại làm như thế?"

"Tôi ngu ngốc."

Grace nghiêng rặng những muốn bóp cổ anh. Vì sao anh lại không muốn trả lời câu hỏi của cô? "Điều gì khiến anh..."

"Tôi không muốn bàn về chuyện này nữa." - Anh ngắt lời.

Cô buông tay anh ra. "Anh đã bao giờ để bất kỳ ai đến gần được anh chưa, Julian? Tôi cá là anh thuộc tuýp người không bao giờ tin bất kỳ ai gần gũi mới mình. Thuộc dạng người thà bị cắt lưỡi còn hơn hé răng nói bất cứ chuyện gì. Có phải anh cũng đối xử như vậy với Penelope không?"

Julian nhìn đi chỗ khác khi kỷ niệm dồn dập đổ về trong anh. Kỷ niệm về tuổi thơ đói khát và thiếu thốn. Kỷ niệm về những đêm đau buồn vì...

"Đúng vậy." - Anh trả lời một cách đơn giản. "Tôi luôn luôn cô độc."

Grace thấy cảm thông với anh. Nhưng cô không thể để anh đầu hàng. Dù thế nào cô cũng phải tìm cách tiếp cận với anh. Để khiến anh quyết tâm phá bỏ lời nguyền.

Chắc chắn phải có cách để anh chiến đấu chống lại lời nguyền này. Và cô thề sẽ tìm cho ra cách đó.

1 Vị thần đã lấy cặp lửa của Thần Dớt đem đến cho con người và đã bị Thần Dớt trừng phạt bằng cách xích vào một tảng đá để một con chim ó ngày ngày đến ăn gan (ND).

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Julian và Grace giúp Selena đóng quầy lại và chất đồ lên chiếc xe Jeep của cô rồi mới hòa vào dòng người tối thứ 6 để về nhà.

"Sao anh im lặng thế?" - Grace hỏi khi họ dừng lại trước đèn đỏ.

Cô theo dõi cách anh nhìn theo những chiếc xe khác đi trên đường. Trông anh thất thần, như kiểu một người đang bị kẹt giữa mơ và thực.

"Tôi không biết phải nói gì." - Anh ngập ngừng trả lời.

"Nói cho tôi biết anh cảm thấy thế nào."

"Về cái gì?"

Grace cười. "Anh đúng là đàn ông." - cô nói - "Anh biết không, đàn ông là những người bệnh nhân mà tôi thấy khó điều trị nhất. Họ bước vào và trả 125 đô một giờ mà chẳng nói gì cả. Tôi sẽ chẳng bao giờ phát hiện được điều gì."

Anh đưa mắt nhìn xuống đùi và cô thấy anh dùng ngón tay cái cọ vào chiếc nhẫn tướng quân một cách vô thức. "Em nói em là một chuyên gia trị liệu tâm lý tình dục. Thế nó chính xác là cái gì vậy?"

Cô dẫn ga tiếp tục đi. "Tôi và anh đang gặp phải vấn đề tương tự đấy. Tôi giúp những người gặp rắc rối trong các mối quan hệ tình cảm. Những người phụ nữ sợ phải yêu đàn ông hay những người phụ nữ hơi quá bạo liệt trong tình yêu."

"Kiểu như chứng cuồng dâm?"

Cô gật đầu.

"Tôi cũng biết một số người mắc chứng này." - Anh nói và thở dài.

"Tôi tin chắc là anh có biết."

"Thế còn đàn ông thì sao?" - anh hỏi.

"Họ thì không đơn giản như vậy. Như tôi đã nói, họ không chịu nói nhiều lắm. Tôi gặp một số ca mà bệnh nhân là những người đàn ông lo lắng khi làm chuyện đó."

"Cụ thể là như thế nào?"

"Một điều mà tôi chắc rằng anh không bao giờ gặp phải." - Cô nói nhớ lại hình ảnh của anh lúc ở nhà cô.

Cô hăng giọng giải thích: "Họ là những người lo sợ bạn tình của họ sẽ cười khi họ ở trên giường."

"Ồ."

"Tôi còn gặp một vài trường hợp dùng lời lẽ lăng mạ vợ hay bạn gái. Một vài trường hợp khác thì muốn thay đổi giới tính..."

"Thế có thể thay đổi giới tính được không?" - Julian hỏi lại giọng sừng sốt.

"Ồ, có chứ." - Cô vừa nói vừa phẩy tay. "Anh không thể tưởng tượng nổi các bác sĩ ngày nay có thể làm được những gì đâu."

Cô rẽ vào đường về nhà.

Julian im lặng lâu đến nỗi cô chuẩn bị bật đài cho anh nghe thì anh bất ngờ hỏi: "Vì sao em lại muốn giúp đỡ những người này?"

"Tôi không biết nữa." - Cô trả lời thành thực. "Tôi đoán là do hồi nhỏ tôi cảm thấy bất an quá. Cha mẹ tôi yêu tôi, nhưng tôi không biết cách chơi với những đứa trẻ khác. Cha tôi là một giáo sư lịch sử, còn mẹ tôi là một bà nội trợ..."

"Mẹ em, vợ của ngài nhà á? 1"

Grace cười lớn. "Không, bà chỉ ở nhà và làm các công việc nội trợ thôi. Thật ra thì cha mẹ không bao giờ đối xử với tôi như một đứa trẻ con, nên khi gặp những đứa trẻ con khác, tôi không biết phải làm thế nào. Nói thế nào nhỉ. Tôi trở nên quá sợ hãi, tôi run rẩy. Cuối cùng thì bố tôi phải đưa tôi đến gặp chuyên gia tâm lý và sau một thời gian, tôi thấy khá lên nhiều."

"Trừ việc ở gần đàn ông."

"Đó lại là cả một câu chuyện khác." - Cô nói rồi thở dài. "Tôi là một thiếu nữ nhút nhát và bọn con trai trong trường thường chỉ đến gần tôi khi nào chúng muốn chế giễu tôi thôi."

"Chế giễu em thế nào?"

Grace nhún vai một cách thờ ơ. Ít nhất thì bây giờ những kỷ niệm đó cũng không còn khiến cô bận tâm nữa. Cô đã đi đến thỏa hiệp với nó từ lâu rồi. "Bởi vì tôi không có ngực. Tại tôi thì vĩnh viễn quá còn khắp người tôi thì đầy tàn nhang."

"Ngực á?"

"Là ngực phụ nữ ấy."

Cô thì là cô có thể cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của anh chăm chú nhìn vào ngực cô.

Liếc ngang là cô có thể khẳng định được điều đó. Thật ra, anh nhìn cô như thể cô không mặc áo và đang ở giữa...

"Ngực em rất đẹp."

"Cảm ơn." - Cô nói giọng rụt rè, dù sao thì lời nhận xét không mấy tế nhị này cũng khiến cô cảnh giác. "Thế còn anh thế nào?"

"Tôi không có ngực."

Anh nói giọng dừng dừng đến nỗi cô phá lên cười. "Anh biết thừa đấy không phải là điều tôi muốn hỏi mà. Thế hồi thiếu niên anh thế nào?"

"Tôi đã kể với em rồi."

Cô liếc nhìn anh vẻ hăm dọa. "Anh nói nghiêm túc đấy chứ."

"Hoàn toàn nghiêm túc, tôi đánh nhau, ăn, uống, làm tình và tắm. Nói chung là những việc sắp xếp theo trình tự đó."

"Chúng ta còn cả vấn đề về tình cảm nữa đúng không?" - Cô đặt một câu hỏi tu từ.

Rồi, rơi vào vai trò của một nhà tư vấn tâm lý, cô chuyển sang một chuyện khác hy vọng là sẽ dễ nói hơn đối với anh. "Sao anh không kể cho tôi nghe lần đầu tiên ra trận anh cảm thấy như thế nào."

"Tôi chẳng cảm thấy gì cả."

"Anh không thấy sợ à?"

"Sợ gì?"

"Sợ bị chết hay bị thương chẳng hạn?"

"Không."

Sự chân thành trong câu trả lời ngăn ngui khiến cô giật mình. "Sao anh lại có thể không sợ?"

"Em không thể sợ chết khi em chẳng còn lý do gì để sống cả."

Hoàn toàn bị ám ảnh bởi những lời nói của anh, Grace không nói gì tập trung vào việc lái xe.

Về đến nhà, biết rằng điều nên làm tốt nhất vào lúc này là bỏ qua chủ đề quá nhạy cảm đó, cô lẳng lặng bước ra khỏi xe và mở cốp sau, Julian cầm mấy chiếc túi đi theo cô vào trong nhà.

Họ lên gác và Grace với tay lên ngăn trên cùng của tủ quần áo để lấy chiếc quần jean thoải mái của mình. Rồi sau đó dọn một ngăn tủ cho số quần áo của anh.

Cô vợ mấy chiếc túi không và ném chúng vào thùng rác để cạnh tủ rồi nói: "Bây giờ là tối thứ 6. Anh muốn làm gì? Anh muốn một buổi tối yên tĩnh ở nhà hay muốn xuống phố chơi tiếp?"

Anh đưa mắt nhìn khắp chiều dài cơ thể cô, khiến cô lập tức cảm thấy nóng bỏng. "Em biết câu trả lời rồi mà."

"Thôi được, một phiếu bỏ cho việc xuống phố chơi, còn một phiếu chống lại việc xuống phố chơi. Anh có ý kiến gì khác không?"

"Thế một buổi tối yên tĩnh ở nhà được không?"

"Được." - Cô nói rồi tiến thẳng đến chiếc điện thoại để trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường. "Để tôi kiểm tra lời nhắn trên điện thoại đã, rồi chúng ta sẽ ăn tối."

Trong khi cô gọi điện cho dịch vụ trả lời tin nhắn, Julian cất quần áo vào trong tủ.

Anh vừa nhét chiếc cuối cùng vào ngăn tủ thì nghe giọng Grace thảng thốt.

"Thế anh ta có nói anh ta cần gì không?"

Julian quay sang nhìn cô. Mắt cô mở to còn tay thì nắm chặt chiếc ống nghe.

"Tại sao cô lại cho anh ta số điện thoại này?" - Cô hỏi giọng giận dữ. "Bệnh nhân không bao giờ được phép biết số điện thoại nhà riêng của tôi. Người quản lý của cô có ở đây không, tôi muốn nói chuyện?"

Julian đứng cạnh cô hỏi: "Có chuyện gì à?"

Cô đưa tay ra hiệu anh giữ im lặng khi cô nói chuyện với người kia.

"Thôi được." - cô nói sau một hồi im lặng - "Tôi sẽ lại phải số điện thoại lần nữa vậy. Cảm ơn cô." Cô tắt điện thoại và đặt nó xuống. Trông cô có vẻ lo lắng.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?" - Anh hỏi.

Cô thở dài bực tức lấy tay xoa cổ. "Cô nhân viên mới này của bên dịch vụ trả lời tin nhắn đã phạm phải một lỗi rất ngớ ngẩn, cô ta cho một bệnh nhân gọi đến cho tôi hôm nay số điện thoại nhà riêng của tôi."

Cô nói nhanh quá đến nỗi anh nghe không kịp.

"Mà thực ra thì anh ta đâu có phải bệnh nhân của tôi." - Cô vẫn tiếp tục nói. "Tôi không bao giờ nhận một bệnh nhân như thế cả, nhưng Luanne, tức bác sĩ Jenkins, thì lại không chọn lựa bệnh nhân như tôi. Tuần trước cô ta phải đi có việc gấp gì đó. Cho nên tôi và Beth phải gánh những bệnh

nhân đã có hẹn gặp tư vấn của cô ta trong thời gian cô ấy đi vắng. Mặc dù vậy, tôi vẫn không muốn gặp thằng cha ghê rợn này, nhưng Beth không làm việc ngày thứ 6, còn theo lịch tại ngoại của anh ta thì anh ta chỉ có thể đến vào thứ 4 hoặc thứ 6 được thôi."

Cô ngược mắt lên nhìn anh với đôi mắt màu tro xám đầy sợ hãi. "Tôi vẫn không muốn gặp anh ta, nhưng người giám hộ của anh ta thì đảm bảo với tôi rằng sẽ không có vấn đề gì. Anh ta nói người đàn ông này không làm hại ai cả."

Đầu Julian ong lên vì những thông tin mà cô cung cấp, còn những từ ngữ cô dùng thì anh chẳng hiểu gì cả. "Thế có rắc rối à?"

"Chỉ là hơi sợ thôi." - Cô nói, tay cô run lên. "Hắn là một kẻ lạm dụng tình dục được thả ra khỏi trại tâm thần".

"Kẻ lạm dụng tình dục được thả khỏi trại tâm thần? Điều đó có nghĩa là gì?"

Anh há hốc miệng nghe cô giải thích. "Con người ngày nay để những kẻ như vậy tự do trong xã hội sao?"

"Vâng, đúng vậy. Với mục đích là giúp đỡ họ."

Julian lộ vẻ kinh ngạc. Thế giới kiểu gì mà những người đàn ông lại không bảo vệ vợ và con họ khỏi những kẻ như vậy? "Trong xã hội của chúng tôi, chúng tôi không bao giờ cho phép những kẻ như vậy lại gần gia đình mình. Và chắc chắn chúng tôi cũng không để cho bọn chúng đi lại tự do trên đường phố."

"Chào mừng anh đến với thế kỷ 21!" - Cô nói giọng cay đắng. "Ở đây chúng tôi hành động hơi khác một chút."

Julian lắc đầu khi nghĩ về tất cả những điều anh thấy ở thời đại này, chúng quá xa lạ đối với anh. Anh không thể hiểu nổi những con người này và cách sống của họ. "Tôi thực sự không thuộc về nơi này." - Anh nói khẽ.

"Julian..."

Anh lùi lại khi cô đưa tay về phía anh. "Grace, em biết đó là sự thật. Cứ cho là chúng ta có thể phá bỏ được lời nguyền, nhưng như thế phỏng có ích gì đối với tôi? Liệu tôi sẽ làm gì ở đây? Tôi không biết đọc chữ. Tôi không biết lái xe cũng không thể làm việc được. Có quá nhiều điều mà tôi không hiểu. Tôi hoàn toàn lạc lõng ở đây."

Grace cảm thấy nao núng trước sự đau khổ mà anh cố không để lộ ra. "Anh chỉ bị mọi thứ làm cho choáng ngợp thôi. Nhưng chúng ta sẽ học dần từng thứ một. Tôi sẽ dạy anh lái xe và đọc chữ. Còn về công việc... tôi biết rằng có rất nhiều việc mà anh có thể làm ở đây."

"Ví dụ?"

"Tôi cũng không biết. Ngoài là một chiến binh, hồi ở Macedon anh còn làm gì nữa?"

"Tôi là một thống lĩnh, Grace. Tất cả những gì mà tôi biết làm là cầm đầu một đạo quân cổ đại ra chiến trận. Thế thôi."

Cô lấy hai tay ôm lấy khuôn mặt anh và nhìn anh một cách nghiêm khắc. "Anh dám đầu hàng việc này sao. Anh nói rằng khi ra trận anh không sợ hãi gì, vậy thì vì sao anh lại sợ làm việc này?"

"Tôi sợ thật đấy."

Grace nhận thấy rằng thật lạ lùng khi anh để cô đi vào tâm hồn mình. Mặc dù chưa thể đi sâu, nhưng qua nét mặt anh cô hiểu rằng anh đã bộ lộ sự yếu đuối của mình với cô khi thú nhận điều đó. Sâu trong tim mình, cô

biết rằng anh không phải loại đàn ông dễ dàng thú nhận những điều như vậy. "Tôi sẽ giúp anh."

Đôi mắt xanh của anh ánh lên đầy nghi hoặc trước sự can đảm của cô. "Tại sao?"

"Bởi vì chúng ta là bạn." - Cô nhẹ nhàng nói và lấy ngón tay cái quệt lên má anh. "Chẳng phải anh nói với Cupid như vậy sao?"

"Nhưng em cũng đã nghe thấy câu trả lời của anh ấy. Tôi không có bạn."

"Bây giờ thì anh có rồi đấy."

Anh cúi xuống hôn lên trán cô, rồi kéo cô vào lòng ôm thật chặt. Mùi gỗ đàn hương ấm áp xâm chiếm tâm trí cô và cô nghe thấy nhịp tim anh đập mạnh mẽ trong lồng ngực trong khi bấp tay anh áp bên má cô. Vòng tay âu yếm của anh lay động tận tâm can cô, nó khiến cô xúc động một cách sâu sắc.

"Được rồi, Grace." - Anh khẽ nói. "Chúng ta sẽ thử xem sao. Nhưng phải hứa với tôi rằng em không được để tôi làm tổn thương đến em."

Cô nhú mào nhìn lên mặt anh.

"Tôi nói nghiêm túc đấy. Một khi tôi đã bị cùm lại, đừng thả tôi ra vì bất cứ lý do nào. Em thề đi."

"Nhưng..."

"Em thề đi!" - Anh nhắc lại giọng kiên quyết.

"Thôi được. Nếu anh không thể kiểm soát được bản thân, tôi sẽ không thả anh ra. Nhưng tôi cũng muốn anh hứa với tôi một việc."

Anh ngả người ra và nhìn cô dò hỏi, nhưng vẫn để vòng tay quàng quanh người cô. "Hứa điều gì?"

Grace đặt tay lên bắp tay rắn chắc của anh. Cô cảm thấy tay anh nổi da gà lên ngay khi bàn tay cô chạm vào da thịt anh. Anh nhìn xuống bàn tay cô với ánh mắt âu yếm nhất mà cô từng thấy.

"Hãy hứa với tôi anh sẽ không bao giờ từ bỏ nỗ lực giành tự do." - Cô nói. "Tôi muốn anh cố gắng phá bỏ lời nguyền này."

Anh cười nửa miệng. "Được. Tôi sẽ cố gắng."

"Và anh sẽ thành công."

Anh cười lớn khi nghe cô nói vậy. "Em có sự lạc quan của một đứa trẻ."

"Giống như Peter Pan." - Cô đáp lại.

"Peter gì cơ?"

Cô lưỡng lự rời vòng tay anh. Cô nắm tay anh đưa đến phòng ngủ. "Vào đây, nô lệ tình yêu xứ Macedon của tôi, tôi sẽ kể cho anh nghe về Peter Pan và những cậu bé bị mất tích của cậu ta."

"Vậy là cậu bé này không bao giờ lớn lên?" - Julian hỏi trong khi họ ăn tối.

Grace thực sự ngạc nhiên khi thấy anh không hề phản đối khi cô nhờ anh làm món salad. Có vẻ như anh thích dùng dao làm thức ăn.

Không muốn đi sâu tìm hiểu đặc tính nhỏ đó, cô tập trung vào món sốt mỳ spaghetti của mình. "Không. Cậu ấy quay trở lại hòn đảo với Tinker Bell."

"Thú vị thật."

Grace cầm bát nước sốt lên, lấy chiếc thìa múc một ít nước sốt bên trên đưa cho Julian. "Anh thử xem thế nào."

Anh cúi xuống và há miệng ra.

Grace bón chiếc thìa vào miệng anh và theo dõi cách anh thưởng thức món nước sốt. "Ngon tuyệt!"

"Không bị mặn quá chứ?"

"Hoàn hảo."

Cô nở nụ cười rạng rỡ.

"Này." - Julian nói, tay cầm một mẫu pho mát đưa cho cô.

Grace há miệng chờ miếng pho mát, nhưng anh không hề đưa miếng pho mát. Anh tranh thủ cơ hội cô đang há miệng mà hôn cô tối tăm mặt mũi.

Trời ơi, phải có ai có thể chạm khắc ra một chiếc lưới có thể di chuyển như lưới của anh hay ít nhất cũng làm gì đó để lưu giữ nó chứ. Nó quả là một kho báu không bao giờ nên để mất đi.

Và đôi môi đó...

Hmm, cô không muốn nghĩ về đôi môi quyến rũ đó và những gì chúng có thể làm nữa.

Anh xòe tay đỡ phần thắt lưng cô và ép chặt cô vào hông anh trong khi anh bắt đầu cương lên trong chiếc quần jean. Quỷ thần ơi, người đàn ông này đang phải kìm nén một cách mạnh mẽ và cô run lên khi nghĩ tới toàn bộ năng lượng sinh lý của anh sẽ đổ ập lên cô.

Liệu cô có thể chịu đựng được không?

Cô cảm thấy cơ thể anh căng lên và nhịp thở của anh thay đổi. Anh thực sự kiên quyết trong chuyện này đây và cô thì bắt đầu thực sự lo rằng nếu cô không dừng việc này kịp thời, cả hai sẽ không thể dứt ra được.

Mặc dù không hề muốn rời vòng tay nóng bỏng của anh, nhưng cô vẫn phải bước lùi lại.

"Julian, cư xử nghiêm túc một chút nào."

Anh thở dốc, cô thấy anh đang phải đấu tranh với chính bản thân khi đưa ánh mắt thèm khát nhìn khắp cơ thể cô. "Sẽ dễ dàng để cư xử nghiêm túc hơn nhiều nếu em không đẹp dữ dội như vậy."

Câu nói của anh khiến cô sững sốt đến mức cô phá lên cười.

"Tôi xin lỗi!" - Cô nói khi nhận thấy nét mặt tỏ vẻ khó chịu của anh. "Anh phải nhớ là không giống như anh, tôi không quen nghe mọi người nói vậy về mình. Lời nhận xét tâng bốc nhất mà tôi từng nhận được từ một người đàn ông là nhận xét của Rick Glysdale khi cậu ấy đến đón tôi đi dự một buổi hòa nhạc của trường. Cậu ấy đưa mắt nhìn tôi rồi nói: "Chết tiệt, trông cậu sạch sẽ hơn tớ tưởng đấy."

Julian nói giọng bực bội. "Tôi thấy lo cho những người đàn ông của thời đại này, Grace ạ. Bọn họ đều có vẻ là những tên đại ngốc."

Cô lại cười và hôn phớt lên má anh, rồi đi ra nhắc nồi mỳ khỏi bếp trước khi nó bị chín quá.

Khi cô đổ mỳ ra rá, cô mới nhớ đến món bánh mỳ. "Anh kiểm tra bánh mỳ nướng được không?"

Julian bước ra chỗ lò nướng bánh mỳ. "Bánh mỳ gần cháy rồi."

"Úi, chết! Anh lấy bánh ra được không?" - Cô hỏi, cố không làm đổ nước sôi ra ngoài.

"Được chứ." - Julian với chiếc khăn lau bát trên bàn và bắt đầu lấy bánh ra. Bỗng dưng anh hét ầm lên khiến cô giật mình.

Cô quay lại thì thấy chiếc khăn đã bắt lửa.

"Mang lại đây!" - Cô nói và tránh đường cho anh đi. "Thả nó vào bồn rửa."

Anh thả xuống nhưng lửa trên chiếc khăn vẫn kịp chạm vào tay cô.

Grace xuýt xoa.

"Tôi thả trúng vào em à?" - Anh hỏi.

"Chỉ hơi bị bỏng một tí thôi."

Julian nhặt mặt khi cầm tay cô lên để kiểm tra vết bỏng. "Tôi xin lỗi!" - Anh nói rồi đưa ngón tay cô vào miệng.

Cô sững sờ không thể cử động nổi khi anh đưa lưỡi liếm quanh phần da nhạy cảm trên ngón tay cô. Thay vì cảm giác đau đớn do vết bỏng gây ra, cô cảm thấy thật dễ chịu. Rất, rất dễ chịu!

"Anh làm thế không hết bỏng được đâu." - Cô thì thầm.

Vẫn ngậm ngón tay cô trong miệng, anh mỉm cười tinh quái, rồi với tay ra sau bật vòi nước lạnh ra. Anh liếm một vòng quanh ngón tay cô lần cuối rồi mới há miệng ra để đưa tay cô xuống dưới vòi nước lạnh.

Trong khi một tay giữ ngón tay cô dưới vòi nước lạnh, anh dùng tay kia với lên chậu cây cảnh đặt trên bậu cửa sổ và bẻ một nhánh cây lô hội.

"Sao anh biết về cây lô hội?" - Cô hỏi.

"Người ta biết đến khả năng chữa bệnh của nó từ trước khi tôi được sinh ra cơ." - Anh trả lời.

Cái lạnh chạy dọc sống lưng rồi lan xuống bụng cô khi anh xoa nhựa cây lên ngón tay cô. "Em thấy đỡ hơn không?"

Cô gật đầu.

Anh đưa ánh mắt ấm áp nhìn chăm chăm vào môi cô như muốn nếm nó ngay lúc đó. "Tôi nghĩ từ nay về sau tôi sẽ để mình em sử dụng cái lò nướng đó thôi." - Anh nói.

"Có lẽ thế là hay hơn cả."

Cô đi qua anh đến lấy bánh mỳ ra khỏi lò nướng trước khi chúng cháy đến mức không thể ăn được.

Grace dọn đĩa cho hai người rồi dẫn Julian vào phòng khách, vừa ngồi ăn trên sàn nhà cạnh chiếc ghế sofa vừa xem phim Ma trận.

"Tôi rất thích bộ phim này." - Cô nói khi bộ phim bắt đầu.

Julian đặt đĩa của mình lên chiếc bàn uống cà phê rồi ngồi xuống cạnh cô. "Em luôn luôn ăn trên sàn nhà à?" - Anh hỏi, trước khi bỏ một miếng bánh mỳ vào miệng.

Bị mê hoặc trước sự uyển chuyển trong từng động tác của anh, cô chăm chú nhìn hàm dưới của anh khi anh nhai.

Có bộ phận nào trên cơ thể anh không đẹp đến mức mê hoặc thế kia không? Cô bắt đầu hiểu vì sao những người triệu gọi anh trước đây lại đối xử với anh như vậy.

Ý nghĩ khóa chặt anh trong phòng ngủ trong một tháng đang thực sự nhen nhóm trong cô.

Và họ lại còn có cả những chiếc còng khóa tay kia nữa...

"À," - cô nói, cố xua khỏi đầu những tưởng tượng về cảnh anh nằm khóa thân trên chiếc giường của cô - "tôi có bàn ăn, nhưng bởi vì chủ yếu chỉ có một mình tôi ăn nên tôi thích ăn một chén súp trên ghế tràng kỷ hơn."

Anh xoay tròn chiếc đĩa trong lòng chiếc thìa cho đến khi mỳ quăn quanh đĩa. "Em cần phải được người nào đó chăm sóc." - Anh nói trước khi ăn miếng mỳ.

Grace nhún vai. "Tự bản thân tôi chăm sóc mình được rồi."

"Nó rất khác nhau."

Cô chau mày nhìn anh. Sự nghiêm túc trong giọng nói của anh khiến cô thấy rằng anh không nói về phương diện cô là phụ nữ. Anh đang nói những lời từ trái tim và kinh nghiệm của chính mình.

"Tôi đoán là tất cả chúng ta đều cần phải có ai đó quan tâm đến mình phải không?" - Cô thì thầm.

Anh quay lại xem ti vi, nhưng cô vẫn kịp nhận ra ánh mắt mong mỏi của anh.

Grace nhìn anh xem phim mấy phút. Mặc dù mất tập trung, nhưng anh vẫn có phong thái đỉnh đạc hoàn hảo nhất mà cô từng thấy.

Cô làm cho nước sốt mỳ văng tung tóe trong khi anh không để rơi lấy một giọt. "Nói cho tôi biết làm sao anh làm được như vậy?" - Cô hỏi.

Anh tò mò nhìn cô. "Làm gì cơ?"

"Cách anh dùng thìa đĩa ấy. Nó khiến tôi phát thèm. Tôi không bao giờ có thể làm cho các sợi mì quấn vào đĩa. Chúng cứ vương vãi ra xung quanh và gây ra một đống lộn xộn khổng lồ."

"À, chúng ta chắc chắn không thể có những sợi mì khổng lồ để vãi ra xung quanh gây ra một đống lộn xộn được, bây giờ chúng ta làm được không?"

Grace cười trước những lời nói của anh, biết rằng anh không phải đang nói về món mì ống. "Dù sao thì cũng nói cho tôi biết anh làm thế nào?"

Anh nhấp một ngụm rượu rồi đặt chiếc ly sang bên cạnh. "Như thế này, tôi sẽ dễ hướng dẫn cho em hơn."

Anh co người lại chen giữa cô và chiếc ghế tràng kỷ.

"Julian..." - Cô nhắc nhở.

"Tôi chỉ định chỉ cho em thấy điều em muốn biết thôi mà."

"Hừm." - Cô hăng giọng đầy nghi ngờ.

Mặc dù vậy, cô vẫn không thể không cảm thấy anh từ tận xương tủy và tâm hồn mình. Hơi ấm từ ngực anh truyền vào lưng cô khi anh choàng tay ôm cô trong cánh tay tuyệt vời của mình.

Hai chân anh ôm lấy hai chân cô. Và khi anh cúi xuống, cô cảm thấy người anh áp sát vào người cô. Đây là lần đầu tiên cô không cảm thấy bị sốc vì điều này. Điều này thú vị ở chỗ cô đã dần trở nên quen với nó.

Khi thân hình uyển chuyển của anh cử động ngay sát cạnh cô, cô có thể cảm thấy sức mạnh của anh. Nó khiến cô ngừng thở và bất ngờ.

Những cảm giác lạ lùng mà cô chưa từng biết đến xâm chiếm lấy cô. Ở Julian có cái gì mà khiến cô cảm thấy hạnh phúc và an tâm đến vậy?

Nếu đó là lời nguyện thì có lẽ người ta phải đặt tên lại cho nó bởi không hề thấy có sự hiểm ác nào trong những cảm giác đang đan xem trong cô.

"Okay!" Hơi thở của anh phả vào tai cô khiến cô cảm thấy như có dòng điện chạy dọc cơ thể. Anh nắm lấy bàn tay đang cầm đĩa bạc của cô.

Julian nhắm mắt lại khi anh hít sâu vào lồng ngực mùi hương hoa dễ chịu tỏa ra từ mái tóc của cô. Anh cố gắng tập trung toàn bộ sức mạnh ý chí vào nhiệm vụ hướng dẫn cho cô chứ không phải mong muốn cháy bỏng được làm tình với cô.

Những ngón tay cô trườn trong tay anh đầy khiêu khích càng khiến anh cảm nhận rõ ràng hơn làn da mềm mại và ấm nóng của cô. Một nỗi tuyệt vọng mới xuất hiện trong anh. Sự tuyệt vọng mà anh không thể xác định được là gì. Anh biết rằng cái mà anh muốn ở cô không phải chỉ là thân thể cô.

Nhưng anh không dám nghĩ tiếp.

Không dám hy vọng.

Cô ở ngoài tầm với của anh. Anh nhận thức được điều đó từ sâu thẳm trong trái tim và tâm hồn mình. Và tất cả những mong ước trên thế giới này cũng không bao giờ có thể thay đổi được một sự thật cơ bản đó là anh không xứng đáng với một người phụ nữ như cô.

Anh chưa bao giờ xứng đáng...

Julian mở mắt ra hướng dẫn cô cách dùng thìa để giữ mỳ còn dùng đĩa để cuốn các sợi mỳ lại.

"Xem này." - Anh vừa thì thầm vừa đưa những chiếc đĩa lên môi cô.
"Rất đơn giản."

Cô há miệng ra để anh nhẹ nhàng đặt những sợi mì lên lưỡi cô. Khi anh nhẹ nhàng đưa chiếc đĩa ra, giữa hai làn môi cô, anh cảm tưởng như mình vừa bị trói giang người trên một chiếc chần tra tấn.

Tim anh đập loạn xạ, trong khi trực giác mách bảo anh phải tránh xa khỏi cô.

Nhưng anh không thể. Đã quá lâu rồi anh không có ai ở cạnh. Quá lâu rồi không cô một người bầu bạn...

Anh không thể bỏ qua cơ hội này. Anh cũng chẳng hiểu vì sao.

Và thế là anh tiếp tục bón cho cô ăn.

Grace ngả người vào vòng tay anh. Cô thả bàn tay khỏi bàn tay anh và để mặc anh điều khiển. Khi ăn miếng tiếp theo, cô với tay lấy bánh mì và đưa một miếng vào miệng Julian. Anh cắn ngón tay cô giữa hai hàm răng khi cô đưa tay vào miệng anh.

Cô mỉm cười đưa tay dọc theo hàm anh khi anh nhai. Ôi, cái cách các cơ của anh chuyển động dưới tay cô. Cô thích cách cơ thể anh chuyển động, thích sự uyển chuyển của anh trong từng động tác bất kể lớn hay nhỏ.

Người phụ nữ nào cũng sẽ ngắm nhìn người đàn ông này không bao giờ biết chán.

Khi cô nhấp một ngụm rượu vang, Julian tranh thủ ăn miếng mì của cô.

"Này, này," - cô nói giọng trêu chọc - "của em chứ."

Đôi mắt màu xanh da trời của anh ánh lên khi anh mỉm cười và đút cho cô một miếng mì khác.

Trong khi cô nhai mì, cô đưa cho anh uống rượu của mình.

Không may, cô kéo ly rượu lại quá sớm khiến mấy giọt rượu rớt xuống cằm và áo anh. "Em xin lỗi!" - Cô nói, rồi dùng mấy ngón tay quét rượu trên cằm anh. Râu anh cọ nhẹ vào da thịt cô. "Chúa ơi, em đoảng quá."

Anh dường như không để ý đến chuyện đó. Anh cầm tay cô và mút những giọt rượu từ các đầu ngón tay.

Anh từ tốn mút sạch từng ngón tay một. Sau khi tay cô đã sạch rượu, anh nâng cằm cô lên và áp môi vào môi cô.

Nhưng đây không phải là nụ hôn đầy đòi hỏi mà cô đã quen nhận của anh. Nụ hôn anh dùng để quyến rũ và mê hoặc cô.

Nụ hôn này nhẹ nhàng và sâu lắng. Mềm mại. Môi anh nhẹ nhàng, tìm kiếm.

Anh ngồi thẳng lại rồi hỏi: "Em còn đói không?"

"Có." - Cô nói trong hơi thở, không thực sự nói về thức ăn, mà chủ yếu nói về đòi hỏi của cơ thể cô đối với anh.

Anh xúc thêm cho cô một thìa mỳ nữa.

Và lần tiếp theo khi cô đưa rượu cho anh uống, anh đặt tay mình lên tay cô, đôi mắt nhìn cô trêu chọc.

Họ cứ ngồi như vậy, nhẹ nhàng cho nhau ăn và hưởng niềm vui có người bầu bạn, cho đến hết phim, khi đó bỗng dưng Julian trở nên thích thú với những cảnh cuối của bộ phim.

"Súng của thời đại này hay thật." - Anh nói khi xem đoạn cuối phim.

"Em đoán là một vị tướng quân thì nghĩ như vậy."

Anh liếc nhìn cô rồi lại tiếp tục xem phim. "Em thích điều gì ở bộ phim này?"

"Những hình ảnh ẩn dụ."

Anh gật đầu. "Anh thấy có rất nhiều triết lý của Plato 2 trong đó."

"Anh cũng biết về Plato à?" - Cô hỏi giọng ngạc nhiên.

"Anh học về ông ta hồi còn nhỏ."

"Vậy à?"

Trông anh có vẻ không vui. "Họ cũng cố gắng dạy bọn anh vài điều trong khi đánh đập bọn anh."

"Anh đang đùa à?"

"Không hẳn."

Sau khi bộ phim kết thúc, Julian giúp cô dọn dẹp.

Khi cô đang cho bát đĩa vào máy rửa bát thì chuông điện thoại reo lên. "Em sẽ quay lại ngay." - Cô nói rồi chạy sang phòng khách để nghe điện thoại.

"Grace, là em à?"

Grace lạnh cứng người khi nghe giọng Rodney Carmichael. "Chào ông Carmichael." - Cô nói giọng lạnh lùng.

Ngay lúc đó, cô cảm giác như mình có thể giết chết Luanne vì tội đi khỏi thành phố.

Cô mới chỉ làm việc với Rodney một buổi tuần thứ 4 tuần trước thôi, nhưng thế cũng đã đủ khiến cô muốn thuê thám tử đi tìm Luanne và đem cô

ta về.

Người đàn ông này khiến cô khiếp đảm.

"Hôm nay em đi đâu hả Grace? Em không bị ốm đấy chứ? Anh có thể mang cho em mấy..."

"Lisa chưa lên kế hoạch hẹn gặp ông à?"

"Cô ấy lên kế hoạch rồi, nhưng anh vẫn nghĩ rằng chúng ta có thể..."

"Nghe này ông Carmichael, tôi không gặp bệnh nhân tại nhà. Tôi sẽ gặp lại ông theo giờ hẹn tại văn phòng. Được không?"

Đầu dây bên kia im bật.

"Grace?"

Tiếng Julian ngay sau lưng khiến cô giật mình hét lên.

Anh nhìn cô chăm chăm ánh mắt đầy vẻ tò mò mà hẳn cô sẽ rất buồn cười nếu không quá sợ hãi như lúc này.

"Em ổn chứ?"

"Vâng, em xin lỗi." Cô đặt điện thoại xuống. "Đó chính là bệnh nhân mà em đã kể với anh. Rodney Carmichael. Hẳn ta làm em phát điên lên được."

"Điên?"

"Làm em lo lắng." Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy biết ơn sự có mặt của Julian. Nếu không có anh, chắc cô sẽ phải lao đến nhà Selena và Bill để tá túc đến hết tuần.

"Đi nào!" - Cô nói rồi bật đèn bếp lên. "Sao chúng ta không lên gác và em sẽ bắt đầu dạy anh đọc tiếng Anh nhỉ?"

Anh lắc đầu. "Em sẽ không bỏ cuộc chứ?"

"Không."

"Thôi được," - anh nói rồi theo sát cô - "anh sẽ để em dạy anh, nhưng chỉ với một điều kiện là em mặc chiếc váy ngủ màu đỏ."

"Không, không, không." Cô dừng lại giữa cầu thang quay đầu xuống nhìn anh. "Em không nghĩ vậy đâu."

Anh tiến lên, vuốt những sợi tóc trên vai cô. "Em không biết là anh cần phải có động lực để học à? Mà còn động lực nào tốt hơn là em mặc..."

Cô chặn lời anh bằng cách đặt ngón tay lên môi anh. "Nếu em mặc thứ đó vào, em thực sự nghi ngờ về việc anh có thể học thêm được bất cứ thứ gì mới."

Anh cắn khê ngón tay cô. "Anh hứa sẽ nghiêm túc."

Mặc dù biết đó là một sáng kiến rất tồi, nhưng cô vẫn bị anh thuyết phục.

"Anh nên cư xử đứng đắn." - Cô nói qua vai khi tiếp tục bước lên cầu thang đi về phía phòng ngủ.

Grace đi vào chiếc tủ tường lớn đã được cha cô biến thành một cái thư viện nhỏ nhiều năm trước đây, cô lục tìm các giá sách mãi mới thấy cuốn sách "Peter Pan" cũ.

Julian thì đào bới đồng quần áo của cô cho đến khi tìm thấy thứ phụ tùng tội nghiệp kia.

Họ trao đổi hai thứ ở giữa phòng. Grace chạy vào phòng tắm và thay quần áo, nhưng ngay khi cô thấy mình trong bộ đồ ngủ màu đỏ mỏng tang kia, cô lạnh cứng người lại. Khiếp quá! Nếu Julian mà thấy cô mặc thứ này chắc anh ấy sẽ hét lên mà bỏ chạy mất.

Không thể chịu nổi sự xấu hổ nếu phải chứng kiến sự thất vọng của anh đối với cơ thể cô, cô bèn thay bộ váy ngủ và mặc lại chiếc áo ngủ màu hồng giản dị của mình, choàng thêm chiếc áo khoác mặc trong nhà bằng vải bông dày sụ rồi quay trở vào phòng.

Julian lắc đầu nhìn cô. "Sao em lại mặc thứ này?"

"Nghe này, em không phải con ngốc. Em không sở hữu một thân hình khiến đàn ông phải thèm nhỏ dãi dêu".

"Em đang cố giải thích với anh điều gì vậy? Em là đàn ông à?"

Cô chau mày trước cách lý luận của anh. "Không".

"Thế thì làm sao em biết được đàn ông muốn nhìn gì?"

"Bởi vì họ không bao giờ để mắt đến em. Được chưa? Đàn ông không nhỏ dãi nhìn em như cách những người phụ nữ nhìn anh. Quỷ tha ma bắt, chỉ cần họ nhận ra rằng em là phụ nữ cũng đủ may mắn cho em lắm rồi".

"Grace." - Anh nói khẽ, bước khỏi chiếc giường. Anh bước tới đứng cạnh chân giường.

"Lại đây." - Anh ra lệnh.

Cô tuân theo.

Anh đặt cô đứng ngay trước tấm gương lớn. "Nói cho anh biết em nhìn thấy gì?" - Anh hỏi.

"Thấy anh".

Anh mỉm cười trước phản ứng của cô.

Anh cúi xuống, tì cằm vào vai cô. "Em thấy gì khi nhìn vào mình trong gương?".

"Thấy một cô nàng cần phải giảm từ 7 đến 10 cân và phải mua kem Porcelana để làm mờ các nốt tàn nhang khắp người".

Anh không hề tỏ vẻ ngạc nhiên.

Anh đưa tay vòng qua eo cô tới nút thắt của chiếc áo khoác mặc trong nhà.

"Hãy để anh nói cho em biết anh thấy gì". Anh nói nhỏ vào tai cô trong khi tay đặt lên chiếc đai áo nhưng không hề rời nó ra. "Anh thấy mái tóc đen như bóng đêm. Mềm và dày. Em có mái tóc mà đàn ông muốn được nó phủ lên cái bụng trần của anh ta. Mái tóc mà đàn ông muốn được vùi mặt mình vào đó để có thể ngửi thấy mùi thơm của em".

Cô rùng mình.

"Em có khuôn mặt hình trái tim của một đứa trẻ tinh nghịch với đôi môi đầy đặn, gợi cảm mời gọi những nụ hôn. Còn những đốm tàn nhang của em thật hấp hấp dẫn, Chúng điểm xuyết thêm sự quyến rũ trẻ trung cho cơ thể em mà chỉ mình em có và hoàn toàn không thể cưỡng lại được".

Nghe anh tả như vậy thì xem ra cô cũng không đến nỗi tệ.

Anh cởi đai áo choàng của cô và âu yếm nhìn chiếc áo ngủ màu hồng của cô.

Anh mở hai vạt áo khoác rộng ra.

"Julian!" - Cô nói, nắm lấy tay anh.

Họ khóa mắt nhau trong gương. Grace đông cứng người, không thể cử động khi ánh mắt âu yếm, nóng bỏng của anh khiến cô bị mê hoặc.

"Anh muốn được nhìn ngắm em, Grace." - Anh nói với một giọng khiến cô hiểu rằng anh sẽ không chịu để cô từ chối.

Trước khi cô kịp trấn tĩnh lại, anh đã cởi chiếc áo ngủ của cô và bàn tay đang lướt trên làn da trần ở bụng cô.

"Ngực em không hề nhỏ." - Anh thì thầm, đứng thẳng người cao sừng sững sau lưng cô. "Chúng vừa xinh cho bàn tay một người đàn ông".

"Julian!" - Cô gần như rên lên, toàn thân nóng rực. "Nhớ lời hứa của anh đấy".

"Anh đang hết sức nghiêm túc với bản thân." - Anh nói giọng khàn đi.

Grace ngả đầu vào khuôn ngực rắn chắc của anh, nín thở nhìn vào gương.

"Em có một thân hình đẹp, Grace ạ." - Anh nói.

Lần đầu tiên trong đời, cô thực sự tin vào điều này. Anh dựa vào cổ cô trong khi tay anh vẫn tiếp tục đùa giỡn trên người cô.

"Julian!" - Cô kêu lên, biết rằng nếu cô không ngăn anh lại ngay lúc này thì sẽ không thể ngăn anh được nữa.

"Suyt," - anh thở bên tai cô - "anh bắt được em rồi".

Và sau đó anh tiếp tục chạm vào phần trung tâm của cô.

Grace rên lên khi toàn thân cô nóng dần lên. Julian đặt môi lên môi cô hôn say đắm.

Theo bản năng, cô xoay người lại trong vòng tay anh để hôn anh được dễ dàng hơn.

Rồi anh nhắc bổng cô lên, bế cô về giường môi không rời khỏi môi cô. Không hiểu bằng cách nào mà anh có thể đặt cô nằm lên giường và nằm xuống cạnh cô mà môi vẫn tiếp tục hôn.

Người đàn ông này quả là thiên tài.

Và toàn thân bốc cháy. Ngọn lửa do sự đụng chạm với anh đem lại. Từ mùi đàn ông quyến rũ tỏa ra từ người anh. Với cảm giác cơ thể anh đang nằm sát cạnh cô. Toàn thân Grace run lên.

Sức nặng của cơ thể anh thật tuyệt vời. Cơ thể anh rắn chắc và mạnh mẽ.

"Đúng vậy, Grace!" - Anh thì thầm trên môi cô trong khi tiếp tục chà xát trên người cô. "Hãy cảm nhận anh khi anh chạm vào em. Cảm nhận khao khát của anh với em, chỉ mình em thôi. Đừng chống lại nó".

Cô lại rên lên khi anh rời môi cô và đặt những cái hôn cháy bỏng lên mái tóc và chiếc cổ trắng ngần của cô.

Anh tra tấn ngực cô bằng lưỡi của mình và không ngừng thưởng thức hương vị của cô.

Đầu óc Julian ù đi.

Hơi thở của anh trở nên đứt quãng. Anh muốn chỉ cho cô thấy chính xác cô đã bỏ phí mất cái gì. Và đêm nay, sau khi rời căn phòng này, cô sẽ không bao giờ chạy trốn sự âu yếm của anh nữa.

Anh chậm rãi hôn lên người cô từ dưới lên trên rồi áp môi lên cổ họng cô.

"Nói thật với anh nhé, Grace." - anh thở bên tai cô - "Em đã bao giờ có cảm giác như vậy chưa?".

"Chưa." - Cô thì thầm thành thực, ngờ rằng có rất ít, nếu có, phụ nữ nào lại trải qua những gì như anh vừa làm với cô. "Em không biết".

Ánh mắt anh vẫn đầy vẻ thèm muốn. Grace cảm thấy anh đang yêu hết mình và nhận ra rằng anh vẫn chưa giải phóng bản thân. Anh đã giữ lời hứa với cô.

Tim cô đập thình thịch khi nhận ra điều đó, cô muốn anh cũng được hưởng những gì mà cô vừa được hưởng. Hay ít nhất thì cũng được gần như vậy.

Cô đưa tay xuống mở cúc quần anh.

Anh nắm lấy tay cô và đưa lên môi, rồi nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay. "Đó là một ý định tốt, nhưng em đừng bận tâm".

"Julian." - cô nói giọng cự nự - "em biết là đàn ông sẽ vô cùng đau đớn nếu không được...".

"Anh không thể." - Anh nhấn mạnh, cắt ngang lời cô.

"Anh không thể có cực khoái".

Cô há hốc miệng trước những lời anh vừa nói. Chắc chắn là anh ấy nói đùa phải không? Nhưng đôi mắt anh thì chân thật đến chết người.

"Đó là một phần của lời nguyện." - Anh nói. "Anh có thể đem lại khoái lạc cho em, nhưng ngay bây giờ, nếu em chạm vào người anh, em sẽ chỉ càng khiến cho anh đau đớn thêm mà thôi".

Lòng đây xót xa, cô đưa tay đặt lên má anh. "Vậy thì vì sao anh lại..."

"Bởi vì anh muốn thế".

Cô không tin. Không hề tin. Cô buông tay khỏi má anh và nhìn đi chỗ khác. "Ý anh là anh buộc phải làm vậy. Đó là một phần của lời nguyện đúng không?".

Anh nắm lấy cằm cô và bắt cô phải nhìn thẳng vào anh. "Không, anh đang chiến đấu với lời nguyện, nếu không ngay bây giờ anh đã ở trong em rồi".

"Em không hiểu".

"Anh cũng vậy." - Anh nói, mắt anh nhìn cô chăm chú như thể cô có câu trả lời. "Năm xuống đây với anh." - anh thì thầm - "Xin em đấy".

Lòng Grace quặn lại trước nỗi đau mà cô thấy đằng sau yêu cầu hết sức giản đơn này. Julian tội nghiệp của cô. Họ đã làm gì với anh vậy?

Làm sao người ta có thể làm một điều như vậy với một người như anh?

Anh nhặt cuốn sách từ dưới giường lên đặt vào tay cô. "Đọc cho anh nghe đi".

Cô gỡ sách trong khi Julian xếp chồng gối sát đầu giường.

Anh nằm xuống, rồi kéo cô tựa vào bên cạnh anh. Anh lẳng lặng trùm chăn cho hai người rồi âu yếm ôm lấy cô.

Mùi gỗ đàn hương bao trùm lấy cô khi cô bắt đầu đọc cho anh nghe về Wendy và Peter Pan.

Họ cứ nằm như thế trong hơn một tiếng đồng hồ.

"Anh thích nghe giọng em. Thích cách em nói." - Anh nói khi cô dừng lại để lật sang một trang khác.

Grace mỉm cười. "Em phải nói điều tương tự về anh mới phải. Anh có giọng nói chết người nhất mà em từng biết".

Anh lấy cuốn sách từ tay cô và đặt nó lên chiếc tủ nhỏ cạnh đầu giường. Grace ngược mắt nhìn anh. Mắt anh chứa đầy khao khát nóng bỏng khi anh nhìn cô với ánh mắt thèm khát khiến cô ngừng thở.

Nhưng rồi, trước sự ngạc nhiên của cô, anh nhẹ nhàng hôn lên chòm môi cô.

Anh với tay lấy chiếc điều khiển từ xa rồi chỉnh đèn xuống mức ánh sáng nhỏ nhất. Grace chẳng biết phải nói gì khi anh dựa đầu vào lưng cô và ôm chặt lấy cô.

Anh vuốt những sợi tóc vương trên mặt cô xuống và ngả đầu lên đầu cô. "Anh thích mùi thơm của em." - Anh thì thầm, vòng tay xiết chặt lấy cô.

"Cảm ơn anh!" - Cô nói khẽ.

Cô không chắc lắm, nhưng cô nghĩ có lẽ anh đang mỉm cười với cô.

Grace dựa sát gần hơi ấm của anh hơn, nhưng chiếc quần jean của anh cọ vào đôi chân trần của cô. "Anh mặc quần áo như thế này có thoải mái không? Sao anh không thay quần áo đi?"

"Không được." - Anh lặng lẽ nói. "Phải làm thế này thì anh mới giữ được "chiếc chìa" của anh tránh xa cái... của em."

"Anh đừng ăn nói kiểu như thế!" - Cô vừa nói vừa cười. "Không phải xúc phạm đâu, nhưng anh trai anh thật kinh khủng."

"Anh biết rằng anh thích em bởi một lý do."

Grace lấy chiếc điều khiển từ tay anh. "Chúc ngủ ngon, Julian."

"Chúc ngủ ngon, em yêu."

Cô tắt phụt đèn đi.

Ngay lập tức cô cảm thấy Julian trở nên căng thẳng, cô nghe thấy anh thở dồn dập. Anh dịch xa khỏi cô.

"Julian?"

Anh không trả lời.

Cô lo lắng bật đèn lên thì thấy anh đang nằm nghiêng đè lên cánh tay khoanh chặt để đỡ phần trên của cơ thể. Trán anh ướt đẫm mồ hôi, đôi mắt mở to thất thần và hoảng sợ khi anh cố gắng để thở.

"Julian?"

Anh nhìn quanh căn phòng như thể vừa tỉnh khỏi một cơn ác mộng. Cô thấy anh nhấc một tay lên và đặt vào bức tường ngay đầu giường như thể muốn khẳng định đây là thật và không phải là ảo giác.

Anh liếm môi, lấy tay vuốt ngực và nuốt một cách khó nhọc.

Khi đó cô mới hiểu.

Đó là do bóng tối. Đó là lý do vì sao anh chỉ vịn nhỏ đèn.

"Em thật sự xin lỗi, Julian. Em không hề biết."

Anh không nói gì.

Grace kéo anh vào lòng, ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông mạnh mẽ như anh lại bám chặt vào cô không muốn rời. Julian ngả đầu vào ngực cô.

Cô cắn chặt răng, mắt cay xè. Và giây phút đó, cô biết rằng cô không bao giờ có thể để anh quay lại quyển sách đó. Không bao giờ.

Dù thế nào, họ cũng sẽ phải phá bỏ lời nguyện này. Và khi mọi chuyện kết thúc, cô hy vọng Julian sẽ có cách trả thù riêng đối với kẻ đã gây ra chuyện này.

1 Từ "Người nội trợ" trong tiếng Anh là "Housewife", nên Julian tưởng nhầm thành vợ của ngôi nhà (ND).

2 Plato (427 - 347 TCN) là một nhà triết học Hy Lạp cổ đại (ND).

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Grace cứ nằm im hàng tiếng đồng hồ lắng nghe hơi thở nhẹ nhàng, thanh thản của Julian ngay sau lưng. Một chân anh kẹp giữa hai chân cô, một tay anh choàng qua eo cô.

Cảm giác cơ thể anh quanh mình khiến cô hồi hộp.

Và mùi hương của anh...

Chưa từng có ai khiến cô có cảm giác thế này. Thật thèm muốn và thật an tâm.

Và cô băn khoăn không hiểu vì sao điều đó lại có thể xảy ra khi họ mới chỉ vừa biết nhau. Julian đã chạm đến một thứ gì đó sâu thẳm trong tâm hồn cô trên cả những ham muốn về thể xác.

Anh thật mạnh mẽ và uy nghi. Và hài hước nữa. Anh đã khiến cô bật cười và bóp nát trái tim cô.

Cô rút tay ra, dùng ngón tay vuốt nhẹ lên bàn tay đang để trước mặt, ngay dưới cằm cô. Anh có một đôi bàn tay thật đẹp. Những ngón tay thon dài. Ngay cả trong giấc ngủ, sự mạnh mẽ của chúng cũng không thể chối cãi vào đâu được.

Không gì là không phi thường cả.

Cô lấy ngón cái sờ lên chiếc nhẫn tương quan của anh và tự hỏi không biết hồi đó trông Julian thế nào. Trừ phi lời nguyện làm thay đổi tuổi thực

của anh, trông anh không già lắm. Chắc chắn chỉ hơn ba mươi tuổi là cùng.

Sao anh có thể chỉ huy cả một đạo quân ở độ tuổi trẻ như vậy? Nhưng mà Alexander Đại Đế cũng chỉ vừa đủ tuổi cạo râu đã bắt đầu các chiến dịch của mình đấy thôi.

Chắc hẳn Julian phải rất xuất sắc trong chiến trận. Cô nhắm mắt lại cố gắng tưởng tượng cảnh anh ngồi trên lưng ngựa xông lên chiến đấu với kẻ thù. Trong đầu cô hiện ra hình ảnh sinh động của anh mặc áo giáp, tay vung kiếm khi đánh giáp lá cà với quân La Mã.

"Iason?"

Đầu cô căng lên khi nghe thấy anh nói thầm trong mơ.

Cô nhồm dậy nhìn anh gọi: "Julian?"

Anh trở nên căng thẳng và bắt đầu nói bằng một thứ ngôn ngữ pha tạp lộn xộn giữa tiếng Anh và tiếng Hy Lạp. "Đừng, Okhee! Okhee! Không!"

Anh ngồi bật dậy. Cô không biết lúc đó anh đã thức hay vẫn đang ngủ.

Theo bản năng, cô chạm vào tay anh.

Anh tóm lấy tay cô và lôi người cô qua người anh, kèm theo một lời nguyền rủa. Rồi anh ném cô xuống nệm. Khi kéo cô xuống, đôi mắt anh trông hoang dại, môi cong lên.

"Đồ chết tiệt!" - Anh gầm gừ.

"Julian." - Cô kêu lên khi anh tóm tay cô chặt hơn và cố thoát khỏi tay anh. "Là em đây, Grace đây!"

"Grace?" - Anh nhắc lại, lông mày anh nhíu lại cố gắng tập trung vào khuôn mặt cô.

Anh chớp chớp mắt và buông tay khỏi người cô. Anh đưa tay lên nhìn chăm chăm như thể chúng là những vật thể lạ mà anh chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Anh nhìn cô hỏi: "Anh có làm em đau không?"

"Không, em không sao. Anh ổn chứ?"

Anh không nhúc nhích.

"Julian?" - Cô đưa tay về phía anh.

Anh rụt lại như thể cô là một thứ chất độc. "Anh ổn. Chỉ là một giấc mơ tồi tệ thôi."

"Một giấc mơ tồi tệ hay một ký ức tồi tệ?"

"Là một ký ức tồi tệ luôn luôn ám ảnh trong những giấc mơ của anh." - Anh thì thầm, giọng chứa chất đau khổ. Anh tụt khỏi giường. "Có lẽ anh nên ngủ ở một chỗ nào khác."

Grace nắm lấy tay anh trước khi anh bỏ đi, và kéo anh lại phía giường. "Đó có phải là điều mà anh luôn luôn làm trong quá khứ không?"

Anh gật đầu.

"Anh đã bao giờ kể cho ai nghe về giấc mơ đó chưa?"

Julian nhìn cô đầy ngạc nhiên. Cô coi anh là gì vậy? Là một đứa trẻ quấy khóc cần có mẹ à?

Anh luôn luôn giấu những nỗi đau tận sâu trong lòng. Như trước đây người ta đã từng dạy anh phải như vậy. Chỉ khi anh ngủ, những ký ức đó mới có thể lén qua được sự tự vệ của anh. Chỉ khi ngủ anh mới trở nên yếu đuối.

Ở trong cuốn sách, anh chẳng thể làm đau ai khi gặp ác mộng. Nhưng một khi được ra khỏi nhà tù đó, anh thừa thông minh để không ngủ cạnh ai đó mà anh có thể vô tình tóm lấy khi đang quần quai trong giấc mơ.

Suýt nữa thì anh đã vô tình giết chết cô.

Ý nghĩ đó khiến anh khiếp sợ.

"Không." - Anh thì thầm. "Anh chưa từng kể cho bất kỳ ai cả."

"Vậy thì kể cho em đi."

"Không được." - Anh nói giọng kiên quyết. "Anh không muốn gợi lại chuyện đó."

"Nếu mỗi lần anh ngủ, anh lại nhớ về nó thì có khác gì đâu? Cho em biết đi Julian. Để xem em có giúp gì được không."

Liệu anh có dám tin là cô có thể giúp được không?

Mi biết rõ mà.

Vậy nhưng...

Anh muốn xua đuổi sự ma quái này đi. Anh muốn có được một giấc ngủ yên không bị dày vò.

"Kể cho em đi." - Cô nài nỉ.

Grace cảm nhận được sự do dự của anh khi anh quay lại giường với cô. Anh vẫn ngồi bên mép giường, hai tay ôm lấy đầu. "Trước đây em có hỏi anh vì sao anh lại bị nguyên rủa. Anh bị nguyên rủa bởi vì anh đã phản bội người anh em duy nhất mà anh từng biết. Gia đình duy nhất mà anh từng có."

Nỗi đau của anh lay động đến tận tâm can cô. Cô mong muốn một cách tuyệt vọng được đưa tay vượt dọc sống lưng anh để phần nào an ủi anh, nhưng lại không dám đụng vào người anh sợ rằng điều đó sẽ khiến anh rụt lại. "Anh đã làm gì?"

Anh đưa tay lên đầu rồi túm chặt một nắm tóc. Hàm anh bây giờ cứng hơn cả thép, mắt anh nhìn trân trân vào tấm thảm. "Anh đã để cho lòng đố kỵ đầu độc mình."

"Như thế nào?"

Anh im lặng mấy phút rồi nói tiếp. "Anh gặp Iason không lâu sau khi bà mẹ kế gửi anh vào trường thiếu sinh quân."

Cô lảng máng nhớ rằng Selena đã kể với cô về các trường thiếu sinh quân của người Sparta, ở đó các cậu bé bị buộc phải sống xa cha mẹ và gia đình. Cô đã luôn nghĩ rằng đó là một loại trường như trường nội trú. "Hồi đó anh bao nhiêu tuổi?"

"Bảy tuổi."

Không thể tưởng tượng mình sẽ ra sao nếu bị bắt phải xa cha mẹ ở lứa tuổi đó, Grace trợn tròn mắt lên.

"Điều đó không có gì lạ cả." - Anh nói mà không hề nhìn cô. "Anh khá lớn so với tuổi. Với lại cuộc sống tại trường thiếu sinh quân chắc chắn còn dễ chịu hơn là sống với bà mẹ kế anh nhiều."

Cô thấy rõ ác cảm trong giọng nói của anh và tự hỏi không biết người phụ nữ kia như thế nào. "Và Iason sống trong trường thiếu sinh quân cùng với anh?"

"Đúng vậy." - Giọng anh nhỏ lại. "Mỗi trường thiếu sinh quân được chia thành các nhóm nhỏ trong đó bọn anh chọn một cậu bé làm trưởng nhóm."

Iason là trưởng nhóm bọn anh."

"Những nhóm nhỏ đó làm gì?"

"Bọn anh hoạt động như một đơn vị quân đội. Bọn anh học hành, chia nhau trực nhật, nhưng trên hết là liên kết với nhau để tồn tại."

Cô giật mình trước từ ngữ khác nghiệt đó. "Tồn tại trước cái gì?"

"Tồn tại trong cuộc sống của người Sparta." - Anh nói giọng đầy chua chát. "Anh không biết em có biết về cuộc sống của những người như cha anh không, nhưng họ có cuộc sống xa hoa của những người Hy Lạp còn lại."

"Những người Sparta chỉ muốn một điều từ con trai họ. Họ muốn con trai họ lớn lên trở thành lực lượng chiến đấu mạnh nhất của thế giới cổ đại. Để chuẩn bị cho tương lai của bọn anh, họ dạy bọn anh cách tồn tại chỉ với những nhu cầu tối thiểu nhất. Bọn anh được cấp một cái áo chên duy nhất để mặc trong cả năm và nếu chẳng may nó bị rách hỏng hay bị mất hay bọn anh lớn quá không mặc vừa thì bọn anh sẽ phải cởi trần. Bọn anh chỉ được phép nằm giường với điều kiện tự làm lấy được một chiếc giường. Và một khi đã đến tuổi dậy thì, bọn anh sẽ không được phép đi giày nữa."

Anh cười cay đắng. "Anh vẫn còn nhớ bàn chân mình đau đớn thế nào mỗi khi mùa đông về. Không được phép đắp chăn hay đốt lửa giữ ấm, nên vào ban đêm bọn anh phải quấn giẻ quanh chân để khỏi bị chết rét. Và rồi, vào mỗi buổi sáng, bọn anh lại phải khiêng đi xác của những cậu bé bị chết rét trong khi ngủ."

Thế giới mà anh mô tả khiến Grace co rúm người lại. Cô cố gắng tưởng tượng cuộc sống trong thế giới đó như thế nào. Tệ hơn, cô nhớ lại cảnh cô đòi mẹ mua cho một đôi giày giá 80 đô la mà mẹ bảo là quá người lớn so với tuổi của cô, trong khi ở tuổi đó, Julian đang phải đi nhặt nhạnh từng

miếng giẻ rách. Sự bất công của nó khiến cô đau xót. "Các anh chỉ là những đứa trẻ thôi mà."

"Anh chưa bao giờ là một đứa trẻ cả." - Anh nói giọng bình thản.
"Nhưng tệ hơn cả là bọn anh không được cung cấp đủ lương thực để ăn, nên bọn anh buộc phải ăn cỏ hoặc chết đói."

"Thế các bậc cha mẹ cho phép những chuyện như vậy xảy ra à?"

Anh đưa mắt qua vai nhìn cô đầy chua chát. "Họ coi đó là nghĩa vụ công dân của mình. Và bởi vì bố anh là một stratgoi của người Sparta nên phần lớn bọn trẻ và các giáo viên đều tránh xa mỗi khi nhìn thấy anh và anh còn được chia ít thức ăn hơn cả những đứa trẻ khác."

"Bố anh là gì cơ?" - Cô hỏi lại vì không hiểu thuật ngữ Hy Lạp mà anh vừa sử dụng.

"Là đại tướng quân." - Anh hít một hơi sâu và nói tiếp. "Do vị trí của ông ấy và vì sự tàn bạo nổi tiếng của ông ấy, anh bị cả nhóm ghê lạnh. Trong khi bọn chúng tập hợp nhau lại để ăn cỏ thì anh bị bỏ lại trợ trợ một mình tự tìm cách tồn tại. Thế rồi một ngày, Iason bị bắt vì tội ăn cắp bánh mì. Khi bọn anh trở về doanh trại, bọn họ chuẩn bị phạt cậu ta vì tội đó thì anh bước lên tự nhận tội về mình."

"Vì sao?"

Anh nhún vai như thể đó là một chuyện nhỏ. "Cậu ta đã quá yếu sau trận đòn ban sáng nên anh nghĩ rằng cậu ta không thể sống sót sau trận đòn này."

"Tại sao sáng hôm đó anh ta lại bị ăn đòn?"

"Đó là cách bọn anh bắt đầu một ngày mới. Ngay khi bị lôi ra khỏi giường, bọn anh đã bị đánh đập thậm tệ."

Grace kinh ngạc. "Vậy thì vì sao anh lại đứng ra nhận đòn thay cho anh ta trong khi bản thân anh cũng bị đau?"

"Là con trai do một nữ thần sinh ra, nên anh có thể chịu đòn khá tốt."

Grace nhắm mắt lại khi anh nhắc lại lời nói của Selena lúc trưa. Lần này cô không thể cưỡng lại việc đưa tay về phía anh. Cô đặt một bên tay lên bắp tay anh.

Anh không rút tay lại.

Thay vào đó, anh đặt tay lên bàn tay cô và khẽ bóp nhẹ. "Từ hôm đó, Jason gọi anh là anh trai và yêu cầu những đứa trẻ khác phải chấp nhận anh. Mặc dù cả cha và mẹ anh đều có con riêng, nhưng trước đó anh chưa bao giờ có một người anh em."

Cô mỉm cười. "Rồi chuyện gì xảy ra sau đó?"

Cơ bắp của anh co lại dưới bàn tay cô. "Bọn anh quyết định phối hợp với nhau để có được cái bọn anh cần. Cậu ta sẽ đánh lạc hướng còn anh sẽ ăn trộm như thế để nếu có bị bắt thì anh sẽ là người chịu đòn."

Cô định hỏi Vì sao?, nhưng sau đó dừng lại. Trong tim cô, cô đã biết câu trả lời. Đó là do Julian muốn bảo vệ người em của mình.

"Thời gian trôi đi," - anh nói tiếp - "anh bắt đầu nhận ra rằng cha cậu ấy lén theo dõi cậu ấy trong làng. Tình yêu và lòng tự hào trên gương mặt người cha thật không thể nào diễn tả nổi. Mẹ cậu ấy cũng vậy. Đáng lẽ bọn anh phải tự tìm kiếm, nhặt nhạnh đồ ăn, nhưng ngày nào cậu ấy cũng tìm thấy thứ gì đó do cha mẹ để lại. Bánh mì mới, đùi cừu nướng hay một bình sữa tươi. Đôi khi có cả tiền nữa."

"Thật ngọt ngào."

"Đúng vậy, nhưng mỗi lần anh thấy họ làm vậy với cậu ta, tim anh lại như bị ai cứa vào. Anh muốn cha mẹ mình cũng dành cho mình những tình cảm như vậy. Anh sẵn sàng chết để được cha, dù chỉ một lần thôi, nhìn anh với ánh mắt mà trong đó không ẩn chứa sự khinh miệt. Hay để được mẹ đủ quan tâm để đến thăm để đến thăm anh, dù chỉ một lần cũng được. Sự gần gũi nhất mà anh có được đối với bà ấy là những lần đến thăm đền thờ bà ấy ở Thymaria. Anh thường ngồi hàng giờ nhìn trân trân vào bức tường của bà ấy và tự hỏi không biết ở ngoài trông bà ấy thực sự thế nào. Và tự hỏi không biết liệu bà ấy có bao giờ nghĩ đến mình, dù chỉ là một ý nghĩ thoáng qua không."

Grace ngồi dậy, ngả người vào lưng anh, rồi ôm quanh eo anh. Cô thì thầm lên vai anh. "Hồi còn nhỏ anh không bao giờ được gặp mẹ à?"

Anh vòng tay quanh tay cô, rồi ngả đầu lên vai cô. Cô mỉm cười trước cử chỉ đó. Mặc dù anh đang căng thẳng và ức chế, nhưng anh vẫn tin tưởng chia sẻ với cô những điều mà cô biết là anh chưa từng chia sẻ với ai.

Điều đó khiến cô cảm thấy vô cùng gần gũi với anh.

"Cho đến tận bây giờ anh cũng chưa hề gặp bà ấy." - Anh lặng lẽ nói. "Bà ấy cử người khác đến gặp anh, nhưng bản thân bà ấy thì chưa từng bao giờ đến cả. Mặc cho anh cầu khẩn đến thế nào, bà ấy cũng không chịu đến gặp anh. Sau một thời gian, anh thôi không cầu xin nữa. Và cuối cùng thì anh cũng thôi luôn không đến đền thờ của bà ấy nữa."

Grace dịu dàng hôn lên vai anh. Làm sao mẹ anh ấy lại có thể bỏ mặc anh ấy như vậy? Làm sao lại có thể có người mẹ từ chối không đáp lại lời cầu khẩn của đứa con xin được bà đến thăm?

Cô nghĩ về cha mẹ mình. Nghĩ về tình yêu và sự âu yếm mà họ dành cho cô. Và lần đầu tiên, cô nhận thấy rằng những cảm xúc của cô về cái chết của họ là sai. Trong những năm qua, cô đã tự bảo với bản thân thà rằng

cô không được biết đến tình yêu của cha mẹ dành cho mình còn hơn là biết đến để rồi lại bị tước đoạt một cách độc ác như vậy.

Nhưng không phải vậy. Mặc dù những kỷ niệm về cha mẹ và thời thơ ấu là những kỷ niệm ngọt ngào xen lẫn đau xót, nhưng chúng vẫn an ủi cô.

Julian còn chưa từng được biết đến hơi ấm của một vòng tay yêu thương. Chưa từng biết đến cảm giác an tâm vì biết rằng dù cho anh làm bất cứ điều gì, cha mẹ cũng luôn ở bên anh.

Cô không thể tưởng tượng nổi thời thơ ấu như của Julian.

"Nhưng anh còn có Iason." - Cô thì thầm, trong lòng tự hỏi không biết như thế đã đủ với anh chưa.

"Đúng. Sau khi cha anh mất, hồi đó anh 14 tuổi, Iason thậm chí còn đưa anh về nhà cùng cậu ta trong mỗi dịp nghỉ phép. Và trong một lần về thăm nhà cậu ta, lần đầu tiên anh gặp Penelope."

Grace cảm thấy một chút ghen tuông trong giọng nói của anh khi nhắc đến tên người vợ.

"Cô ấy quá đẹp" - Julian thì thầm - "và đã hứa hôn với Iason."

Cô lặng người đi trước câu nói của anh.

Ôi, như vậy thì không hay rồi.

"Thậm chí còn tệ hơn," - anh nói tiếp lắc nhẹ cánh tay cô - "cô ấy yêu cậu ta. Mỗi lần bọn anh về thăm, cô ấy đều chờ sẵn ở đó để lao vào vòng tay cậu ta, hôn cậu ta. Nói với cậu ta rằng cậu ta có ý nghĩa với cô ấy thế nào. Khi bọn anh đi, cô ấy khẩn khoản van xin cậu ấy hãy cẩn thận. Rồi đến lượt cô ấy bắt đầu để các thứ cho cậu ta nhặt."

Julian ngừng lời khi nhớ lại vẻ mặt Iason khi cậu ta quay trở về doanh trại với quà của Penelope trên tay.

Rồi Iason sẽ nói khi khoe đồ mà cô ấy mang cho cậu ta. "Một ngày kia anh có thể lấy vợ, nhưng anh sẽ không bao giờ tìm được một người vợ như cô ấy sưởi ấm giường cho mình đâu, Julian ạ."

Mặc dù Iason không nói ra, nhưng Julian biết quá rõ lý do vì sao. Không một ông bố danh giá nào lại đồng ý gả con gái cho một đứa con rơi không thừa tự, một kẻ không được một gia đình nào chấp nhận cả.

Mỗi lần Iason nói những lời này, chúng lại cắt da cắt thịt anh ra từng mảnh. Có những lần anh ngờ rằng Iason nói ra những lời này vì ghen tuông, ghen với cách mà Penelope nhìn anh chăm chú mỗi khi cô ấy nghĩ rằng Iason không để ý. Iason có thể có được trái tim của cô, nhưng cũng như những người phụ nữ khác, Penelope vẫn nhìn Julian không chớp mắt mỗi khi anh tới gần.

Đó chính là lý do khiến Iason không mời anh về thăm nhà cùng cậu ta nữa. Và điều này đã khiến trái tim anh tan nát vì bị cấm không được lại gần ngôi nhà an toàn duy nhất mà anh từng được biết tới.

"Lẽ ra anh nên để họ cưới nhau." - Julian nói khi lấy tay ôm lấy đầu Grace và vùi mặt vào cổ cô để hít thở mùi thơm dịu dàng của cô. "Ngay từ hồi đó anh đã biết mình nên làm vậy. Nhưng anh không thể chịu đựng được chuyện đó. Năm này qua năm khác anh nhìn thấy cô ấy yêu cậu ta. Anh chứng kiến gia đình cậu ấy mê mẩn cậu ấy, trong khi anh chẳng có đến một ngôi nhà để đi về."

"Vì sao?" - cô hỏi. "Anh nói rằng anh cũng có anh em cơ mà, chẳng lẽ họ không cho anh ở cùng à?"

Anh lắc đầu. "Các con trai của cha anh căm ghét anh đến tận xương tủy. Mẹ bọn chúng có thể cho anh vào, nhưng anh không muốn phải trả cái giá

mà bà ta yêu cầu. Hồi đó anh chẳng có gì nhiều, nhưng anh còn có lòng tự trọng."

"Bây giờ anh cũng vẫn rất tự trọng đấy chứ." - Cô thì thầm, xiết chặt tay quanh bụng anh. "Em đã chứng kiến nó rồi."

Anh buông tay khỏi cô, nhìn đi chỗ khác khi cô nói những lời vừa rồi, hàm anh như cứng hơn.

"Điều gì đã xảy ra với Iason?" - Cô hỏi, cố gắng để anh nói trong khi anh vẫn còn muốn tâm sự. "Anh ta chết trận à?"

Anh cười cay đắng. "Không. Khi bọn anh đủ tuổi để gia nhập quân đội, anh đã giữ để cậu ta được an toàn trên chiến trường. Anh đã hứa với Penelope và gia đình cậu ta rằng anh sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với cậu ta."

Grace cảm thấy tim anh đang đập thình thịch cạnh tay mình.

"Năm tháng qua đi, tên anh được người ta thì thầm trong nỗi khiếp sợ. Huyền thoại về anh và những chiến thắng của anh được nhắc đi nhắc lại. Vậy mà khi anh về đến Thymaria thì anh phải ngủ trên đường phố hay trên giường của bất cứ người phụ nữ nào sẵn lòng mở cửa cho anh trong đêm, cho qua ngày chờ quay trở lại mặt trận."

Nước mắt dâng đầy trong mắt cô trước nỗi đau trong giọng nói của anh. Sao người ta có thể đối xử với anh như vậy?

"Điều gì xảy ra đã thay đổi chuyện đó?" - Cô hỏi.

Anh thở dài. "Một đêm, trong lúc tìm chỗ để ngủ, anh va phải một đôi tình nhân đang ôm nhau. Anh vội vàng xin lỗi, nhưng khi anh bỏ đi thì anh tình cờ nghe thấy câu chuyện Iason nói với Penelope."

Toàn bộ cơ thể anh lên gân cứng lại trong tay cô, trong khi đó tim anh đập mỗi lúc một nhanh hơn.

"Anh ta đã nói gì?" - Grace vội vàng hỏi.

Tia sáng trong mắt anh tắt dần. "Penelope hỏi cậu ta vì sao anh không đến chơi nhà cậu ta nữa. Iason cười ha hả và nói: "Không một ai muốn ở gần Julian. Anh ta là con trai của Aphrodite, Nữ thần Tình yêu, vậy mà ngay cả bà ấy còn không chịu đến gần anh ta nữa là."

Grace dường như không thể thở nổi khi nghe anh nhắc lại những lời nói độc ác kia và cô có thể tưởng tượng được cảm giác của anh khi anh nghe chúng.

Julian thở dài mệt mỏi. "Anh đã bảo vệ cậu ta không biết bao nhiêu lần. Đã chịu đựng những vết thương trên chiến trường để bảo vệ cậu ta, thậm chí cả một vết đâm vào mạng sườn, vậy mà cậu ta nhạo báng anh với cô ấy. Anh không thể chịu đựng được sự bất công đó. Anh đã nghĩ rằng bọn anh là anh em. Và anh đoán là cuối cùng bọn anh là anh em thật bởi vì cách cậu ta đối xử với anh giống hệt như những người còn lại trong gia đình đã đối xử với anh. Anh chẳng là gì ngoài một đứa con hoang, con ghẻ. Cô độc và vô thừa nhận. Anh không thể hiểu được vì sao cậu ta lại có quá nhiều người yêu thương cậu ta trong khi anh chỉ cần có một người.

"Tức giận và cảm thấy bị xúc phạm trước những lời nói của cậu ta, anh đã làm một việc mà trước đó anh chưa bao giờ làm. Anh nhờ tới Eros."

Grace có thể dễ dàng đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. "Anh ấy khiến cho Penelope yêu anh."

Anh gật đầu. "Anh ấy bắn một mũi tên bằng chì vào Iason để giết chết tình yêu của cậu ta đối với Penelope, rồi bắn mũi tên vàng vào Penelope để khiến cô ấy yêu anh. Anh cứ nghĩ mọi chuyện đến đó là xong..."

Cô lắc nhẹ người anh, chờ anh tìm lời.

"Anh phải mất hai năm mới thuyết phục được cha cô ấy đồng ý cho cô ấy được cưới một đứa con hoang không có tài sản thừa kế. Nhưng khi đó, danh tiếng của anh đã khá lớn và anh đã được thăng chức. Cuối cùng thì anh cũng tích lũy đủ tài sản để đem lại cho cô ấy một cuộc sống vương giả. Và anh đã không tiếc gì với cô ấy cả. Bọn anh có vườn tược, nô lệ và tất cả mọi thứ mà cô ấy muốn. Anh đã đem lại cho cô ấy tự do và sự tôn trọng mà không một người phụ nữ nào thời đó có được."

"Như vậy vẫn chưa đủ sao?"

Anh lắc đầu. "Vẫn còn thiếu thứ gì đó và anh biết cô ấy không được đúng mực cho lắm. Ngay từ trước khi có sự can thiệp của Eros, cô ấy vẫn luôn là một phụ nữ quá mẫn cảm. Cô ấy bám riết lấy Iason theo cái cách vẫn bị cấm kỵ đối với những phụ nữ Sparta và có một lần khi cậu ấy bị thương, cô ấy đã cạo trọc đầu vì đau buồn."

"Rồi sau khi bị trúng mũi tên của Eros, cô ấy đã phải trải qua những giai đoạn dài quá trầm cảm hoặc quá giận dữ. Anh đã làm tất cả những gì có thể vì cô ấy và đã cố gắng hết sức để cô ấy cảm thấy hạnh phúc."

Grace vừa nghe vừa vuốt mái tóc anh ra sau.

"Cô ấy nói với anh rằng cô ấy yêu anh, nhưng anh biết cô ấy không quan tâm đến anh như cách cô ấy từng quan tâm đến Iason. Cô ấy tự nguyện trao thân cho anh, nhưng sự đụng chạm của cô ấy không có đam mê thực sự. Anh đã biết điều đó ngay từ lần đầu tiên anh hôn cô ấy."

"Anh cố thuyết phục bản thân rằng chuyện đó không quan trọng. Thời đại này rất hiếm người có được tình yêu trong hôn nhân. Bên cạnh đó, anh sống xa nhà hàng tháng, thậm chí hàng năm trời để cầm quân đi chinh chiến. Nhưng cuối cùng, anh đoán là anh thừa hưởng quá nhiều từ mẹ, bởi vì anh luôn muốn có nhiều hơn nữa."

Grace cảm thấy đau đớn thay cho anh.

"Và đến một ngày, Eros cũng phản bội lại anh."

"Phản bội lại anh như thế nào?" - Cô lo lắng hỏi và biết rằng đó chính là căn nguyên của lời nguyền.

"Sau đêm anh giết chết Livius, một đại tướng quân La Mã, anh ấy ngồi uống rượu với Priapus. Trong lúc say rượu, Eros đã nói với hắn ta những gì anh ấy đã làm giúp anh. Ngay khi Priapus nghe được câu chuyện, hắn đã biết ngay cách trả thù anh.

"Hắn xuống địa ngục và lấy một cốc đầy nước từ Hồ Ký ức, rồi sau đó đem cốc đó đến cho Iason uống. Ngay lúc cậu ta chạm môi vào cốc nước, Iason đã nhớ ra tình yêu của họ. Priapus đã kể cho cậu ta nghe những việc anh đã làm, rồi lấy thêm nước để cậu ta cho Penelope uống."

Julian có cảm giác môi mình đang mấp máy, nhưng anh không còn ý thức được mình đang nói gì nữa. Thay vào đó, anh nhắm mắt vào để sống lại cái ngày bất hạnh đó.

Anh vừa từ chuồng ngựa bước vào nhà thì tình cờ nhìn thấy Penelope và Iason ở ngay cửa. Họ đang hôn nhau.

Choáng váng, anh đứng sững lại giữa đường, toàn thân run lên khi nhìn cảnh họ đang nồng cháy ôm hôn nhau.

Rồi Iason nhìn lên và thấy anh đứng ở cửa ra vào.

Ngay khi bốn mắt gặp nhau, Iason đã cong môi lên nói. "Mi là đồ ăn cắp xấu xa! Priapus đã nói cho ta biết hành động phản bội của mi rồi. Sao mi dám?"

Penelope thì mặt biến dạng vì căm tức lao vào Julian, tát thẳng vào mặt anh. "Người là đồ con hoang bẩn thỉu, ta có thể giết chết người vì những gì người đã làm."

"Còn ta thì sẽ giết chết người." Iason rút kiếm ra.

Julian cố đẩy Penelope ra nhưng cô ấy không chịu.

"Thánh thần ơi, ta mang thai các con của người." - Cô vừa nói vừa cố gắng cào cấu lên mặt anh.

Julian giữ chặt eo cô. "Penelope, anh..."

"Đừng có chạm vào người ta." - Cô gào lên cổ vùng vẫy để thoát khỏi tay anh. "Điều đó làm ta phát buồn nôn. Người có thực sự nghĩ liệu có người phụ nữ tử tế nào lại muốn nhìn người dưới ánh sáng ban ngày không? Người thật hèn hạ. Thật đáng ghê tởm."

Rồi cô xô anh về phía Iason. "Chặt đầu hắn đi. Em muốn được tắm trong máu của hắn cho đến khi nào em không còn ngửi thấy mùi hắn trên da thịt mình nữa."

Iason vung gươm lên.

Julian nhảy lùi lại tránh lưỡi gươm của cậu ta.

Theo bản năng, anh đưa tay sờ chuôi gươm của mình, nhưng lại dừng lại. Anh không muốn lấy máu của Iason. "Tôi không muốn đánh nhau với cậu."

"Vậy sao? Người đã chiếm đoạt người phụ nữ của ta và khiến cô ấy mang thai những đứa con của người trong khi lẽ ra chúng phải là con của ta! Ta đã mời người về nhà mình. Cho người một chiếc giường trong khi

không một ai cho phép người đến gần họ và đây là những gì mà người trả ơn cho ta sao?"

Julian không tin vào tai mình, trợn mắt nhìn. "Trả ơn cho cậu? Cậu có bao giờ nghĩ tới số lần tôi cứu mạng sống của cậu ở chiến trường không? Tôi đã chịu thay cho cậu bao nhiêu trận đòn? Liệu cậu có thể đếm được không? Vậy mà cậu dám nhạo báng tôi."

Iason cười ha hả một cách độc ác. "Tất cả mọi người trừ Kyrian đều nhạo báng người, đồ ngốc ạ. Thật ra, cậu ta bảo vệ người nhiệt thành đến nỗi đôi khi ta tự hỏi không biết hai người làm gì khi hai người đi riêng với nhau."

Cố nén cơn giận có thể khiến anh trở nên yếu đuối trước lưỡi gươm của Iason, Julian chỉ tránh những cú tấn công tiếp theo. "Dừng lại đi Iason. Đừng làm gì khiến cả hai ta phải hối tiếc."

"Điều duy nhất mà ta hối tiếc đó là đã để một tên trộm vào nhà mình." - Iason gầm lên vì tức giận và lại tiếp tục vung gươm.

Julian cố tránh, nhưng Penelope cứ lao vào anh từ phía sau để đẩy anh lên.

Một nhát gươm của Iason đâm trúng bên sườn anh.

Thét lên vì đau đớn, Julian tuốt gươm ra chém một nhát có thể lấy đầu Iason nếu trúng đích.

Iason cố gắng tấn công anh, nhưng Julian chỉ vừa tự vệ vừa cố đẩy Penelope ra khỏi trận độ gươm.

"Đừng làm vậy nữa, Iason. Cậu thừa biết tay gươm của cậu không thể nào độ được với tôi."

Iason tấn công dữ dội hơn. "Ta sẽ không đời nào để người tiếp tục giữ cô ấy nữa."

Mấy giây sau đó diễn ra quá nhanh, nhưng đến tận bây giờ, Julian vẫn như nhìn thấy cảnh diễn ra lúc đó rõ ràng trước mắt.

Penelope tóm lấy cánh tay không cầm gươm của Julian cùng lúc Iason vung gươm lên. Lưỡi gươm suýt nữa thì đâm trúng Julian khi cô ấy lùi mạnh người anh. Julian mất đà, cố gắng tránh xa cô, nhưng Penelope vẫn lao vào, anh loạng choạng tiến lên phía trước cùng lúc đó thì Iason cũng lao vào.

Khoảnh khắc họ đâm sầm vào nhau, anh cảm thấy lưỡi gươm của mình đang thọc sâu vào người Iason.

"Không!" - Julian hét lên, rút gươm ra khỏi bụng Iason trong khi Penelope thét lên tiếng thét đau đớn, thảm khốc.

Iason từ từ ngã xuống sàn.

Julian khụy xuống, thả rơi thanh gươm xuống bên cạnh và nâng người bạn lên. "Thánh thần ơi, cậu đã làm gì thế này?"

Ho một tiếng ộc ra máu, Iason nhìn anh đầy oán trách. "Ta không làm gì cả. Chính là người đã phản bội lại ta. Chúng ta là anh em và người đã đánh cắp trái tim ta."

Iason nuốt một cách đau đớn trong khi đôi mắt xanh nhạt của anh ta nhìn thẳng vào Julian. "Trong cuộc đời người, tất cả những gì người có đều là lấy cắp của người khác."

Julian run lên khi cảm giác tội lỗi và đau buồn xâm chiếm khắp tâm hồn anh. Anh không bao giờ muốn để xảy ra chuyện này. Không bao giờ muốn

làm tổn thương một ai, nhất là Iason. Anh chỉ muốn có được ai đó yêu thương mình. Chỉ muốn có một mái nhà mong chờ anh trở về.

Nhưng Iason nói đúng. Tất cả là lỗi của anh. Tất cả.

Tiếng thét của Penelope vang lên bên tai anh. Cô túm tóc anh và cố hết sức giật mạnh. Đôi mắt cô trở nên điên dại, cô rút con dao găm đeo bên hông anh.

"Ta muốn người phải chết! Phải chết!"

Cô đâm con dao vào cánh tay anh, rồi rút ra định đâm tiếp. Julian tóm lấy tay cô.

"Không." - Cô nói, đôi mắt điên dại. "Ta muốn người phải đau khổ. Người đã lấy đi của ta những gì ta yêu quý nhất. Bây giờ ta cũng sẽ lấy đi của người những thứ đó." Nói rồi cô lao ra khỏi phòng.

Bị choáng ngợp bởi đau buồn và giận dữ, Julian không thể nhúc nhích nổi khi sự sống đang từ từ rời bỏ cơ thể Iason.

Cho đến khi những lời Penelope nói rơi vào tâm trí hỗn loạn của anh.

"Không!" - anh gầm lên đứng dậy - "Đừng!"

Khi anh đến được cửa phòng cô ấy là lúc anh nghe tiếng trẻ con kêu thét. Trái tim anh vỡ vụn, anh cố gắng mở cửa, nhưng cô ấy đã cài then bên trong.

Đến khi anh phá được cửa xông vào phòng cô thì đã quá muộn.

Quá muộn...

Julian ép chặt hai tay lên mắt khi cảnh tượng rùng rợn của ngày hôm đó hiện ra trước mắt anh và anh cảm thấy Grace đang chạm nhẹ vào da anh.

Anh sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi sự ám ảnh của những hình ảnh đó, của nỗi sợ hãi đó trong tim. Một nỗi đau đớn tột cùng.

Thứ duy nhất trong đời mà anh từng yêu quý là các con anh.

Và cũng chỉ có chúng là những người yêu anh.

Vì sao? Vì sao chúng lại phải trả giá cho những hành động của anh? Vì sao Priapus không thể chỉ tra tấn anh mà để chúng được yên?

Và sao Aphrodite có thể để cho điều này xảy ra? Đó là việc bà đã làm ngơ cho anh, vậy mà lại để cho các con anh phải chết...

Đó là lý do anh đến đền thờ của bà ngày hôm đó. Anh định giết chết Priapus. Chặt đầu hẳn khỏi vai và cắm lên ngọn giáo.

"Chuyện gì đã xảy ra?" - Grace hỏi, kéo suy nghĩ của anh trở về với thực tại.

"Khi anh đến đó thì mọi việc đã quá muộn." - Anh nói, cổ anh nghẹn đắng khi nỗi đau giằng xé trong tim. "Các con anh đã chết, bị chính mẹ chúng giết chết. Penelope cũng đã cắt cổ tay và nằm thoi thóp bên cạnh chúng. Anh gọi bác sĩ đến và cố gắng cầm máu. Anh dừng lại một lát. "Trong lúc hấp hối, cô ấy vẫn còn tát vào mặt anh."

Grace nhắm mắt lại khi nỗi đau của anh bao trùm lên cô. Sự việc còn tồi tệ hơn là cô tưởng tượng.

Chúa nhân từ, làm sao anh có thể chịu đựng nỗi chuyện đó?

Nhiều năm qua, cô đã nghe kể nhiều câu chuyện hãi hùng, nhưng không chuyện nào có thể so sánh với những gì anh đã trải qua. Và anh phải chịu đựng tất cả những chuyện này có một mình, không có một ai giúp đỡ. Không một ai quan tâm.

"Em rất tiếc." - Cô thì thầm, lấy tay xoa ngực anh an ủi.

"Anh vẫn không thể tin được là chúng đã ra đi." - Anh thì thầm, giọng nặng trĩu đau buồn, "Em hỏi anh làm gì khi ở trong cuốn sách đó. Anh chỉ đứng đó và hồi tưởng lại khuôn mặt của con trai và con gái mình. Anh nhớ lại cảm giác khi những cánh tay nhỏ xíu của chúng ôm lấy anh. Nhớ cách chúng chạy ra đón anh mỗi khi anh đi đánh trận trở về. Và sống lại từng khoảnh khắc của ngày hôm đó, ước sao mình có thể làm điều gì đó để cứu chúng".

Grace chớp chớp cố ngăn không cho những giọt nước mắt trào ra. Thảo nào anh không bao giờ nói về chuyện đó.

Julian hít thở một cách khó nhọc. "Các vị thần không cho anh được phát điên để khỏi phải nhớ về những ký ức đó. Thậm chí một niềm an ủi như vậy anh cũng không có được".

Sau đó, anh không nói thêm gì nữa. Anh chỉ lặng lẽ nằm trong vòng tay cô.

Ngạc nhiên trước sự mạnh mẽ của anh, Grace ngồi hàng giờ chỉ để ôm anh trong tay. Cô chẳng biết phải làm gì nữa.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm hành nghề, các kiến thức về trị liệu tâm lý của cô hoàn toàn không có tác dụng.

Grace tỉnh dậy khi những tia nắng ban mai chiếu qua cửa sổ. Phải mất một phút cô mới nhớ được những gì xảy ra đêm hôm trước.

"Julian?" - Cô gọi.

Không có ai trả lời.

Cô tung chăn rời khỏi giường và nhanh chóng mặc quần áo.

"Julian?" - Cô bước xuống cầu thang gọi.

Không có gì. Không một tiếng động nhỏ, chỉ có tiếng tim cô đập thình thịch bên tai.

Cô bắt đầu thấy sợ. Liệu có chuyện gì xảy ra với anh không?

Grace lao vào phòng khách thấy cuốn sách vẫn nằm trên bàn uống cà phê. Cô lật giở các trang sách thì thấy trang sách trước đây có hình Julian trống trơn. Thở phào vì anh chưa vì lý do nào đó mà quay lại quyển sách, cô tiếp tục tìm kiếm khắp ngôi nhà.

Anh ấy ở đâu được nhỉ?

Cô vào bếp thì thấy cánh cửa sau khép hờ. Cô chau mày mở cửa và bước ra ngoài hiên.

Grace nhìn quanh sân đến khi bắt gặp mấy đứa trẻ con hàng xóm đang ngồi trên bãi cỏ giữa nhà cô và nhà chúng. Nhưng điều làm cô ngạc nhiên nhất đó là Julian đang ngồi với chúng, bày chúng cách chơi với mấy viên đá và mấy cái que.

Hai cậu bé và một cô bé đang ngồi cạnh anh, chăm chú lắng nghe trong khi cô em nhỏ hai tuổi của chúng đang bước chập chững từ người này sang người khác.

Grace mỉm cười trước hình ảnh thanh bình đó. Cô cảm thấy ấm áp và tự hỏi không biết lúc Julian chơi với con đẻ của mình thì trông sẽ như thế nào.

Cô rời bậc thềm bước về phía họ.

Bobby là đứa bé lớn nhất trong mấy anh em năm nay lên chín, kế đó là Tommy nhỏ hơn một tuổi và Katie mới lên sáu. Cha mẹ chúng, sau đám cưới, chuyển đến sống ở đây đã được gần mười năm và mặc dù họ cũng

khá thân thiện, nhưng quan hệ giữa hai nhà vẫn không vượt qua khỏi sự quen biết xã giao.

"Thế rồi chuyện gì đã xảy ra?" - Bobby hỏi khi Julian quay đầu lại.

"À, đoàn quân bị bao vây." - Julian nói, dịch chuyển một viên đá qua cái que. "Bị một người trong hàng ngũ phản bội. Một người lính trẻ đã bán đứng đồng đội của mình bởi vì anh ta muốn được trở thành một chỉ huy trong quân đội La Mã".

"Họ là những người giỏi nhất." - Bobby nói xen vào.

Julian chế giễu. "Họ không là gì nếu so với quân Sparta".

"Tiến lên quân Sparta!" - Tommy hét lên. "Đó là biểu tượng của trường cháu đấy".

Bobby xô vào cậu em làm cậu bé ngã lăn ra. "Mày làm gián đoạn câu chuyện".

"Cháu đừng bao giờ đánh em nhé." - Julian nói, giọng anh vừa nghiêm khắc vừa nhẹ nhàng một cách lạ lùng. "Anh em là phải bảo vệ lẫn nhau, chứ không được đánh nhau".

Sự chua xót trong câu nói của anh bóp nát trái tim cô. Thật đáng tiếc đã không có ai dạy cho các anh em trai của anh bài học đó.

"Xin lỗi!" - Bobby nói. "Chuyện gì xảy ra tiếp sau đó hả chú?"

Trước khi Julian kịp trả lời, cô bé con bị ngã và làm lộn xộn hết những viên đá và que gỗ. Hai cậu bé hét lên với em, nhưng Julian vừa trấn tĩnh chúng vừa nâng cô bé Alison đứng dậy.

Anh chạm khẽ vào mũi cô bé khiến nó cười khanh khách. Rồi bày lại trò chơi.

Khi đến lượt Bobby lấy một viên đá, Julian bắt đầu kể tiếp câu chuyện đang dang dở. "Vị tướng quân người Macedon nhìn quanh những ngọn đồi nơi quân La Mã đang dồn binh lính của anh lại. Không có cách nào để đánh thọc mạng sườn quân địch, cũng không có đường nào để rút lui".

"Thế họ có đầu hàng không?" - Bobby hỏi.

"Không đời nào." - Julian trả lời chắc nịch. "Thà chết chứ không chịu nhục".

Julian dừng lại khi những lời vừa rồi vang lên trong đầu anh. Những lời nói đó đã tiếp thêm dũng cảm cho anh ngoài chiến trận. Là một tướng quân, anh đã sống vì những lời đó.

Là một nô lệ, anh đã quên chúng từ lâu rồi.

"Thế họ có chết không?" - Katie hỏi.

"Một số người đã chết." - Julian nói, cố gắng xua đi những ký ức đang đổ về trong anh. Ký ức về một người đàn ông không ai có thể sai khiến trừ chính bản thân anh ta. "Nhưng trước đó họ đã kịp đẩy lùi quân La Mã".

"Bằng cách nào?" - Các cậu bé hỏi giọng lo lắng.

Lần này, Julian đã kịp đỡ cô bé con trước khi nó làm gián đoạn trò chơi của họ.

"À." - Julian vừa nói vừa đưa cho Alison quả bóng nhỏ màu đỏ của cô bé. Anh lấy một tay ôm ngang bụng cô bé giữ nó ngồi trên đầu gối anh. "Khi quân La Mã phi ngựa xông lên tấn công họ, vị thống soái người Macedon biết rằng quân La Mã muốn anh tập trung quân lại theo đội hình sát cánh nhau, thành mồi cho kỵ binh La Mã và lính bắn cung phía trên. Nhưng thay vào đó, vị thống soái lại ra lệnh cho binh lính của mình tản ra che khiên tiến thẳng vào ngựa và phá vỡ đội hình kỵ binh của quân La Mã".

"Nó có tác dụng không?" - Tommy hỏi.

Ngay cả Grace cũng bị cuốn hút bởi câu chuyện.

Julian gật đầu. "Quân La Mã không lường trước được chiến thuật đó của một đội quân văn minh. Hoàn toàn không chuẩn bị trước tinh thần cho sự phản công đó, đội hình của bọn chúng đã bị tan rã".

"Thế còn vị thống soái Macedon thì sao?".

"Anh ấy hét lên tiếng hét xung phong dũng mãnh khi cưỡi con ngựa của mình, con Mania, băng qua chiến trận lên thẳng ngọn đồi nơi các tướng lĩnh La Mã đang tháo chạy, Bọn chúng quay lại tấn công anh, nhưng không làm được gì. Bởi ngọn lửa giận dữ trước sự phản bội ngàn ngút trong tim, vị thống soái đó đã đập tan hết cả đám tướng lĩnh, chỉ để lại một người sống sót".

"Vì sao?" - Bobby hỏi.

"Anh ấy muốn người đó truyền một tin nhắn.

"Là gì vậy? - Tommy hỏi.

Julian mỉm cười trước những câu hỏi đầy háo hức của lũ trẻ. "Vị thống soái đó xé toạc lá cờ hiệu của quân La Mã rồi dùng vải cờ để cầm máu vết thương cho tên tướng giặc, Rồi với một nụ cười lạnh lùng, anh nhìn tên tướng La Mã và nói "Roma delenda est." Có nghĩa là thành Rome phải bị tiêu diệt. Sau đó anh tha cho tên tướng La Mã đó để hắn mang thông điệp về cho Nguyên lão Viện thành Rome".

"Wow!" - Bobby nói giọng đầy thán phục. "Cháu ước gì chú là thầy giáo cháu ở trường. Nếu chú mà là thầy giáo cháu thì chắc cháu đã thi đạt môn lịch sử rồi".

Julian xoa lên mái tóc đen của cậu bé. "Nói để cháu biết nhé, hồi ở tuổi cháu chú cũng không quan tâm đến môn học này đâu. Hồi đó chú chỉ thích chơi đùa thôi".

"Chào cô Grace!" - Tommy nói khi nhìn thấy cô. "Cô đã bao giờ nghe chú Julian kể chuyện chưa? Chú ấy bảo quân La Mã là người xấu".

Julian ngược mắt lên thì thấy Grace đang đứng cách đó mấy bước.

Grace mỉm cười. "Cô chắc là chú ấy biết rõ chuyện này".

"Chú sửa hộ cháu con búp bê này được không?" - Katie hỏi và đưa con búp bê cho Julian.

Julian thả cô bé em đứng xuống và cầm lấy con búp bê. Rồi anh lặp lại cái tay nó vào chỗ cũ.

"Cảm ơn chú!" - Katie vừa nói vừa choàng tay ôm quanh cổ Julian.

Sự tha thiết lộ ra trên mặt Julian khiến trái tim cô như bị bóp nghẹt. Grace biết rằng anh đang nhìn thấy gương mặt của chính con gái mình khi nhìn vào Katie.

"Không có gì cô bé ạ." - Anh nói giọng khàn đi và quay mặt đi chỗ khác.

"Katie, Tommy, Bobby? Các con đang làm gì ở đó thế?"

Grace ngược lên nhìn Emily đang đi vòng qua tường nhà.

"Các con không làm phiền cô Grace đấy chứ?".

"Không đâu, chúng không làm phiền gì tôi đâu." - Grace trả lời.

Hình như Emily không nghe thấy cô nói gì trong khi vẫn tiếp tục la rầy các con. "Lại còn em bé đang làm gì ở đây nữa? Đáng lẽ các con phải chơi trong sân cơ mà".

"Mẹ ời." - Bobby vừa chạy tới vừa hét lên gọi mẹ. "Mẹ có biết chơi trò Parcelon không? Chú Julian dạy chúng con đấy".

Grace cười khi năm mẹ con họ quay về sân trước nhà, mà cô vẫn nghe tiếng Bobby say sưa nói.

Julian nhắm mắt lại như đang tận hưởng giọng nói của bọn trẻ.

"Anh là một người kể chuyện hấp dẫn đấy." - Cô nói khi anh bước tới bên cô.

"Cũng không hẳn".

"Thật đấy." - Cô khẳng định. "Anh biết không, điều đó khiến em nghĩ đến một chuyện. Bobby nói đúng. Anh sẽ là một giáo viên tuyệt vời".

Anh nói giọng châm biếm. "Nguyên soái trở thành giáo viên. Sao không gọi anh luôn là Cato 1 già, và nếu em gọi như thế sẽ thực sự làm anh tức giận đấy?".

Cô cười. "Trông anh không đến nỗi bị xúc phạm như anh nói đâu".

"Sao em biết?".

"Em có thể đọc được điều đó qua nét mặt và ánh mắt anh". Cô nắm tay anh và kéo anh đi về hàng hiên. "Anh nên suy nghĩ về khả năng đó. Selena lấy bằng tiến sĩ ở trường Đại học Tulane và cô ấy quen biết Khoa Sử học ở đó. Ai có thể dạy về nền văn minh cổ đại hay hơn chính một người đã từng sống ở đó?".

Anh không trả lời. Thay vào đó, cô để ý thấy cách anh dẫm bàn chân trần trên nền đất.

"Anh đang làm gì đấy?" - Cô hỏi.

"Anh đang thưởng thức cảm giác của những ngọn cỏ." - Anh thì thầm.
"Cái cách các cọng cỏ cù vào các ngón chân anh".

Cô mỉm cười trước hành động trẻ con đó. "Đó là lý do vì sao anh ra ngoài này à?".

Anh gật đầu. "Anh thích cái cảm giác ánh mặt trời chiếu lên mặt mình".

Và từ sâu trong tim, cô biết rằng anh có quá ít cơ hội để cảm giác điều đó. "Đi nào, em sẽ làm một ít ngũ cốc và chúng ta sẽ ngồi ăn ngoài hiên".

Cô dẫn anh trèo năm bậc thềm lên hiên nhà và để anh ngồi trên chiếc ghế bập bênh của mình trong khi cô vào trong để lấy ngũ cốc.

Khi cô quay lại, cô thấy anh đang ngả đầu ra sau, mắt nhắm nghiền thanh thản.

Không muốn làm phiền anh, cô bước lùi lại.

"Em có biết là anh có thể cảm thấy sự hiện diện của em quanh anh bằng tất cả giác quan của mình không?" - Anh hỏi rồi mở mắt nhìn cô đắm đuối.

"Không." - Cô lo lắng trả lời, tay đưa cho anh bát ngũ cốc.

Anh cầm lấy chiếc bát và không nói thêm gì. Anh chỉ ngồi đó lặng lẽ ăn bữa sáng.

Ngây ngất trước ánh mặt trời ấm áp, Julian lắng nghe làn gió nhẹ lướt qua khi anh cảm thấy sự xuất hiện nhẹ nhàng của Grace bên mình.

Anh đã thức dậy từ lúc bình minh để nhìn ngắm mặt trời mọc qua cửa sổ phòng cô và dành cả tiếng đồng hồ chỉ để được cảm thấy cơ thể dịu dàng của Grace ở bên mình.

Cô quyến rũ anh theo cách mà anh chưa từng được biết đến. Thoáng trong một phút, anh đã cho phép mình nghĩ về việc này.

Nhưng sau đó thì sao?

Anh chỉ có mỗi một "kỹ năng" có thể sử dụng được trong thế giới hiện đại này, anh không phải loại đàn ông sống nhờ vào sự thương hại của phụ nữ và cảm thấy thích thú với điều đó.

Nhất là từ sau khi...

Anh nghiêng chặt hàm răng khi ký ức đó thiêu đốt anh.

Hồi anh 14 tuổi, anh đã đánh đổi trinh tiết của mình lấy một bát cháo nguội và một cốc sữa đã lên men. Cho đến tận bây giờ, sau chừng ấy thời gian, anh vẫn có thể cảm thấy bàn tay của người đàn bà đó vuốt ve cơ thể, lột bỏ quần áo anh và bầu chặt vào làn da anh một cách điên loạn khi bà ta chỉ cho anh cách để làm bà ta thỏa mãn.

"À," - bà ta nói nhỏ - "cậu là một cậu bé xinh đẹp phải phải không? Nếu cậu muốn ăn cháo nữa, hãy quay lại tìm tôi bất cứ khi nào chồng tôi không có nhà nhé."

Sau đó anh cảm thấy thật bẩn thỉu. Thật đáng khinh.

Mấy năm tiếp theo, anh ngủ ngoài đường nhiều hơn là ngủ trong những chiếc giường ấm cúng chỉ vì anh không muốn trả giá chỉ để có một bữa ăn và sự thoải mái trong chốc lát.

Và nếu anh có giành lại được tự do, anh không muốn...

Julian nhắm nghiền mắt lại. Anh không thể tưởng tượng ra mình sẽ sống thế nào trong thế giới này. Nó quá khác. Quá xa lạ.

"Anh xong chưa?"

Anh ngược mắt lên nhìn Grace đang đứng bên cạnh chìa tay ra để lấy cái bát của anh. "Xong rồi, cảm ơn em!" - Anh nói và đưa cái bát cho cô.

"Em phải đi tắm qua một cái. Chỉ mấy phút thôi."

Anh nhìn theo cô bước đi, ánh mắt dán chặt vào đôi chân trần của cô. Anh như cảm thấy vị của làn da cô trên lưỡi. Và ngửi thấy hương thơm trên cơ thể cô.

Người phụ nữ này ám ảnh anh. Đó không chỉ là do lời nguyện. Có điều gì đó hơn thế. Điều gì mà từ trước tới nay anh chưa từng trải qua.

Lần đầu tiên trong hơn hai nghìn năm, anh lại có cảm giác như một người đàn ông bình thường và cảm giác đó sâu sắc đến nỗi nó xuyên thủng trái tim anh.

Anh muốn có cô. Cả thể xác lẫn tâm hồn.

Và anh muốn có được tình yêu của cô.

Ý nghĩ đó khiến anh choáng váng.

Nhưng đó là sự thật. Từ tuổi ấu thơ, chưa bao giờ anh lại khao khát đến cháy lòng được một ai đó nhẹ nhàng ôm mình. Một người nào đó nói với anh rằng cô ấy yêu anh và tình yêu đó xuất phát từ trái tim chứ không phải do phép thuật.

Anh ngả đầu ra sau rửa thềm. Khi nào anh mới tỉnh ngộ ra đây?

Anh sinh ra là để chịu đau khổ. Nhà tiên tri Delphi Oracle đã nói với anh như vậy.

"Cậu sẽ phải đau khổ hơn bất cứ người đàn ông nào phải chịu đựng."

"Thế tôi có được ai yêu thương không?"

"Không phải trong kiếp này."

Anh ra về với lời tuyên đoán đê nặng trong tâm trí. Khi đó anh cũng không biết những nỗi đau nào đang chờ anh phía trước.

"Anh ta là con trai của Nữ thần Tình yêu, nhưng chính bà ấy cũng không thềm đến gần anh ta."

Anh co rúm người trước sự thật đó. Grace sẽ không bao giờ yêu anh. Sẽ không có ai yêu anh cả. Số phận của anh không thể thoát khỏi sự đau khổ. Và tệ hơn nữa, số mệnh của anh khiến những người gần gũi anh phải chêt một cách bi thảm.

Trái tim anh tan nát khi anh nghĩ đến việc sẽ có chuyện gì đó xảy ra với Grace.

Anh không thể để cho điều đó xảy ra. Anh phải bảo vệ cô bằng mọi giá. Kể cả nếu việc đó có nghĩa là anh sẽ mất tự do.

Nghĩ vậy, anh đứng dậy đi tìm cô.

Grace gạt bọt xà phòng trên mắt. Mở mắt ra, cô giật mình khi thấy Julian đang nhìn cô qua khe hở giữa hai tấm rèm che bồn tắm.

"Anh làm em sợ hết hồn!" - Cô thốt lên.

"Xin lỗi em!"

Anh đứng phía ngoài chiếc bồn tắm ngoài cỡ của cô, trên người không mặc gì ngoài chiếc quần đùi và đang đứng tựa vào tường với tư thế giống tư thế anh đứng trong cuốn sách. Đôi vai rộng của anh tựa vào tường để đỡ toàn bộ sức nặng cơ thể, còn đôi tay dài của anh buông thõng.

Cô chớp mắt trước hình ảnh những múi cơ bắp nổi lên trên ngực và nửa người trên của anh. Bất chợt cô nhìn thấp hơn xuống chiếc quần đùi màu đỏ pha vàng của anh.

Ai cũng tưởng rằng không một người đàn ông nào có thể đẹp được trong chiếc quần đùi đó. Và thật sự là không từ nào có thể tả hết vẻ đẹp của anh trong chiếc quần đó.

Và nụ cười tinh quái nửa châm chọc của anh có thể làm xiêu lòng cả những người phụ nữ cứng rắn nhất.

Trông anh thật quyến rũ.

Cô giật mình lo lắng khi nhận thấy mình đang hoàn toàn khóa thân. "Anh cần gì à?" - Cô hỏi, tay lấy chiếc khăn tắm che ngực.

Trước sự ngỡ ngàng của cô, anh cởi quần đùi ra và bước vào bồn tắm với cô.

Cô chẳng còn nghĩ được gì nữa khi anh làm cô choáng ngợp trước sự hiện diện đầy mạnh mẽ và nam tính của mình. Nụ cười quyến rũ nơi khóe môi anh khiến tim cô loạn nhịp. Toàn thân run rẩy.

"Anh chỉ muốn được nhìn ngắm em." - Anh nói nhỏ giọng đầy âu yếm. "Em có biết anh cảm thấy thế nào khi em dùng tay xoa bộ ngực trần không?"

Đương nhiên cô có thể đoán được những suy nghĩ của anh khi nhìn thấy người anh đang căng lên.

"Julian..."

"Gì cơ?"

Khi anh dụi đầu vào cổ cô, cô quên biến mất mình định nói gì. Cái ớn lạnh lan dần khắp cơ thể cô khi anh bắt đầu dùng lưỡi mơn man lên làn da cô.

Tràn đầy xúc cảm từ đôi bàn tay điệu nghệ của anh, trong làn nước ấm, cô chỉ lờ mờ cảm thấy là anh kéo tấm chăn khỏi ngực cô rồi nhẹ nhàng ngậm một bên bầu ngực của cô.

Anh đặt cô nằm xuống bồn tắm, lưng tựa lên thành bồn thoải mái. Sự tương phản giữa cái mát lạnh của lớp sứ dưới lưng với cơ thể ấm áp của anh ngay trước cô trong khi nước ấm vẫn tiếp tục chảy xuống hai thân hình khiến cô cảm thấy bị kích thích khó tả, một sự kích thích mà cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng nổi.

Trước đây, cô chưa bao giờ đánh giá cao kích thích quá khổ của chiếc bồn tắm cổ này, nhưng lúc này đây, cô sẽ không đánh đổi nó lấy bất cứ thứ gì.

"Grace, hãy vuốt ve anh đi." Giọng anh khàn đi, anh cầm tay cô dẫn dắt. "Anh muốn cảm nhận bàn tay của em trên người anh."

Julian nhắm mắt trước những cảm giác đang đan xen trong anh. Sự vuốt ve của cô không chỉ dừng lại ở tác động thể xác, nó chạm đến tận phần sâu kín nhất trong anh. Không thể tin nổi.

Anh muốn nhiều hơn nữa ở cô. Anh muốn có cô trọn vẹn.

"Anh rất thích bàn tay em chạm vào anh." - Anh nói trong hơi thở khi cô nắm lấy anh. Ôi, Chúa ơi, anh khao khát cô biết bao. Anh ao ước, dù chỉ trong một giây thôi, cô thực sự làm tình với anh biết bao.

Làm tình với anh bằng cả trái tim cô.

Ngực anh nhói đau. Cho dù trước đây anh có làm tình bao nhiêu lần, thì lần nào cũng có cùng một kết quả như lần nào. Luôn luôn là đau đớn. Nếu không phải đau đớn ngoài cơ thể thì là nỗi đau tận sâu trong tâm hồn.

Không một người phũ tử tế nào muốn nhìn thấy mi dưới ánh sáng ban ngày.

Điều đó là đúng và anh biết vậy.

Grace cảm thấy anh đang căng thẳng. "Em làm anh đau à?" - Cô hỏi, vội rứt tay lại.

Anh lắc đầu, rồi đặt tay lên hai bên cổ cô và hôn cô một cái hôn thật sâu. Đột nhiên, nụ hôn của anh trở nên quyết liệt như thể anh đang cố chứng minh một điều gì đó cho cả hai người.

Anh trượt tay dọc theo cánh tay cô để nắm lấy bàn tay cô. Anh đan tay mình với những ngón tay cô, rồi đưa tay nắm lấy phần giữa hai đùi cô.

Thình lình, anh nhắc một chân cô theo mình.

Grace làm theo sự chỉ dẫn của anh cho đến khi cô nhận ra ý định của anh. Anh đang chuẩn bị để đi vào trong cô.

"Không!" - Cô thốt lên, lấy tay đẩy ra. "Julian, anh không thể làm vậy."

Đôi mắt đầy khát khao, thèm muốn của anh thiêu đốt cô. "Anh chỉ muốn có chùng đó ở em thôi, Grace. Nào, hãy để anh có được nó đi."

Cô gần như đã đồng ý.

Thì bỗng có điều gì đó rất lạ diễn ra trong mắt anh. Đôi mắt anh tối sầm lại, hai con người giãn nở ra.

Julian lạnh cứng người. Hơi thở của anh trở nên khó nhọc, anh nhắm mắt lại như đang chiến đấu với một kẻ tấn công vô hình.

Anh quay mặt khỏi cô, nguyên rủa. "Chạy đi!" - Anh nói.

Cô không do dự.

Grace chui khỏi người anh, vớ lấy chiếc khăn tắm và chạy về phía cửa. Nhưng cô không thể bỏ anh lại được.

Cô dừng lại ở cửa, ngoái đầu nhìn anh cúi gập người đau đớn như đang chịu cực hình.

Cô nghe thấy tiếng anh đâm vào thành bồn tắm miệng gầm gừ đau đớn.

Tim cô đập thình thịch khi chứng kiến anh đang vật vã. Giá mà cô biết mình phải làm gì.

Cuối cùng, anh gục xuống trong bồn tắm.

Run rẩy và khiếp sợ, cô rụt rè bước ba bước quay lại buồng tắm trong tư thế sẵn sàng bỏ chạy nếu anh lại gào.

Anh đang nằm nghiêng một bên, mắt nhắm nghiền. Anh thở từng hơi nặng nhọc, trông anh rất yếu và có vẻ kiệt sức nằm dưới vòi nước vẫn đang tiếp tục chảy xối xả khiến những sợi tóc màu vàng sẫm bết lên mặt.

Cô tắt vòi nước.

Anh vẫn nằm yên không nhúc nhích.

"Julian?".

Anh từ từ mở mắt. "Anh có làm em sợ không?".

"Hơi sợ một chút." - Cô thành thật trả lời.

Anh hít một hơi dài nặng nhọc rồi từ từ ngồi dậy. Anh không nhìn vào cô. Ánh mắt anh đang tập trung vào cái gì đó sau vai cô.

"Anh sẽ không thể chống nổi điều đó đâu." - Anh nói sau một hồi im lặng. Anh nhìn cô. "Chúng ta đang tự lừa dối bản thân mình, Grace ạ. Hãy để anh có được em trong khi anh còn đang tỉnh táo".

"Đó có thật sự là điều anh muốn không?".

Julian cắn chặt răng trước câu hỏi của cô. Không, đó không phải là điều anh muốn. Nhưng cái anh muốn nằm ngoài tầm với của anh.

Anh muốn những thứ mà các vị thần không bao giờ muốn anh có được. Những thứ mà anh không dám gọi tên bởi vì gọi tên chúng lên sẽ khiến sự thiếu vắng của chúng càng trở nên khó có thể chịu đựng hơn.

"Anh chỉ ước gì mình có thể chết đi".

Grace cảm thấy chùn bước trước những lời nói từ trái tim đó. Cô ước gì mình có thể an ủi được anh. Làm vợ đi nổi đau mà anh phải gánh chịu.

"Em biết." - Cô nghẹn ngào nói. Rồi quàng tay ôm lấy bờ vai mạnh mẽ của anh ghì chặt anh vào ngực.

Điều khiến cô ngạc nhiên là anh ngả đầu áp má vào má cô.

Cuối cùng Julian cũng rút lui. "Chúng ta nên dừng lại trước khi...".

Anh bỏ lửng câu nói, nhưng thật ra anh cũng không cần phải nói rõ hơn. Grace đã chứng kiến những hậu quả của nó và không hề muốn điều đó lặp lại.

Cô để lại anh trong phòng tắm để đi mặc quần áo.

Julian từ từ đứng dậy khỏi bồn tắm, dùng khăn lau khô người. Anh nghe thấy Grace trong phòng đang mở cửa căn buồng bên cạnh, trong đầu anh lại hiện ra hình ảnh thân hình khỏa thân của cô đang quần lấy anh.

Một đợt sóng đam mê dữ dội lại tràn qua anh với một sức mạnh khiến anh suýt nữa lại bị quật xuống sàn nhà.

Anh ghi mạnh hai cánh tay xuống bàn trang điểm tự chiến đấu với bản thân. "Mình không thể tiếp tục sống như thế này nữa." - Anh nói trong hơi thở. "Mình không phải là một con vật".

Anh ngược mắt lên và nhìn thấy hình ảnh ch mình trong gương. Anh nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của chính mình lòng đầy căm ghét.

Anh như cảm thấy ngọn roi của người bố quất lên người anh cho đến khi anh gần như không thể chịu nổi nữa. "Mày dám khóc hả thằng bé xinh đẹp kia. Cấm không được thút thít. Mày có thể được một nữ thần sinh ra, nhưng mày đang sống trong thế giới này và ở đây chúng ta không nuông chiều những đứa bé xinh đẹp như mày đâu".

Hắn sâu trong ký ức của anh là sự căm ghét hiện ra trên gương mặt của người cha khi ông ta đánh anh ngã xuống đất và xiết chặt đầu anh khiến anh nghẹt thở. Julian đã dấm và đá lại, nhưng ở tuổi 14, anh còn quá nhỏ và quá non nớt để có thể thoát khỏi gọng kìm của một nguyên soái.

Gương mặt méo mó đi vì nụ cười khinh bỉ, cha anh đã dùng dao găm rạch sâu vào má anh đến tận xương. Và ông ta làm tất cả những điều này chỉ vì ông ta bắt gặp vợ mình nhìn chăm chăm vào Julian trong bữa ăn.

"Để xem bà ta còn muốn quyến rũ mày nữa không".

Vết rạch đau nhức nhối không thể chịu nổi, còn máu từ vết thương đó thì cứ chảy ròng ròng trên mặt anh suốt cả ngày hôm đó. Nhưng đến sáng

hôm sau, vết thương đã biến mất không để lại dấu vết.

Khỏi phải nói cơn thịnh nộ của cha anh kinh khủng đến mức nào.

"Julian?"

Anh giật mình trước giọng nói anh đã không nghe thấy hơn hai nghìn năm nay.

Anh đưa mắt nhìn quanh phòng, không có ai cả.

Không biết có phải mình đã nghe lầm không, anh nói khẽ: "Athena 2 à?"

Bà ta hiện ra trước mắt anh, ngay trong cửa ra vào, Mặc dù bà mặc quần áo hiện đại nhưng vẫn để búi tóc cao kiểu Hy Lạp với những món tóc đen loăn quăn xõa quanh vai. Bà mỉm cười, đôi mắt xanh lơ ánh lên vẻ dịu dàng. "Ta đến đây thay mặt mẹ con".

"Bà ấy vẫn không thể gặp mặt tôi được ư?"

Athena đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Julian bỗng cảm thấy tức cười. Sao anh vẫn còn có thể hy vọng một ngày kia mẹ anh muốn đến gặp anh cơ chứ?

Lẽ ra anh phải quen với điều đó rồi mới phải.

Athena đưa tay vuốt một lọn tóc đen nhìn anh với vẻ mặt buồn buồn khác thường. "Con phải biết rằng nếu ta biết chuyện này, ta đã giúp con rồi. Con là đại tướng quân yêu thích của ta".

Đột nhiên, anh chợt hiểu ra tất cả những chuyện đã xảy ra với mình cách đây nhiều thế kỷ. "Bà dùng tôi để chơi lại Priapus phải không?"

Anh nhận thấy một thoáng hồi lỗi hiện ra trước khi bà ta kịp che nó đi. "Những chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi".

Môi mím chặt lại giận dữ, anh trừng mắt nhìn bà ta. "VẬY sao? Tại sao bà lại đưa tôi ra trận đánh đó trong khi bà thừa biết rằng Priapus căm ghét tôi?".

"Bởi vì ta biết rằng con có thể chiến thắng và bởi vì ta căm ghét bọn La Mã. Con là tướng quân duy nhất của ta có thể đánh bại Livius và đúng là con đã làm được. Ta chưa bao giờ cảm thấy tự hào hơn về con như giây phút con lấy đầu hắn ta".

Lòng đầy cay đắng, anh dường như không thể tin nổi vào tai mình. "Và bây giờ bà đến đây để nói với tôi rằng bà tự hào?".

Bà ta không để ý đến những lời nói của anh. "Mẹ con và ta đã thay mặt con nói chuyện với Clotho 3."

Julian im lặng nghe bà nói. Clotho là Nữ thần Số mệnh cai quản cuộc sống con người. Bà ta là người tạo nên mối liên kết giữa các số phận. "VẬY thì sao?".

"Nếu con có thể chiến thắng với lời nguyện, chúng ta có thể đưa con trở lại Macedon, trở về đúng cái ngày con bị biến vào trong cuốn sách".

"Tôi có thể quay trở lại ư?" - Anh nhắc lại với vẻ không tin.

"Nhưng con sẽ không thể chiến đấu được nữa. Nếu con làm vậy, con sẽ làm thay đổi lịch sử. Nếu chúng ta đưa con trở về, con phải thề là sẽ sống cuộc sống điền viên tại dinh thự của mình".

Lúc nào cũng luôn có một điều kiện. Lẽ ra anh phải khôn ngoan hơn để đừng bao giờ nghĩ, dù chỉ trong một giây thôi, rằng họ sẽ thực sự giúp đỡ anh. "Mục đích của việc này là gì?".

"Con sẽ được sống trong thời đại của mình. Trong một thế giới mà con biết rõ". Rồi bà ta đưa mắt nhìn quanh căn phòng. "Hoặc con có thể ở lại đây nếu con muốn. Tùy con lựa chọn".

Julian khịt mũi. "Cũng có quyền lựa chọn cơ đấy".

"Có quyền lựa chọn còn hơn là không thể lựa chọn".

Vậy sao? Anh không chắc lắm.

"Thế còn các con tôi thì sao?" - Anh hỏi, muốn, chính xác hơn là cần gia đình mình hồi sinh hai người duy nhất có ý nghĩa đối với anh.

"Con biết là chúng ta không thể đảo ngược được chuyện đó".

Anh nguyện rửa bà ta. Thần linh chỉ lấy đi của anh thôi. Chứ chưa một lần nào họ cho anh cái gì.

Athena đưa tay chạm nhẹ lên má anh. "Hãy lựa chọn một cách khôn ngoan." - Bà ta thì thầm rồi biến mất.

"Julian? Anh đang nói chuyện với ai đấy?".

Anh chớp mắt nhìn Grace đang dừng lại giữa hành lang.

"Không có ai đâu." - Anh trả lời. "Chỉ có mỗi mình anh thôi mà".

"Ồ," - cô nói, chấp nhận lời nói dối của anh mà không hề thắc mắc - "em đang nghĩ đến việc chiều nay đưa anh quay lại quảng trường. Chúng ta có thể đi xem thủy cung. Anh thấy thế nào?".

"Được." - Anh vừa nói vừa bước ra khỏi phòng tắm.

Cô chau mày, nhưng không nói gì thêm, bước thẳng ra cầu thang.

Julian vào phòng ngủ để thay quần áo. Trong lúc kéo quần, anh chú ý đến những ảnh của Grace để trên bàn trang điểm. Trông cô hồi nhỏ thật hạnh phúc. Thật tự do. Anh đặc biệt thích tấm ảnh mẹ cô quàng tay quanh cổ cô đầy che chở và cả hai đều cười rất tươi.

Khoảnh khắc đó, anh nhận ra sự thật, Cho dù anh có muốn thì anh cũng không bao giờ có thể ở lại đây với Grace được. Chính cô ấy đã nói trong đêm đầu tiên khi anh xuất hiện.

Cô ấy có cuộc sống riêng của mình. Một cuộc sống không có anh trong đó.

Không, cô ấy không cần một người như anh. Một người sẽ chỉ mang lại cho cô ấy sự để ý không hề mong đợi từ các vị thần.

Anh sẽ chiến đấu với lời nguyền và sau đó sẽ chấp nhận lời đề nghị của Athena.

Anh không thuộc về nơi này. Anh thuộc về Macedon cổ đại. Chỉ nơi đó mà thôi.

1 Cato già tên thật là Marcus Porcius Cato (234 TCN - 149 TCN), xuất thân trong một gia đình võ biên nhưng sau lớn lại trở thành một chính khách lớn của La Mã cổ đại (ND).

2 Athena: Nữ thần Thông thái (ND).

3 Clotho là nữ thần trẻ nhất trong ba Nữ thần Số mệnh trông coi cuộc sống (ND).

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Có điều gì đó không ổn. Grace có thể cảm nhận thấy điều đó một cách rõ ràng khi cô lái xe đến Quảng trường. Julian ngồi ngay cạnh cô, mắt nhìn chăm chăm qua cửa sổ.

Mấy lần cô thử gợi chuyện với anh, nhưng anh vẫn tiếp tục lặng thinh. Cô chỉ có thể đoán nguyên nhân là do anh bị căng thẳng sau sự việc xảy ra ở nhà tắm. Chắc hẳn phải rất khó khăn cho một người đàn ông quen với việc tự chủ bản thân lại bị mất khả năng tự điều khiển như vậy.

Cô lái xe vào bãi để xe công cộng tìm một chỗ đậu xe.

"Ôi, nóng quá!" - Cô kêu lên khi vừa bước khỏi xe đã lập tức bị tấn công bởi bầu không khí oi bức.

Cô nhìn sang Julian đang nheo nheo mắt vì chói, mặc dù đã đeo cặp kính râm mà cô mua cho anh. Mồ hôi của anh đã bắt đầu túa ra.

"Anh có bị nóng quá không?" - Cô hỏi, thầm nghĩ chắc hẳn anh phải cảm thấy kinh khủng lắm khi đóng bộ quần jean và áo sơ mi thể kia.

"Anh sẽ không chết vì nóng đâu, nếu đó là điều làm em lo lắng." - Anh nói giọng chế giễu.

"Chúng ta chỉ đang hơi hờn dỗi một chút thôi phải không?"

"Anh xin lỗi!" - Anh nói và tiến đến đi cạnh cô. "Anh đang trút giận lên đầu em vì những việc không phải do lỗi của em."

"Không sao mà. Em quen làm cái bung xung cho người ta trút giận rồi. Thật ra, đó là nghề của em."

Do không nhìn thấy mắt của anh lúc đó, nên cô không biết liệu anh có ngạc nhiên trước những lời cô nói hay không.

"Đó là điều mà bệnh nhân của em thường làm à?"

Cô gật đầu. "Nhiều khi em sợ dựng tóc gáy lên ấy. Phụ nữ la hét với em không làm em sợ bằng đàn ông."

"Thế họ có làm em đau không?" Sự che chở trong giọng nói của anh khiến cô ngạc nhiên. Nó đem lại cảm giác tuyệt vời một cách khó tả. Cô đã quên cái cảm giác có người che chở cho mình lâu rồi.

"Không, không ai làm em đau cả." - Cô nói cố làm anh bớt căng thẳng. Và cô hy vọng mọi việc vẫn tiếp tục diễn ra êm đẹp như vậy, nhưng sau cú điện thoại của Rodney, cô cũng không dám chắc liệu anh ta có phải là một ngoại lệ sẽ tấn công cô hay không.

Mi thật nực cười. Chỉ vì anh ta đáng sợ không đồng nghĩa với việc anh ta là một kẻ nguy hiểm.

Khuôn mặt Julian trông cứng rắn và nghiêm khắc. "Anh nghĩ em nên tìm một nghề khác."

"Cũng có thể." - Cô nói bừa. Cô không hề có ý định bỏ nghề. "Nào, bây giờ anh muốn đi đâu trước?"

Anh nhún vai một cách thờ ơ. "Làm gì đó mới lạ một chút đi."

"Thế thì đi đến thủy cung đi. Ít nhất thì ở đấy cũng có điều hoà nhiệt độ."

Cô khoác tay anh đi qua bãi đỗ xe, xuống đường đi dạo hướng thẳng về phía thủy cung.

Julian vẫn tiếp tục giữ im lặng trong lúc cô mua vé vào cửa và dẫn anh vào bên trong. Anh vẫn không nói gì cho đến khi họ đi qua đường ống nhân tạo bao quanh là nước và ở đó họ có thể nhìn ngắm những loài sinh vật biển khác nhau đang bơi lội.

"Thật không thể tin nổi." - Anh thốt lên khi một con cá đuối khổng lồ bơi ngay trên đầu anh. Nét mặt anh khiến cô liên tưởng đến một đứa trẻ. Một tia sáng lóe lên từ trong mắt anh khiến tim cô ấm lại.

Bỗng máy nhắn tin của cô rung lên. Cô càu nhàu bực bội, đến khi nhìn thấy số máy.

Có ai gọi cho cô từ văn phòng vào ngày thứ 7 thế này nhỉ?

Điên rồ quá.

Cô lôi điện thoại di động khỏi ví để gọi.

"Grace à?" - Beth lên tiếng ngay khi nhắc máy. "Nghe này, tôi đang ở văn phòng. Tối qua chúng ta bị đột nhập."

"Không thể thế được. Ai có thể làm việc đó nhỉ?"

Grace thấy Julian đang chiếu ánh mắt tò mò vào mình. Cô mỉm cười với anh trong khi vẫn nghe Beth Livingston nói, Beth là bác sĩ tâm lý cùng thuê chung văn phòng với cô và Luanne.

"Tôi không biết. Có một đội điều tra tội phạm đang ở đây để lấy dấu vân tay. Nhưng theo tôi thì không có gì quan trọng bị lấy đi. Chị có để cái gì đáng giá trong phòng chị không?"

"Chỉ có cái máy tính thôi."

"Máy tính vẫn còn đây. Có gì nữa không? Có để tiền hay cái gì khác không?"

"Không. Tôi không bao giờ để cái gì giá trị lại đó cả."

"Chờ chút nhé, anh sĩ quan đây muốn nói chuyện với chị."

Grace chờ máy, sau đó nghe thấy một giọng đàn ông cất lên. "Bác sĩ Alexander?"

"Vâng."

"Tôi là sĩ quan Allred. Có vẻ như có ai đó đã lấy mất cuốn sổ tay Rolodex và mấy tập tài liệu của chị. Chị có nghĩ ra ai muốn lấy những thứ đó không?"

"Không, tôi không biết. Anh có cần tôi đến đó không?"

"Tôi nghĩ là không cần đâu. Về cơ bản thì chúng tôi chỉ đang lấy dấu vân tay thôi, nhưng nếu chị có thể nhớ thêm được điều gì thì nhớ gọi điện cho chúng tôi." Anh ta trao lại điện thoại cho Beth.

"Có cần tôi về đó không?" - Grace hỏi.

"Không cần đâu. Thật ra cũng chẳng có gì để làm cả. Buồn tẻ lắm."

"Okay, nếu có việc gì thì cứ gọi tôi nhé."

"Được."

Grace tắt máy và cất vào ví.

"Có chuyện gì không ổn à?" - Julian hỏi.

"Có ai đó đột nhập vào văn phòng bọn em đêm hôm qua."

Anh chau mày hỏi: "Vì sao?"

"Em không biết." Grace khiến anh lại chau mày khi cô nghĩ chuyện đó đã qua rồi. "Em không thể hiểu nổi vì sao có ai đó lại muốn lấy cuốn sổ tay Rolodex của em. Từ khi em mua chiếc máy tính kiêm sổ điện tử Palm Pilot hồi mùa xuân năm ngoái, em không hề dùng đến nó nữa. Chuyện này thật vớ vẩn."

"Thế chúng ta có cần đi không?"

Cô lắc đầu. "Không."

Julian để Grace dẫn đi xem các bể cá khác nhau và đọc những dòng chữ viết bằng ngoại ngữ giải thích các thói quen và đặc điểm sinh sản của từng loài cho anh nghe.

Thánh thần ơi, anh yêu giọng nói của cô khi cô đọc cho anh nghe làm sao. Có gì đó rất dễ chịu ẩn chứa trong giọng nói đó. Anh khoác tay lên vai cô khi họ sánh bước đi. Cô vòng tay ôm eo anh, một ngón tay ngoắc vào cái đ***** quần anh.

Cử chỉ đó khiến anh cảm thấy ấm áp. Và lúc đó, anh nhận ra rằng anh sống vì cảm giác có cô bên cạnh anh.

Khi cô mỉm cười với anh, anh cảm thấy tim đập loạn xạ. Ở người phụ nữ này có cái gì khiến anh xúc động đến vậy?

Nhưng sau đó anh đã biết. Cô là người phụ nữ đầu tiên nhìn nhận anh. Không phải diện mạo, không phải cơ thể, cũng không phải lòng dũng cảm của một chiến binh ở anh. Mà cô nhìn được tận sâu trong tâm hồn anh.

Trước đây anh chưa bao giờ được biết một người nào như vậy.

Grace đối xử với anh như với một người bạn. Và cô đặc biệt thích được giúp đỡ anh. Hay ít nhất cô cũng tỏ ra là như vậy.

Đó là một phần công việc của cô ấy.

Hay nó đã từng như vậy?

Liệu một người phụ nữ tuyệt vời và nhân hậu như cô có thể quan tâm đến một người đàn ông như anh được không?

Cô dừng lại trước một tấm biển khác. Julian đứng ngay sau choàng hai tay lên vai cô. Cô vừa đọc vừa gõ nhẹ nhẹ vào cánh tay anh.

Toàn thân anh nóng rực lên vì cô, anh cúi xuống đặt cằm lên đầu cô, vừa nghe cô đọc vừa nhìn ngắm đàn cá bơi lội. Mùi thơm từ da thịt cô choán lấy tâm trí anh khiến anh những muốn trở về nhà cô ngay lập tức.

Anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng anh thèm muốn một người đàn bà nào như thèm muốn Grace. Thật ra, anh không nghĩ rằng anh từng muốn ai như cái cách anh muốn cô.

Cầu cho số phận rủ lòng thương. Nhưng cô lại ở trong da thịt anh.

Đó chính là điều khiến anh thực sự sợ hãi. Bởi vì cô nắm giữ một phần bên trong anh nơi có thể khiến anh phải chịu đựng một nỗi đau đớn mà anh chưa từng biết đến.

Cô, chỉ có mình cô, sẽ là người có thể làm anh gục ngã.

Sau đó họ rời khỏi thủy cung. Vừa bước ra ngoài, Grace đã co người lại vì nóng, Trong những ngày như thế này, cô thường tự hỏi không biết người ta sống thế nào hồi chưa có điều hòa nhiệt độ.

Cô nhìn sang Julian mỉm cười, Bây giờ anh sẽ là người có thể trả lời cho cô câu hỏi đó. "Nói cho em biết, ngày xưa các anh làm thế nào để sống qua

những ngày nóng nực thế này?".

Anh nhướn mày. "Như thế này không gọi là nóng. Nếu em muốn biết thế nào là nóng, hãy thử hành quân qua sa mạc trên người mặc áo giáp và chỉ có một nửa bi đông nước để sống".

Cô nắm chặt tay anh. "Nghe có vẻ nóng quá nhỉ".

Anh không trả lời.

Grace đưa mắt nhìn ra phía quảng trường đang đông chật người. "Anh có muốn qua chỗ Selena không? Chắc giờ này cô ấy đang có mặt ở cửa hàng. Thứ 7 cô ấy thường rất đông khách".

"Anh đang đi theo em mà".

Grace nắm tay anh kéo băng qua đường đi về phía quảng trường Jackson. Đúng như cô dự đoán, Selena đang ngồi ở quầy hàng với một người khách. Grace định đi thẳng để không làm phiền họ, nhưng Selena vẫy cô lại.

"Này, Grace, cậu còn nhớ Ben không? Hay đúng hơn là Tiến sĩ Lewis dạy mình ở trường?".

Grace ngập ngừng một hồi mới nhận ra người đàn ông bộ vệ trạc tứ tuần.

Còn nhớ ông ta không à? Ông ta chính là người đã cho cô điểm D kéo toàn bộ điểm trung bình các môn học của cô xuống. Còn chưa kể cái tội của ông ta to cỡ diện tích bang Alaska và đặc biệt ông ta rất thích hạ nhục sinh viên. Thật ra, cô còn nhớ rõ một cô gái tội nghiệp đã khóc khi ông ta trả bài thi hết môn. Người đàn ông này khi đó đã cười trước phản ứng của cô gái.

"Xin chào." - Grace nói, cố gắng không để lộ ác cảm. Cô cho rằng người đàn ông này không thể không đáng ghét được. Là một tiến sĩ tốt nghiệp Harvard, người đàn ông này nghĩ rằng cả thế giới xoay quanh ông ta.

"Cô Alexander." - Ông ta nói vẫn với cái giọng đầy ác ý mà cô nhớ rõ và vô cùng căm ghét.

"Thật ra là Tiến sĩ Alexander." - Cô đính chính, hơi lòng hơi dạ khi thấy ông ta tròn mắt ngạc nhiên.

"Xin thứ lỗi cho tôi." - Ông ta nói với cái giọng chả có vẻ gì là hối lỗi cả.

"Tôi và Ben đang nói chuyện về Hy Lạp cổ đại". - Selena nói, nở nụ cười tinh quái về phía Julian. "Tôi ủng hộ quan điểm cho rằng Aphrodite là con gái của Uranus 1".

Ben trợn mắt. "Tôi đã nói với cô rồi, quan điểm được chấp nhận là bà ta là con của thần Dớt và Dione 2. Đến khi nào cô mới chịu đầu hàng và nhất trí với chúng tôi?".

Selena phớt lờ ông ta. "Julian, anh nói đi, ai đúng?".

"Cô đúng." - Anh nói với Selena. Ben đưa mắt nhìn Julian một cách ngạo mạn, Grace biết ông ta chẳng thấy gì ở Julian ngoài một anh chàng rất đẹp trai, một anh chàng có lẽ chỉ biết đến bia và ô tô thôi. "Này chàng trai trẻ, cậu đã bao giờ đọc Homer chưa? Mà cậu có biết ông ấy là ai không?".

Grace cố nín cười trước câu hỏi của ông ta. Cô nóng lòng chờ xem phản ứng của Julian.

Julian phá lên cười. "Tôi đã đọc tất cả các tác phẩm của Homer. Những câu chuyện của ông là một tập hợp của những câu chuyện truyền thuyết

được kể đi kể lại cho đến khi sự thật của thế giới cổ đại đã bị rơi rụng gần hết, trong khi tác phẩm Thần hệ của Hesiod được viết dưới sự giúp đỡ trực tiếp của Clio 3".

Tiến sĩ Lewis nói gì đó bằng tiếng Hy Lạp cổ.

Julian trả lời lại bằng tiếng Anh: "Đó không chỉ là một ý kiến đâu Tiến sĩ ạ, điều đó tình cờ lại là sự thật đấy."

Ben đã nhìn Julian bằng ánh mắt khác, tuy nhiên cô vẫn có thể khẳng định rằng ông ta chưa sẵn lòng tin rằng một người có diện mạo như Julian có thể hiểu biết về lĩnh vực của ông ta. "Thế làm sao anh biết được điều đó?".

Julian trả lời bằng tiếng Hy Lạp.

Lần đầu tiên kể từ khi biết người đàn ông này cách đây một thập kỷ, Grace thấy vị tiến sĩ tỏ vẻ kính ngạc. "Chúa ơi!" - ông ta thốt lên - "Anh nói như thể anh sinh ra để nói thứ ngôn ngữ đó".

Julian mỉm cười ý nhị nhìn Grace.

"Tôi đã nói với anh rồi mà." - Selena nói. "Anh ấy biết về các vị thần Hy Lạp hơn bất kỳ ai trên trái đất này".

Tiến sĩ Lewis phát hiện ra chiếc nhẫn trên tay Julian. "Đây có phải là thứ mà tôi nghĩ không?" - Ông ta hỏi. "Nó có phải là nhẫn của nguyên soái không?".

Julian gật đầu. "Đúng rồi".

"Nếu anh không phiền thì cho tôi xem thử một chút".

Julian tháo chiếc nhẫn khỏi ngón tay và đưa cho ông ta.

Tiến sĩ Lewis hít một hơi dài. "Của người Macedon à? Tôi đoán là thế kỷ thứ 2 trước Công nguyên".

"Rất giỏi".

"Quả là một bản sao hoàn hảo." - Ben nói và đưa trả lại anh chiếc nhẫn.

Julian đeo lại chiếc nhẫn vào tay. "Đây không phải là một bản sao đâu".

"Không phải ư!?" - Ben kêu lên giọng nghi ngờ. "Nó không thể là nhẫn thật được. Thời đó quá xa rồi".

"Nó do một nhà sưu tầm cá nhân cất giữ." - Selena nói chen vào.

Ben hết nhìn người nọ lại nhìn sang người kia. "Làm thế nào anh lại có nó?" - Ông ta hỏi Julian.

Julian im lặng khi nhớ lại cái ngày anh được trao chiếc nhẫn. Anh và Kyrian xứ Thrace cùng được thăng chức sau khi hai người dũng cảm chiến đấu cứu thành Themopoly khỏi tay quân La Mã.

Đó là một trận chiến đấu khốc liệt, dai dẳng và đẫm máu.

Đội quân của họ đã bị tan tác và chỉ còn hai người bọn họ chiến đấu bảo vệ thành. Julian cứ nghĩ Kyrian cũng sẽ bỏ mặc anh, nhưng anh chàng ngốc nghếch trẻ tuổi đó đã chỉ mỉm cười với anh, mỗi tay cầm một kiếm và nói: "Hôm nay là một ngày đẹp trời để chết. Chúng ta hãy cứ giết càng nhiều bọn chó đẻ La Mã càng tốt trước khi chúng ta phải lên đò của Charon 4.

Là một kẻ hoàn toàn điên khùng. Kyrian lúc nào cũng vũ dũng vô mưu.

Sau đó, họ đã cùng nhau uống say ăn mừng chiến thắng. Và buổi sáng tiếp theo, họ tỉnh dậy và được thăng chức.

Có thánh thần, trong số những người mà Julian biết ở Macedon, Kyrian là người mà anh nhớ nhất. Kyrian là người duy nhất từng đứng sau lưng để bảo vệ anh.

"Đó là một món quà." - Julian trả lời.

Ben liếc nhìn bàn tay Julian, ánh mắt đầy thèm thường. "Anh có định bán nó không? Tôi sẵn lòng trả giá cao để mua nó".

"Không bao giờ." - Julian trả lời khi nhớ lại những vết thương mà anh phải chịu trong trận chiến bảo vệ thành Themopoly. "Anh không biết tôi đã phải trải qua những gì để có được nó đâu".

Ben lắc đầu. "Tôi ước gì có ai đó trao cho tôi món quà như thế này. Anh có thông tin gì về giá trị của nó không?".

"Lần cuối cùng tôi được biết thì giá trị của nó là vàng ròng tương đương trọng lượng cơ thể tôi".

Ben phá lên cười, đập tay xuống mặt bàn bài của Selena. "Nói hay lắm. Đó chính là số tiền chuộc một tướng quân bị bắt làm tù binh đúng không?".

"Đối với những kẻ hèn nhát không dám chết trên chiến trường thì đúng là như vậy".

Sự tôn trọng hiện lên trong mắt Ben khi ông ta nhìn Julian. "Anh có biết chiếc nhẫn thuộc về ai không?".

"Thuộc về Julian xứ Macedon. Anh đã bao giờ nghe nói về ông ta chưa, Ben?" - Selena trả lời thay cho Julian.

Ben há hốc mồm. Mắt tròn tròn lên. "Cô nói nghiêm túc không đấy? Cô có biết đó là ai không?"

Selena giả bộ ngỡ ngác.

"Nghĩa là cô không biết," - Ben tiếp tục giảng giải. "Tesiut viết rằng Julian sẽ trở thành một Alexander Đại đế thứ 2. Julian là con trai của Nguyên soái Diokles người Sparta, còn được biết dưới cái tên "Diokles đồ tể". Người đàn ông đó đã khiến cho Marquis de Sade trông như Ronald McDonald."

"Có tin đồn rằng Julian là kết quả của sự kết hợp giữa vị nguyên soái với Nữ thần Aphrodite sau khi ông ta cứu một ngôi đền của bà khỏi bị mạo phạm. Tất nhiên, ngày nay người ta cho rằng mẹ của anh ta thật ra là một nữ tu sĩ tại đền thờ Aphrodite".

"Thật à?" - Grace hỏi.

Julian đảo mắt. "Không ai quan tâm đến Julian là ai đâu. Người đàn ông đó đã chết từ quá lâu rồi".

Ben phớt lờ câu nói của anh và tiếp tục khoe sự hiểu biết của mình. "Người La Mã gọi anh ta là Augustus Julius Punitor..." - ông ta nói rồi quay sang Grace giải thích thêm để cô hiểu - "nghĩa là: Julian - Người trừng phạt vĩ đại. Anh ta và Kyrian thành Thrace đã mở một đường máu xuyên qua Địa Trung Hải trong cuộc chiến tranh lần thứ 4 của Macedon chống lại thành Rome và thề rằng sẽ nhìn thành phố đó đổ dưới chân mình. Anh ta và Kyrian đã gần như thành công trong việc khiến thành Rome phải quy hàng".

"Anh có biết chuyện gì đã xảy ra với Kyrian thành Thrace không?" - Julian hỏi.

Ben khẽ huýt gió. "Anh ta có một kết thúc không mấy tốt đẹp. Anh ta đã bị bắt và bị quân La Mã hành hình vào năm 147 trước Công nguyên".

Nghe đến đó Julian co rúm người lại. Đôi mắt anh lộ rõ vẻ bồn chồn, anh lấy tay nghịch chiếc nhẫn. "Người đàn ông đó có lẽ là một trong những chiến binh giỏi nhất từ xưa đến nay. Anh ta yêu chiến trường hơn bất kỳ ai mà tôi từng biết". Anh lắc đầu nói: "Tôi còn nhớ một lần anh ta đánh xe ngựa vượt qua bức tường khiên để đánh thẳng vào sống lưng quân La Mã. Việc đó giúp cho binh lính của anh ta có thể đánh bại quân địch với số thương vong đếm trong lòng bàn tay". Anh chau mày. "Tôi không thể tin là họ có thể bắt giữ được anh ta".

Ben nhún vai vẻ thản nhiên. "À, thì sau khi Julian biến mất, Kyrian là nguyên soái Macedon duy nhất đáng để đứng đầu quân đội, vậy nên quân La Mã tìm cách săn lùng anh ta không từ một thủ đoạn nào".

"Chuyện gì đã xảy ra với Julian?" - Grace hỏi, tò mò không biết các nhà sử học nói gì về chuyện này.

Julian nhìn cô chăm chăm.

"Không ai biết cả." - Ben nói. "Đó là một trong những bí mật lớn nhất của thế giới cổ đại. Đó là một nguyên soái bất khả chiến bại, vậy mà dùng một cái, ở tuổi 32, anh ta biến mất không để lại dấu vết".

Ben lại vỗ một cái lên chiếc bàn bói bài của Selena. "Lần cuối cùng người ta nhìn thấy Julian là ở trận chiến Conjara. Bằng một nước đi tài tình, anh ta đã lừa được Livius rời bỏ vị trí vững vàng của mình. Đó là một trong những chiến bại thảm hại nhất trong lịch sử La Mã".

"Ai thềm quan tâm chứ?" - Julian càu nhàu.

Ben tảng lờ sự xen ngang của anh. "Sau trận chiến đó, người ta đồn rằng Julian đã nhắn tin tới Scipio con rằng anh sẽ đến tìm Scipio con để trả thù vì Scipio cha đã từng đánh bại quân Macedon. Quá khiếp sợ, Scipio con đã từ chối không chỉ huy quân đội ở Macedon và thay vào đó xung phong sang chiến đấu ở Tây Ban Nha".

Ben lắc đầu. "Nhưng trước khi Julian kịp thực hiện lời đe dọa của mình, anh ta biến mất. Người ta tìm thấy gia đình anh ta bị thảm sát tại nhà. Và sau đó câu chuyện trở nên thú vị". Ben nhìn sang Selena. "Truyền thuyết Macedon thì nói rằng anh ta bị một vết thương nguy kịch trong trận chiến với Livius và trong cơn đau tột cùng, anh ta phi ngựa về nhà giết toàn bộ gia đình để họ không bị kẻ thù bắt làm nô lệ. Truyền thuyết La Mã thì lại nói rằng Scipio đã cử một nhóm binh lính tấn công Julian giữa đêm khuya. Giả thuyết cho là bọn họ đã giết chết anh ta cùng gia đình, rồi sau đó cắt nhỏ xác anh ta đem giấu đi".

Julian khịt mũi trước giả thuyết đó. "Scipio là một kẻ hèn nhát và hợm hĩnh. Hãn mà dám tấn công t..."

"Ồ thời tiết tuyệt quá phải không?" - Grace ngắt lời Julian trước khi anh để lộ tung tích.

"Scipio không phải là một kẻ hèn nhát." - Ben nói với Julian. "Không ai có thể phủ nhận những chiến tích của anh ta ở Tây Ban Nha".

Cô thấy sự căm ghét lóe lên trong mắt Julian.

Nhưng Ben có vẻ không nhận ra điều đó. "Chàng trai trẻ, cái nhẫn của anh quả thật là vô giá. Tôi tha thiết muốn biết làm cách nào người ta có thể sở hữu được nó. Và tôi sẵn sàng đổ máu để được biết điều gì đã xảy ra đối với chủ nhân thực sự của nó".

Grace nhìn sang Selena vẻ không thoải mái.

Julian nhìn Ben cười chua chát. "Julian xứ Macedon phải hứng chịu cơn thịnh nộ của các vị thần và bị trừng phạt cho sự ngạo mạn của mình".

"Tôi cho rằng đó cũng là một cách giải thích". Bỗng chuông báo thức ở đồng hồ của ông ta kêu lên. "Khi thật, đến giờ tôi phải đi đón vợ rồi".

Ông ta đứng dậy và chìa tay ra cho Julian. "Chúng ta gặp nhau không đúng lúc rồi, tôi là Ben Lewis".

"Tôi là Julian." - Anh vừa nói vừa lắc tay ông ta.

Ben cười lớn. Nhưng rồi ông ta nhận ra rằng Julian không hề nói đùa. "Thật không?".

"Anh có thể nói tên tôi được đặt theo tên của vị nguyên soái Macedon của anh".

"Chắc cha anh cũng giống cha tôi. Yêu tất cả những gì thuộc về Hy Lạp".

"Thực ra ông ấy trung thành với Sparta".

Ben cười lớn hơn. Ông ta liếc nhìn Selena. "Sao cô không đưa anh ấy đến dự buổi họp mặt sắp tới của chúng ta ở câu lạc bộ Socrates nhỉ? Tôi rất muốn mọi người được gặp anh ấy. Không phải lúc nào tôi cũng tìm được một người biết về lịch sử Hy Lạp cổ đại gần bằng tôi thế này đâu". Nói đoạn ông ta quay sang Julian. "Rất hân hạnh".

"Hẹn gặp lại sau nhé." - Ben nói và vẫy Selena.

"Được." - Selena nói với Julian khi Ben đã lặn vào đám đông. "Anh, một người bạn của tôi, đã hoàn thành một nhiệm vụ bất khả thi. Anh đã gây ấn tượng với một trong những học giả hàng đầu về Hy Lạp cổ đại của đất nước này".

Julian có vẻ không quan tâm lắm đến điều đó, nhưng Grace thì có. "Lanie này, cậu có nghĩ rằng Julian có thể trở thành một giảng viên đại học khi anh ấy phá vỡ được lời nguyền không? Mình đang nghĩ anh ấy sẽ...".

"Đừng, Grace." - Julina ngắt lời cô.

"Đừng cái gì? Sắp tới anh sẽ cần cái gì đó..."

"Anh sẽ không ở lại đây".

Ánh mắt anh lạnh lẽo vô cảm y như ánh mắt anh đêm đầu tiên khi cô triệu gọi anh. Nó như đâm thẳng vào tim cô.

"Ý anh là gì?" - Grace hỏi.

Anh đưa mắt nhìn đi chỗ khác trả lời: "Athena đã nói bà ấy có thể đưa anh trở về nhà. Một khi lời nguyện được hóa giải, bà ấy sẽ đưa anh trở lại Macedon".

Grace cảm thấy nghẹt thở. "Em hiểu rồi." - Cô nói, mặc dù cô đang chết đi ở trong lòng. "Anh sẽ chỉ lợi dụng thân xác em, rồi sau đó bỏ đi". Họng cô nghẹn đắng. "Ít nhất thì sau đó em cũng không cần phải nhờ Selena lái xe đưa về nhà".

Julian rúm người lại như thể cô vừa tát thẳng vào mặt anh. "Thế em muốn gì ở anh hả Grace? Vì sao em muốn anh ở lại đây?"

Cô không biết phải trả lời câu hỏi đó như thế nào. Tất cả những gì cô biết là cô không muốn anh ra đi. Cô muốn anh ở lại.

Nhưng nếu anh không muốn thì cô cũng không ép.

"Anh biết không," - cô nói và ý nghĩ anh sẽ rời bỏ cô khiến cô tức giận - "em không muốn anh ở lại đây. Thực ra, sao anh không qua nhà Selena ở vài ngày nhỉ?". Rồi cô nhìn sang Selena. "Cậu không phiền chứ?"

Selena há miệng ra rồi lại ngậm miệng lại như con cá đớp không khí.

Julian với tay nắm lấy cô. "Grace..."

"Đừng chạm vào người em." - Cô vừa nói vừa giăng tay khỏi tay anh.
"Anh làm em nổi da gà".

"Grace!" - Selena gắt lên. "Mình không thể tin cậu lại...".

"Không sao đâu." - Julian nói giọng trống rỗng, lạnh lùng. "Ít nhất thì cô ấy cũng không tát vào mặt tôi khi trút hơi thở cuối cùng".

Cô đã khiến anh tổn thương. Grace có thể thấy điều đó trong mắt anh, nhưng chính anh cũng làm cô tổn thương. Thật kinh khủng.

"Gặp lại cậu sau." - Cô nói với Selena rồi để mặc Julian đứng đó.

Selena thờ dãi nhìn Julian trong khi anh dõi theo bước chân Grace đang bỏ đi. Toàn thân anh bất động như đá và cô thấy hàm anh giật giật.

"Họ tấn công, họ ghi bàn. Một cú đánh xuyên thẳng qua tim nhằm trúng vào những dây thần kinh tự ái".

Julian nhìn chăm chăm vào cô với ánh mắt giận dữ. "Nói cho tôi biết, bà đồng. Lẽ ra tôi phải nói thế nào?".

Selena trộn bộ bài. "Tôi không biết." - Cô nói về đăm chiêu. "Tôi đoán là anh không bao giờ có thể phạm sai lầm nếu trung thực".

Julian vuốt mắt rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh chiếc bàn của Selena. Anh không định làm Grace buồn.

Và anh sẽ không bao giờ có thể quên nét mặt cô khi cô quật thẳng những lời này vào mặt anh. "Đừng chạm vào người em. Anh khiến em nổi da gà".

Nỗi buồn đè nặng trong tim khiến anh thấy nghẹt thở. Số phận lại một lần nữa trêu đùa anh.

Chắc hẳn hôm nay là một ngày buồn tẻ của họ trên đỉnh Olympus.

"Anh có muốn tôi bói cho anh một quẻ không?". Câu hỏi của Selena lôi anh ra khỏi những suy nghĩ về quá khứ.

"Có chứ." - Anh trả lời. "Vì sao lại không chứ?". Cô ấy không thể nói với anh bất kỳ điều gì mà anh không biết.

"Câu hỏi của anh là gì?".

"Tôi có bao giờ..." - Julian dừng lại không tiếp tục hỏi cô câu hỏi mà trước đây anh đã từng hỏi bà đồng ở Delphi nữa.

"Liệu tôi có thể giải được lời nguyên không?" - Anh lặng lẽ hỏi.

Selena xáo bộ bài, sau đó rút ra ba quân. Đôi mắt cô mở to.

Anh không cần cô phải đọc ý nghĩ của chúng. Anh có thể tự thấy được, một quân bài có ba thanh kiếm đâm vào một trái tim và một quân bài là một con quỷ đang lôi chiếc xích trói hai người.

"Được rồi," - anh nói với Selena - "thực sự thì tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ thoát khỏi nó".

"Đó không phải là những gì các quân bài nói." - Cô thì thầm. "Nhưng anh sẽ phải vượt qua muôn trùng chông gai đấy".

Anh cười cay đắng. "Chông gai tôi có thể vượt qua được". Chính nỗi đau trong tim mới là thứ sẽ giết chết anh.

Grace lau sạch nước mắt khi lái xe về đến nhà. Cô cắn chặt răng, bước ra khỏi xe và đóng sập cửa lại.

Quỷ tha ma bắt Julian đi. Anh ta đáng bị giam giữ trong cuốn sách đó vĩnh viễn. Cô không phải là một miếng thịt cho anh ta xơi lúc đói lòng.

Sao anh ta có thể...

Cô lóng ngóng tra chìa khóa vào cửa.

"Sao anh ấy lại không thể chứ?" - Cô thì thầm khi tìm thấy đúng chìa khóa và mở cửa ra.

Cơn giận nguôi dần trong cô. Cô tự nhận thấy mình thật vô lý. Việc Paul là một con lợn ích kỷ không phải do lỗi của Julian. Và việc cô như con chim sợ cành cong, sợ bị người ta lợi dụng cũng không phải lỗi của anh.

Cô đang đổ lỗi cho Julian vì những việc mà anh không hề liên quan và mặc dù...

Cô chỉ muốn có ai đó yêu mình. Ai đó muốn sống cùng với cô.

Cô hy vọng bằng cách giúp đỡ Julian, anh sẽ ở lại và...

Cô đóng cửa lại, lắc đầu. Cho dù cô có muốn thay đổi việc đó đến đâu, điều đó cũng không đồng nghĩa với việc nó sẽ chiều theo ý cô. Cô đã nghe những điều Ben nói về cuộc đời Julian. Cả câu chuyện mà chính Julian kể cho lũ trẻ nghe về trận chiến đấu của anh.

Cô nhớ lại hình ảnh anh băng qua đường cứu đứa trẻ.

Julian được sinh ra và nuôi dưỡng để chỉ huy quân đội. Anh không thuộc về thế giới của cô.

Anh thuộc về thế giới của riêng anh.

Cô thật ích kỷ nếu cố tình giữ anh lại như một con vật cảnh được cô cứu sống.

Grace lê bước lên cầu thang, tim trĩu nặng, Cô sẽ chỉ cần phải giữ mình khỏi anh. Đó là tất cả những gì cô có thể làm. Bởi vì từ sâu thẳm trong tim

mình, cô biết rằng cô càng tìm hiểm thêm về anh, cô sẽ càng quan tâm đến anh hơn. Và nếu Julian không hề có ý định ở lại, khi đó cô sẽ lại vô cùng đau khổ.

Đang lên nửa chừng cầu thang, cô nghe thấy tiếng ai gõ cửa trước. Trong giây lát, cô cảm thấy phấn chấn vì nghĩ rằng đó có thể là Julian - cho đến khi cô ra đến cửa và nhìn thấy bóng một người đàn ông bé nhỏ đang đứng ngoài hành lang.

Cô mở cửa và sững người lại.

Đó là Rodney Carmichael.

Anh ta mặc một bộ comple màu nâu sẫm, áo sơ mi vàng và thắt cà vạt đỏ. Mái tóc ngắn màu đen của anh ta được chải mượt ra sau và anh ta nhìn cô cười rạng rỡ. "Chào Grace".

"Ông Cramichel." - Cô lạnh lùng nói, mặc dù tim đang đập thình thịch. Có cái gì đó đáng sợ ở người đàn ông nhỏ thó, lạnh lẽo này. "Ông làm gì ở đây vậy?".

"Tôi chỉ muốn ghé qua chào cô. Tôi nghĩ chúng ta có thể...".

"Ông cần phải đi ngay".

Anh ta chau mày nhìn cô. "Vì sao? Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi mà".

"Bởi vì tôi không gặp gỡ bệnh nhân tại nhà".

"Vâng, nhưng tôi không...".

"Ông Cramichel," - cô nói giọng cứng rắn - "tôi thực sự muốn ông đi ngay. Nếu không, tôi sẽ gọi cảnh sát đấy".

Không hề bị giọng nói giận dữ của cô tác động, anh ta gật đầu với một sự kiên nhẫn thánh thiện. "Ồ, chắc hẳn bây giờ cô đang rất bận rộn. Tôi có thể chờ dịp khác. Bây giờ tôi cũng có khá nhiều việc phải làm. Thế tối nay tôi quay lại được không? Chúng ta có thể ăn tối cùng nhau".

Hoàn toàn bị sốc, cô nhìn thẳng vào mặt anh ta nói: "Không".

Anh ta mỉm cười. "Thôi nào, Grace. Đừng như thế nữa. Cô biết là chúng ta sinh ra là để dành cho nhau mà. Nếu cô cho phép tôi..."

"Đi ngay!".

"Thôi được, nhưng tôi sẽ quay lại. Chúng ta có rất nhiều chuyện để nói với nhau". Anh ta quay đi và tiến thẳng qua hành lang nhà cô.

Tim cô đập loạn xạ, Grace đóng cửa và cẩn thận khóa lại.

"Tôi sẽ giết cô Luanne ạ." - Cô vừa bước xuống bếp vừa nói. Khi bước qua phòng khách, bóng người hiện ra qua cửa sổ khiến cô chú ý.

Đó là Rodney.

Khiếp sợ, Grace vội nhấn điện thoại gọi cho cảnh sát. Phải gần một tiếng sau cảnh sát mới tới. Trong suốt thời gian đó, Rodney đứng bên ngoài đi từ cửa sổ nọ sang cửa sổ kia, theo dõi cô qua khe những tấm rèm cửa và phải đến tận khi nhìn thấy xe cảnh sát tiến vào cổng, anh ta mới chạy băng qua sân sau nhà cô và biến mất.

Grace hít một hơi dài lấy lại can đảm rồi mới ra mở cửa cho cảnh sát vào nhà.

Họ chỉ ở lại giải thích với cô rằng họ không thể làm gì để khiến Rodney vĩnh viễn tránh xa cô cả. Cách tốt nhất mà cô có thể làm là đệ nghị tòa ra

lệnh cấm tiếp xúc, nhưng bởi vì hiện nay cô đang được yêu cầu điều trị cho Rodney cho đến khi Luanne trở về, nên điều đó không thể thực hiện được.

"Tôi xin lỗi!" - Viên cảnh sát nói khi bước ra khỏi cửa. "Nhưng anh ta cũng không vi phạm bất cứ quy định nào để chúng tôi có thể bắt anh ta tránh xa cô được. Cô có thể đề nghị tòa ra quyết định cấm đột nhập, nhưng với điều kiện anh ta phải có tiền sự về việc đột nhập, nói chung tòa cũng không thể làm gì nhiều đối với anh ta".

Viên sĩ quan trẻ nhìn cô đầy thông cảm. "Tôi biết là điều này thật chẳng dễ chịu gì. Chúng tôi có thể đi tuần ở khu vực này thường xuyên hơn một chút, nhưng quả thực mùa hè là mùa chúng tôi rất bận rộn. Với tư cách cá nhân, tôi khuyên cô nên có bạn ở cùng trong một thời gian".

"Vâng, cảm ơn anh". Ngay khi họ rời khỏi nhà cô, cô lao đi khắp nhà kiểm tra để chắc chắn rằng toàn bộ cửa sổ và cửa ra vào đã được khóa chặt.

Grace lo sợ nhìn quanh nhà, e rằng Rodney có thể chui qua khe tường vào nhà như một con gián.

Giá mà cô biết được liệu Rodney có nguy hiểm hay không. Bệnh án của anh ta từ bệnh viện liên bang có nhắc tới hành vi quấy rối thường xuyên của anh ta đối với cuộc sống của nhiều phụ nữ, tuy nhiên anh ta chưa bao giờ gây hại về mặt thể chất cho bất kỳ ai. Anh ta chỉ khiến các nạn nhân khiếp sợ vì sự theo đuổi mù quáng của anh ta, đó là lý do vì sao anh ta được đưa tới bệnh viện để kiểm tra.

Người bác sĩ tâm lý trong Grace mách bảo rằng ở Rodney không có gì đặc biệt nguy hiểm, nhưng dù sao người phụ nữ trong cô vẫn rất sợ hãi.

Cô không hề muốn trở thành một con số thống kê.

Không, cô không thể ở lại đây để chờ anh ta quay lại và tìm thấy cô đơn độc một mình.

Cô lao lên gác đi gói ghém đồ đạc.

1 Thượng đế đầu tiên, cha của vị Thượng đế thứ 2 là Kronos và ông nội của chúa tể các vị thần. Thần Dớt (ND).

2 Nữ thần, vợ của Thần Dớt (ND).

3 Nữ thần Lịch sử (ND).

4 Người lái đò bến Mê, chở linh hồn người chết.

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Selena nhìn Julian đi đi lại lại trước mặt trong khi cô đang xem bói cho một khách du lịch. Ôi, cô có thể nhìn ngắm người đàn ông này đi lại cả ngày.

Cứ hết lượt này đến lượt khác các bà, các cô xán đến gần anh và lại năm lần bảy lượt anh phải mời họ đi. Nhìn cái cảnh đám phụ nữ bu quanh anh trong khi anh hoàn toàn chẳng quan tâm đến những mảnh khoe của họ trông thật nực cười. Thật trên đời cô chưa từng biết người đàn ông nào như vậy.

Nhưng ngay cả một người mê sô cô la như cô cũng có thể phát ốm lên vì sô cô la nếu cô ăn chúng quá nhiều.

Qua phản ứng của những người phụ nữ vây quanh anh, cô có thể nói chắc rằng anh đang phát ốm vì sự quan tâm quá đáng của họ. Và tệ hơn, trông anh có vẻ đang cực kỳ bức bối.

Và cô cảm thấy những điều mình đã làm đối với hai người bạn họ thật kinh khủng. Ý tưởng của cô ban đầu tỏ ra khá hoàn hảo. Giá mà cô suy nghĩ kỹ hơn một chút.

Cô làm sao mà biết được Julian là ai chứ? Giá mà tên anh gắn chuông cảnh báo có phải tốt không. Nhưng chuyên ngành của cô là Hy Lạp thời kỳ đồ đồng và đó chính là thời kỳ cổ đại mà Julian sống cơ mà.

Tệ hơn, cô không hề nghĩ rằng người đàn ông trong cuốn sách là một người có thật. Cô nghĩ rằng anh là một sinh vật thần thánh nào đó không hề có quá khứ hay cảm xúc.

Selena lắc đầu nhìn anh đang từ chối thêm một lời mời của một mái tóc đỏ hấp dẫn. Người đàn ông này quả có sức hút kỳ lạ đối với phụ nữ.

Cô đã bói xong cho người khách.

Julian chờ thêm mấy phút rồi bước thẳng tới bàn của cô. "Đưa tôi về với Grace."

Đó không phải là một lời đề nghị. Anh nói nó với một giọng mà cô có thể khẳng định rằng đó là giọng một thời anh dùng để ra lệnh cho binh lính ngoài chiến trường. "Nhưng cậu ấy bảo là..."

"Tôi không quan tâm cô ấy bảo gì. Tôi cần gặp cô ấy."

Selena gói bộ bài vào chiếc khăn lụa màu đen. Cái quái quỷ gì thế này? Dù sao thì cô cũng chẳng cần bạn thân nữa. "Đó sẽ là đám tang của anh."

"Tôi cũng mong là vậy." - Anh nói nhỏ đến mức cô không dám chắc mình có nghe lầm không.

Anh giúp cô đóng quầy hàng và đẩy cái xe vào một ô nhỏ cô thuê để cất nó.

Họ nhanh chóng đi thẳng về nhà Grace.

Họ rẽ vào đường lái xe đúng lúc Grace đang chất đồ lên xe.

"Này, Gracie," - Selena gọi - "cậu định đi đâu đấy?"

Grace nhìn trừng trừng vào Julian. "Đi xa một vài ngày."

"Đi đâu?" - Selena hỏi.

Cô không trả lời.

Julian xuống xe tiến thẳng đến chỗ Grace. Dù cho sự thể có đến đâu, anh cũng phải làm rõ việc này.

Cô ném chiếc túi vào cốp xe và đi chỗ khác để tránh anh.

Julian tóm lấy tay cô. "Em chưa trả lời câu hỏi của cô ấy."

Grace hất tay anh ra. "Thế anh định làm gì? Nếu tôi không trả lời, anh định đánh tôi chắc?" Cô nheo mắt nhìn anh.

Anh co người lại trước thái độ hằn học của cô. "Vậy mà em còn hỏi vì sao tôi ra đi?"

Và khi đó anh đã nhìn thấy những giọt nước mắt mà cô đang cố nén không thể trào ra. Mắt cô sáng long lanh.

Ngực anh đau nhói. "Anh xin lỗi, Grace!" - Anh thì thầm, lấy hai tay ôm đôi má cô. "Anh không định làm em tổn thương."

Grace nhìn thấy sự hối hận và sự âu yếm trên gương mặt anh. Bàn tay anh thật ấm áp và dịu dàng. Trong giây lát, cô gần như tin rằng anh quan tâm đến cô.

"Em cũng xin lỗi." - Cô thì thầm. "Em biết đó không phải là lỗi của anh."

"Này, hai người đã làm lành chưa?" - Selena hỏi.

Ánh mắt Julian thiêu đốt Grace, sự cháy bỏng của nó khiến cô run rẩy.

"Em có muốn anh ra đi không?" - Anh hỏi.

Không, cô không muốn. Đó là toàn bộ vấn đề. Cô không bao giờ muốn anh rời bỏ cô một lần nữa. Không bao giờ.

Cô nắm lấy tay anh, rồi từ từ đưa chúng xuống khỏi mặt. "Được rồi, Selena."

"Thế thì mình về đây. Gặp lại sau."

Grace gần như không nghe tiếng ô tô của Selena chuyển bánh đi nữa. Julian đang chiếm toàn bộ sự chú ý của cô.

"Nào, thế bây giờ em định đi đâu?" - Anh hỏi.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc những người cảnh sát ra về, cô mới cảm thấy mình thực sự thở lại được. Với sự có mặt của Julian, mọi nỗi sợ hãi của cô bốc hơi như sương sớm dưới ánh nắng mặt trời.

Cô thực sự cảm thấy an toàn. "Anh còn nhớ chuyện em kể về Rodney Carmichael chứ."

Anh gật đầu.

"Lúc này hẳn đến đây. Hẳn... hẳn làm em cảm thấy hơi lo."

Vẻ lạnh lùng, giận dữ hiện lên trên mặt anh khiến cô kinh ngạc. Anh hỏi: "Bây giờ hẳn ở đâu?"

"Em không biết. Lúc cảnh sát đến thì hẳn chạy biến mất. Chính vì thế nên em mới định đi. Em định đến khách sạn ở."

"Thế em có muốn đi nữa không?"

Cô lắc đầu. Có anh ở đây, cô cảm thấy an toàn tuyệt đối.

"Anh sẽ mang túi vào cho em." - Anh nói.

Anh lấy chiếc túi ra và đóng cốp xe lại.

Grace bước đi trước, cả hai cùng đi vào nhà.

Buổi chiều diễn ra trong yên tĩnh, êm ả. Tối hôm đó, họ nằm dài trên sàn nhà kê đầu lên những chiếc nệm cạnh tràng kỷ.

Grace nằm gối đầu lên bụng anh đọc cho anh nghe phần còn lại của cuốn truyện "Peter Pan" và cố hết sức không để ý đến cái mùi tuyệt vời của anh. Và cảm giác tuyệt vời khi chạm vào người anh.

Anh chậm rãi vừa luồn tay vào tóc cô vừa nhìn ngắm cô. Ôi, sự đụng chạm của anh thiêu đốt cô biết bao.

"Hết chuyện." - Cô nói và gấp quyển sách lại.

Cái nhìn nóng bỏng của anh khiến cô ngộp thở.

Grace vươn người lên, cọ nhẹ lưng lên người anh. "Có muốn em đọc thêm chuyện gì nữa không?"

"Có. Giọng đọc của em thật êm dịu."

Cô nhìn anh chăm chăm phải đến một phút rồi mới mỉm cười. Cô không thể nhớ nổi đã bao lâu rồi không được nghe một lời khen khiến cô xúc động sâu sắc đến vậy.

"Em cất hầu như tất cả sách vở trong phòng ngủ." - Cô nói trong lúc đứng dậy. "Đi nào, em sẽ cho anh xem kho báu đặc biệt này của em và chúng ta sẽ tìm cái gì đó để đọc."

Anh đi theo cô lên gác. Grace không thể không để ý đến cái nhìn nóng bỏng đầy khao khát của anh hết nhìn cái giường lại nhìn sang cô.

Cố tình lờ đi ánh mắt của anh, Grace mở cánh cửa gian buồng bên cạnh. Cô bật đèn lên và lấy tay âu yếm phủ bụi trên những chiếc giá sách do cha cô tự tay đóng cách đây đã lâu.

Câu chuyện cha cô và người bạn thân của ông đóng những chiếc giá sách này thật buồn cười. Cả hai người họ đều là những học giả, họ đã tạo ra một đồng lõa xôn xao khủng khiếp và trước khi dự án giá sách hoàn thành, cha cô đã bị búa đập cho tím đen hai cái móng tay. Mẹ cô sau đó đã không ngớt trêu chọc ông và gọi ông là một Bác thợ cả. Nhưng cha cô không để ý đến những lời trêu chọc đó và nét mặt ông khi ông hãnh diện hoàn thành công trình và xếp những cuốn sách lên giá sách tạo một dấu ấn không phai mờ trong trái tim cô.

Cô ngưỡng mộ căn phòng này biết bao. Đây chính là nơi cô thực sự cảm nhận được tình yêu của cha mẹ. Đây cũng là nơi cô chạy trốn những buồn phiền theo đuổi.

Mỗi cuốn sách trong kho sách gắn với một kỷ niệm đặc biệt và với cô chúng là cả thế giới. Quay sang trái, cô liếc nhìn cuốn "Shanna", cuốn sách khiến cô trở nên nghiện các tiểu thuyết lãng mạn. Cuốn "Sói con" đưa cô đến với truyện khoa học giả tưởng. Và cuốn sách yêu thích "Những cô gái xinh đẹp gốc ghêch của Mặt trời chết" chính là cuốn tiểu thuyết kỳ bí đầu tiên mà cô đọc.

Những cuốn truyện cũ của cha mẹ cô cũng để ở đây và cả ba cuốn sách giáo khoa mà cha cô viết trước khi cô được sinh ra nữa.

Đây là lãnh địa tôn nghiêm đặc biệt của cô mà Julian là người đầu tiên ngoài cha mẹ cô được đặt chân vào.

"Em phải dành khá nhiều thời gian để sưu tầm được từng này sách nhỉ?"
- Julian nói khi đưa mắt nhìn quanh những giá sách chật cứng.

Cô gật đầu. "Chúng là những người bạn thân thiết cùng em lớn lên. Em nghĩ niềm say mê đọc sách có lẽ là món quà quý giá nhất mà cha mẹ dành tặng cho em." Cô cầm cuốn "Peter Pan" lên. "Cuốn sách này là sách của cha em từ hồi ông còn nhỏ. Nó là tài sản quý giá nhất của em."

Cô đặt cuốn sách lên giá và lấy cuốn "Vẻ đẹp đen." "Đây là cuốn sách mà mẹ đọc đi đọc lại cho em nghe."

Grace dẫn anh đi xem một vòng tất cả các giá sách. ""Người ngoài cuộc", " - cô nói cung kính trong tiếng thở - "đây là cuốn sách yêu thích của em hồi em học trung học. À, cả cuốn này nữa. "Bạn có thể kiện cha mẹ mình vì tội lạm dụng địa vị không?"

Julian cười. "Anh có thể đoán được nó có ý nghĩa với em như thế nào. Trông mặt em sáng bừng lên kìa."

Có cái gì đó trong mắt anh khiến cô nghĩ rằng anh đang nghĩ cách để cũng khiến cô bừng lên kìa."

Cổ xua đi ý nghĩ đó, cô quay sang lục lọi giá sách bên phải nơi cô để các cuốn sách cổ điển, trong khi Julian vẫn tiếp tục xem các cuốn sách ở giá bên trái.

"Cuốn này thì sao?" - Anh hỏi, tay đưa cho cô một cuốn tiểu thuyết lãng mạn cổ điển.

Grace cười lo lắng khi nhìn vào đôi trai gái ăn mặc hở hang đang quần lấy nhau ngoài bìa sách. "Ôi, đừng lấy cuốn này."

Anh nhìn bìa sách một bên lông mày nhướn lên.

"Thôi được." - Cô nói và lấy cuốn sách khỏi tay anh. "Anh đã khám phá ra bí mật tội lỗi này của em. Em thực sự nghiện dòng tiểu thuyết lãng mạn

cổ điển, nhưng đừng bắt em phải đọc to lên những cảnh tình cảm ướt át, em sẽ rất biết ơn anh."

Ánh mắt anh gắn chặt vào môi cô. "Anh thích tự tạo ra những cảnh tình cảm ướt át hơn." - Anh nói trong hơi thở và tiến đến trước mặt cô.

Grace run rẩy. Lưng đang tựa vào giá sách nên cô không có đường lùi. Anh dùng một cánh tay ôm lấy đầu cô trong khi người anh ép sát vào người cô, rồi cúi xuống hôn cô.

Cô nhắm chặt mắt, tất cả những gì mà cô có thể cảm nhận hay nghĩ được là Julian. Anh bao trùm cô với một cách khó chịu nhất.

Đầu tiên, anh giữ tay không chạm vào cô mà chỉ dùng môi để hôn cô. Chưa có vấn đề gì.

Đầu óc cô vẫn choáng váng.

Làm sao vợ anh có thể chọn một người đàn ông khác chứ không phải anh? Làm sao có người đàn bà nào lại không thèm muốn người đàn ông này chứ? Anh quả thật là thiên đường.

Julian nhấn sâu nụ hôn, dùng lưỡi khám phá khắp miệng cô. Cô cảm thấy nhịp đập từ tim anh khi anh ép sát vào cô, cảm thấy cơ bắp anh bao quanh cô.

Cô chưa bao giờ có cảm nhận như vậy về bất kỳ một người nào khác. Anh khiến cô lo lắng, đem đến cho cô những cảm giác mà trước đây cô chưa từng biết tới sự tồn tại của chúng.

Anh ngẩng mặt lên, rồi áp má vào má cô. Hơi thở của anh phả vào mái tóc cô và khiến cô cảm thấy như có luồng điện chạy khắp toàn thân.

"Anh quá muốn được vào trong em, Grace." - Anh thì thầm.

Toàn thân anh cứng lên trước khi anh bước lùi lại.

"Nhưng dù sao anh thì anh cũng đã quen với việc không bao giờ có được thứ mình muốn rồi." - Anh nói khẽ.

Cô đưa tay khẽ chạm vào anh. Anh nắm lấy tay cô và khẽ đặt những nụ hôn lên các ngón tay.

Vẻ khao khát hiện trên khuôn mặt đẹp trai của anh khiến cô đau lòng. "Thôi em chọn một cuốn sách đi, anh sẽ cư xử nghiêm chỉnh".

Grace thở dài khi anh bước đi. Lúc đó ánh mắt cô bắt gặp cuốn sách "Iliad" cũ. Anh sẽ thích cuốn này, cô có thể dám chắc điều đó.

Cô cầm cuốn sách bước xuống cầu thang.

Julian đang ngồi ngay trước chiếc tràng kỷ.

"Đoán xem em tìm thấy cái gì này!" - Cô nói giọng vui thích.

"Anh chịu thôi".

Cô giơ cuốn sách lên cười. "Iliad".

Anh lập tức trở nên vui vẻ, cười lộ rõ lúm đồng tiền. "Ôi, nữ thần của anh, đọc cho anh nghe đi".

"Được thôi." - Cô nói và ngồi xuống cạnh anh. "Và điều này sẽ càng khiến anh thích thú hơn. Sách in bằng cả tiếng Hy Lạp cổ và bản dịch tiếng Anh".

Cô đưa cuốn sách cho anh.

Trông anh như thể vừa được cô trao cho một kho báu. Anh mở sách.

Mắt anh lập tức nhảy múa qua các trang sách, anh đưa tay vuốt nhẹ một cách tôn kính lên những dòng chữ bằng tiếng Hy Lạp.

Julian không thể tin rằng anh lại được nhìn thấy ngôn ngữ mẹ đẻ của mình sau chùng ấy thời gian. Đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy ngôn ngữ này ở đâu, trừ dòng chữ trên cánh tay.

Anh lúc nào cũng rất thích trường ca "Iliad" và "Ô đi xê". Hồi còn là một cậu bé, anh đã dành hàng tiếng đồng hồ trốn sau doanh trại đọc đi đọc lại những cuộn da, hay trốn ra ngoài nghe những người hát rong trên quảng trường thành phố.

Anh rất hiểu tình cảm của Grace với những cuốn sách của cô. Hồi còn trẻ anh cũng vậy. Mỗi khi có cơ hội, anh đều trốn vào thế giới thần kỳ đó, nơi những người anh hùng luôn luôn chiến thắng. Nơi mà những kẻ xấu xa, độc ác sẽ bị trừng trị. Nơi đó cha mẹ luôn yêu thương những đứa con của mình.

Trong các câu chuyện không hề có đói khát, không có đớn đau. Chỉ có tự do và hy vọng. Chính nhờ những câu chuyện này mà anh học được về tình yêu thương và lòng tốt. Về danh dự và tính chính trực.

Grace quỳ xuống cạnh anh. "Anh nhớ nhà đúng không?".

Julian đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Điều duy nhất mà anh nhớ là các con anh.

Không giống Kyrian, anh không bao giờ quan tâm đến chiến trận, đến mùi hôi thối của xác người chết và máu, đến những tiếng rên rỉ của những kẻ hấp hối. Anh chiến đấu chỉ vì đó là điều người ta trông đợi ở anh. Và anh đã chỉ huy, vì như Platon nói, mỗi người sinh ra để dành riêng cho một hoạt động nào đó và đó là điều mà họ sẽ theo đuổi. Anh sinh ra để làm chỉ huy chứ không phải để chịu sự chỉ huy của người khác.

Không, anh thật sự không nhớ nó lắm, nhưng...

"Đó là những gì anh biết".

Cô chạm vào vai anh, song chính sự quan tâm trong đôi mắt màu tro của cô mới là thứ khiến anh bị khuất phục.

"Anh có muốn con trai mình trở thành một người lính không?".

Anh lắc đầu. "Anh không bao giờ muốn nó bị chém chết từ khi còn trẻ như biết bao binh lính của anh." - Anh nói giọng khàn đi. "Thật nực cười đúng không? Anh thậm chí còn không cho phép nó được giữ thanh kiếm đồ chơi mà Kyrian đã tặng nó nhân dịp sinh nhật, hay được chạm vào thanh kiếm của anh mỗi khi anh về nhà".

Cô đặt tay lên cổ anh và kéo anh lại phía mình. Bàn tay cô êm ái đến mức khó tin. Thật ấm áp. Nó khiến cảm giác cô độc trong anh nhức nhối thêm.

"Tên cậu bé là gì?".

Julian nuốt nước bọt. Anh đã không nói ra tên các con mình kể từ ngày chúng chết. Anh không dám, nhưng anh muốn chia sẻ điều đó với cô. "Tên nó là Atolycus. Còn con gái anh tên là Callista".

Cô mỉm cười đượm buồn như chia sẻ nỗi đau mất mát với anh. "Tên chúng đẹp quá".

"Chúng là những đứa trẻ rất xinh đẹp".

"Nếu chúng có nét gì giống anh, em tin rằng chúng rất đẹp".

Đó là lời nói ân cần nhất mà anh từng được nghe.

Julian luôn tay vào tóc cô và để cho những sợi tóc ánh bạc rơi đầy lòng bàn tay. Anh nhắm mắt lại và những muốn ngời thế này mãi mãi.

Nỗi sợ hãi để mất cô trào lên trong anh. Anh chưa bao giờ thích bị giam trong cái địa ngục trống không đó, nhưng giờ đây ý nghĩ sẽ không bao giờ được nhìn thấy cô, được hít thở mùi hương ngọt ngào từ làn da cô, được đặt tay lên đôi má ửng hồng ấm áp của cô...

Điều đó vượt quá sức chịu đựng của anh.

Thánh thần ơi, thế mà trước đây anh vẫn nghĩ mình bị nguyên rủa.

Cô quay đầu lại khẽ hôn lên môi anh rồi lật cuốn sách lên.

Julian nuốt khan. Cô muốn cứu anh và lần đầu tiên trong nhiều thế kỷ, anh muốn được cứu thoát.

Anh nằm xuống sàn để cô có thể nằm gối đầu lên người anh. Anh thích cái cảm giác có cô ở bên. Cảm thấy mái tóc cô xòa trên tay anh, trên ngực anh.

Họ nằm trên sàn nhà đến gần sáng, cô đọc "Ô đi xê" và A-sin, Julian nằm nghe.

Anh thấy cô trở nên mệt mỏi, nhưng vẫn tiếp tục đọc. Đồng hồ điểm ba tiếng là lúc cô ngáp và lật một trang mới.

Cô cố gắng mở mắt ra, nhưng cô đã quá mệt mỏi. Cuối cùng cô gấp sách lại và ngủ mất.

Julian mỉm cười lấy cuốn sách khỏi tay cô đặt sang bên cạnh. Anh nâng má cô lên ngắm nhìn.

Anh không buồn ngủ. Anh không muốn phí một giây nào khi được ở bên cạnh cô. Được nhìn ngắm, được chạm vào người cô. Được cảm nhận

cô. Anh sẽ mãi mãi nâng niu những khoảng khắc này.

Anh chưa bao giờ có một buổi tối như thế này, chỉ nằm một cách thư giãn cạnh một người đàn bà mà không bị cô ta sờ soạng, đòi hỏi được anh thỏa mãn.

Trong thời đại của anh, đàn ông và đàn bà không có nhiều thời gian bên nhau. Những khi Julian có mặt ở nhà, rất hiếm khi Penelope nói chuyện với anh. Thật ra, cô tỏ ra không quan tâm đến anh lắm.

Đêm đến khi anh tìm đến với cô, cô không từ chối. Nhưng cô cũng không bao giờ tỏ ra háo hức trước những cái đụng chạm của anh. Anh luôn luôn có thể khiến cơ thể cô đáp lại, nhưng trái tim cô thì không.

Anh đan tay vào mái tóc Grace, thích thú cảm nhận những sợi tóc quăn quanh tay mình. Ánh mắt anh chạm vào chiếc nhẫn. Nó đang tỏa những tia lấp lánh yếu ớt dưới ánh sáng đèn.

Anh như nhìn thấy lại hình ảnh nó tắm máu. Cảm giác nó tê đau ngón tay khi anh vung gươm trong trận mạc. Chiếc nhẫn này đã là tất cả đối với anh và nó đến với anh thật không dễ dàng gì. Anh có được nó bằng những giọt mồ hôi đổ trên lông mày và bằng giá của những vết thương trên da thịt. Nó thật đắt giá, nhưng nó xứng đáng với cái giá đó.

Đó là khoảng thời gian mà mặc dù không được yêu, nhưng anh được tôn trọng. Trong cuộc đời phàm trần trước đây của anh, chiếc nhẫn là tất cả.

Anh thở dài gối đầu lên tấm nệm ghế sofa đặt đằng sau và nhắm mắt lại.

Khi anh chìm vào giấc ngủ, không phải những gương mặt trong quá khứ ám ảnh những giấc mơ của anh mà đó là hình ảnh của đôi mắt màu tro sáng long lanh đang cười với anh và mái tóc đen xòa trên ngực anh trong khi giọng nói ấm áp mềm mại đang đọc cho anh nghe bằng thứ tiếng dẫu đã quen thuộc nhưng với anh dù sao cũng vẫn là ngoại ngữ.

Buổi sáng thức giấc, Grace uể oải duỗi dài. Mở mắt ra cô ngạc nhiên nhìn thấy mình đang nằm gối đầu lên bụng Julian. Tay phải anh luồn trong tóc cô và qua nhịp thở sâu sâu, đều đều cô biết rằng anh vẫn đang ngủ.

Cô ngược mắt nhìn anh. Khuôn mặt anh thật thư thái, trông anh giống như một đứa trẻ vậy.

Và cô biết rằng cơn ác mộng của anh đã không quay lại. Anh đã ngủ suốt cả đêm qua.

Cô mỉm cười từ từ ngồi dậy cố gắng không làm anh thức giấc.

Nhưng không được. Ngay khi cô ngồi lên, anh mở choàng mắt ra và nhìn cô cháy bỏng.

"Grace." - Anh thì thầm.

"Em không định đánh thức anh".

"Không sao mà".

Grace lấy ngón cái ra hiệu chỉ về phía cầu thang. "Em định lên trên gác tắm. Em có cần phải khóa cửa không?".

Anh đưa ánh mắt nóng bỏng nhìn cô. "Không, anh nghĩ anh có thể giữ chừng mực được".

Cô mỉm cười. "Câu này nghe quen quen".

Anh không đáp lại.

Grace đi lên gác và tắm tấp qua loa.

Tắm xong, bước vào phòng ngủ cô thấy Julian đang nằm dài trên giường lật giở cuốn "Iliad".

Anh tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy cô không mặc gì ngoài một chiếc khăn tắm quấn quanh người. Anh cười lộ hai lúm đồng tiền đầy vẻ phóng đãng và dán ánh mắt nóng bỏng lên khắp người cô.

"Em sẽ chỉ lấy quần áo và rồi..."

"Không." - Anh nói giọng ra lệnh.

"Không á?" - Cô ngạc nhiên hỏi lại.

Nét mặt anh dịu lại. "Anh muốn em mặc quần áo ở đây".

"Julian..."

"Em đồng ý đi".

Grace cảm thấy lúng túng trước lời đề nghị của anh. Cô chưa từng làm điều gì đó tương tự trong đời mình.

"Xin em mà." - Anh nói lại môi thoáng mỉm cười.

Một người phụ nữ có thể nói gì trước ánh mắt đó?

Cô nhìn anh một cách ngờ vực. "Anh mà dám cười sẽ biết tay em." - Cô vừa nói vừa lưỡng lự mở chiếc khăn tắm ra.

Anh nhìn ngực cô đầy thèm khát. "Em có thể tin chắc rằng anh sẽ không bao giờ cười".

Nói rồi anh đứng dậy ra khỏi giường. Anh bước đi uyển chuyển như một con thú săn mồi khi tiến lại gần tủ đựng đồ lót của cô. Một dòng điện lạ lùng chạy khắp cơ thể cô khi cô nhìn anh lục tìm trong đồng quần lót và lôi ra chiếc quần lót bằng lụa đen mà Selena mua tặng cô.

Anh cầm chiếc quần ra chỗ cô đứng, quỳ xuống sàn để mặc nó cho cô. Nín thở và rạo rức, cô nhìn xuống mái tóc vàng óng của anh. Cô nhắc chân lên để anh mặc nó vào cho cô.

Sau đó, anh tìm thêm chiếc áo nịt ngực màu đen đồng bộ.

Như một con búp bê thụ động, cô để anh mặc chiếc áo nịt ngực cho mình. Anh nhẹ nhàng cài móc áo trước ngực cho cô. Toàn thân cô như phát sốt lên trước sự chăm sóc dịu dàng đầy khao khát của anh dành cho cô.

Julian cúi xuống đặt môi lên môi cô. Anh cảm thấy ngọn lửa đang lan tỏa trong anh, thúc giục anh phải chiếm lấy cô. Đòi hỏi anh giải phóng những ham muốn bị kìm kẹp trong từng thớ thịt, dù chỉ trong giây lát.

Grace rên lên khi anh hôn cô say đắm hơn. Ý chí của cô đã hoàn toàn biến mất, cô cảm thấy anh bế bổng cô tiến lại phía chiếc giường và đặt cô xuống đó.

Julian đưa tay xoa dọc lưng cô. Hình ảnh cơ thể ẩm ướt của cô ghim chặt trong đầu anh. Anh gần như đã tới điểm không thể dừng lại được thì một tia sáng lóe lên trong phòng.

Ánh sáng đó khiến mắt anh đau nhức, Julian rời khỏi cô.

"Anh tự kiểm chế được bản thân à?" - Cô hồi hộp hỏi, mắt ngược lên nhìn anh đầy ngưỡng mộ.

Vẫn còn ngạc nhiên, Julian lắc đầu. "Anh ước gì mình có đủ khả năng để làm việc đó, nhưng anh chắc đó là do một sức mạnh nào đó tác động".

Anh nhìn quanh phòng, ánh mắt anh dừng lại chỗ cái giường. Anh chớp mắt liên tục.

Không thể nào...

"Cái gì vậy?" - Grace hỏi, quay sang nhìn vào chiếc giường.

"Đó là tấm khiên của anh." - Anh nói trong khi vẫn chưa thể tin vào mắt mình.

Anh đã không nhìn thấy chiếc khiên của mình trong nhiều thế kỷ. Anh kinh ngạc nhìn nó nằm ngay chính giữa tấm nệm. Phát ra những ánh sáng phản chiếu yếu ớt.

Anh thuộc từng vết sứt mẻ, từng vết xước của nó và nhớ từng cú đánh để lại những dấu vết đó.

Sợ rằng mình đang nằm mơ, anh đưa tay sờ vào hình Athena và con cú in nổi trên mặt khiên.

"Cả kiếm của anh nữa à?".

Anh chộp lấy tay Grace trước khi cô chạm vào thanh kiếm. "Đó là thanh kiếm của Cronus 1 đấy. Đừng chạm vào nó. Bất kỳ người nào không mang dòng máu của ông mà chạm vào thanh kiếm, người đó sẽ bị thiêu cháy vĩnh viễn".

"Thật sao?" - Cô hỏi và vội tụt khỏi giường tránh xa thanh kiếm.

"Thật".

Cô ngóai lại nhìn về phía chiếc giường cau mày. "Vì sao chúng lại ở đây?".

"Anh không biết".

"Ai gửi chúng tới đây?".

"Anh không biết".

"Ừm, những thứ này có vẻ không hữu dụng lắm nhỉ".

Julian dường như không nghe thấy lời nhận xét mỉa mai của cô. Thay vào đó, Grace thấy anh nhìn chăm chăm vào chiếc khiên. Anh đưa tay vuốt nhẹ nó như một người cha tìm lại được một đứa con cưng lưu lạc lâu ngày.

Anh nhắc thanh kiếm khỏi giường, rồi giấu nó vào tận góc trong gầm giường. "Em nhớ là anh để nó ở đây nhé" - anh nói giọng nghiêm khắc - "và nhớ là đừng bao giờ chạm vào nó".

Vết chau mày của anh hằn sâu hơn khi anh đứng thẳng dậy nhìn về phía chiếc khiên. "Chắc là những thứ này là do mẹ anh gửi tới. Chỉ bà hoặc một trong những người anh em trai của anh có thể làm được việc này".

"Bà ấy làm vậy để làm gì?".

Julian nheo mắt nhớ lại phần kết của câu chuyện huyền thoại về thanh kiếm. "Anh chắc là bà gửi nó cho anh phòng khi anh phải đối mặt với Priapus. Thanh kiếm của Cronus còn được gọi là Thanh kiếm Công lý. Nó sẽ không giết chết anh ta nhưng nó sẽ khiến anh ta thế chỗ của anh trong cuốn sách".

"Anh nói thật đấy à?".

Anh gật đầu.

"Thế em chạm vào chiếc khiên được không?".

"Được".

Grace đưa tay sờ lên những nét khắc màu vàng và màu đen làm nổi bật lên hình ảnh Athena và con cú của bà. "Đẹp quá!" - Cô nói giọng đầy kinh ngạc.

"Kyrian đã đặt làm nó để tặng anh nhân dịp anh chính thức trở thành nguyên soái".

Cô chạm vào những dòng chữ khắc dưới chân dung Athena. "Những từ này nghĩa là gì?".

"Thà chết chứ không chịu nhục." - Anh trả lời, những lời đó như bị mắc lại trong cổ họng anh.

Julian mỉm cười đăm chiêu khi nhớ lại cảnh Kyrian sát cánh bên anh ngoài chiến trận. "Trên khiên của Kyrian thì ghi là "Phần thưởng dành cho kẻ chiến thắng". Mỗi khi ra trận, cậu ấy thường nhìn anh và nói "Anh cứ nhận lấy phần danh dự đi, người anh em, còn để phần thưởng lại cho tôi"

Grace im lặng trước giọng nói khác thường của anh. Cô cố gắng hình dung hình ảnh anh tay cầm chiếc khiên trông thế nào, cô kéo chiếc khiên lại gần hơn chút nữa. "Kyrian là người đàn ông bị hành hình đúng không?".

"Ừ".

"Anh rất quý anh ấy, đúng không?".

Anh mỉm cười buồn bã. "Cậu ấy lớn lên dưới sự dẫn dắt của anh. Hồi anh 23 tuổi, bác cậu ta gửi cậu ta cho anh với lời nhắc nhở rất nghiêm khắc về những hậu quả anh sẽ phải gánh chịu nếu để Đức Ngài bị thương".

"Anh ta là hoàng tử à?".

Julian gật đầu. "Và cậu ta thực sự không biết sợ là gì. Mới chỉ 20 tuổi, mà cậu ta lúc nào cũng nghênh ngang sẵn sàng lao vào các trận ẩu đả, thách đố xem kẻ nào có thể làm cậu ta bị thương. Gần như lúc nào nhìn quanh anh cũng phải lôi cậu ta ra khỏi những tình huống nguy hiểm kỳ quặc. Nhưng cậu ấy là một người mà khó ai có thể ghét được. Mặc dù rất nóng nảy, nhưng cậu ta lại rất có khiếu hài hước và luôn luôn phạm lỗi".

Anh vuốt nhẹ lên chiếc khiên. "Anh ước gì mình có mặt để cứu cậu ấy khỏi tay quân La Mã".

Grace xoa nhẹ cánh tay anh cảm thông. "Em chắc là hai người trước đây đánh trận rất giỏi".

Một tia sáng lóe lên trong mắt Julian trước lời nói của cô. "Khi bọn anh hợp lực với nhau trong chiến trường, bọn anh là những người bất khả chiến bại". Anh nhìn cô ánh mắt đầy tự hào. "Việc bọn anh chinh phục thành Rome chỉ còn là vấn đề thời gian".

"Vì sao hai anh cứ nhất định muốn đánh Rome?"

"Anh đã thề phá hủy thành Rome sau khi bọn chúng chiếm Prymaria. Anh và Kyrian được cử đến đó, nhưng khi bọn anh đến nơi thì đã quá muộn. Bọn lính La Mã máu lạnh đã dồn toàn bộ người dân lại và giết tất cả phụ nữ và trẻ em trong thành. Anh chưa từng chứng kiến vụ thảm sát nào dã man như vậy". Mắt anh tối sầm lại. "Trong khi bọn anh đang chôn các xác chết thì bị quân La Mã mai phục".

Những lời nói của anh khiến Grace ớn lạnh. "Rồi sau đó thế nào?"

"Anh đuổi theo Livius và chuẩn bị giết được hắn thì Priapus can thiệp vào. Anh ta đánh một tia sét trúng ngựa của anh khiến anh bị hất tung về phía quân La Mã. Anh như đã cầm chắc cái chết trong tay, thì Kyrian bỗng ở đâu xuất hiện. Cậu ta tấn công Livius cho đến khi anh có thể đứng dậy được. Livius lệnh cho quân tháo chạy và biến mất trước khi bọn anh kịp giết hắn".

Grace nhận thấy Julian đứng ngay sau lưng cô, anh đứng gần đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi nóng từ cơ thể anh tỏa ra. Anh đặt hai tay hai bên sườn cô, chống xuống nệm rồi áp ngực vào lưng cô.

Mặc dù anh không hề ôm cô, nhưng cảm xúc của cô không hề suy giảm. Anh cúi đầu xuống liếm cổ cô. Cảm giác lưỡi trên cổ cô thiêu đốt các hoóc môn trên khắp cơ thể cô. Nếu cô không dừng anh lại...

"Julian." - Cô nói hốt hển, nhưng giọng cô không có chút gì mang tính cảnh cáo như cô dự định.

"Anh biết rồi." - Anh thì thầm. "Anh đang chuẩn bị đi tắm nước lạnh đây". Khi anh rời khỏi phòng, cô nghe thấy anh lầu bầu giận dỗi: "Tắm một mình".

Sau bữa sáng, Grace quyết định dạy Julian lái xe.

"Điều này thật nực cười." - Anh nói khi thấy cô lái xe vào bãi đỗ xe của trường trung học.

"Nào, thôi nào," - cô nói giọng trêu chọc - "thế anh không tò mò à?".

"Không".

"Không á?".

Anh thở dài. "Thôi được, hơi tò mò một chút".

"Thế thì hãy tưởng tượng câu chuyện anh sẽ kể cho binh lính của mình nghe khi anh quay lại Macedon về con quái vật bằng thép khổng lồ mà anh đã cưỡi... vòng quanh một bãi đỗ xe".

Anh nhìn cô dò hỏi. "Nói vậy có nghĩa là em đồng ý để anh ra đi đúng không?".

Không, cô muốn hét to lên. Nhưng thay vào đó cô chỉ thở dài. Trong thâm tâm, cô biết mình không thể yêu cầu anh từ bỏ tất cả để ở lại đây với cô.

Julian xứ Macedon là một anh hùng. Một huyền thoại. Anh sẽ không bao giờ có thể trở thành một người đàn ông yếu đuối của thế kỷ 21 này được.

"Em biết em không thể giữ anh. Anh không phải một con cún con bị lạc đường theo em về nhà".

Julian giật mình trước những lời nói của cô. Chúng đã mô tả rất đúng. Đó chính là lý do vì sao việc rời bỏ cô lại khó khăn đến vậy. Làm sao anh có thể từ bỏ người duy nhất từng nhìn nhận anh như một người đàn ông?

Anh không biết tại sao cô lại muốn dạy anh lái xe, nhưng có lẽ việc anh chia sẻ với cô thế giới của cô khiến cô vui lòng. Và vì một lý do nào đó không cần nghĩ tới, anh thích được làm cô hạnh phúc. "Thôi được, nào chỉ cho anh cách thuần phục con quái vật này".

Grace dừng xe lại và họ đổi chỗ.

Ngay khi Julian ngồi vào, cô giật mình trước hình ảnh một người đàn ông cao 1,9m ngồi vào chỗ dành cho một người phụ nữ cao 1,56m. "Em quên mất không đẩy lùi ghế ra sau. Em xin lỗi".

"Anh không thể thở hay cử động được, nhưng không sao".

Cô phì cười. "Có một cái chốt ở dưới ghế. Anh kéo chốt lên thì sẽ lùi được cái ghế ra sau".

Anh cố thử, nhưng chỗ ngồi chật ních khiến anh không tài nào với được cái chốt.

"Đây này," - Grace nói - "em thấy rồi".

Julian ngả đầu ra sau để cô trườn qua một bên đùi anh, ngực ép xuống chân anh còn cả người thì đã lọt thỏm giữa hai đầu gối anh. Trước cảnh đó,

toàn thân anh lập tức trở nên nóng rực và cương cứng.

Khi cô áp má vào người anh cố gắng vật lộn với cái chốt, anh cảm giác như mình có thể chết đi được.

"Em biết không, em đang ở một tư thế hoàn hảo để...".

"Julian!" - Cô ngắt lời. Cô lùi lại, và khi nhìn xuống quần anh, mặt cô đỏ dừ lên. "Em xin lỗi".

Thật không may là cô vẫn chưa kéo được cái ghế ra sau, bởi vậy nên anh đành phải chịu tư thế đó thêm một lần nữa.

Julian cắn chặt răng, đưa một tay lên nắm chặt chỗ tựa đầu trên ghế. Đó là tất cả những gì anh có thể làm để kiềm chế ham muốn mãnh liệt đang dâng lên trong anh.

"Anh có sao không?" - Cô hỏi sau khi đã nói được chiếc ghế của anh ra sau và quay lại chỗ của mình

"À, anh không sao chỉ trừ một điều là đi trên lửa cũng không khiến các thớ thịt của anh nhức nhối thế này." - Anh nói giọng châm chọc.

"Em đã nói em xin lỗi mà".

Anh cứ mãi nhìn vào cô.

Cô vỗ nhẹ vào cánh tay anh. "Nào, anh đặt chân lên cái bàn đạp được không?".

"Anh muốn được đặt lên bàn đạp của em...".

"Julian!" - Grace lại giật giọng. Người đàn ông này thật phóng dăng. "Anh tập trung một chút có được không?".

"Được, anh đang tập trung đây mà".

"Không phải em bảo anh tập trung vào ngực em".

Anh lại đưa mắt xuống đùi cô.

"Cũng không phải chỗ đó".

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh trề môi ra như một đứa trẻ cứng đầu. Hình ảnh này thật không giống anh chút nào, nó khiến cô phì cười.

"Thôi được." - Cô nói - "Cái bàn đạp bên trái là chân côn, bàn đạp ở giữa là phanh, còn bàn đạp bên phải là chân ga. Em nói thế anh có nhớ được không?".

"Anh nhớ".

"Tốt. Nào, bây giờ việc đầu tiên anh cần làm là đạp chân côn và kéo cần số ngược lại". Cô đặt tay anh lên cần số ở giữa xe và bắt đầu chỉ cho anh cách gạt cần số lên xuống.

"Em không nên mơn trớn cái đó trước mặt anh một tí nào. Như vậy thật độc ác, em biết không?".

"Julian! Anh làm ơn có được không? Em đang cố chỉ cho anh cách gạt cần số mà".

Anh khịt mũi. "Anh ước gì em cũng gạt cần số của anh như thế".

Grace trợn mắt nhìn anh.

Ánh mắt đầy tình quái, trông anh chẳng có vẻ gì là ăn năn vì những lời nói vừa rồi cả.

Sau đó anh định lái xe lùi lại, nhưng lại nhả chân côn sớm quá và làm xe chết máy.

"Làm vậy không đúng phải không?" - Anh hỏi.

"Đúng vậy, trừ phi anh muốn bị lật xe".

Anh thở dài và cố gắng làm lại.

Một tiếng sau, sau khi Julian vẫn không thể lái xe vòng quanh bãi đỗ xe mà không đâm vào vỉa hè hay làm chết máy, Grace đã phải chịu công nhận thất bại.

"Thật may trước đây anh làm nguyên soái giỏi hơn là bây giờ lái xe".

"Ha ha." - Anh cười châm chọc, nhưng nhìn vào mắt anh cô biết rằng anh không hề tự ái. "Tất cả những gì anh có thể nói để tự bào chữa là chiếc ô tô đầu tiên của anh là một chiến xa".

Grace mỉm cười nhìn anh. "Thôi được, dù sao thì chúng ta cũng không đánh nhau trên những con phố này".

Vẫn ánh mắt châm chọc, anh trả miếng: "Nếu là anh thì anh sẽ không nói vậy đâu. Em quên là anh vẫn xem bản tin tối từ ti vi của em à".

Julian tắt máy. "Anh nghĩ anh sẽ để em lái xe một lát".

"Có lẽ thế là khôn ngoan hơn cả đấy. Ngay bây giờ em không có đủ tiền để mua xe mới đâu".

Cô bước ra khỏi xe để đổi chỗ cho anh. Nhưng khi hai người đi ngang qua nhau tại đuôi xe, Julian ôm chầm lấy cô đặt một nụ hôn cháy bỏng lên môi khiến cô choáng váng. Anh nắm lấy tay cô và áp chặt vào hai bên hông mình trong khi không ngừng cắn nhẹ lên môi cô.

Chúa ơi, một người phụ nữ có thể sẽ quen với điều này mất. Thật sự sẽ nghiện mất.

Julian ngẩng đầu lên hỏi: "Em có muốn đưa anh về nhà để anh căn lên những chỗ khác không?".

Có, cô muốn chứ, đó chính là lý do vì sao cô không dám. Thật ra, nụ hôn đó làm cô choáng váng đến nỗi không thể cất lên lời.

Julian mỉm cười trước vẻ mặt ngỡ ngàng của cô. Trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy thèm muốn cô hơn bao giờ hết.

"Cái xe." - Cô nói mắt chớp chớp như vừa bừng tỉnh khỏi một giấc mơ. "Chúng ta đang định lên xe mà".

Julian hôn nhẹ lên má cô.

Sau khi cả hai đã vào trong xe và thắt dây an toàn, Grace liếc nhìn anh nói: "Anh biết không, em nghĩ là có hai thứ ở New Orleans này anh chưa từng được thưởng thức".

"Thứ nhất là anh chưa có được em trên...".

"Anh có thôi đi không!".

Anh hăng giọng. "Thôi được, thế danh sách của em là gì?".

"Phố Bourbon và nhạc hiện đại. Một trong hai thứ đó em có thể cung cấp cho anh ngay bây giờ". Grace bật đài lên.

Cô bật cười khi nhận ra đó là bài "Máu nóng" của một ca sĩ nước ngoài. Thật thích hợp cho vị hành khách này của cô.

Julian lắng nghe nhưng tỏ ra không ấn tượng lắm.

Grace chuyển sang đài khác.

Julian chau mày trước hành động này của cô. "Em làm gì vậy?".

"Em chuyển sang đài khác. Anh chỉ việc bấm những cái nút này thôi".

Anh ngồi bấm mấy cái nút mấy phút cho đến khi tìm thấy một đài đang phát sóng bài "Yêu làm ta đau" của Nazareth. "Âm nhạc thời này thú vị thật đấy".

"Nó có khiến anh nhớ về âm nhạc thời của anh không?".

"Không, vì hầu hết những thể loại âm nhạc mà anh từng nghe được chơi bằng sáo và trống trận. Anh nghĩ mình có thể thưởng thức loại âm nhạc này".

"Thưởng thức cái gì?" - Cô hỏi xoáy. "Âm nhạc hay là chuyện yêu làm ta đau?".

Vẻ mặt anh đầy hóm hỉnh. "Bởi vì anh chưa từng biết đến tình yêu nên không thể biết được liệu nó có làm người ta đau hay không. Nhưng anh không thể tưởng tượng được vì sao được yêu lại có thể khiến người ta đau khổ đến vậy".

Câu nói của anh khiến ngực cô thắt lại.

"Thế anh định làm gì khi quay về nhà?" - Cô cố tình hỏi để lái câu chuyện sang chủ đề khác.

"Anh không biết".

"Có lẽ anh sẽ đá ***** Scipio đúng không?".

Anh bật cười. "Có lẽ thế".

"Tại sao? Anh ta đã làm gì anh?".

"Hắn cản đường anh".

Thôi được, dù sao thì đó cũng không phải điều cô muốn nghe. "Anh không muốn bị ai ngáng đường đúng không?".

"Thế em có muốn không?".

Cô nghĩ một lát rồi trả lời: "Em đoán là không".

Khi họ đến phố Bourbon thì đám đông của buổi chiều chủ nhật đang chen chúc nhau. Grace lấy tay phẩy phẩy lên mặt khi nghĩ đến cái nóng bên ngoài.

Cô ngược nhìn sang Julian đang bắt đầu toát mồ hôi. Mái tóc anh bết lại thành những lọn sóng ôm quanh mặt và với cặp kính râm kia... Ôi, anh yêu!

Đương nhiên dung mạo của anh còn được tôn thêm nhờ chiếc áo sơ mi trắng làm nổi bật lên bờ vai rộng và cái bụng thon nhỏ. Khi đưa mắt nhìn xuống chiếc quần jean cài khuy, cô ước gì mình mua cho anh một chiếc quần rộng rãi hơn.

Nhưng với dáng tự tin và quyến rũ của anh, cô e rằng một chiếc quần jean thùng thình cũng không thể che giấu nổi vẻ lồi cuồn lồ lộ thể kia.

Julian dừng lại khi họ đi qua một câu lạc bộ thoát y. Anh tỏ ra không hề tò mò gì trước những phụ nữ ăn mặc thiếu vải đứng trong cửa sổ, nhưng Grace cảm nhận được rằng, anh khá là sốc.

Nhìn chăm chăm vào Julian như muốn ăn sống nuốt tươi anh, cô vũ công thoát y cắn môi dưới, rồi vừa liếm môi đầy khiêu khích vừa đưa tay lên sờ ngực. Cô ta ngoắc ngón tay về phía anh.

Julian quay đi.

"Anh chưa bao giờ được xem thứ gì tương tự thế này đúng không?" - Grace hỏi, cố giấu sự khó chịu trước hành động của người đàn bà kia và thờ phào trước phản ứng của Julian.

"Ở Rome." - Anh đáp gọn lỏn.

Cô cười. "Nhưng họ không suy đồi đến mức này, đúng không?".

"Em không tưởng tượng được đâu. Nhưng ít nhất thì cũng không có ai mây mưa ở ngay...". Anh bỏ lửng câu nói khi đi ngang qua một đôi đang quần lấy nhau ngay ở góc phố. "Thôi, đừng quan tâm làm gì".

Grace phá lên cười.

"Ôi, anh yêu." - Một cô gái điếm gọi Julian khi họ đi qua một câu lạc bộ khác. "Vào đây, em sẽ phục vụ anh miễn phí".

Anh lắc đầu không hề ngừng bước đi.

Grace nắm lấy tay anh và kéo anh đứng lại. "Trước khi anh bị lời nguyền phụ nữ có làm thế này với anh không?".

Anh gật đầu. "Đó chính là lý do tại sao Kyrian là người bạn duy nhất của anh. Tất cả những người đàn ông xung quanh anh đều không thể chịu đựng nổi sự chú ý của mọi người dành cho anh và đến bất cứ nơi đâu, phụ nữ cũng chạy theo anh, cố luồn tay xuống áo giáp của anh".

Cô nghĩ một lát rồi hỏi. "Và anh chắc là không ai trong số những phụ nữ đó yêu anh?".

Anh nhìn cô trong giây lát rồi nói. "Tình yêu và ham muốn xác thịt không giống nhau. Em có thể yêu một người mà em không hề quen biết không?".

"Em đoán là anh nói đúng".

Họ đi thẳng xuống phố. "Kể cho em nghe về người bạn của anh đi. Vì sai anh ta lại không thấy phiền khi tất cả phụ nữ đều vây quanh anh?".

Julian thoáng cười. "Kyrian rất yêu vợ cậu ta, và không hề quan tâm đến bấy kỳ một người đàn bà nào khác. Cậu ta không bao giờ coi anh như một đối thủ".

"Anh đã bao giờ gặp vợ anh ta chưa?".

Anh lắc đầu. "Mặc dù bọn anh chưa bao giờ nhắc đến điều đó, nhưng anh nghĩ cả hai đều biết rằng đó không phải là một ý hay".

Grace nhìn thấy sắc mặt anh thay đổi. Cô chắc là anh đang nhớ đến Kyrian. "Anh tự trách mình vì những gì đã xảy ra với anh ấy phải không?".

Julian cắn chặt răng khi nghĩ đến những cảm giác của Kyrian khi bị quân La Mã bắt làm tù binh. Xét đến việc quân La Mã muốn bắt được hai người bọn họ thế nào, không cần phải nói bọn chúng đã làm gì với Kyrian trước khi tước đi mạng sống của cậu ta.

"Ừ," - anh lặng lẽ trả lời - "anh biết đó là lỗi của anh. Giá mà anh không chọc tức Priapus, anh đã có thể có mặt ở đó để giúp Kyrian đánh lại bọn kia".

Và trong đầu anh xuất hiện một ý nghĩ mơ hồ rằng một nửa số phận của Kyrian xuất phát từ quyết định ngốc nghếch của cậu ta là kết bạn với anh.

Julian thở dài. "Thật đáng tiếc cho một cuộc đời sáng lạn. Giá mà cậu ta học được cách làm chủ tính liêu lĩnh của mình, anh vẫn biết rằng một ngày nào đó Kyrian sẽ phạm phải một sai lầm nghiêm trọng mà". Anh cầm tay cô khẽ bóp nhẹ.

Họ lặng lẽ bước đi, Grace cố nghĩ ra cách gì đó cơ thể khiến anh vui hơn.

Khi họ đi ngang qua Cửa hàng ma thuật Marie Laveau, Grace dừng lại, rồi kéo anh vào trong.

Cô giải thích cho anh nguồn gốc của từ ma thuật trong khi hai người đi một vòng quanh cái bảo tàng thu nhỏ đó.

"Ồ," - Cô nói và cầm lên một con búp bê ma thuật nam trên giá. "Có muốn mặc đồ cho nó giống Priapus rồi cắm những cái ghim nhỏ lên người nó không?".

Julian cười. "Có muốn giả vờ nó là Rodney Carmicheal không?".

Grace cố nén cười. "Thế thì em còn gì là bác sĩ nữa, phải không? Nhưng nghe có vẻ hấp dẫn đấy".

Grace đặt con búp bê xuống chăm chú nhìn về phía chiếc tủ trưng bày bằng kính bày lộn cả bùa với đồ trang sức. Ở giữa tủ đặt một chiếc vòng cổ màu đen, xanh nước biển và cả những sợi chỉ màu xanh lá cây tu rua rậm rối đến mức trong như như một sợi dây điện nhỏ màu đen vậy.

"Nó đem lại may mắn cho người nào đeo nó." - Người phụ nữ bán hàng nói với cô khi nhận thấy sự chú ý của cô. "Cô có muốn xem không?".

Grace gật đầu. "Nó có hiệu nghiệm không?".

"Ồ, có chứ. Kiểu dây chỉ này rất màu nhiệm".

Grace không biết liệu cô có tin không, nhưng cách đây một tuần cô cũng không bao giờ có thể tin nổi việc hai người phụ nữ say rượu lai có thể triệu gọi được cả một nguyên soái Macedon hiện lên.

Cô trả tiền cho người bán hàng rồi quay sang Julian.

"Cúi xuống nào." - Cô bảo anh.

Trông anh đầy vẻ hồ nghi.

"Thôi nào," - cô nói đùa "làm cho em vui đi mà".

Người bán hàng cười lớn khi thấy Grace buộc nó quanh cổ anh. "Anh chàng đó không cần có thêm bùa may mắn đâu cô gái thân mến ơi, anh ta cần một lá bùa để có thể đập tan sự chú ý của những phụ nữ đang nhìn chăm chăm vào ông khi anh ta cúi xuống kia".

Grace nhìn qua vào người anh thì thấy ba phụ nữ quả thật đang hau háu nhìn vào ông anh. Lần đầu tiên, cô cảm giác thấy ghen tuông dữ dội như vậy.

Cảm giác đó tan biến ngay khi Julian khẽ hôn lên má cô trước khi đứng thẳng lên. Ánh mắt đầy khiêu khích, anh choàng tay ôm qua vai cô.

Khi đi ngang mấy người phụ nữ kia, Grace không thể nén nổi một trò tinh quái. Cô đứng lại cạnh mấy người phụ nữ kia. "À, nhân tiện nói cho mấy cô biết, không mặc gì trông anh ấy còn đẹp hơn đấy".

"Em biết rõ điều đó mà, em yêu." - Julian nói khi đeo kính lên mắt rồi lại khoác vai cô.

Grace vòng tay qua eo anh và thọc vào túi quần trước của anh, còn anh thì ôm cô sát vào một bên.

"Em biết không," - Julian thì thầm vào tai cô - "nếu em có muốn thọc tay xuống sâu hơn một chút nữa thì anh cũng không phiền đâu".

Cô cấu anh một cái, nhưng tay vẫn để nguyên chỗ cũ.

Những anh mắt phụ nữ ghen tị nhìn theo họ suốt dọc xuống đường xuống phố.

o o o

Grace đưa anh đến nhà hàng hải sản Mike Anderson để an tối. Cô co người lại khi thấy phục vụ mang lên cho Julian món hào và đặt lên bàn.

"Eo ơi." - Cô thốt lên khi anh bắt đầu ăn con đầu tiên.

Anh tự ái cự lại. "Món này rất ngon đấy".

"Em thì em không nghĩ vậy".

"Đó chỉ là vì em không biết cách ăn thôi".

"Chắc chắn là em biết cách ăn. Há miệng ra và đưa thứ nhớt bắn đó xuống họng".

Anh uống một ngụm bia. "Đó chỉ là một cách ăn thôi".

"Nhưng đó chính là cách anh đang ăn".

"Đúng vậy, nhưng em có muốn thử một cách khác không?".

Cô cắn môi lưỡng lự. Thái độ của anh có cái gì đó khiến cô có cảm giác sẽ vô cùng nguy hiểm nếu nhận lời thách đó của anh. "Em không biết".

"Có tin anh không?".

"Không tin lắm." - Cô giễu cợt.

Anh nhún vai và uống thêm một hớp bia nữa. "Thật thiệt thòi cho em".

"Được rồi." - Cô động lòng và lúc này cô tò mò đến mức không thể tiếp tục từ chối nữa. "Nhưng nếu em có ọe ra thì nhớ là em đã cảnh báo anh trước rồi đấy nhé".

Julian ngoắc chân vào chân ghế của cô và kéo cô vào gần anh đến nỗi đùi họ sát vào nhau. Anh lau tay vào quần rồi cầm con hào nhỏ nhất trên đĩa lên.

"Cứ thế nhé." - Anh thì thầm vào tai cô. Anh choàng tay qua vai cô và nói. "Nào, em ngửa đầu ra".

Cô làm theo. Ngón tay anh đỡ lấy cổ cô khiến một luồng điện chạy khắp toàn thân cô. Cô nuốt nước bọt, ngạc nhiên trước sự nhẹ nhàng của anh. Ngạc nhiên vì cảm giác ngời sát cạnh anh tuyệt biết bao.

"Em há mồm ra." - Anh nói trong hơi thở trong khi lấy mũi cọ cọ vào cổ cô.

Cô tuân theo.

Anh nghiêng con hào cho nó trôi xuống miệng cô. Khi con hào trôi xuống họng cô, anh lấy lưỡi liếm ngược từ dưới cổ cô lên.

Grace rùng mình trước những cảm giác bất ngờ đó. Toàn thân cô nổi gai ốc lên. Thật không thể tin nổi! Và đây là lần đầu tiên cô không hề để ý gì đến vị của con hào cả.

Mặt cô nóng bừng lên khi cô chợt nhớ ra họ đang ở đâu. Cô mở choàng mắt ra và thấy thật may mắn khi họ ngồi trong một góc tối.

"Em có thích nó không?". Anh hỏi đùa.

Cô không thể không mỉm cười. "Anh thật hết thuốc chữa".

"Dù sao thì anh cũng chỉ cố gắng thôi".

"Và anh đã thành công một cách đáng ngưỡng mộ".

Trước khi anh kịp trả lời, chuông điện thoại di động của cô reo lên.

"Hừm!" - Cô vừa nói vừa lôi điện thoại ra. Dù là ai gọi đi chăng nữa thì người đó cũng nên nói ra một việc cực kỳ quan trọng.

Cô trả lời điện thoại.

"Grace à?"

Cô giật mình khi nghe thấy giọng Rodney. "Ông Carmicheal, sao ông biết số này?"

"Nó nằm trong sổ tay Rodolex của em. Tôi ghé thăm em, nhưng em không có nhà." - Anh ta thở dài. "Tôi đã rất muốn gặp em hôm nay. Chúng ta vẫn cần phải nói chuyện đó. Nhưng không sao. Anh có thể đến chỗ em. Em lại đến quảng trường thăm cô bạn thầy bói à?"

Cô sợ thót tim. "Sao anh biết về bạn tôi?"

"Anh biết rất nhiều điều về em, Grace ạ. Hmmm". Anh ta thở dài vào điện thoại. "Đồ lót em có mùi hoa hồng".

Grace lạnh cứng người vì khiếp sợ. Bàn tay cô bắt đầu run lên. "Anh đang ở trong nhà tôi à?"

Cô có thể nghe thấy tiếng ngăn kéo mở ra và đóng vào từ đầu dây bên kia. Bỗng nhiên, hần ta buột ra một tiếng chửi thề. "Cô là đồ đàn bà xấu xa!" - Hần gầm lên. "Hần là ai? Cô đang ngủ với thằng chết tiệt nào?"

"Này, đó là..."

Điện thoại câm bật.

Grace run quá đến mức không thể tắt nổi điện thoại.

"Chuyện gì vậy?" - Julian hỏi, vẻ mặt đầy lo lắng.

"Rodney đang ở trong nhà em." - Cô nói, giọng run rẩy. Cô lập tức quay số gọi cho cảnh sát để thông báo.

"Chúng tôi sẽ đến đó gặp cô." - Viên cảnh sát nói với cô. "Dù thế nào, cô cũng đừng vào trong nhà trước khi chúng tôi tới nhé".

"Các anh đừng lo".

Julian nắm lấy hai bàn tay cô. "Em đang run lên kìa".

"Anh nghĩ vậy sao? Chỉ có một kẻ tâm thần đang ở trong nhà em, người đồ lót của em và chửi rủa em bằng những cái tên xấu xa. Sao em phải run chứ?".

Đôi mắt xanh thẳm của anh an ủi cô với những ánh mắt che chở. ANh nắm chặt tay cô. "Em biết là anh sẽ không để hấn động đến em cơ mà".

"Cảm ơn anh, Julian. Nhưng người đàn ông này...".

"Hấn sẽ chết nếu lại gần em. Em biết là anh sẽ không để em một mình mà".

"Dù sao cũng chỉ đến rằm tháng sau thôi".

Lúc đó, anh đưa mắt đi chỗ khác và cô có thể thấy sự thật từ đó. "Không sao." - Cô nói về dừng cảm. "Em có thể giải quyết việc này, thật đấy. Em đã sống một mình nhiều năm nay rồi. Hấn không phải là khách hàng đầu tiên quấy rối em. Và em e rằng hấn cũng chưa phải là kẻ cuối cùng".

Đôi mắt xanh của Julian tóe lửa khi bắt gặp cái nhìn của cô. "Thế có bao nhiêu kẻ đã quấy rối em?".

"Đó không phải là việc của anh. Đó là chuyện riêng của em".

Trông anh như thể chuẩn bị bóp cổ cô đến nơi.

1 Cronus là con trai của Thần Đất Gaia và Thần Trời Uranus, ông ta lật đổ cha mình là Uranus để lên ngôi trị vì thế giới thần linh trong thời đại Hoàng Kim và sau đó lại bị chính con trai mình là Thần Dớt lật đổ (ND).

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Grace về đến nhà đúng lúc cảnh sát tới.

Viên cảnh sát trẻ to béo đưa ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn Julian. "Anh ta là ai vậy?"

"Một người bạn." - Cô nói.

Viên cảnh sát chìa tay cho cô nói: "Thôi được, đưa cho tôi chìa khóa để tôi kiểm tra khu vực này xem sao. Cảnh sát Reynolds ở lại đây với cô cho tới khi tôi quay lại."

Grace miễn cưỡng đưa chìa khóa cho viên cảnh sát.

Cô cắn móng tay nhìn anh ta bước vào trong. Cầu mong cho Rodney có mặt ở đó.

Nhưng hẳn không có ở đó. Chỉ một lát sau, viên cảnh sát quay lại lắc đầu.

"Chết tiệt." - Cô nói khẽ.

Cảnh sát Reynolds đưa cô vào nhà, đi sau một bước là Julian. "Chúng tôi cần cô vào trong nhà xem xung quanh liệu có mất mát gì không."

"Hẳn có bới tung đồ lên không?" - Grace hỏi.

"Chỉ trong phòng ngủ thôi."

Grace lo lắng bước vào trong nhà và đi lên phòng ngủ của trên gác.

Julian đi đằng sau, và nhận thấy rõ ràng là cô đang tự bầu chặt vào người mình. Gương mặt cô xanh xao càng làm nổi rõ những nốt tàn nhang. Anh sẵn sàng giết chết kẻ gây ra chuyện này. Không một phụ nữ nào đáng bị sợ hãi như vậy, đặc biệt ngay trong ngôi nhà của mình.

Khi họ lên hết bậc thang, anh nhìn thấy cánh cửa ở phía cuối hành lang khép hờ. Grace lao về phía đó.

"Không!" - Cô kêu lên.

Julian chạy ngay sau cô.

Nỗi đau đớn thể hiện trên khuôn mặt cô khiến mắt anh hoa lên. Anh cảm thấy nỗi đau của cô trong tim mình như thể nó chính là nỗi đau của anh vậy.

Gương mặt cô giàn giụa nước mắt khi nhìn thấy đồng hồ điện trong đó. Ga trải giường bị xé toạc, còn các ngăn tủ thì bị tung lên như vừa có thần gió đem lốc cuốn qua.

Julian đặt tay lên vai cô an ủi.

"Sao hãn có thể làm vậy với phòng của họ chứ?" - Cô hỏi.

"Phòng của ai cơ?" - Cảnh sát Reynolds hỏi. "Tôi tưởng là cô sống một mình cơ mà."

"Đúng là tôi sống một mình. Đây là phòng của cha mẹ tôi trước khi họ mất." Grace nhìn quanh, không tin nổi vào mắt mình nữa. Hãn bám theo cô là một chuyện, nhưng vì sao hãn phải làm điều này chứ?

Cô nhìn những bộ quần áo vứt lung tung khắp phòng, những bộ quần áo gợi lại cho cô bao kỷ niệm đẹp. Những chiếc áo sơ mi của cha cô mặc đi

làm hàng ngày. Chiếc áo len yêu thích của mẹ cô mà cô vẫn nài nỉ xin mượn. Đôi hoa tai mà cha cô tặng mẹ cô dịp kỷ niệm ngày cưới ngay trước khi họ mất. Tất cả những thứ đó vừa bị bối tung và vứt vương vãi như những đồ bỏ đi.

Nhưng đối với cô chúng không bao giờ là đồ bỏ đi.

Đó là tất cả những gì còn lại của họ. Tim cô như bị một nhát dao xuyên thủng.

"Sao hẳn có thể làm chuyện này chứ?" - Cô hỏi trong cơn giận dữ dâng trào.

Julian ôm chặt cô vào lòng. "Mọi việc rồi sẽ ổn thôi, Grace." - Anh thì thầm bên tóc cô.

Nhưng chuyện này không ổn. Grace không biết liệu mọi chuyện có thể ổn như cũ không. Cô không thể chịu đựng nổi ý nghĩ đồ súc sinh đó đã đưa tay sờ lên áo quần của mẹ cô. Đã nằm lăn lên giường của cha mẹ cô. Sao hẳn dám chứ!

Julian nhìn sang viên sĩ quan cảnh sát.

"Đừng lo," - anh ta nói - "chúng tôi sẽ tìm ra hẳn."

"Và sau đó thì sao?" - Julian hỏi.

"Điều đó tùy vào quyết định của tòa."

Julian nhìn anh ta cười khinh miệt. Tòa án. Anh không quen với những tòa án hiện đại, những tòa án có thể thả tự do cho những đồ súc sinh như vậy.

"Tôi biết yêu cầu này khá khó khăn." - Viên cảnh sát nói. "Nhưng chúng tôi thực sự cần cô, Tiến sĩ Alexander, tiếp tục nhìn quanh xem hẳn có lấy đi

thứ gì không."

Cô gật đầu.

Sự dũng cảm của cô khiến Julian kinh ngạc, cô ra khỏi vòng tay anh và gạt nước mắt trên má. Cô bắt đầu xem trong đồng hồ nát. Julian quỳ xuống cạnh cô phòng trường hợp cô lại cần đến anh.

Sau khi kiểm tra một lượt, Grace đứng khoanh tay trước ngực nhìn viên cảnh sát. "Không mất gì cả." - Cô nói rồi đi về phòng anh.

Grace quả quyết bước vào trong. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể thấy căn phòng này cũng bị phá phách không khác gì phòng trước. Quần áo của cô và Julian đều bị lục soát toàn bộ. Đồ lót vứt khắp nơi, giường của cô bị lật ga, còn tấm nệm thì xô lệch.

Cô chỉ ước sao con quỷ đó tìm thấy thanh gươm của Julian giấu dưới giường và vô tình chạm vào nó. Nếu quả vậy thì thực sự công lý sẽ được thực thi.

Nhưng Rodney đã không tìm thấy thanh gươm. Thật ra, chiếc khiên của Julian vẫn ở nguyên chỗ cũ, dựa ở khe tường cạnh giường.

Nhìn đồng quần áo bị vứt lung tung, Grace cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm, như thể đôi bàn tay nhớp nhúa của Rodney đã chạm vào người cô vậy. Grace nhìn thấy cửa phòng sách khép hờ. Tim cô như ngừng đập khi tiến lại chỗ đó và mở cửa ra. Trong giây phút đó, cô cảm thấy như Rodney moi tìm mình ra và giày xéo lên nó.

"Những cuốn sách của tôi." - Cô thì thào.

Julian bước qua phòng xem cô đang nhìn gì. Anh nghệt thờ khi đến sau cô.

Từng quần sách của cô đã bị xé nát ra thành những mảnh nhỏ.

"Đừng làm vậy với sách của tôi chứ." - Cô nói và ngồi sụp xuống.

Tay Grace run lên khi chạm vào những trang sách mà cha cô đã viết. Không gì có thể thay thế được chúng. Cô không bao giờ còn có thể mở chúng ra và hồi tưởng lại giọng đọc của cha cô nữa rồi. Cô cũng không bao giờ có thể giở cuốn "Vẻ đẹp đen" để có thể thấy lại những ký ức mong manh của hình ảnh mẹ đọc sách cho cô nghe.

Tất cả đã hết rồi.

Chỉ bằng một hành động thôi, Rodney Carmichael đã lại giết cha mẹ cô thêm một lần nữa.

Rồi ánh mắt cô bắt gặp những trang sách rách nát của cuốn "Iliad." Nước mắt cô trào ra khi nhớ lại nét mặt Julian khi anh nhìn thấy cuốn sách. Nhớ lại những giờ phút bên nhau khi cô đọc cho anh nghe.

Những giờ phút đó thật đặc biệt. Thật kỳ diệu khi họ nằm bên cạnh chiếc tràng kỷ để hồn mình lạc vào thế giới của câu chuyện. Đó là thế giới nhỏ bé của riêng họ. Thiên đường đặc biệt của riêng họ.

"Hắn đã tàn sát tất cả rồi." - Cô thì thào. "Ôi, Chúa ơi, chắc hẳn phải ở đây hàng tiếng đồng hồ."

"Thưa cô, đó chỉ là..."

Julian túm tay cảnh sát Reynolds và lôi anh ta sang phòng ngủ. "Đối với cô ấy, chúng không chỉ đơn thuần là những cuốn sách." - Anh nói qua kẽ răng. "Đừng chạm vào nỗi đau của cô ấy."

"Ồ, tôi xin lỗi." - Anh ta lúng túng nói.

Julian quay lại với Grace trong phòng sách.

Cầm những trang sách rách nát trên tay, cô đang khóc nức nở không thể kìm được. "Tại sao hẳn lại làm vậy chứ?"

Julian đỡ cô dậy và dìu cô ra khỏi phòng sách, sau đó đặt cô nằm lên giường. Cô bám vào anh chặt đến nỗi anh gần như không thở được và cô lại nức nở như trái tim đang vỡ vụn ra từng mảnh.

Khi đó, Julian chỉ muốn giết chết kẻ đã gây ra tất cả những chuyện này cho cô.

Chuông điện thoại đổ.

Grace hét lên và cố sức để ngồi dậy.

"Suýt." - Julian nói rồi vừa lấy tay lau nước mắt cho cô vừa từ từ nâng cô dậy. "Không sao đâu. Có anh ở đây. Anh đỡ được em rồi".

Cảnh sát Reynolds đưa điện thoại cho cô. "Cô trả lời đi, nhớ đâu đó là điện thoại của hẳn".

Julian lườm viên cảnh sát. Sao anh ta có thể vô cảm đến vậy, yêu cầu cô nói chuyện với con quái vật đó?

"Selena à." - Grace nói, rồi lại bật khóc nức nở khi kể lại cho bạn nghe những chuyện vừa xảy ra.

Những suy nghĩ của Julian đan xen với nhau khi anh phân tích về kẻ đã đột nhập nhà cô và khiến cô bị tổn thương sâu sắc đến vậy. Điều khiến anh lo lắng nhất đó chính là việc hẳn biết phải làm gì. Hẳn biết về Grace. Biết những gì là quan trọng đối với cô.

Và điều đó khiến hẳn trở nên nguy hiểm hơn là cảnh sát nhận định.

Grace gác máy. "Tôi xin lỗi vì đã quá xúc động." - Cô vừa nói vừa lau nước mắt. "Ngày hôm nay quả là một ngày khó khăn".

Julian nhìn cô đang cố gắng với một sức mạnh mà không phải người đàn ông nào cũng có.

Julian nhìn cô đang cố gắng với một sức mạnh mà không phải người đàn ông nào cũng có.

Cô dẫn cảnh sát đi xem nốt những phòng còn lại của ngôi nhà.

"Chắc là hăn không nhìn thấy cuốn sách này." - Một cảnh sát nói khi đưa cho cô cuốn sách của Julian.

Julian lấy cuốn sách từ tay Grace. Riêng anh thì không nghĩ như viên cảnh sát. Nếu tên khốn đó cố xé cuốn sách này, hăn chắc phải rất ngạc nhiên.

Không bao giờ có thể hủy hoại được cuốn sách này. Nhiều thế kỷ qua, chính bản thân anh đã cố làm điều đó không biết bao nhiêu lần. Kể cả lửa cũng không thể đốt cháy nó. Nhưng sự hiện diện của cuốn sách khiến anh nhớ lại những lời nói rất đúng của Grace.

Chỉ ít hôm nữa thôi, anh sẽ lại phải đi và khi đó sẽ không có ai bảo vệ cho cô cả.

Ý nghĩ đó khiến anh cảm thấy khó chịu.

Cảnh sát ra về đúng lúc xe của Selena đi vào trong sân. Cô bước ra khỏi xe cùng một người đàn ông tóc đen cao lớn một tay đang băng bó, vừa bước xuống khỏi xe cô đã chạy về phía cửa nhà.

"Cậu có sao không?" - Cô vừa ôm Grace vừa hỏi.

"Mình không sao." - Grace trả lời, rồi nhìn qua vai Selena chào người đàn ông. "Chào anh Bill".

"Chào Grace. Bọn đến xem có giúp được gì không".

Grace giới thiệu anh ta với Julian, sau đó cả bốn người họ bước vào trong.

Julian chặn Selena lại ngay khi họ bước vào nhà và kéo cô ra một góc. "Cô có thể giữ cô ấy ở dưới này một lát được không?".

"Tại sao?".

"Tôi có việc phải giải quyết".

Selena chau mày. "Được thôi".

Julian chờ cho đến khi Selena, Bill và Grace ngồi xuống tràng kỷ. Lúc đó anh mới đi vào bếp lấy mấy chiếc túi đựng rác và đi thẳng lên gác vào phòng sách.

Anh cố dọn đống lộn xộn đó càng nhanh càng tốt để Grace không phải nhìn thấy chúng lần nữa. Nhưng mỗi mẫu giấy chạm vào càng khiến nổi tức giận trong anh đang cao hơn.

Trong óc anh cứ hiện ra ánh mắt trù mẫn của Grace khi nhìn qua bộ sưu tập của mình trong lúc tìm một cuốn sách để đọc. Nhắm mắt, anh lại tưởng tượng ra mái tóc cô xoa trên ngực anh trong khi cô đọc sách cho anh nghe.

Lúc đó, anh chỉ muốn nhìn thấy máu chảy.

"Chúa ơi!" - Bill nói từ cửa vào. "Hắn gây ra tất cả những thứ này ư?".

Julian không nói gì, chỉ lặng lẽ tiếp tục dồn đống giấy vụn vào trong túi. Tất cả những gì anh có thể tập trung lúc này là tiếng thét kêu gọi trả thù vang lên trong đầu, Nó chế nhạo tiếng thét trả thù Priapus.

Đó là điều khiến anh bị thương. Còn khiến Grace đau đớn...

Số phận đã rủ lòng thương đối với kẻ này bởi vì anh sẽ không làm vậy.

"Anh hẹn hò với Grace lâu chưa?".

"Không lâu lắm".

"Tôi cũng nghĩ vậy. Selena chưa bao giờ nhắc tới anh, nhưng nghĩ lại thì từ hôm sinh nhật Grace đến giờ, cô ấy không còn quá lo lắng cho Grace nữa. Chắc là anh gặp cô ấy hôm đó".

"Vâng".

"Vâng, không, vâng. Anh có vẻ là người hiện hữu nhỉ?".

"Không".

"À, có lẽ tôi đã hiểu. Hẹn gặp anh sau".

Julian ngừng lại khi chạm tay vào bìa cuốn "Peter Pan". Anh nhặt nó lên, nghiêng răng lại. Anh cảm thấy đau nhói. Đây là cuốn sách mà cô yêu quý nhất.

Anh bóp chặt nó trong tay, rồi nhét nó vào túi.

Grace không biết mình đã ngồi bất động trên tràng kỷ bao lâu. Tất cả những gì cô nhận thức được là cô đau đớn biết bao. Rodney đã xúc phạm cô một cách nặng nề.

Selena bừng lên cho cô một tách sô cô la nóng.

Grace cố uống, nhưng tay cô vẫn run đến nỗi cô sợ rằng mình sẽ đánh đổ tung tóe mất. Cô đặt cái tách xuống. "Có lẽ mình phải đi thu dọn".

"Julian đã làm việc đó rồi." - Bill đang ngồi trên ghế sofa lướt các kênh tivi nói.

Grace chau mày. "Vậy sao? Lúc nào?".

"Anh ấy lên gác được một lúc rồi, đang thu dọn trong phòng sách".

Grace ngạc nhiên đi tìm anh.

Julian đang ở trong phòng cha mẹ cô. Cô đứng ngoài cửa nhìn anh đang thu dọn những đồng lộn xộn cuối cùng. Anh gấp chiếc quần của bố cô theo cách khiến Martha Stewart 1 cũng phải ngưỡng mộ, rồi xếp chúng vào tủ và đóng chặt lại.

Nỗi xúc động trào lên trong cô khi chứng kiến một vị nguyên soái một thời đang dọn dẹp nhà cửa cho cô để cô không phải làm việc đó. Lòng nhân hậu của anh đã chạm tới từng ngõ ngách trong trái tim cô.

Anh ngược nhìn lên và bắt gặp ánh mắt của cô. Sự quan tâm trong đôi mắt xanh nước biển đó khiến cô cảm thấy ấm áp.

"Cảm ơn anh." - Cô nói.

Anh nhún vai. "Anh cũng chẳng có việc gì để làm mà". Mặc dù anh nói những lời đó một cách rất tự nhiên, nhưng có cái gì đó trong giọng nói của anh cho thấy điều ngược lại với vẻ thờ ơ cố tỏ ra đó.

"Em vẫn rất biết ơn". Cô đi vào trong phòng, nhìn quanh những việc nặng nhọc mà anh vừa làm. Cổ hong cô se lại, cô đặt tay lên tấm phản bằng gỗ gụ. "Đây là giường của bà em." - Cô nói. "Em vẫn còn nhớ chuyện mẹ kể về việc ông đã làm chiếc giường này cho bà như thế nào. Ông em trước đây là thợ mộc".

Hàm anh cứng lại, anh nhìn chăm chăm vào tay cô. "Thật khó khăn phải không?".

"Khó khăn gì cơ?".

"Để mất những người mà mình yêu quý".

Cô biết anh nói điều này từ trái tim mình. Từ trái tim của một người cha mất những đứa con.

Mặc dù đêm ngủ anh không còn giật mình nữa, nhưng cô vẫn nghe anh gọi tên các con mình và cô tự hỏi không biết liệu anh có biết anh hay mơ về chúng đến mức nào không.

"Vâng," - cô lặng lẽ trả lời - "nhưng điều đó thì anh biết rõ hơn em đúng không?".

Anh không nói gì.

Grace đưa mắt nhìn quanh phòng. "Em nghĩ đã đến lúc em phải tiếp tục mà không có bố mẹ, nhưng em thề là em vẫn nghe thấy tiếng họ, vẫn cảm thấy họ ở quanh đâu đây".

"Đó là em cảm thấy tình yêu của họ. Nó vẫn sưởi ấm em".

"Em nghĩ là anh nói đúng".

"Này!" - Selena đứng ở cửa nói vọng vào cắt ngang cuộc đối thoại của họ. "Bill đang định gọi bánh pizza. Cậu có muốn ăn không?".

"Có." - Grace trả lời.

"Thế còn anh thì sao?" - Selena quay sang hỏi Julian.

Julian nhìn Grace cười ý nhị. "Tôi thích ăn bánh pizza".

Grace bật cười khi nhớ cảnh anh hỏi xin bánh pizza đêm đầu tiên khi cô triệu gọi anh.

"Được," - Selena nói - "thế thì ăn pizza nhé".

Julian đưa cho Grace chiếc nhẫn cưới của mẹ cô. "Anh tìm thấy những thứ này trên sàn nhà".

Grace định nhét chúng lại vào ngăn tủ, nhưng cô không thể. Thay vào đó, cô đeo chúng lên bàn tay phải và lần đầu tiên trong nhiều năm, cô cảm thấy thoải mái khi nhìn chúng.

Khi họ rời khỏi phòng, Julian định đóng cửa lại.

"Đừng." - Grace nói khẽ. "Cứ để cửa mở ra".

"Em chắc không?".

Cô gật đầu.

Khi bước vào phòng ngủ, cô nhận thấy là Julian cũng đã dọn dẹp sạch rồi. Nhưng khi nhìn lên những giá sách trống trơn, con tim cô một lần nữa lại vỡ tan.

Lần này khi Julian đóng cửa, cô không hề phản đối.

Mấy tiếng đồng hồ sau khi ăn, Grace mới có thể thuyết phục được Bill và Selena đi về.

"Mình ổn, thật mà." - Cô phải khẳng định với họ đến lần thứ mười ở cửa. Rồi cô đặt tay lên cánh tay Julian, thầm cảm ơn vì sự có mặt của anh. "Với lại, mình còn có Julian".

Selena nhìn cô nghiêm khắc. "Nếu cần bất cứ điều gì, cậu nhớ gọi cho mình đấy".

"Mình sẽ gọi".

Vẫn cảm thấy chưa hoàn toàn yên tâm, cô khóa cửa lại và dẫn Julian đi cùng lên phòng.

Cô nằm lên giường, cạnh Julian.

"Em cảm thấy thật bất an." - Cô thì thầm.

Anh vuốt tóc cô. "Anh biết. Em hãy nhắm mắt lại và biết rằng anh ở đây. Anh sẽ bảo vệ em".

Anh choàng tay qua người cô. Grace thở dài trước sự an ủi của anh. Chưa bao giờ có ai an ủi cô như anh cả.

Họ cứ nằm như thế hàng tiếng đồng hồ, trước khi cô ngủ thiếp đi vì quá mệt mỏi.

Grace giật mình tỉnh dậy, kêu ú ớ.

"Anh đây, Grace".

Cô nghe thấy tiếng Julian bên cạnh mới trấn tĩnh lại. "Ồn Chúa, có anh ở đây." - Cô thì thầm. "Em vừa có một cơn ác mộng".

Anh nhẹ nhàng hôn lên vai cô. "Anh hiểu".

Cô khẽ xiết chặt cánh tay anh trước khi ra khỏi giường chuẩn bị đi làm.

Lúc mặc quần áo, tay cô vẫn run đến nỗi không thể cài được cúc áo.

"Nào." - Julian nói nhẹ nhàng gạt tay cô ra một bên để cài cúc áo cho cô. "Em không phải sợ, Grace. Anh sẽ không bao giờ để hấn chạm tới người em đâu".

"Em biết. Em biết là cảnh sát sẽ tóm hấn và em sẽ không bị đe dọa nữa".

Anh không nói lời nào, chỉ lặng lẽ mặc váy giúp cô.

Xong xuôi, cô lái xe đưa cả hai người đến văn phòng của cô trong thành phố. Lòng cô rối như tơ vò khiến cô hầu như không thể thở được. Nhưng

cô phải làm được điều này. Cô sẽ không cho phép Rodney điều khiển cuộc sống của mình. Cô đang thực hiện nhiệm vụ và không một ai có thể tước bỏ điều đấy của cô. Không thể tước bỏ nó mà không chiến đấu với nó.

Mặc dù vậy, cô vẫn rất mừng vì sự có mặt của Julian. Nó khiến cô cảm thấy dễ chịu theo cái cách mà cô không muốn nghĩ tới.

"Cái này là cái gì?" - Julian hỏi khi cô dẫn anh bước vào một chiếc thang máy lớn kiểu cổ của tòa nhà xây từ đầu thế kỷ 20 nơi cô làm việc.

Grace chỉ cho anh cách kéo cửa thang máy và nhận thấy sự khó chịu tức thì của anh khi họ bị đóng kín trong đó.

"Đây là một chiếc thang máy." - Cô giải thích. "Anh bấm vào những chiếc nút này để đến những tầng gác mà anh muốn. Em làm việc ở tầng trên cùng, tầng 8". Cô nhấn vào chiếc nút cũ kỹ làm nổi hẳn lên.

Julian còn trở nên căng thẳng hơn khi thang máy bắt đầu chuyển động. "Có an toàn không?".

Cô nhướn mày nhìn anh ngạc nhiên. "Có chắc là người đàn ông không hề biết sợ hãi khi đối mặt với quân La Mã không hề sợ lại sợ thang máy không?".

Anh nhìn cô lém lỉnh. "Quân La Mã thì anh hiểu rõ, còn thứ này anh hoàn toàn mù tịt".

Cô choàng tay ôm anh. "Cái này cũng không có gì phức tạp cả". Cô chỉ lên cánh cửa sập. "Bên ngoài cánh cửa đó là những sợi dây cáp kéo nó lên và hạ nó xuống, còn có cả điện thoại nữa". Cô chỉ chiếc hộp thoại ngay dưới những chiếc nút bấm. "Nếu anh bị kẹt trong thang máy, tất cả những gì anh phải làm là nhấn chiếc điện thoại đó lên và anh sẽ được nối trực tiếp với nhân viên cứu hộ".

Mắt anh sầm xuống. "Thế thang máy có hay bị kẹt không?".

"Cũng không thường xuyên đâu. Em thuê văn phòng ở tòa nhà này bốn năm rồi mà chưa bao giờ bị kẹt thang máy cả".

"Nếu không ở trong thang máy thì làm sao người ta biết thang máy có bị kẹt hay không?".

"Thang máy nếu bị dừng lại sẽ có chuông báo động. Tin em đi, nếu nó bị kẹt thế nào cũng có người biết".

Anh đưa mắt nhìn quanh không gian rộng rãi của chiếc thang máy và qua ánh mắt anh, cô có thể đọc được những ý nghĩ bập bọ trong đầu anh. "Em có thể cố tình khiến nó dừng lại được không?".

Cô bật cười. "Được, nhưng em thật sự không muốn mình bị bắt quả tang ở nơi làm việc".

Anh cúi thấp đầu xuống và khẽ đặt lên má cô một nụ hôn. "Nhưng bị bắt quả tang ở nơi làm việc cũng thú vị đấy chứ".

Grace ôm anh chặt hơn. Ở anh có thứ gì đó mà khiến cô lại cảm thấy dễ chịu như vậy? Dù trong hoàn cảnh nào, anh cũng có thể khiến mọi việc trở nên vui vẻ hơn. Tươi sáng hơn. "Anh thật xấu tính." - Cô nói rồi lưỡng lự bỏ tay khỏi anh.

"Đúng đấy, nhưng em thích điều đó ở anh đúng không?".

Cô lại cười. "Anh nói đúng. Em rất thích".

Cửa thang máy mở ra. Grace dẫn anh đến văn phòng của cô ngay gần đó.

Khi họ bước vào, Lisa ngẩng mặt lên nhìn và tròn xoe mắt. Một nụ cười bừng sáng trên khuôn mặt cô khi cô đưa mắt nhìn Julian từ đầu đến chân.

"Tiến sĩ Grace." - Cô nói giọng trêu chọc và đưa tay lên nghịch lọn tóc vàng. "Chị có một anh bạn trai hấp dẫn quá".

Grace lắc đầu, giới thiệu họ với nhau, sau đó đưa Julian đi xem văn phòng cô. Julian ngồi bên cửa sổ trong khi cô bật máy tính và cất ví vào ngăn kéo bàn.

Cô dừng lại khi bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn chăm chăm cô. "Thật sự anh định ngồi cả ngày ở văn phòng em à?".

Anh nhún vai. "Thì anh chẳng còn gì thú vị hơn để làm cả".

"Anh sẽ phát chán lên".

"Anh cam đoan với em là anh đã quá quen với cảnh buồn chán".

Và Grace đã biết quá rõ kinh nghiệm của anh trong chuyện này rồi. Cô đặt tay lên má anh và tưởng tượng cảnh anh bị giam cầm trong cuốn sách, một mình và chìm trong bóng tối.

Cô kiễng chân lên khẽ hôn anh. "Cảm ơn anh đã đến đây cùng với em hôm nay. Nếu không có anh, chắc em chẳng thể nào dám đứng ở đây".

Anh cắn nhẹ vào môi cô. "Anh thích thế mà.

Lisa gọi vào cho cô. "Tiến sĩ Grace, khách hàng hẹn 8 giờ của chị đã có mặt".

"Anh sẽ ra ngoài chờ." - Julian nói.

Grace nắm chặt tay anh trước khi để anh đi ra ngoài.

Trong suốt một giờ đồng hồ sau đó, cô không thể nào tập trung vào công việc. Tâm trí cô để cả ở người đàn ông đang ngồi ngoài kia và việc anh có ý nghĩa với cô như thế nào.

Và cô ghét khi phải nghĩ đến chuyện rời xa anh biết bao.

Ngay khi kết thúc cuộc hẹn thứ nhất, cô tiễn khách ra tận cửa.

Lisa đang dạy Julian cách chơi tú lơ khơ trên máy tính. "Tiến sĩ Grace."
- Cô nói - "Chị có biết là Julian chưa bao giờ chơi tú lơ khơ không?".

Grace cười ý nhị với Julian. "Thế à?".

Lisa để mặc Julian ngồi đó để quay lại xem số hẹn bệnh nhân. "À, cuộc hẹn lúc 3 giờ chiều của chị đã bị hủy. Bệnh nhân 9 giờ hẹn thông báo anh ta sẽ đến muộn mấy phút".

"Được," - Grace chỉ ngón cái ra phía cửa nói - " trong khi hai người chơi, tôi sẽ chạy xuống lấy cái máy tính cá nhân Palm Pilot tôi để quên trong xe".

Julian ngược mắt lên. "Để anh đi cho".

Grace lắc đầu. "Em tự đi được mà".

Không chần chừ, anh đi vòng qua bàn Lisa và chìa tay về phía cô để lấy chìa khóa. "Anh sẽ đi." - Anh nói bằng một giọng khiến cô hiểu rằng anh sẽ không chịu khoan nhượng.

Không muốn tranh cãi, cô đưa chìa khóa xe cho anh. "Em để ở dưới ghế lái xe nhé".

"Ừ, anh sẽ quay lại ngay".

Grace giơ tay lên đầu kiêu quân đội.

Có vẻ không thoải mái lắm, Julian rời khỏi văn phòng cô và tiến thẳng tới chỗ thang máy cuối hành lang.

Anh đưa tay lên mấy chiếc nút bấm rồi lại thôi. Thánh thần ơi, sao anh lại ghét cái thứ hình vuông kín mít này đến vậy.

Và chỉ nghĩ việc sẽ ở trong đó một mình thôi...

Anh nhìn quanh thì thấy cầu thang bộ. Không chần chừ một giây, anh đi thẳng ra cầu thang bộ.

Grace tìm được tài liệu của Rachel trong cặp thì mới nhớ ra là cô đã để quên hai tập tài liệu ở ghế sau.

"Đầu óc mình làm sao thế này?" - Cô tự gắt với bản thân. Nhưng lúc đó cô đã hiểu. Suy nghĩ của cô hiện đang bị phân tán bởi hai người đàn ông đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời cô.

Bực mình với bản thân vì đã để mất khả năng tập trung, cô cầm chiếc cặp và đi theo Julian.

"Chị đi đâu đấy, tiến sĩ Grace?" - Lisa hỏi.

"Tôi còn để quên cả mấy tập tài liệu trong xe nữa. Tôi sẽ quay lại ngay".

Lisa gật đầu.

Grace bước tới chỗ thang máy. Còn đang mãi lục lọi trong cặp tài liệu tìm những giấy tờ bị mất khi cửa thang máy mở ra.

Cô bước luôn vào không hề nhìn lên và cứ thế bấm nút xuống tầng một.

Không cần chờ đến khi thang máy đóng lại, cô đã nhận ra không phải chỉ có mình cô đứng trong thang máy.

Rodney Carmicheal đứng đối diện đang nhìn cô chăm chăm.

"Thế hẳn là ai?".

Grace lạnh cứng người khi cảm giác sợ hãi xen lẫn tức giận bùng lên trong cô. Cô những muốn xé hẳn ra từng mảnh! Nhưng mặc dù là một gã đàn ông nhỏ con, hẳn vẫn cao hơn cô cả một cái đầu.

Và thần kinh thì có vấn đề.

Cổ gấu nổi sợ hãi đang lên, cô hỏi giọng bình tĩnh. "Anh làm gì ở đây?".

Hắn cong môi lên nói với cô. "Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Tôi muốn biết quần áo trong nhà cô đó là của kẻ nào".

"Đó không phải là việc của anh".

"Chết tiệt." - Hắn rít lên. Hắn đang ở trên cái ranh giới mỏng manh của tình trạng điên loạn và cô không hề muốn hắn nổi điên lên khi họ đang bị giam kín trong cái thang máy này. "Tất cả những gì liên quan đến cô đều là việc của tôi".

Grace cố làm chủ tình thế. "Nào, hãy nghe tôi, anh Carmicheal, tôi không biết anh và anh cũng không biết tôi. Tôi không thể hiểu nổi lý do vì sao anh bám theo tôi, nhưng tôi muốn việc đó chấm dứt".

Hắn bấm nút tạm dừng thang máy. "Bây giờ cô hãy nghe tôi nói đây, Grace. Chúng ta là một cặp hoàn hảo. Cô cũng biết rõ điều đó như tôi vậy. Chúng ta sinh ra là để dành cho nhau".

"Thôi được." - Cô cố gắng làm hắn bình tĩnh lại. "Chúng ta hãy thảo luận chuyện này trong văn phòng của tôi". Cô bấm nút cho thang máy đi tiếp.

Hắn lại bấm cho nó dừng lại. "Chúng ta sẽ nói chuyện tiếp ở đây".

Grace hít một hơi dài khi tay cô bắt đầu run lên. Cô phải thoát ra khỏi đây mà không làm cho hắn trở nên giận dữ hơn. "Ngồi trong văn phòng tôi sẽ thoải mái hơn ở đây".

Lần này, khi cô đưa tay ra bấm nút, hắn tóm lấy tay cô.

"Tại sao cô không chịu nói chuyện với tôi chứ?" - Hắn hỏi.

"Chúng ta đang nói chuyện đấy thôi." - Grace dịch dần về phía hộp thoại.

"Tôi cá là cô nói chuyện với hắn ta, đúng không? Tôi cá là cô và hắn đã dành hàng giờ bõn cọt và làm những chuyện chỉ có Chúa mới biết. Bây giờ, nói cho tôi biết hắn là ai?".

"Anh Carmicheal...".

"Rodney!" - Hắn hét lên. "Chết tiệt, tên tôi là Rodney".

"Được rồi, Rodney. Hãy...".

"Tôi cá là hắn đã đặt bàn tay bẩn thỉu của hắn lên khắp người cô, có đúng không?" - Hắn dồn cô vào góc bảng điều khiển. "Từ hồi cô gặp tôi, cô đã ngủ với hắn bao nhiêu lần rồi hả?".

Grace run lên trước cái nhìn man dại chiếu ra từ cặp mắt ti hí của hắn. Hắn đang lên cơn điên. Cô đưa tay ra sau nhắc điện thoại. Nhưng trước khi cô kịp đưa lên tai nghe, hắn đã giật lấy nó.

"Cô đang làm cái quái gì thế?" - Hắn hỏi.

"Anh cần được giúp đỡ".

Hắn ném chiếc điện thoại về phía bảng điều khiển. "Tôi không cần giúp đỡ. Tôi cần nói chuyện với cô. Cô nghe rõ chưa? Tôi cần cô nói chuyện với

tôi!". Hấn dần từng tiếng bằng cách đập mạnh chiếc điện thoại vào bảng điều khiển.

Grace khiếp hãi nhìn chiếc điện thoại vỡ tan tành. Sau đó hấn bắt đầu đưa tay lên tự túm tóc.

"Hấn đã hôn cô. Tôi biết là hấn đã làm thế". Hấn nhắc đi nhắc lại những từ đó trong khi giật ra hàng năm tóc từ trên đầu.

Ôi, Chúa ơi! Cô bị nhốt trong này với một thằng điên.

Và không có cách nào để thoát ra cả.

Julian quay lại văn phòng Grace tay cầm chiếc máy tính Palm Pilot. "Grace đâu?" - Anh hỏi Lisa khi không thấy Grace trong văn phòng.

"Anh không gặp cô ấy à? Cpp ấu đi xuống xe ngay sau anh mấy phút mà".

Anh chau mày. "Cô chắc không?".

"Chắc. Cô ấy bảo là cô ấy để mấy tập tài liệu trong xe".

Trước khi anh kịp hỏi gì thêm thì một phụ nữ gốc Phi xinh đẹp mặc một bộ vét màu đen cổ điển bước vào tay cầm một chiếc cặp tài liệu. Cô dừng lại ở cửa tháo giày và chùi gót chân. "Đúng là thứ hai." - Cô nói với Lisa. "Tôi vừa phải leo tám tầng cầu thang bộ vì thang máy đang bị kẹt đâu đó giữa các tầng. Còn bây giờ cô có thông tin thú vị gì cho tôi không?".

"Chào bác sĩ Beth." - Lisa vui mừng nói rồi đưa tay lật cuốn sổ trên mặt bàn. "Chị có một cuộc hẹn lúc chín giờ với Rodney Carmicheal".

Julian lạnh người.

"Ồ không, chờ chút," - Lisa nói - "đó là bệnh nhân của bác sĩ Grace. Bệnh nhân của chị là..."

"Cô vừa nói là Rodney Carmicheal à?" - Anh hỏi.

"Vâng, anh ta gọi điện đến thay đổi lịch hẹn".

Julian không chờ cô ta nói hết câu. Anh thả chiếc Palm Pilot xuống mặt bàn Lisa và lao ra khỏi văn phòng chạy về phía cầu thang máy. Tim anh đập thình thịch, tất cả những gì anh có thể nghĩ lúc này là làm cách nào để tìm thấy Grace càng nhanh càng tốt.

Đúng lúc đó anh nhận ra âm thanh mà anh nghe thấy đúng là tiếng chuông báo động.

Anh lạnh buốt sống lưng khi tất cả bản năng mách bảo anh chuyện gì đang diễn ra. Rodney đã dùng thang máy là và Grace đang ở trong đó. Anh dám chắc điều này.

Bỗng có tiếng thét bị bóp nghẹt vang lên từ phía sau cánh cửa thang máy đang đóng chặt lại.

Mắt anh mờ đi vì tức giận và sợ hãi, anh giật mạnh à mở cánh cửa thang máy đến chỗ thông hơi.

Julian lạnh cứng người.

Anh không nhìn thấy hộp thang. Tất cả những gì anh thấy chỉ là một cái hốc đen ngòm thăm thẳm. Và nó trong giống như ở trong quyển sách vậy. Tệ hơn, nếu lao xuống đó, cảm giác sẽ giống như đang bị rơi vào cái địa ngục của anh. Tối tăm. Tù túng. Chật cứng.

Anh cố lấy lại nhịp thở khi nỗi khiếp sợ dâng lên.

Trong thâm tâm, anh biết Grace đang ở dưới kia. Một mình với một kẻ điên loạn và không có một ai giúp đỡ.

Anh nghiêng rặng, bước lùi lại và nhảy xuống tóm lấy dây cáp.

Grace cố lấy sức đẩy mạnh Rodney ra.

"Tôi không chia sẻ cô với ai!" - hấn ta gầm lên, tóm lấy tay cô. "Cô là của tôi".

"Tôi không thuộc về ai trừ chính bản thân mình". Grace thúc đầu gối vào háng hấn.

Hấn ngã gục xuống sàn.

Tuyệt vọng, Grace cố bám vào cái rãnh bên vách thang máy để trèo lên cánh cửa sập ngay trên đầu. Nếu cô có thể lên được đến đó...

Rodney tóm vào eo cô và quăng cô lại vào góc thang máy.

Mặt hấn biến dạng vì giận giữ, hấn đặt hai tay qua hai bên người cô. "Nói cho tôi biết tên của kẻ đã vào trong cô, Grace! Nói ngay để tôi biết mình sẽ phải giết đứa nào".

Đôi mắt hấn trống rỗng và thật đáng sợ, hấn bắt đầu cào cấu lên mặt và lên cổ một cách điên loạn khiến máu me chảy ra đầm đìa. "Chẳng lẽ cô không biết sao, cô là người đàn bà của tôi? Chúng ta sẽ ở bên nhau. Tôi biết cách chăm sóc cô. Tôi biết cái cô cần. Tôi tốt hơn hấn gấp trăm ngàn lần!".

Grace tránh Rodney, sau đó tụt đôi giày cao gót ra cầm trên tay. Chúng không phải là thứ vũ khí tốt nhất, nhưng dù sao có chúng vẫn hơn không có gì.

"Tôi muốn biết cô đã ở với đứa nào!" - hấn rít lên.

Ngay khi Rodney tiến lên một bước, cánh cửa sập trên đầu Grace bật mở. Cô ngước mắt nhìn lên.

Julian nhảy qua cái lỗ đó và ngồi thụp xuống trong tư thế của một con thú săn mồi. Ở anh toát ra sự bình tĩnh đầy đe dọa, nhưng đôi mắt anh trông thật đáng sợ. Đôi mắt rực lửa và ẩn chứa cơn thịnh nộ căm địa ngục nhìn Rodney như muốn giết hẳn chết tươi.

Rồi Julian từ từ đứng thẳng dậy.

Rodney chết sững khi nhìn thấy kích thước của Julian. "Mày là thằng nào?".

"Tao là người đã ở cùng với cô ấy đấy".

Rodney há hốc mồm.

Julian liếc nhìn Grace để đảm bảo là cô vẫn an toàn và nguyên vẹn, rồi quay sang Rodney gầm lên.

Anh ném Rodney vào tường với một sức mạnh khủng khiếp và cô ngạc nhiên là nó lại không để lại một vết lõm nào trên bảng điều khiển.

Julian túm lấy ngực áo sơ mi của hắn và gí hắn vào sát tường.

Khi Julian cất tiếng nói, sự lạnh lẽo trong giọng nói của anh khiến cô nổi da gà. "Thật đáng tiếc mày không đủ to lớn để tao giết, bởi vì tao thực sự muốn mày phải chết". Anh nắm chặt nắm đấm. "Dù to hay bé, nhưng nếu tao còn thấy mày lại gần Grace một lần nữa, nếu mày còn để cô ấy rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa, thì sẽ không có sức mạnh nào trên trái đất này hay trên cả nó nữa có thể khiến tao không nghiền nát mày như cám. Mày có hiểu không?".

Rodney vùng vẫy một cách tuyệt vọng trong tay anh. "Cô ấy là của tao! Tao sẽ giết mày nếu mày chen giữa tao và cô ấy".

Julian ngẩng đầu lên như không thể tin vào tai mình. "Mày điên à?".

Rodney đá mạnh vào bụng Julian.

Mắt tối sầm lại, Julian đấm mạnh vào hàm hăn. Rodney ngã gục xuống sàn.

Lúc Julian quỳ xuống cạnh Rodney, Grace thở phào nhẹ nhõm. Mọi chuyện thế là đã qua.

"Mày nên bất tỉnh thì hơn." - Julian nói với Rodney giọng đầy đe dọa.

Julian đứng lên, kéo cô vào lòng ôm chặt. "Em không sao chứ, Grace?".

Cô không thể thở được, nhưng lúc đó, cô không quan tâm. "Em không sao, thế còn anh?".

"Lúc này việc biết em an toàn quan trọng hơn".

Vài phút sau, khi cảnh sát cố gắng mở được cánh cửa thang máy thì Grace mới biết rằng họ đang bị kẹt giữ hai tầng.

Julian cầm eo cô bế bổng lên để cô có thể nắm được tay người cảnh sát đang chìa ra và để cho anh ta kéo cô lên sàn nhà phía trên.

Khi cô đã thoát khỏi thang máy, cô chau mày nhìn ba người cảnh sát đang giúp Julian lôi tên Rodney đang bất tỉnh lên hỏi. "Sao các anh biết để đến đây?".

Người cảnh sát lớn tuổi hơn lùi lại để hai cảnh sát kia lôi tên Rodney đang bất tỉnh lên. "Người trực tổng đài bộ phận cứu hộ gọi cho chúng tôi. Cô ấy nói nghe như trong thang máy đang có chiến tranh vậy".

"Đúng vậy đấy." - Cô lo lắng nói.

"Thế bây giờ chúng tôi phải còng tay ai?".

"Kẻ bất tỉnh".

Trong khi Grace đợi Julian đi lên, cô mới để ý đến đường ống thang máy tối đen mà anh đã trèo xuống để cứu cô. Độ hẹp của khoảng không.

Và cô nhớ lại nét mặt của Julian khi lần đầu tiên khi cô tắt đèn. Anh mắt lo lắng của anh khi họ đi thang máy lên văn phòng cô.

Vậy mà anh vẫn đến với cô.

Cô cảm thấy thực sự cảm động, mắt cay sè. Anh ấy đã đi qua chỗ đó để bảo vệ mình.

Ngay khi anh bước lên khỏi thang máy, cô ôm choàng lấy anh, xiết chặt anh trong vòng tay.

Julian run lên vì xúc động. Anh thật biết ơn trời đất vì cô vẫn sống và không hề bị thương. Anh nâng bổng cô lên để hôn.

"Không!".

Julian buông tay khỏi cô khi thấy Rodney đá viên cảnh sát ra. Chiếc còng tay vẫn treo một bên cổ tay hăn khi hăn cướp khẩu súng của viên cảnh sát và nhắm bắn.

Với phản ứng được rèn luyện từ chiến trận, Julian túm lấy Grace và đẩy cô sang trái khi khẩu súng nhả đạn.

Rodney bắn trượt, nhưng ngay sau đó, viên cảnh sát lớn tuổi đã bắn hai phát vào Rodney.

Grace cố vùng chạy ra, nhưng Julian không để cô làm vậy. Anh giữ khuôn mặt cô áp vào ngực mình khi nhìn thấy Rodney chết. "Đừng nhìn, Grace." - Anh thì thầm. "Có những thứ em không cần phải nhớ đâu".

1 Một chuyên gia về nghệ thuật sắp đặt, bài trí trong gia đình (ND).

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 13

"Selena à?" Grace vừa mặc đồ đi làm vừa nói vào điện thoại. "Cũng một tuần rồi. Mình ổn mà".

" Nghe giọng cậu không có vẻ gì là ổn cả"- Selena nói giọng châm chọc. "nghe như cậu vẫn đang hơi run ấy".

Đúng thật là như vậy. Nhưng nhờ có Julian mà cô được an toàn. Và sau đó cô đã không phải nhìn cảnh tên Rodney kia chết.

Sau khi cảnh sát lấy lời khai của họ, Julian đã đưa cô về nhà và cô đã cố hết sức để không nhìn cảnh tượng đó. "Thật mà, mình ổn mà."

Julian bước vào phòng. "Em sẽ đi làm muộn đấy". Anh lấy chiếc điện thoại và đưa cho cô một chiếc bánh quy. "Mặc quần áo nhanh lên"- anh nói với cô rồi quay sang nói chuyện điện thoại với Selena.

Grace cau mày nhìn anh bước ra khỏi phòng và cô không thể nghe được anh đang nói gì.

Trong khi mặc quần áo cô chợt nhận ra mình đã cảm thấy dễ chịu biết bao khi ở cạnh Julian. Cô thật sự thích được ở bên cạnh anh. Cô muốn được chăm sóc anh và được anh chăm sóc lại. Sự chăm sóc lẫn nhau của họ thật tuyệt vời.

"Grace à."- anh thò đầu vào phòng nói " em sẽ đi làm muộn đấy".

Cô vừa cười vừa cài nốt chiếc giày cao gót. "Em đi đây, em đi đây".

Khi ra đến cửa, cô mới nhận ra là anh không đi giày. "Hôm nay anh không đi cùng em à?"

"Em có cần anh đi cùng không?"

Grace hơi chần chừ. Thực ra cô muốn ăn trưa cùng anh, true chộc anh trong giờ giải lao. Nhưng cô biết rằng anh cứ phải ngồi chờ cô giờ này sang giờ khác sẽ rất tẻ nhạt. "Thôi, không cần đâu".

Anh đặt lên môi cô một nụ hôn cháy bỏng rồi nói- "thế thì hẹn gặp lại em tối nay."

Cô lưỡng lự một lát rồi mới buông tay khỏi anh và vội vã bước ra ô tô.

Đó là một ngày dài nhất trong lịch sử. Grace ngồi ở bàn làm việc đếm từng giây chờ đến lúc tiễn từng khách hàng ra cửa.

Khi đồng hồ điểm 5 giờ, cô vội vàng đẩy Rachel tội nghiệp ra cửa, sau đó nhanh chóng thu dọn đồ đạc và ra về.

Cô về đến nhà không mất mấy thời gian. Cô chau mày khi thấy Selena đang chờ cô ở ban công trước cửa nhà.

"Có chuyện gì à?"- Grace hỏi ngay khi đến gần Selena.

"Không hẳn. nhưng mình muốn cho cậu một lời khuyên, hãy phá bỏ lời nguyền đó. Julian là một báu vật đấy"

Grace nhú mày hơn khi Selena đi thẳng ra chiếc xe Jeep của cô ấy. Ngạc nhiên, cô mở cửa nhà gọi: "Julian?".

"Anh đang ở trong phòng ngủ".

Grace đi thẳng lên gác. Cô thấy anh đang nằm dài trên giường với bộ dạng ngon tuyệt. đầu gối lên một bên tay và một hông hông đỏ trên nệm,

trước mặt anh. Trông anh đẹp trai một cách khó tả. Nhất là nụ cười thoáng qua kèm theo tia sáng từ đôi mắt màu xanh nước biển, chỉ có thể gọi là ma mị.

"Trông anh như con mèo vừa ăn thịt con chim bạch yến vậy" - Cô nói khẽ. "Thế hôm nay hai người làm gì?".

"Chẳng làm gì cả".

"Chẳng làm gì cả."- Cô nhắc lại giọng đầy nghi ngờ. Vì sao cô không tin vào điều đó chứ? Bởi vì trông anh hơi quá hư hỏng.

Cô đưa mắt nhìn bông hoa hồng. "Cho em à?".

"Ừ".

Cô mỉm cười trước câu trả lời gọn lỏn của anh, rồi tháo giày để cạnh giường và cởi luôn cả tất ra.

Ngước mắt lên, cô thấy ánh mắt rất thú vị của Julian, anh nhòm hăn cổ dậy để nhìn cô. Anh lại mỉm cười.

Grace nhặt bông hoa hồng đưa lên mũi ngửi hương thơm ngọt ngào của nó. "Thật là một ngạc nhiên thú vị". - Cô nói và hôn lên má anh. "Cảm ơn anh!".

"Anh rất mừng vì em thích nó." - Anh thì thầm đưa tay vuốt nhẹ má cô.

Grace lưỡng lự rời đi, cô bước qua phía bên kia của căn phòng để đặt bông hoa lên nóc tủ và mở ngăn kéo trên cùng.

Cô cứng người lại. Nằm trên những xếp quần áo của cô là một cuốn "Peter Pan" sách nhỏ, bìa cứng với một cái nơ đỏ buộc quanh.

Cô sững sờ cầm nó lên và mở chiếc nơ ra. Khi lật đến trang đầu tiên, tim cô như ngừng đập. "Ôi, Chúa ơi, đó là cuốn sách từ lần xuất bản đầu tiên, có cả chữ ký của tác giả nữa!".

"Em có thích không?".

"Thích ư?" - Cô nói, mắt nhòa đi "Ôi, Julian".

Cô lao đến bên anh và phủ lên mặt anh cơn mưa những nụ hôn. "Anh thật tuyệt vời! Cảm ơn anh!".

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh ngượng ngịu.

" Đây thật là..." - cô ngừng lời khi nhìn về phía phòng sách. Cánh cửa được khép hờ và đèn bên trong vẫn sáng.

Chẳng anh không...

Grace rón rén bước lại. Cô mở rộng cửa và nhìn vào bên trong.

Những giọt nước mắt vui sướng tràn lên mắt cô, trong khi hơi ấm lan tỏa khắp cơ thể cô. Những giá sách của cô đã lại chật kín sách. Bàn tay cô run run sờ vào gáy những cuốn sách của bộ sưu tập mới.

"Em đang mơ phải không?"- Cô thì thầm.

Cô cảm thấy Julia đứng ngay sau mình. Anh không hề chạm vào người cô, nhưng cô có thể cảm thấy sự có mặt của anh từ chân tơ kẽ tóc, bằng tất cả các giác quan mà cô có. Cô cảm thấy như mặt đất đang sụp dưới chân mình. Cô không thể thở được.

"Bọn anh không thể tìm đủ hết toàn bộ sách, đặc biệt là những cuốn sách bìa mềm của em, nhưng Selena nói bọn anh đã tìm được những cuốn quan trọng nhất".

Một giọt nước mắt lăn xuống má cô khi cô nhìn thấy những cuốn sách của cha cô để lại. Bằng cách nào mà họ có thể tìm được tất cả những cuốn sách này chứ?

Tim cô đập mạnh khi liếc nhìn qua những tựa sách mà cô yêu thích: "Ba chàng lính ngự lâm", "Beowulf", "Chữ A màu đỏ", "Chó sói và bồ câu", "Bậc thầy của ham muốn", "Sa ngã", "Chàng luật sư yêu nàng" và nhiều nhiều nữa khiến cô chóng mặt.

Quá choáng váng và xúc động, cô để mặc cho những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Cô quay lại và choàng tay ôm lấy Julian. "Cảm ơn anh!" - Cô nói trong nước mắt. Nhưng bằng cách nào? Anh làm điều này bằng cách nào?".

Anh nhún vai rồi đưa tay lau nước mắt cho cô. Đến lúc đó cô mới để ý nhìn bàn tay anh.

Cảm thấy nó thiếu thiếu một cái gì đó.

"Không phải chiếc nhẫn của anh chứ." - Cô thì thào, mắt nhìn chăm chăm vào phần da trắng hơn trên ngón tay đeo nhẫn ở tay phải. "Hãy nói với em là anh đã không bán nó chứ?".

"Nó chỉ là một chiếc nhẫn thôi mà Grace".

Không phải vậy. Grace còn nhớ nét mặt anh khi Tiến Sĩ Lewis hỏi mua chiếc nhẫn.

"Không bao giờ." - Julian đã từng nói. " Anh không biết tôi đã phải trải qua những gì để có được nó đâu".

Qua những câu truyện của anh, cô hiểu ý nghĩa của câu nói đó. Vậy mà bây giờ anh lại bán nó vì cô.

Run rẩy, cô kiễng chân lên và hôn anh đắm đuối.

Julian sửng người vì choáng váng khi môi cô chạm vào môi anh. Cô chưa bao giờ làm vậy với anh. Anh nhắm mắt lại, luồn tay qua tóc cô, để cho những sợi tóc xõa trên cánh tay khi anh đang rên lên trên miệng cô.

Đầu óc anh mù đi vì vị ngọt của cô. Vì cảm giác khi chạm vào cô. Vì cái cách cô hôn anh mà trước đây anh chưa từng nếm thử...

Bằng cả trái tim cô.

Nó làm rung động toàn bộ con người anh, đến tận tâm hồn bị nghiền rủa của anh.

Lúc đó, anh thực sự mong cho thời gian ngừng trôi. Anh không muốn sống một giây nào mà không có cô. Không thể tưởng tượng một ngày kia sẽ không còn có cô bên cạnh anh.

Anh cảm thấy lý trí đang tuột mất dần. Một nỗi đau đớn cuộn đại cùng lúc xuyên thẳng qua đầu và từng thớ thịt của anh.

Chưa đâu! Có tiếng thét vang lên trong đầu anh. Anh không muốn mọi chuyện kết thúc. Không phải ngay bây giờ. Không phải khi anh đã quá gần.

Quá gần...

Nhưng anh đâu có lựa chọn nào khác.

Đắn đo trong giây lát rồi anh lùi khỏi cô. "Anh nghĩ là em thích nó phải không?".

Cô bật cười. "Tất nhiên là em thích rồi, anh chàng ngốc ạ". Nói rồi cô quàng tay ôm quanh bụng anh và ngã đầu vào ngực anh.

Anh run rẩy với những cảm xúc kỳ lạ đang giằng xé. Anh ôm chặt lấy cô, cảm thấy từng nhịp tim cô hòa nhịp với tim anh.

Nếu có thể anh muốn được đứng thế này, ôm cô trong lòng mãi mãi.

Nhưng anh không thể.

Anh bước lùi lại.

Cô ngược mắt nhìn lên nhú mày.

Anh đưa tay lên vuốt khê cho những nếp nhăn giữa hai lông mày cô giãn ra. "Anh không từ chối em, em yêu của anh." - Anh thì thầm. "Anh chỉ cảm thấy lúc này anh đang không phải là mình nữa".

"Lời nguyện à?".

Anh gật đầu.

"Em có thể làm gì được không?".

"cho anh một phút để chống lại nó".

Grace cắn môi khi thấy anh nặng nhọc bước về phía chiếc giường. Đó là lần duy nhất cô không thấy đầu dáng đi dứt khoát và uyển chuyển của anh. Trông anh có vẻ khó thở như có cơn đau khủng khiếp trong bụng. Hai tay anh nắm vào chân giường chặt đến nỗi cô có thể nhìn rõ từng đốt ngón tay hẳn lên.

Cảnh tượng đó khiến cô đau đớn, cô muốn được an ủi anh. Hơn bao giờ hết, cô muốn giúp anh.

Thật ra là cô muốn có anh...

Cô muốn có anh. Suốt cuộc đời này.

Trống ngực đập thành thịch, Grace đưa mắt nhìn những cuốn sách trên giá. Ký ức lại dồn dập đổ về. Hình ảnh Julian trong đêm đầu tiên xuất hiện và mời cô sử dụng anh, Julian yêu cô trong khi tắm, Julian an ủi cô, làm cho cô cười, Julian nhảy xuống từ nóc thang máy để cứu cô và Julian nằm trên giường với bông hồng đỏ chờ xem cô tìm thấy món quà.

Selena nói đúng. Anh đúng là một báu vật và cô không bao giờ muốn để anh ra đi.

Những lời đó đã nằm sẵn trên đầu lưỡi cô, nhưng cô ghìm lại. Bây giờ chưa phải lúc. Không thể nói trong khi anh đang trong trại thái đau đớn thế kia. Không thể nói khi anh đang quá yếu ớt.

Có lẽ anh sẽ muốn biết

Nhưng liệu anh có muốn không?

Grace cứ suy đi tính lại không biết có nên nói điều đó với anh không. Anh không thích thời đại mà cô đang sống. Cô biết rõ điều đó. Anh muốn về nhà. Nếu có nói thật với anh tình cảm của mình, cũng có thể anh sẽ ở lại vì cô và nếu anh ở lại không phải do mong muốn của bản thân, dần dà anh sẽ trở nên oán hận cô vì đã tách anh ra khỏi tất cả những gì mà anh từng biết. Tất cả những gì mà anh từng có.

Hoặc tệ hơn, nếu chuyện này không có kết quả thì sao?

Là một nhà tâm lý học, cô hiểu rõ hơn ai hết tất cả những vấn đề có thể phát sinh và phá hủy một mối quan hệ.

Một trong những lý do chủ yếu của những cuộc chia tay là thiếu vắng một nền tảng chung được xây dựng giữa hai con người chỉ đến với nhau vì vẻ hấp dẫn bề ngoài.

Cô và Julian là hai con người quá khác nhau. Cô là một người giản dị, một nhà tâm lý học của thế kỷ 21, còn anh là một nguyên soái Macedon đẹp trai của thế kỷ thứ 2 trước công nguyên. Nói về mối quan hệ của họ chả khác gì nói về một con cá và một con chim đang tìm một nơi có thể sống chung!

Hai con người khác xa nhau và bị số phận run rủi cho gặp nhau.

Ngay lúc này đây, cả hai còn được sưởi ấm nhờ sự mới mẻ của mối quan hệ. Nhưng họ không thực sự hiểu nhau đến thế. Nếu trong vòng 1 năm nữa họ không còn yêu nhau nữa thì sao?

Nói đến chuyện đó, nhớ sau khi thoát khỏi lời nguyền, anh trở nên thay đổi thì sao?

Julian đã từng kể với cô rằng, hồi còn ở Macedon anh ấy là một con người hoàn toàn khác. Nếu một phần của sự quyến rũ hay quan tâm của anh đến cô lúc này là do lời nguyền thì sao? Theo như Cupid, lời nguyền khiến Julian cảm thấy bị hút về phía cô.

Nếu sau khi họ phá bỏ lời nguyền, anh trở thành một con người hoàn toàn khác thì sao? Một người không hề thích cô nữa?

Nếu vậy thì sao?

Một khi đã từ chối cơ hội để trở về, cô chắc rằng anh sẽ không bao giờ có cơ hội nào khác.

Grace cố hít thở khi nhận ra rằng cô thậm chí còn không thể nói với anh rằng "hãy cứ thử và chờ xem điều gì sẽ xảy ra". Bởi vì một khi anh đã quyết định, sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai.

Grace nuốt khan, thầm ước giá như cô có thể nhìn thấu tương lai như Selena. Nhưng thật ra, kể cả Selena đôi khi cũng sai mà. Vì cuộc sống

Julian, Grace không thể phạm sai lầm được.

Không, sẽ chỉ có một lý do duy nhất có thể giữ anh ở lại. Anh sẽ phải yêu cô nhiều như cô yêu anh.

Và điều đó nghe như trời chuẩn bị đổ sập xuống đầu cô trong vòng mười phút nữa.

Grace nhắm mắt, rùng mình trước sự thật. Anh không bao giờ có thể là của cô. Dù thế nào cô cũng phải để cho anh ra đi.

Và điều đó sẽ giết chết cô.

Julian thở một cách khó nhọc và buông tay khỏi chân giường. Anh nhìn cô mỉm cười yếu ớt. "Đau quá!" - Anh nói.

"Em có thể thấy rõ điều đó". Cô đưa tay chạm vào anh, nhưng anh lùi lại như thể một người chuẩn bị phải sờ vào con rắn.

Grace buông thõng tay. "Em đi chuẩn bị bữa tối đây".

Julian nhìn theo bóng cô rời khỏi căn phòng. Anh muốn đi theo cô đến nỗi gần như không thể kìm chế nổi. Nhưng rồi anh lại không dám.

Anh cần thêm một chút thời gian để chấn chỉnh bản thân. Và cần thêm thời gian để chế ngự ngọn lửa đang thiêu đốt từ bên trong, đe dọa sẽ bùng cháy và thiêu rụi anh.

Anh lắc đầu. Làm sao mỗi cái chạm nhẹ của cô cũng có thể đem đến cho anh nguồn sức mạnh vô song cũng có thể cùng lúc khiến anh yếu đuối đến vậy?

Khi Julian bước vào bếp thì Grace cũng vừa chuẩn bị xong món súp đóng hộp và mấy cái bánh sandwich.

"Anh thấy đỡ hơn chưa?".

"Đỡ hơn rồi." - Anh vừa nói vừa ngồi xuống bàn ăn.

Grace dùng thìa ngoáy bát súp ngồi ngắm anh ăn. Những tia nắng chiều cuối cùng đang rọi lên tóc anh khiến chúng ánh lên. Anh khôi thẳng trên chiếc ghế đáng ngồi hoàn hảo và mỗi cử động của anh đều khiến cô mê mệt. Cô có thể ngắm nhìn anh cả ngày không biết chán.

Tệ hơn, điều cô thực sự muốn bây giờ là đứng dậy, tiến lại gần và ngồi lên đùi anh. Để rồi vuốt mái tóc quăn vàng óng và để hôn cho anh tối tăm mặt mũi.

Dừng lại ngay! Nếu cô không tự kiểm chế bản thân, cô sẽ chết vì ham muốn đó mất!

"Anh à." - Cô ngập ngừng nói. "Em đang nghĩ là nếu anh ở lại đây thì thế nào nhỉ? Sống ở thời đại này có quá tệ không?"

Ánh mắt anh khiến cô cụt hứng. "Chúng ta đã thảo luận chuyện này rồi mà. Anh không thuộc về nơi này. Anh không hiểu thế giới của em, những tập quán ở trong đó. Anh cảm thấy lúng túng và anh ghét điều đó".

Grace hăng giọng. Tốt thôi, thế thì cô sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.

Cô thở dài cầm miếng sandwich lên ăn, mặc dù trong thâm tâm cô đang tất muốn tranh cãi.

Sau khi ăn xong, Julian giúp cô dọn dẹp.

"Anh có muốn nghe em đọc sách không?" - Cô hỏi.

"Chắc chắn rồi." - Anh nói, nhưng cô có thể cảm thấy có cái gì đó không ổn. Anh cảnh giác và gần như lạnh lùng với cô.

Cô chưa từng thấy anh thế này, kể từ lúc anh bắt đầu xuất hiện.

Grace lên gác lấy cuốn "Peter Pan" mới và mang xuống. Julian đã ngồi sẵn trên sàn nhà xếp gối ngay ngắn.

Cô ngồi xuống, nằm vuông góc với anh, đầu tựa vào một bên bụng anh. Giở trang thứ nhất, cô bắt đầu cất giọng đọc.

Julian lắng nghe giọng đọc mượt mà, trong trẻo của Grace còn mắt chăm chú nhìn cô. Khi cô đọc những dòng chữ thì anh ngắm nhìn đôi mắt cô nhảy múa trên những trang sách.

Anh tự hứa với bản thân là sẽ không chạm vào người cô, nhưng ngược lại ý chí của anh, anh thấy mình đang đưa ta vuốt tóc cô. Sự đụng chạm đó làm da anh nóng bỏng lên, khiến từng thớ thịt trong anh co thắt lại vì muốn có được cô.

Trong khi những lọn tóc mềm như lụa của cô mơn trớn những ngón tay anh, anh để mặc cho giọng đọc của cô đưa anh thoát khỏi nơi này. Tới một nơi thật dễ chịu, gần giống như ngôi nhà mơ ước mà anh đã tìm kiếm suốt đời.

Một nơi chỉ có hai người. Không có thần thánh, không có lời nguyện.

Chỉ có họ thôi.

Và nơi đó thật tuyệt vời.

Grace nhướn mày khi thấy Julian bỏ tay ra khỏi tóc cô và lần đến chiếc khuy trên cùng của chiếc áo cô đang mặc. Cô nín thở chờ đợi trong hy vọng nhưng cũng lại do dự.

"Anh đang...".

"Em đọc tiếp đi" - Anh nói khi tháo chiếc cúc ra khỏi lỗ khuyết.

Thân thể cô bắt đầu nóng lên, cô đọc sang chương tiếp theo. Anh cời chiếc cúc tiếp theo.

"Julian..."

"Đọc tiếp đi mà".

Cô đọc thêm một chương nữa khi bàn tay anh lần tìm chiếc cúc tiếp theo. Hành động của anh khiến cô phát điên, cô thở dồn dập còn tim thì đập thình thịch.

Cô ngược lên nhìn ánh mắt đầy thèm khát trong mắt anh. "Cái gì thế này? Chương trình đọc sách thoát y à? Em cứ đọc hết một chương, anh lại cời một chiếc cúc áo ra?".

Anh trả lời cô bằng cách đặt bàn tay ấm nóng lên áo lót của cô, nhẹ nhàng bóp bầu ngực cô. Grace rên lên vì sung sướng khi anh co bóp cô qua lần vải sa tanh. Hơi ấm từ bàn tay anh tỏa xuống da cô khiến cả hai cánh tay cô nổi da gà.

"Em đọc đi" - Anh lại ra lệnh.

"À, vâng, làm sao em có thể đọc được trong khi anh...".

Anh tháo chiếc móc đăng trước của chiếc áo lót, rồi nhẹ nhàng chụp tay lên hai bầu ngực của cô.

"Julian!".

"Đọc cho anh nghe đi, Grace. Xin em đấy".

Làm sao cô có thể đọc được!

Nhưng sự tha thiết trong giọng nói của anh khiến trái tim cô rung động. cô cố gắng tập trung vào cuốn sách trong khi Julian đưa tay mơn trớn là da

trần của cô.

Bàn tay anh thật dịu dàng, thật nhẹ nhàng. Tuyệt đỉnh. Đó không phải là sự mơn trớn nồng nhiệt anh dùng để quyến rũ và kích thích cô, mà nó là cái gì đó thật toàn diện. nó vượt qua cả nơi sâu thẳm của da thịt cô, nó tiến thẳng vào trái tim cô.

Sau một lát, cô đã quen với những vòng tròn nhỏ mà anh dùng ngón tay vẽ lên ngực rồi xuống bụng cô. Cô hoàn toàn đắm mình vào khoảng khắc này, vào trong cảm giác gần gũi với anh.

Khi cô đọc xong cuốn sách cũng đã gần 10 giờ.

"Ngực em rất đẹp".

"Em rất mừng vì anh nghĩ vậy". Cô nghe tiếng bụng anh réo sôi dưới tai cô. "Nghe như anh đói bụng à?".

"Cái mà anh đói thì thực phẩm không thể giải quyết được".

Mặt cô đỏ bừng lên.

"Lạ thật!" - Anh nói. " nụ hôn của em khiến anh như bị đẩy đến bờ vực".

"Anh nói gì cơ?".

Anh đặt tay lên bụng cô. "Anh yêu thích cái cảm giác da em chạm vào da anh. Sự mềm mại của da thịt em dưới tay anh" - Anh lặng lẽ nói. "Nhưng chỉ đến khi môi em chạm vào môi anh mới là lúc anh cảm thấy sự tự tiết chế của mình trôi đi đâu mất sạch. Em có biết vì sao không?".

"Em không biết."

Chuông điện thoại reo lên.

Julian nguyền rủa. "Anh thực sự ghét những thứ này".

"Em cũng bắt đầu cảm thấy như vậy đấy".

Anh bỏ tay khỏi người cô để cô có thể đứng dậy. Nhưng Grace nắm lấy tay anh và đặt lại nó lên ngực cô. "Để mặc kệ chuông reo".

Anh mỉm cười rồi dụi đầu vào đầu cô. Môi kề môi, cô có thể cảm thấy cả hơi thở anh phả lên mặt mình. Đột nhiên, anh ngẩng đầu lên một cách dứt khoát.

Cô nhìn thấy sự buồn bã, khao khát hiện ra trong mắt anh ngay trước khi anh kịp nhắm mắt lại và cắn chặt răng như đang tự chiến đấu với bản thân.

"Em ra trả lời điện thoại đi" - Anh thì thầm và buông cô ra.

Grace đứng dậy, đôi chân run rẩy bước qua phòng đến chỗ đặt chiếc điện thoại không dây, vừa đi cô vừa kéo hai vạt áo để che ngực.

"Chào Selena".

Julian lắng nghe cô nói chuyện, lòng nặng trĩu khi phải cố dập tắt ngọn lửa đang gào xé trong anh.

Anh không muốn rời khỏi nơi này. Trước khi gặp Grace, cuộc đời anh chưa bao giờ được những giờ phút vui vẻ như vậy. và giờ đây, anh muốn độc chiếm từng giây trong cuộc sống của cô.

"Chờ một lát, để mình hỏi đã". Grace đến bên anh nói: " Selena và Bill rủ mình cùng đi chơi với họ thứ 7 tuần này có được không?".

"Cái đó tùy em" - Anh nói nhưng thâm tâm chỉ mong cô từ chối.

Cô mỉm cười và đưa điện thoại lên nói tiếp "Nghe tuyệt đấy Selena ạ. Chắc sẽ rất vui... Được, hẹn gặp lại cậu".

Cô đặt điện thoại xuống. "Em lên gác tắm qua một cái trước khi đi ngủ nhé?".

Julian gật đầu. Anh nhìn theo cô bước lên cầu thang. Hơn bao giờ hết, anh ước mình lại là một người bình thường.

Anh sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để được theo cô lên gác, đặt cô nằm xuống giường và...

Anh túm chặt tóc. Không hiểu anh còn có thể chịu đựng sự tra tấn này thêm bao nhiêu ngày nữa?

Mặc dù vậy, anh vẫn muốn chiến đấu chống lại nó. Anh từ chối đầu hàng thậm chí chỉ một giây trước khi định mệnh bắt anh phải vậy.

Grace cảm thấy sự có mặt của Julian. Quay đầu lại cô thấy anh đứng ngay ngoài phòng tắm, hoàn toàn khỏa thân.

Không nói một lời, anh bước thẳng vào bên trong.

"Em biết không," - anh nói với một giọng bình thản khiến cô kinh ngạc - "sáng nay anh phát hiện ra một điều rất thú vị".

Cô nhìn dòng nước chảy trên người anh, hất ngược mái tóc anh ra sau đến khi nhỏ thành những giọt ngấn quanh mặt anh.

"Thế à?"- Cô hỏi cố gắng chống lại ý muốn đưa tay lên để cho từng giọt nước chảy qua các ngón tay.

"Hừm"- Anh nói rồi đưa tay lên dọc dây dẫn nước cho đến khi nhấc được chiếc vòi hoa sen ra khỏi giá đỡ. Anh quay chiếc vòi hoa sen một vòng để chuyển sang chế độ mát xa nhẹ. "Quay lưng lại đây".

Grace hơi lưỡng lự trước khi nghe theo lời anh.

Julian đưa mắt nhìn dọc tấm lưng trần mịn màng, ướt đẫm của cô. Trong suốt cuộc đời mình anh chưa từng thấy người phụ nữ nào gợi tình hơn thế.

Cô là tất cả những gì anh từng mơ ước có được song lại không dám hy vọng, không dám mơ.

Cô lấy lại nhịp thở, anh đưa chiếc vòi hoa sen lên vai cô.

"Cảm giác tuyệt quá!"- cô thì thầm.

Julian không thể nói lên lời. anh cắn chặt hai hàm răng để khỏi đầu hàng trước đòi hỏi dữ dội của thân thể anh đòi cô. Nhu cầu được chạm vào cô của anh mãnh liệt đến mức những nhu cầu về thức ăn và nước uống mà anh cảm thấy khi bị giam trong cuốn sách trở nên thật nực cười.

Grace quay lại nhìn anh, gương mặt lấp lánh. Cô vòng tay qua người anh lấy chiếc khăn tắm rồi xoa xà phòng lên đó. Julian đứng im để cô tắm cho anh. Bàn tay cô trượt từ ngực xuống bụng anh càng làm cháy thêm ngọn lửa khao khát trong anh.

Anh nín thở chờ đợi khi bàn tay cô mỗi lúc một xuống thấp hơn.

Grace cắn môi, ngược lên nhìn Julian đang ngắm nhìn cô. Đôi mắt lim dim, trông anh có vẻ như đang tận hưởng cái chạm tay của cô vào người anh.

Muốn làm anh cảm thấy sung sướng, cô đưa chiếc khăn tắm tới khu vực trung tâm màu cà phê của anh. Anh nấc lên khi cô đưa tay vào giữa hai chân rồi nhẹ nhàng nắm lấy anh. Cô lại mỉm cười khi thấy anh rùng mình.

Cô nghe thấy tiếng chiếc vòi hoa sen va vào thành bồn tắm ngay trước khi anh ôm chầm lấy cô và đặt môi hôn lên cổ cô.

Grace run lên trước cảm giác khi hai cơ thể đắm nước quấn vào nhau. Tình yêu cô dành cho anh bùng lên, đòi phải có một phép màu để họ được sống bên nhau.

Trong giây phút đó cô ước cô có thể cảm thấy anh vào sâu trong cô. Cảm thấy anh chiếm lĩnh thân thể giống như cách anh chiếm lĩnh trái tim cô.

Anh tách hai đùi cô ra, đưa chiếc vòi hoa sen xuống phun giữa hai chân cô.

Cổ họng Grace nện lại khi sự sung sướng như luồng điện chạy khắp cơ thể cô. "Julian?"- Cô thốt lên, người cô run lên bần bật vì cảm giác những ngón tay anh đang ở bên trong cô, lấp đầy cô, đùa giỡn với cô trong khi nước vẫn chảy càng khiến anh tăng nhịp độ lên nhanh hơn.

Cô chưa bao giờ trải qua cái gì tương tự như thế này. Anh xoay cổ tay, quay tròn dòng nước quanh cô đến khi cô không thể chịu nổi.

Cô hét lên khi cơn cực khoái đến ngay một giây sau đó.

Tay và lưỡi của anh cùng với chiếc vòi nước còn tiếp tục đưa cô đến cực khoái thêm năm lần nữa.

"Xin anh, Julian!"- Cô van vỉ. "Hãy thương em. Em không thể chịu thêm một lần nào nữa".

Julian quyết định dừng việc tra tấn cả hai người và với tay ra sau lưng để tắt vòi nước.

Grace không thể cử động nổi. tất cả các giác quan trong mọi góc ngách cơ thể cô đang rung lên. Cô thấy anh đứng lên, nhìn cô mỉm cười đầy ẩn ý.

"Anh giết em rồi"- Cô nói trong hơi thở. "Bây giờ anh phải dấu xác em đi thôi".

Anh bật cười. anh bước khỏi bồn tắm rồi cúi xuống bế cô lên.

Cô tận hưởng cảm giác của làn da trần của anh chạm vào da cô khi anh bế cô đặt lên giường, rồi dùng khăn tắm lau khô khắp người cô.

Từ tốn, cẩn trọng, anh dùng chiếc khăn vải bông với một cách mà cô dám chắc không ai nghĩ khăn bông sẽ được dùng như vậy. Anh đưa khăn nhẹ nhàng qua tay, ngực rồi xuống bụng cô như muốn trêu người.

Cô ngược lên nhìn vào mắt anh là lúc cô có thể cảm nhận được một cách đầy đủ nhất tác động của lời nguyện đối với anh. Toàn thân anh vẫn cương cứng, lông mày lấm tấm mồ hôi.

Làm sao anh có thể chịu đựng nhìn cô lên đỉnh hết lần này đến lần khác, trong khi bản thân anh thì không thể?

Trong đầu ngập tràn tình yêu dành cho anh, cô ngồi dậy và hôn anh.

Julian vội lùi lại một cách quyết liệt. anh ngã xuống sàn nhà, quẫn quại như đang bị ai đánh.

Khiếp sợ trước hậu quả của việc làm của mình. Grace tụt khỏi giường. "Em xin lỗi!" - Cô nói rồi đưa tay cho anh. "Em quên mất".

Anh rùng mình khi chạm vào cô, đôi mắt anh chuyển sang màu tối sẫm, khủng khiếp và xa lạ.

Julian run lên trong lúc vật lộn với cơn điên loạn. cuối cùng thì chính vẻ mặt khiếp sợ của cô khiến anh bình tĩnh trở lại.

Anh tránh xa khỏi cô như thể người cô có chất độc vậy.

Grace chỉ biết đứng nhìn anh vịn vào những bậc thềm bước lên giường cố gắng đứng lên.

"Chuyện này sẽ ngày một tệ hơn" - Anh nói, giọng khàn đi.

Grace không thốt lên lời. cô không thể chịu nổi cảnh đứng nhìn anh đau đớn. và cô tự ghét bản thân mình vì đã đẩy anh đến tình cảnh này.

Không một lần ngoái lại nhìn cô, Julian lặng lẽ lấy quần áo và rời khỏi căn phòng.

Phải chờ tim đập thêm mấy nhịp nữa, Grace mới có thể cử động lại được. khi đã có thể đứng nổi dậy, cô đi lại phía tủ quần áo. Cô mở ngăn kéo trên cùng và chiếc hộp đựng chiếc còng tay đập vào mắt cô.

Họ còn có được bao nhiêu ngày bên nhau nữa, trước khi cô mất anh mãi mãi?

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Mấy ngày sau đó là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời Grace. Khi đã quen với quy định mới của Julian là không được hôn và không được phép có những động chạm nhạy cảm, mối quan hệ của họ đã trở nên dễ dàng khiến cô ngạc nhiên và thích thú.

Cô làm việc cả ngày, thường xuyên gặp Julian và Selena vào bữa trưa, còn ban đêm thì ngủ trong vòng tay dịu dàng của Julian.

Nhưng mỗi ngày trôi qua. Ý nghĩ anh sẽ ra đi khi hết thời gian một tháng càng khiến cô đau đớn.

Làm sao cô có thể chịu đựng được chuyện này đây?

Mặc dù chủ đề đó lúc nào cũng thường trực trong đầu, nhưng cô kiên quyết không đụng đến nó. Cô sẽ chỉ sống vì từng khoảnh khắc hiện tại, còn tương lai thì khi nào đến hãy hay.

Tối thứ bảy, họ gặp lại Selena và Bill ở câu lạc bộ Tippitinas's cạnh quảng trường. Mặc dù có nhiều khách du lịch hơn thường lệ, nhưng vì hôm đó là Đêm nhạc Zydeco và hơn nữa Grace cũng muốn Julian được nghe dòng nhạc New Orleans đã trở nên rất nổi tiếng.

"Này!" - Selena nói khi họ tiến lại chỗ những chiếc bàn kê ở đằng sau.
"Lúc này mình cứ băn khoăn không hiểu hai người có đến không đấy".

Mặt Grace nóng bừng khi cô nhớ lại lý do đã giữ cho họ ở nhà lâu như vậy. Rồi thế nào cô cũng phải rèn cho mình thói quen khóa cửa phòng tắm trong khi tắm thôi.

"Chào Julian, chào Grace." - Bill lên tiếng chào hai người.

Grace mỉm cười nhìn cánh tay bó bột của Bill, chỗ bó bột đã bị Selena vẽ lên những nét những hình vẽ đầy màu sắc.

Julian khẽ nghiêng đầu chào Bill trong khi kéo ghế ra cho Grace, rồi ngồi xuống cạnh cô. Khi người phục vụ bàn xuất hiện, họ gọi ngay bia và khoai tây chiên pho mát hạt tiêu, còn Selena thì vẫn ngồi đập tay lên mặt bàn.

"Đi nào Selena." - Bill nói giọng đầy vẻ hờn giận. "Chúng ta nên nhảy trước khi anh giết em vì những tiếng động khó nghe đó".

Grace nhìn theo họ đi ra vẻ ghen tị.

"Em muốn nhảy khôn?" - Julian hỏi.

Cô rất thích nhảy, nhưng cô không muốn làm Julian bị bẽ mặt. Cô hoàn toàn không nghi ngờ gì về sự mù tịt của anh đối với những điệu nhảy hiện đại. Nhưng dù sao, anh cũng rất dễ thương khi mời cô. "Cũng được".

Anh không nghe thấy cô nói. Anh đứng dậy và chìa tay cho cô. "Có, em có nhảy mà".

Ngay khi họ ra đến sàn nhảy, Grace đã nhận ra rằng người đàn ông này khiêu vũ cũng đẹp như dung mạo của anh vậy.

Julian biết tất cả các bước nhảy như thể anh sinh ra là để khiêu vũ vậy. Thật ra, anh có những bước di chuyển hoàn hảo, duyên dáng song vẫn vô cùng nam tính và gợi cảm. Grace chưa từng được chứng kiến ai nhảy đẹp

như vậy. Và qua những ánh mắt ghen tị của những người đàn bà xung quanh đang hướng vào cô, cô đoán là chính họ cũng chưa bao giờ được chứng kiến.

Khi ban nhạc kết thúc bài hát, cô gần như hụt hơi còn người thì nóng bừng. "Làm cách nào anh...".

"Đó là một món quà của Terpsichore." - Julian vừa nói vừa đặt tay lên vai cô và ôm chặt cô vào bên sườn.

"Ai cơ?".

"Đó là Nữ thần Khiêu vũ".

Grace mỉm cười. "Nhớ nhắc em gửi lời cảm ơn tới bà ấy nhé".

Khi bản nhạc tiếp theo vang lên, Julian kinh ngạc nhìn sang bên trái.

Anh khẽ chau mày.

"Có gì không ổn à?" - Grace hỏi khi đưa mắt nhìn theo ánh mắt anh.

Anh lắc đầu và đưa tay dụi mắt. "Chắc là anh đang nhìn thấy cái gì đó".

"Nhìn thấy cái gì?".

Julian ngoái lại nhìn qua đám đông, cố tìm người đàn ông cao lớn tóc vàng mà lúc nãy anh nhìn thấy qua khe mắt. Mặc dù chưa nhìn rõ người đàn ông đó, nhưng anh có thể thề rằng đó chính là Kyrian xứ Thrace.

Với chiều cao một mét chín lăm, Kyrian luôn luôn nổi bật lên giữa đám đông và hơn nữa, cậu ta còn sở hữu một dáng đi nghênh ngang bẩm sinh, chết người.

Nhưng Kyrian không thể có mặt ở đây, vào thời đại này được. Chắc là cơn điên loạn đang quay lại với anh khiến anh nhìn thấy ảo giác.

"Không có gì đâu." - Anh nói.

Cố gạt chuyện đó ra khỏi đầu, anh mỉm cười với cô.

Bản nhạc tiếp theo là một bản slow, Julian kéo cô vào vòng tay mình, ôm sát lấy cô khi họ cùng nhẹ nhàng xoay theo tiếng nhạc. Grace vòng hai tay mình quanh cổ anh, đầu áp vào ngực anh, hít thở mùi hương gỗ đàn ấm áp tỏa ra từ người anh. Cô không biết nghĩa đen của việc mùi thơm của anh hạ gục cô hoàn toàn là như thế nào, chỉ biết nó khiến cô ứa nước miếng vì anh.

Anh tựa má lên đỉnh đầu cô và cọ cọ vào tóc cô khi cô lắng nghe từng nhịp đập của trái tim anh. Cô có thể đứng thế này mãi mãi.

Nhưng rồi bản nhạc nhanh chóng kết thúc. Và thêm hai bản nhạc nữa nhanh chóng qua đi. Đơn giản vì cô không có sự dẻo dai như của Julian.

Khi họ đi về bàn, cô nhận thấy Julian không chỉ đang thở khó nhọc, mà lông mày anh ướm sưng mồ hôi.

Julian kéo ghế ra cho cô. Ngồi xuống sát cạnh cô, anh với lấy cốc bia của mình và uống một hơi.

"Julian!" - Selena vừa cười vừa nói. "Em không ngờ là anh lại nhảy giỏi thế đấy".

Bill nhướn mày lên. "Lại quấy rầy đấy hả, Lane?".

Selena thụi cho chồng một quả vào bụng. "Anh biết thừa rồi mà. Anh là đồ chơi duy nhất mà em thích mà".

Bill đưa mắt nhìn sang Julian đầy cảnh giác. "Ừ, đúng rồi".

Grace thấy mặt Julian sa sầm lại. "Anh ổn không?" - Cô hỏi.

Anh mỉm cười để lộ những chiếc lúm đồng tiền nhìn cô làm cô quên biến ngay thắc mắc của mình.

Họ ngồi trong im lặng, chỉ nghe nhạc còn cô và Julian thì lấy khoai tây chiên bón cho nhau ăn.

Khi Grace đưa tay khỏi đôi môi Julian, anh tóm lại và đưa vào miệng để mút nốt chút pho mát còn sót lại trên các ngón tay cô. Lưỡi anh chạm vào da thịt cô khiến toàn thân cô nóng lên.

Grace bật cười khi ham muốn đang lan tỏa ra khắp thân thể cô. Cô ước gì họ đang ở nhà. Cô sẽ lột toàn bộ quần áo của Julian ra và liếm pho mát trên đó đến sáng!

Chắc chắn cô sẽ mua thêm món pho mát Whiz vào danh sách mua hàng sắp tới.

Đôi mắt long lanh, Julian đặt tay cô lên đùi anh, hôn lên cổ cô rồi mới ngồi thẳng lại và uống một ngụm bia.

"Này, Selena." - Bill nói hướng sự thu hút của Grace về với họ. Anh đưa cho cô một chiếc khăn giấy. "Có lẽ em muốn lau nước dãi trên cằm đi đấy".

Selena trợn mắt nhìn chồng. "À, Grace, mình muốn vào nhà vệ sinh một lát. Đi thôi".

Julian ngả người cho cô đứng dậy. Anh nhìn theo Grace biến vào giữa đám đông, rồi gần như ngay tức thì, đám phụ nữ bắt đầu kéo đến.

Bụng anh quặn lại. Vì sao họ luôn luôn bị hút về phía anh như vậy? Chỉ một lần thôi, anh muốn được ngồi yên và không phải lấy tay xua đám đàn bà con gái chả buồn biết tên anh trước khi bắt đầu lao vào.

"Chào anh yêu!" - Một phụ nữ tóc vàng quynh rũ bước lên thễ thọt. "Em rất thích cách anh khiêu vũ. Sao chúng ta không...".

"Tôi đến đây với bạn." - Julian trả lời, neho mắt nhìn cô ta cảnh cáo.

"Anh và cô ta?". Người phụ nữ đó cười phá lên lấy ngón cái chỉ về hướng Grace vừa đi. "Thôi nào. Em nghĩ là anh bị thua cược hay cái gì đại loại như vậy".

"Tớ thì nghĩ cô ta là cuộc hẹn hò sai lầm của anh ấy". - Một phụ nữ khác nói khi cùng một người bạn tóc đen nhập hội.

Hai người đàn ông tách khỏi đám đông. "Ba cô đang làm gì ở đây vậy?"
- Hai người đàn ông hỏi bạn gái của mình.

Những người phụ nữ đưa ánh mắt đầy tiếc nuối nhìn Julian.

"Không gì cả." - Cô tóc vàng trả lời khi liếc mắt nhìn Julian thêm một lần nữa rồi mới quay gót đi.

Đám đàn ông trừng trừng nhìn Julian.

Anh nhướn mày nhìn họ đầy mỉa mai rồi lấy cốc uống thêm một ngụm bia nữa. Họ hẳn nhận ra rằng sẽ thật là ngu ngốc nếu đi gây sự đánh nhau với anh, bởi vậy họ đồn mấy người đàn bà của mình lại rồi bỏ đi.

Julian khẽ thở dài về kính tởm. Cho dù là thời đại nào, có những thứ dường như không bao giờ thay đổi.

"Này!" - Bill nhòai người lên bàn nói. "Tôi biết là dạo này anh ở bên cạnh vợ tôi khá nhiều, anh biết điều thì đừng động vào lãnh thổ của tôi. Anh nghe rõ chưa?".

Julian hít một hơi dài. Không phải thêm cả anh ta nữa đấy chứ. "Trong trường hợp anh không để ý thì tôi xin nói để anh biết là mỗi quan tâm duy

nhất của tôi là Grace".

"Ừ, đúng vậy." - Bill cười khinh bỉ. "Đừng hòng đánh lừa được tôi, tôi rất quý Grace, nhưng tôi không phải là thằng ngốc đâu. Tôi không thể tin được rằng anh là loại người sẽ chọn một chiếc bánh kẹp pho mát trong khi có bao nhiêu miếng thịt phi lê ngon lành đang chào mời anh".

"Bản thân tôi đểch quan tâm thềm quan tâm anh tin cái gì".

Grace hơi ngần ngại khi cô và Selena quay trở lại bàn với Julian và Bill. Sự căng thẳng đang bao quanh Julian là rất rõ ràng. Tay anh cầm cốc bia chặt đến nỗi Grace không hiểu vì sao anh vẫn chưa bóp vụn nó.

"Này, Bill". Selena quàng tay ôm cổ chồng nói: "Anh không phiền nếu em nhảy một điệu với Julian chứ?".

"Thề có quỷ thần, anh có phiền đấy".

Ngay lập tức, Julian xin lỗi mọi người để ra chỗ quầy bar.

Grace nhanh chóng theo sau.

Anh gọi thêm một cốc bia nữa khi cô bước đến ngay sau lưng anh.

"Anh không sao chứ?" - Cô hỏi.

"Anh bình thường".

"Nghe giọng anh không có vẻ gì là bình thường cả. Trông anh rõ ràng là không bình thường. Anh biết không, em có thể nói là anh đang không thành thật với em. Nào, Julian nói thật đi. Có chuyện gì thế?".

"Chúng ta nên rời khỏi chỗ này".

"Tại sao?".

Anh đưa mắt về phía Selena và Bill. "Anh nghĩ là như vậy sẽ khôn ngoan hơn".

"Vì sao?".

Anh khẽ lầm bầm gì đó trong cổ.

Trước khi Julian kịp trả lời thì có ba người đàn ông đến đứng cạnh anh và qua nét mặt họ, Grace biết là họ không hài lòng.

Tệ hơn là hình như Julian chính là nguyên nhân khiến họ tức giận.

Tên to lớn nhất trong bọn là một quái vật có hình người thấp hơn Julian khoảng mười phân, nhưng có vẻ to ngang hơn một chút. Hắn chu mỏ lên đưa mắt nhìn khắp lưng Julian. Và ngay lập tức Grace nhận ra hắn.

Paul.

Tim cô đập thành thịch. Vẻ ngoài của hắn đã thay đổi khá nhiều theo năm tháng. Mặt hắn trông to bè hơn với những nếp nhăn đến sớm quanh mắt và tóc hắn đã rụng khá nhiều. Nhưng nụ cười khinh khỉnh của hắn thì vẫn như vậy.

"Nó chính là thằng léng phéng với Amber đấy." - Một tên đi cùng hắn lên tiếng.

Khuôn mặt Julian toát lên vẻ điềm tĩnh đầy chết chóc khiến cô lạnh buốt sống lưng. Không kể đến việc Julian có thể làm gì, qua những gì cô nhìn thấy, rõ ràng bên trong con người Paul không thay đổi như bề ngoài. Là một kẻ quậy phá điển hình, Paul đi đâu cũng phải đi cùng đồng bọn. Hắn tin vào sự phô diễn sức mạnh trong mọi việc hắn làm. Cái bản tính yêng hùng đó sẽ không cho phép hắn bỏ đi trước khi gây sự đánh nhau với Julian.

Cô chỉ hy vọng đại tướng quân của cô sẽ đủ khôn ngoan để không mắc vào trò khiêu khích của hắn.

"Các anh cần gì à?" - Julian hỏi mà không thèm nhìn Paul hay đồng bọn của hắn.

Paul cười hô hố và vỗ vào ngực một thằng bạn đi cùng. "Cái giọng ái nam ái nữ kiểu gì vậy? Tao tưởng chúng bảo mày là là cậu bé Xinh đẹp này bám đuôi cô gái của tao cơ mà. Qua vẻ ngoài và giọng nói của nó, tao có thể nói là nó bám đuôi một trong hai đứa mày mới phải".

Julian quay lại, đưa ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm vào Paul, ánh mắt khiến bất kỳ ai có cảm giác cũng phải lùi bước.

Paul, tất nhiên là một kẻ không có cảm giác. Hắn chưa bao giờ có.

"Có chuyện gì vậy, cậu bé Xinh đẹp?" - Paul mĩa mai. "Tao xúc phạm mày à?" - Hắn quay lại nhìn lũ bạn và lắc đầu. "Đúng như tao nghĩ, thằng này là một thằng đồng tính xinh đẹp, hèn nhát không hơn không kém".

Julian phá lên cười, nhưng điệu cười nghe quý quý hơn là vui vẻ.

"Bỏ đi, Julian." - Grace nói và nắm tay anh trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. "Ta đi thôi".

Paul hướng ánh mắt khinh bỉ sang cô, đến khi hắn nhận ra cô.

"À, hóa ra là Grace Alexander. Đã lâu không gặp". Hắn vỗ lưng tên thấp lùn tóc đen đứng bên cạnh. "Này, Tom, mày còn nhớ Grace học cùng hồi đại học không? Chiếc quần lót màu trắng nhỏ xíu của cô ta đã giúp tao thắng cược đấy".

Julian đông cứng lại trước những lời nói vừa rồi của hắn.

Grace cảm thấy như nỗi đau cũ lại trào lên, nhưng cô kiên quyết không để lộ điều đó. Cô sẽ không bao giờ cho phép Paul có sức mạnh đó với cô nữa.

"Chả trách hăn bám theo Amber." - Paul nói tiếp. "Có lẽ hăn muốn thử với một người đàn bà không khóc lóc suốt thời gian hăn chọc vào cô ta".

Julian lao đến bên Paul nhanh đến nỗi cô gần như không thể nhìn theo kịp chuyển động đó. Paul vung tay lên. Julian tránh và đâm một quả vào mạng sườn Paul khiến hăn bắn xa gần hai mét vào giữa đám đông.

Hăn chửi rủa xông lại chỗ Julian.

Julian tránh sang một bên, ngáng chân Paul và đá hăn bay lên.

Paul rơi bịch lưng xuống.

Trước khi hăn kịp nhúc nhích, Julian đã chặn chân lên cổ họng Paul nhếch mép cười lạnh lùng, nụ cười khiến cô lạnh toát đến tận ngón chân.

Paul dùng cả hai tay nắm lấy giày của Julian và cố đẩy ra khỏi cổ. Hăn run lên vì cố gắng, nhưng chân của Julian vẫn ở nguyên chỗ cũ.

"Mày biết không," - Julian hỏi với giọng bình thản đáng sợ - "tao chỉ cần nhấn thêm chút nữa thôi, họng mày sẽ vỡ nát ra đấy?".

Mắt và cánh tay Paul phồng lên khi Julian ấn mạnh chân thêm chút nữa lên cổ hăn.

"Tôi xin anh!" - Paul vừa van xin vừa cố đẩy giày của Julian ra khỏi cổ họng. "Xin đừng làm tôi đau, được không?".

Grace nín thở vì khiếp sợ khi thấy Julian tiếp tục ấn chân mạnh hơn.

Tom tiến thêm một bước.

"Mày cứ bước tới đi," - Julian nói giọng đe dọa - "tao sẽ moi tim thẳng bạn mày ra cho mày ăn đấy".

Grace cứng người trước nét mặt lạnh lùng của Julian. Đây không phải là người đàn ông dịu dàng vẫn làm tình với cô mỗi đêm. Đây là gương mặt của vị tướng quân đã từng phá hủy những gì đẹp đẽ nhất của Rome.

Và cô hoàn toàn không nghi ngờ gì về việc Julian có thể và sẽ thực hiện lời đe dọa đó. Qua vẻ mặt nhợt nhạt của Tom khi bước lùi lại, cô dám chắc anh ta cũng hiểu điều đó.

"Xin anh!" - Paul van xin khi nước mắt bắt đầu giàn giụa trên mặt hăn. "Xin đừng làm tôi đau".

Grace nuốt khan khi những lời đầy ám ảnh vừa rồi của Paul xuyên qua tâm trí cô. Đó chính là những lời cô đã từng nói trong nước mắt trên giường của Paul.

Đúng lúc đó Julian bắt gặp ánh mắt cô. Cô nhìn thấy rõ sự phẫn nộ hiện lên trong mắt Julian cũng như khao khát được giết Paul để trả thù cho cô.

"Anh tha cho hăn đi, Julian." - Cô nói khẽ. "Cả con người hăn cũng không đáng một cái lỗ chân lông của anh".

Julian nheo mắt cúi xuống nhìn Paul. "Ở quê tao, người ta chặt những thừng hèn vô tích sự như mày ra thành từng mảnh để thực hành đấy".

Khi mà Grace tin chắc rằng Julian sẽ giết Paul thì anh bước lùi lại. "Đứng dậy".

Paul vừa đưa tay xoa họng vừa từ từ đứng dậy.

Ánh mắt lạnh lùng chết chóc của Julian thực sự khiến Paul do dự. "Mày còn nợ quý cô của tao một lời xin lỗi đấy".

Paul đưa tay quyết ngang mũi. "Tôi xin lỗi".

"Nói với giọng tử tế nào." - Julian nói nhỏ.

"Tôi xin lỗi, Grace. Thực sự vô cùng xin lỗi".

Trước khi Grace kịp trả lời, Julian đã khoác tay một cách đầy sở hữu lên vai cô và đưa cô rời khỏi câu lạc bộ.

Cho đến tận lúc ra ô tô, họ không nói một lời nào nhưng Grace vẫn có thể cảm nhận thấy có điều gì đó thực sự không ổn với Julian. Toàn bộ cơ thể anh căng lên như dây đàn bị lèn chặt.

"Anh ước gì em để anh giết quách hẳn đi." - Julian nói trong lúc cô lục túi quần bò tìm chìa khóa.

"Julian...".

"Em không biết anh cảm thấy bị xúc phạm như thế nào khi để hẳn ở đây mà bỏ đi đâu. Anh không phải loại người chỉ biết bỏ đi". Anh đập mạnh tay lên nóc ô tô, rồi đi đi lại lại và gầm gừ như một con sư tử bị dồn vào góc tường. "Chết tiệt, Grace. Trước đây anh từng tiêu diệt không thương tiếc những thằng như hẳn. Và từ đó anh không đi lên...".

Julian ngập ngừng khi những kỷ niệm bị dồn nén từ hai nghìn năm ào ạt đổ về. Anh lại thấy mình là một vị tướng quân một thời được kính trọng. Người anh hùng của Macedon. Người đàn ông một thời khiến toàn bộ những binh đoàn quân La Mã phải đầu hàng ngay khi nhận ra sức mạnh của anh.

Và anh cũng lại thấy bản thân sau đó. Một cái vỏ ốc trống rỗng. Một con thú cảnh đói khát, hành động theo sự sai bảo và yêu cầu của người triệu gọi.

Trong suốt hai nghìn năm, anh sống không cảm xúc, sống mà chỉ nói không quá một vài từ.

Anh đã đi vào trạng thái tồn tại. Và điều đó khiến anh đánh mất chính mình.

Cho đến ngay Grace đưa tay ra và tìm thấy phận người trong anh...

Grace thấy vô số những tình cảm hỗn độn lướt qua trên gương mặt Julian. Giận giữ, bối rối, khiếp sợ và cuối cùng là đau buồn. Cô bước tới bên anh, nhưng anh không chịu để cô chạm vào mình.

"Em thấy không?" - Anh nói, giọng lạc đi vì xúc động. "Anh thậm chí còn không biết mình là ai nữa. Anh biết anh là ai ở Macedon và sau đó anh trở thành thế này". Anh giơ cánh tay lên cho cô nhìn vào những dòng chữ Priapus đã đốt lên bấp tay anh. "Và rồi em đã thay đổi điều đó." - Anh nhìn sang cô và nói.

Sự đau đớn hiện ra trong mắt anh khiến cô xót xa. "Tại sao em lại phải thay đổi anh hả Grace? Sao em không thể để anh lại như cũ? Anh đã tự rèn luyện bản thân để không cảm thấy gì nữa. Anh chỉ đến, làm những việc như anh được sai bảo rồi đi. Anh không còn mong muốn bất kỳ điều gì nữa. Vậy mà bây giờ...". Anh nhìn xung quanh như người đang đứng trong một cơn ác mộng mà không tài nào thoát ra được.

Cô đưa tay về phía anh. "Julian...".

Anh lắc đầu, bước tránh tay cô. "Đừng!" - Anh vò đầu bứt tóc. "Anh không còn biết anh thuộc về nơi nào nữa. Em không hiểu được đâu".

"Thế thì nói cho em biết đi." - Cô nài nỉ.

"Anh làm sao có thể nói cho em biết việc đi lại giữa hai thế giới là như thế nào? Bị cả hai thế giới khinh miệt là thế nào? Anh chẳng phải là người

mà cũng chẳng phải là thần, anh chỉ là một sinh vật lai tạo gồm ghiếc. Em đã không biết anh lớn lên như thế nào đâu. Mẹ anh đẩy anh cho bố anh, bố anh lại đẩy anh cho vợ ông, còn vợ ông lại tống anh cho bất kỳ ai có thể đem anh đi cho khuất mắt bà ta. Và trong suốt hai mươi thế kỷ qua, anh bị đem đi đổi, bán. Anh đã dành cả cuộc đời để tìm kiếm một nơi nào đó có thể gọi là nhà. Một người nào đó cần con người anh, chứ không phải là khuôn mặt hay thân thể anh". Ánh mắt như đang bị tra tấn của anh thiêu cháy cô.

"Em cần anh, Julian".

"Không, em không cần đâu. Sao em có thể chứ?".

Cô cắt ngang câu hỏi của anh. "Sao em lại không thể chứ? Chúa ơi, trong đời mình em chưa từng mong muốn được ở gần ai như ở gần anh".

"Đó chỉ là cảm giác cảm dỗ thôi".

Bây giờ thì điều đó khiến cô nổi giận. Sao anh dám coi những tình cảm của cô như những thứ tầm thường vậy chứ. Những tình cảm của cô dành cho anh sâu sắc hơn những thứ cảm dỗ đơn thuần rất nhiều, những tình cảm đó xuất phát từ tâm hồn cô. "Đừng nói với em là em cảm thấy cái gì. Em không phải là một đứa trẻ con".

Julian lắc đầu không thể tin những lời cô vừa thốt ra. Đó chính là lời nguyền. Chắc chắn là nó rồi. Không ai có thể yêu anh. Chưa từng có ai yêu anh; không một ai kể từ lúc anh được sinh ra.

Nếu Grace yêu anh...

Đó sẽ là một điều thần kỳ. Đó sẽ là...

Một đặc ân. Và anh không được sinh ra để hưởng những đặc ân.

Cậu sẽ phải chịu đựng những đau khổ hơn bất kỳ người nào đã từng chịu.

Đây chỉ là một trò đùa khác của các vị thần thôi. Một trò chơi khăm độc ác khác mà họ giáng xuống để trừng phạt anh.

Bây giờ anh đã quá mệt mỏi rồi. Mệt mỏi và kiệt sức vì chiến đấu rồi. Anh chỉ muốn được chịu đựng đau khổ trong yên bình. Một chỗ ẩn náu an toàn cho anh khỏi những cảm giác đáng sợ mà anh cảm thấy mỗi khi nhìn vào cô.

Grace cắn chặt răng trước sự từ chối cô nhìn thấy trong mắt Julian. Nhưng đó đâu phải là lỗi của anh.

Anh đã phải chịu quá nhiều đau khổ rồi. Nhưng dù sao, dù thế nào thì cô cũng sẽ chứng minh cho anh thấy anh có ý nghĩa với cô như thế nào.

Cô phải làm điều đó. Bởi vì cô sẽ chết nếu để mất anh.

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trong suốt mấy ngày cuối tuần, Julian luôn giữ khoảng cách với cô. Cho dù Grace có cố gắng đến đâu hòng phá vỡ bức tường vô hình bao quanh anh, anh vẫn đẩy cô ra xa.

Anh thậm chí còn không để cho cô đọc sách cho anh nghe nữa.

Buổi sáng thứ hai cô đi làm trong tâm trạng chán nản, nhưng cô biết mình không nên bận tâm đến điều đó. Cô không thể tập chung vào việc gì trừ đôi mắt xanh da trời chất chứa đầy goings tố không thể sẻ chia.

"Cô là Alexander?"

Grace đang ngồi ở bàn làm việc ngược mắt nhìn lên thấy một phụ nữ tóc vàng xinh đẹp đến khó tin trạc ngoài hai mươi đang đứng giữa cửa ra vào. Trông cô như vừa bước ra từ một sàn diễn thời trang của Châu Âu, người đẹp như tượng tạc này mặc cả một bộ váy đi kèm áo vét của hãng Armani, với tất và giày đồng bộ.

"Tôi xin lỗi." - Grace nói với người phụ nữ - "tôi nghĩ rồi. Nếu cô muốn gặp vào ngày mai...".

"Trông tôi giống một người đang cần tìm một nhà tư vấn tình dục lắm à?"

Thoạt nhìn thì không. Nhưng đã từ lâu, Grace học được rằng việc đánh giá các rắc rối của mọi người là không nên vội vàng.

Không hề được mời, người phụ nữ vẫn sai bước vào trong văn phòng cô với những bước chân kiêu kì và duyên dáng một cách khác thường. Cô ta bước lại chỗ bức tường treo các bằng cấp và chứng chỉ của Grace.

"Ấn tượng đấy." - Cô ta nói, nhưng rõ ràng giọng điệu cô ta lại ám chỉ điều ngược lại.

Đoạn cô ta quay sang sẫm soi nhìn Grace từ đầu đến chân và qua nụ cười khinh bỉ trên gương mặt đáng yêu đó, Grace có thể nhận ra rằng người phụ nữ này thấy cô ngây ngô một cách trầm trọng. "Cô biết không, cô không đủ xinh đẹp đối với nó. Quá lùn, quá béo. Mà cô kiếm đâu được ra bộ váy kia đấy?".

Cảm thấy bị xúc phạm một cách ghê gớm, giọng Grace đành lại. "Xin lỗi cô vừa nói gì?".

Người phụ nữ kia cố tình lờ câu hỏi của cô đi. "Nói cho tôi biết nhé, cô có cảm thấy đau đớn khi ở cạnh một người đàn ông có dung mạo như Julian và biết chắc chắn rằng nếu được lựa chọn, nó sẽ không bao giờ chọn cô không? Trông nó thật thon thả và thanh nhã. Mạnh mẽ và dữ dội. tôi biết trong đời cô chưa từng được người đàn ông nào như vậy thích cả và cô cũng sẽ không bao giờ có lại được cơ hội này nữa."

Grace cứng miệng không nói được gì.

Và cô cũng không cần phải nói gì, người phụ nữ vẫn nói không ngừng. "Cha nó cũng vậy. Cô hãy tưởng tượng Julian với mái tóc đen. Hơi thấp hơn, to ngang hơn một chút và cũng không đẹp trai bằng. mặc dù vậy, cái cách người đàn ông đó... thật... mmm..."

Aphrodite mỉm cười tư lự, đôi mắt trở nên lơ đãng. "Tất nhiên trên chiến trường ông ta là người khiến kẻ thù vô cùng khiếp sợ. Ông ta có một vết sẹo kinh khủng chạy dọc bên má trái".

Mắt bà ta bỗng nheo lại giận dữ. "Ta sẽ không bao giờ quên cái ngày ông ta rút dao găm rạch lên má Julian, cố tình tạo ra một vết sẹo giống của ông ta trên mặt nó. Ta sẽ khiến Diokles phải ân hận suốt đời vì hành động cả gan đó, nhưng ta phải đảm bảo để chuyện này không bao giờ xảy ra. Julian có một hình thể hoàn hảo và ta sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ kẻ nào làm tổn hại đến vẻ đẹp mà ta ban cho nó".

Ánh mắt lạnh lùng đầy tính toán của Aphrodite khiến Grace lạnh buốt đến tận xương.

"Ta sẽ không chia sẻ con trai ta với người".

Sự sở hữu thể hiện trong giọng nói của Aphrodite khiến Grace nổi giận. Sao giờ bà ta còn dám hiện lên nói những lời lẽ như vậy chứ. "Nếu Julian quả thực có ý nghĩa với bà như vậy, vì sao bà lại bỏ rơi anh ấy?".

Aphrodite nhìn cô chăm chăm. "Cô nghĩ ta được lựa chọn hay sao? Dốt từ chối không phong thánh cho nó, mà không một người trần tục nào được phép sống trên đỉnh Olympus. Trước cả khi ta kịp phản đối, Hermes 1 đã cuốn nó khỏi vòng tay ta và đưa nó về cho cha nó".

Grace thấy nổi khiếp sợ hiện lên trên gương mặt Aphrodite khi nhớ lại giây phút hãi hùng đó.

"Nỗi đau buồn của ta khi mất nó vượt trên mọi nỗi đau của con người, ta tự nhốt mình vì quá đau buồn và khi ta có đủ khả năng xuất hiện trước mọi người thì cũng đã mười bốn năm trôi qua trên hạ giới. Ta gần như không nhận ra đứa bé ta đã cho bú nữa. Và nó căm ghét ta".

Aphrodite mắt long lanh nước như đang cố ngăn những dòng lệ. "Cô không thể tưởng tượng một người mẹ cảm thấy thế nào khi đứa con mình mang nặng đẻ đau lại nguyên rửa tên mình đâu".

Grace cảm thấy thông cảm với nỗi đau buồn của bà ta, nhưng Julian mới là người cô yêu và nỗi đau của Julian mới là điều cô quan tâm nhất. "Bà đã bao giờ thử nói với anh ấy về cảm xúc của mình chưa?".

"Đương nhiên là ta đã làm điều đó." - Aphrodite ngắt lời. "Ta cử Eros đến và chuyển quà của ta cho nó. Nó trả lại quà kèm theo những lời lẽ mà không một đứa con trai nào được phép nói vậy về mẹ mình."

"Anh ấy cảm thấy bị xúc phạm".

"Ta cũng vậy." - Aphrodite rít lên. Toàn thân bà ta run lên vì tức giận.

Nhận thấy vấn đề và khá lo sợ không biết một nữ thần khi tức giận có thể làm gì, Grace đứng lặng nhìn Aphrodite nhắm nghiền mắt lại, hít một hơi sâu và tự trấn tĩnh.

Khi Aphrodite nói tiếp, giọng nói và toàn thân bà ta cứng lại và sắc lạnh. "Mặc dù vậy, những ta vẫn cử Eros quay lại mang thêm nhiều hứa hẹn cho Julian. Nhưng nó vẫn vứt bỏ tất cả mọi thứ. Ta buộc phải đứng nhìn Julian trả thù ta bằng cách thề trung thành phục vụ Athena". Bà ta nhắc đến cái tên đó một cách ghê tởm.

"Và nó đã nhân danh bà ta đi chinh phạt các thành phố khi ta mới là người ban cho nó sự sống, sức mạnh của Thần Chiến tranh, sự khôn ngoan của Thần Ánh sáng, sự phù hộ của Thần Thi ca và Nữ thần Sắc đẹp. Ta thậm chí còn nhúng nó xuống dòng sông Styx để đảm bảo rằng không một vũ khí trần tục nào có thể giết hoặc để lại sẹo lên da thịt nó và không như Thetis đã làm với Asin, ta đã nhúng cả gót chân của nó xuống nước để trên người nó hoàn toàn không còn bất kỳ một điểm yếu nào".

Aphrodite lắc đầu như thể bà ta vẫn không tin nổi những gì anh đã làm. "Ta đã làm mọi điều có thể cho thằng bé đó, vậy mà nó không bày tỏ một chút biết ơn nào với ta. Không một chút tôn trọng. cuối cùng ta không

muốn cố gắng thêm nữa. Bởi vì nó từ chối tình yêu của ta, nên ta khiến cho không một ai thêm yêu nó nữa".

Tim Grace như ngừng đập trước những lời nói ích kỷ vừa rồi. "Bà đã làm gì?".

Aphrodite hếch cằm lên đầy kiêu ngạo như một nữ hoàng tự hào về cuộc chiến tranh máu lạnh của mình. "Ta nguyện rửa nó như nó nguyện rửa ta. Ta phù phép để không một người đàn bà nào nhìn nó mà không thêm muốn cơ thể nó và không một người đàn ông nào có thể ở cạnh nó mà không cảm thấy tim nghẹn lại vì ghen tuông".

Grace không thể tin nổi vào tai mình. Vì sao một người mẹ lại có thể độc ác đến vậy?

Và khi ý nghĩ đó kết thúc, một ý nghĩ khác kinh khủng hơn nhiều lóa lên trong đầu cô. "Bà chính là lý do gây nên cái chết của Penelope phải không?".

"Không. Chính Julian đã làm điều đó. Mà cứ cho là như vậy đi, ta đã nổi giận khi Eros kể với ta những gì nó đã làm cho em trai mình và rằng Julian đã đến tìm nó chứ không phải tìm ta". "

Bởi vì ra không thể quay ngược mũi tên tình yêu đã bắn ra của Eros được, nên ta quyết định làm suy yếu tác dụng của nó đi. Những gì Julian có với Penelope thực sự rỗng tuếch, chính nó cũng nhận ra điều đó".

Aphrodite bước lại phía cửa sổ đưa mắt nhìn xuống thành phố. "Nếu Julian tìm đến với ta thì ta đã rút lại bùa phép đó. Nhưng nó đã không làm vậy. Ta chứng kiến nó hằng đêm vẫn đến với cô ta, vẫn chung đụng với cô ta và ta cảm thấy sự day dứt, nỗi thống khổ của nó khi nhận thấy cô ta không thực sự yêu nó. Mặc dù vậy, nó vẫn chối bỏ và nguyện rửa ta".

"Những giọt nước mắt của ta trước sự phản bội của nó là nguyên nhân đầu tiên đã khiến Priapus chống lại nó. Priapus luôn là đứa con trai trung thành nhất của ta. Ngay khi thấy Priapus đòi đi lấy máu của Julian, lẽ ra ta nên ngăn nó lại. Nhưng ta đã không làm vậy, ta hy vọng cơn thịnh nộ của Priapus sẽ khiến Julian phải tìm đến ta. Cầu xin sự giúp đỡ của ta".

Bà ta nghiêng chặt hai hàm răng lại. "Nhưng nó đã không bao giờ làm điều đó".

Grace thông cảm với bà ta, nhưng điều đó cũng không làm thay đổi những gì bà ta làm với chính con trai của mình. "Thế Julian đã bị lời nguyền như thế nào?"

Aphrodite nuốt khan. "Đó chính là cái đêm Athena nói với Priapus rằng nó không có được một tướng quân nào dũng cảm và có sức mạnh như Julian. Bà ta thách nó đưa đưa tướng quân giỏi nhất của nó ra đấu với tướng của bà. Hai ngày sau, ta thấy Julian cười ngượng ra trận và biết rằng nó sẽ không thất bại. Khi nó đánh bật quân La Mã, Priapus trở nên nổi giận. Bởi vì Eros đã nói lộ cho nó biết chuyện nó đã làm cho Julian, nên Priapus lập tức bám theo Iason và Penelope. Ta không hề biết hậu quả của việc đó sẽ ra sao".

Aphrodite vòng hai cánh tay run rẩy quanh người. "Ta không bao giờ có ý định để hai đứa trẻ phải chết. Người không thể tưởng tượng ta đau đớn bao nhiêu lần trong một ngày vì những điều ta đã để xảy ra đâu".

"Lúc đó bà không có cách nào để ngăn việc đó lại à?"

Aphrodite lắc đầu buồn bã. "Ngay cả khi sức mạnh của ta cũng bị Thần Số phận giới hạn. Khi Julian lên đường đến đền thờ của ta sau cái chết của chúng, ta đã nín thở nghĩ rằng cuối cùng thì nó cũng sẽ tìm đến với ta. Nhưng khi đó, nó nhìn thấy đứa con gái bán thiu đang mặc chiếc áo chòang của Priapus. Đứa con gái đó lăn xả vào nó, cầu xin nó hãy lấy đi sự trinh

tiết của ả ta trước buổi lễ, khi Priapus có được ả. Ngay lúc đó, Julia đã cố gắng để bước qua ả, nhưng ả đã không để nó đi. Giá mà nó suy nghĩ chín chắn hơn, ta biết rằng nó sẽ từ chối cô ả kia".

Khuôn mặt Aphrodite sa sầm lại vì tức giận. "Nếu không vì cô ả Alexandria kia, ngày hôm đó ta đã có được con trai của mình, ta biết nó sẽ tìm ta. Nhưng đã quá muộn. Ngay khi nó buông thả bản thân với cô ả kia, mọi việc đã trở nên quá muộn".

"Và bà vẫn từ chối không giúp Julian?".

"Làm sao ta có thể thiên vị một đứa con này hơn một đứa khác?".

Câu hỏi của bà ta khiến Grace kinh hãi. "Đó có phải chính lđiều mà bà đã làm vào giây phút mà bà để cho Julian bị giam vào một cuốn sách không?".

Ánh mắt Aphrodite lóe lên đầy ác tâm khiến Grace bước lùi lại. "Julian chính là kẻ đã chối bỏ ta. Tất cả những gì nó phải làm là nhờ ta giúp đỡ và ta sẽ giúp nó".

Grace không thể tin nổi vào tai mình. Với cường vị một nữ thần, Aphrodite tỏ ra ích kỷ và thiên cận đến mức khó tin. "Tất cả tấn bi kịch này là do hai người không chịu thừa nhận nhau. Tôi không thể tin được là bà đã khiến cho Julian trở nên mạnh mẽ để rồi sau đó lại nguyên rủa anh ấy vì chính sức mạnh mà bà đã trao cho anh ấy. Thay vì chờ anh ấy đến với mình, bà lại cử người khác đi thay bà, vì sao bà không thể một lần tự mình đến gặp anh ấy?".

Aphrodite ném về phía cô một cái nhìn đầy căm phẫn. "Ta là nữ thần Tình Yêu, vậy mà người lại muốn ta phải trở nên hèn hạ vậy sao? Người có hiểu được nỗi hổ thẹn khi ta lại bị chính con trai ruột của mình căm ghét không?"

"Một nỗi hổ thẹn đối với bà? Bà có cả thế giới này yêu mình. Julian thì không có ai cả".

Aphrodite giận dữ tiến lên một bước. "Tránh xa nó ra. Ta cảnh cáo người đấy".

"Vì sao? Vì sao bà lại cảnh cáo tôi mà không cảnh cáo Penelope?".

"Bởi vì nó không yêu cô ta".

Grace đông cứng lại trước những lời nói đó. "Ý bà là...".

Aphrodite biến mất.

"Ôi, thôi đi nào!" - Grace hét lên với cái trần nhà. "Bà không thể biến đi khi cuộc nói chuyện đang dang dở như thế được!".

"Grace?".

Cô giật nảy mình khi nghe tiếng Beth gọi. Cô xoay người lại thì thấy Beth đang nhòm qua khe cửa.

"Chị đang nói chuyện với ai đấy?" - Beth hỏi.

Grace nhìn quanh phòng rồi nghĩ cách trả lời cho Beth. "À, tôi tự đọc thoại thôi".

Beth nhìn cô đầy nghi hoặc. "Chị vẫn thường xuyên tự hét lên với mình thế à?".

"Thỉnh thoảng".

Beth nhướn một bên lông mày. "Có vẻ như chúng ta cần một buổi trị liệu đây" - Cô vừa nói vừa bước ra.

Không để ý đến cô ta, Grace nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Cô muốn về nhà với Julian.

Ngay khi vừa mở cửa bước vào nhà, Grace đã thấy có cái gì đó không ổn. Julian không xuống đón cô.

"Julian?" - Cô gọi.

"Ở trên gác".

Cô ném chìa khóa, thư từ xuống mặt bàn và nhảy hai bậc một lên gác.

"Anh sẽ không tin nổi hôm nay có ai đã đến..." Giọng cô yếu dần khi cô đến cửa phòng ngủ và nhìn thấy Julian với một tay khóa vào thành giường. Anh đang cởi trần nằm giữa giường, lông mày ướm dẫm mồ hôi.

"Anh đang làm gì vậy?" - Cô hỏi trong lòng đầy sợ hãi.

"Anh không thể chống chọi được nữa, Grace" - Anh nói hơi thở nặng nhọc.

"Anh phải chiến đấu".

Anh lắc đầu. "Anh muốn em giúp anh khóa nốt bàn tay kia lại. Tự anh không khóa được".

"Julian...".

Anh cắt ngang lời cô với một tiếng cười chua chát, cay đắng. "Thật nực cười phải không? Em, anh phải cầu xin anh trói anh lại, trong khi những người đàn bà khác vẫn tự động làm điều đó trong những giờ anh hiện lên".

Ánh mắt anh nhìn xoáy vào cô. "Làm đi Grace. Anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân nếu anh làm đau em".

Cổ họng cô se lại, cô bước qua căn phòng tiến đến chỗ anh nằm.

Khi cô lại gần, anh đưa bàn tay còn chưa bị khóa lên nựng má cô. Anh kéo cô xuống sát môi mình và hôn cô mãnh liệt đến mức cô tưởng mình sắp ngất đến nơi.

Đó là một nụ hôn dữ dội, đầy đam mê và ham muốn. Và một nụ hôn đầy hứa hẹn.

Anh cắn nhẹ môi cô rồi quay đi. "Em làm đi".

Cô kéo chiếc còng tay bằng bạc qua gối.

Đến lúc đó Julian mới cảm thấy nhẹ nhõm. Đến tận lúc đó, cô vẫn chưa nhận ra sự căng thẳng mà anh phải chịu đựng suốt tuần vừa rồi. Anh ngả đầu lên gối của cô và hít một hơi thở sâu đầy khó nhọc.

Grace đưa tay chạm vào vầng trán ướt đẫm mồ hôi của anh. "Ôi, lạ Chúa!" - Cô thốt lên. Người anh nóng quá khiến da tay cô như phải bỏng. "Em có làm được gì cho anh không?".

"Em không thể làm gì đâu, nhưng cảm ơn em vì đã hỏi anh."

Grace đi về phía tủ quần áo để lấy đồ. Khi cô bắt đầu cởi chiếc cúc đầu tiên, Julian đã ngăn cô lại. "Xin đừng làm việc đó trước mặt anh. Nếu anh nhìn thấy ngực em...". Anh giật đầu về phía trước như bị ai đóng dấu sắt nung lên người.

Grace nhận ra là cô đã cảm thấy thân thuộc với anh biết bao. "Em xin lỗi!". Cô nói.

Cô đi vào phòng tắm thay đồ rồi làm một miếng chườm lạnh.

Cô quay lại phòng ngủ để chườm lên vầng trán đang phát sốt của anh. Cô đan tay qua mái tóc ướt đẫm mồ hôi của anh. "Người anh nóng như lửa

vậy".

"Anh biết. Anh cảm giác như đang nằm trên một chiếc giường đầy than hồng vậy".

Anh khẽ rên lên khi cô đưa miếng khăn lạnh qua da.

"Em vẫn chưa kể với anh xem ngày hôm nay của em thế nào." - Anh nói trong hơi thở đứt quãng.

Grace ngen lời vì hạnh phúc và tình yêu đang ngập tràn trong lòng. Ngày nào anh cũng hỏi cô như vậy. Ngày nào cũng như ngày nào, cô mong ngóng được trở về nhà với anh.

Cô không biết sẽ phải làm gì khi anh ra đi.

Tự ép mình không nghĩ tới điều đó, cô tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc chăm sóc anh.

"Cũng không có chuyện gì đáng kể cả". - Cô thì thầm. Cô không muốn làm anh buồn thêm vì những lời mẹ anh nói. Ít nhất là không phải trong lúc này. Cuộc đời anh đã đủ đau đớn rồi; cô không muốn làm nó tệ hơn nữa.

"Anh có đói không?" - Cô hỏi.

"Không".

Grace nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh. Cả đêm hôm đó cô lúc thì đọc sách cho anh nghe, lúc lại lấy khăn lau mồ hôi cho anh.

Cả đêm hôm đó Julian không hề ngủ. Anh không thể ngủ được. Tất cả những gì anh có thể cảm thấy là làn da Grace bên cạnh anh và ngửi mùi hương hoa ngọt ngào tỏa ra từ người cô.

Anh nghiêng rặng, tay nắm chặt chiếc còng bằng bạc và chiến đấu với bóng tối vằn vữa đang cố nuốt chửng lấy anh. Anh không muốn đầu hàng nó.

Anh không muốn nhắm mắt và để lỡ bất kỳ giây phút nào bên cạnh Grace trong lúc anh vẫn còn tỉnh táo và nguyên vẹn. nếu anh để cho bóng tối đó nuốt lấy anh, anh sẽ không thể tỉnh dậy nữa cho đến tận khi đã bị quay lại cuốn sách. Đơn độc.

"Ta không thể để mất nàng." - Anh thì thầm. Ý nghĩ đó xé nát chút ít ỏi còn sót lại trong trái tim anh.

Đồng hồ ngoài hành lang điểm ba tiếng. Grace vừa thiếp đi một lát trước đó. Cô nằm gối đầu và đặt tay lên bụng anh, hơi thở nhẹ nhàng, đều đặn của cô lướt trên da anh.

Anh có thể cảm thấy những sợi tóc của cô cù trên da anh, hơi ấm của cô thấm sâu vào tận trong tâm hồn anh.

Anh sẵn sàng trả bất cứ giá nào để được chạm vào cô.

Anh nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau và tự cho phép mình mơ giấc mơ đầu tiên sau nhiều thế kỷ. Anh mơ về những đêm nằm cạnh cô và những ngày cười đùa bên cô.

Anh mơ về một ngày khi anh có thể yêu cô như cô đáng được yêu. Một ngày khi anh được tự do dâng hiến cho cô. Anh mơ về một mái ấm với cô.

Và trên hết, anh mơ về những đứa trẻ với những đôi mắt màu tro tràn đầy hạnh phúc và những nụ cười ngọt ngào, ranh mãnh.

Julian vẫn còn tiếp tục mơ về những điều như vậy khi ánh sáng ban mai tràn vào và chuông đồng hồ điểm sáu giờ, Grace thức giấc.

Cô cọ má vào ngực anh, rúc vào người anh với một điệu bộ không thể nói gì hơn là một sự tra tấn

"Chào anh." - Cô mỉm cười nói.

"Chào em."

Cô cắn môi khi nhìn khắp người anh, rồi chau mày lại vì lo lắng. "Anh có chắc chúng ta phải làm vậy không? Chẳng lẽ em không thể tháo xích ra cho anh một lát được à?"

"Không!" - Anh trả lời giọng quả quyết.

Cô nhắc điện thoại và gọi cho Beth. "Mấy ngày tới tôi không đến văn phòng được, cô có thể tiếp một vài bệnh nhân giúp tôi được không?"

Julian chau mày khi nghe cô nói vậy. "Em định nghỉ làm à?" - Anh hỏi ngay khi cô gác máy.

Grace không thể tin nổi là anh lại hỏi cô một câu như vậy. "Đi làm để anh ở nhà trong tình trạng này à?"

"Anh sẽ không sao đâu".

Cô nhìn anh như thể anh bị mất trí. "Thế nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao?"

"Chuyện gì được?"

"Nhờ ngôi nhà bốc cháy hay có kẻ nào đó đột nhập và có trời mới biết chúng làm gì với anh trong khi anh không thể làm gì để ngăn chúng lại."

Julian không tranh cãi với cô. Anh đang rất thích thú với việc cô sẵn lòng ở nhà với anh.

Đến giữa trưa, Grace có thể thấy rõ lời nguyện đã trở nên tồi tệ đến mức nào. Từng centimet trên người anh ướt đẫm mồ hôi. Bắp tay anh căng cứng và thàng hoặc lảm anh mới cất lên lời. Và mỗi lần như vậy, giọng nói của anh đều lọt ra từ hai hàm răng nghiến chặt.

Nhưng anh vẫn mỉm cười với cô, đôi mắt anh ấm áp và đầy khích lệ mặc dù cô thấy cơ bắp anh co gập lại trong lúc anh chịu đựng cái gì đó đang giày vò bên trong.

Cô vẫn tiếp tục chườm cho anh, nhưng vừa đặt chiếc khăn lên da anh, chiếc khăn đã lập tức trở nên nóng bỏng đến nỗi cô gần như không thể chạm tay vào.

Đến đêm thì anh rơi vào trạng thái mê sảng.

Cô tuyệt vọng nhìn Julian vật vã và chửi rủa như đang có một người vô hình nào đó róc từng miếng thịt trên người anh. Cô chưa từng chứng kiến điều gì đó tương tự. Anh đang vật lộn dữ dội đến mức cô lo sợ rằng anh sẽ làm sập chiếc giường mất.

"Em không thể chịu đựng chuyện này." - Cô thì thầm. Rồi chạy xuống dưới nhà gọi điện thoại cho Selena.

Một tiếng sau, Grace xuống mở cửa cho Selena và chị Tiyana, chị gái của Selena vào nhà. Với mái tóc đen tuyền và cặp mắt xanh, trông Tiyana hầu như không giống Selena chút nào. Là một trong những thầy pháp da trắng cao tay, Tiyana có một cửa hàng bán đồ ma thuật và đêm thứ sáu nào cũng ra nghĩa địa.

"Em không biết phải cảm ơn mọi người thế nào vì đã đến." - Grace nói khi khép cánh cửa lại đằng sau họ.

"Không có gì đâu." - Selena nói.

Tiyana mặc một chiếc váy màu nâu giản dị, một tay cầm trống. "Anh ta đâu?".

Grace đưa họ lên gác.

Tiyana bước một bước vào trong phòng và lạnh cứng người trước hình ảnh Julian đang vật vã trên giường. miệng thì chửi rủa toàn thể các đền thờ Hy Lạp.

Mặt cô ta trắng bệch ra. "Chị không thể làm gì giúp anh ta được đâu".

"Tiyana." - Selena bực mình gất lên. "Chị phải thử đã chứ".

Tiyana lắc đầu, mắt tròn vì khiếp sợ.

"Em có muốn nghe lời khuyên của chị không? Hãy niêm phong căn phòng này lại và để mặc anh ta cho đến khi anh ta quay lại nơi anh ta đã ra đi. Có một con quỷ đang canh giữ anh ta và con quỷ này có sức mạnh khủng khiếp đến nỗi chị không dám dây với nó đâu". Nói đoạn cô quay sang Selena. "Chẳng lẽ em không cảm thấy tà khí ở đây à?".

Grace run lên trước những điều vừa nghe thấy, tim cô đập thình thịch. "Thế nào Selena?" - Cô hỏi với mong muốn một cách tuyệt vọng ngõ hầu tìm được cách nào đó giúp anh đỡ đau đớn. Hẳn phải có cách nào chứ.

"Cậu biết đấy, mình không giúp được đâu." - Selena nói. "Thần chú của mình có bao giờ hiệu nghiệm đâu".

Không! Tiếng thét vang lên trong đầu cô. Họ không thể bỏ đi như vậy được.

Grace nhìn sang Julian đang chiến đấu chống lại chính mình. "Thế còn ai em có thể nhờ không?".

"Không." - Tiyana trả lời. "Thật ra, chị không thể đứng ở đây được nữa. Không phải xúc phạm em đâu, nhưng chuyện này làm chị phát ốm". Đoạn cô ta đưa ánh mắt chán nản sang Selena. "Mà em biết những thứ quái đản chị vẫn bán hằng ngày rồi đấy".

"Tớ xin lỗi. Grace." - Selena nói rồi đưa tay vuốt nhẹ lên cánh tay Grace. "Tớ sẽ nghiên cứu chuyện này để xem có tìm được ra điều gì không nhé?".

Họng cô nghẹn lại, nhưng cũng không có cách nào khác là tiễn họ về.

Cô đóng cửa lại và dựa vào cánh cửa một cách chán nản.

Cô phải làm gì bây giờ?

Cô không thể dễ dàng chấp nhận sự thật rằng không có gì có thể giúp được Julian. Chắc hẳn phải có cách nào đó giúp anh giải thoát khỏi nỗi đau đớn đó chứ. Cách gì đó mà cô chưa nghĩ ra.

Cô đi thẳng lên gác, quay lại với Julian.

"Grace à?" - Đó là một tiếng kêu đầy đau đớn bóp nẹt trái tim cô.

"Em đây, anh yêu" - Cô vừa nói vừa sờ tay lên trán anh.

Anh gầm lên một tiếng dữ dội như con thú bị sa bẫy và lao mình về phía cô.

Cô khiếp sợ bước lùi xa khỏi chiếc giường.

Hai chân cô run lên lập cập, Grace bước tới phòng sách và tìm cuốn "Ô đi xê". Cô lôi chiếc ghế bập bênh đến cạnh giường và bắt đầu đọc.

Điều đó có vẻ giúp anh đỡ đau đớn. Anh không quăng mình dữ dội như trước nữa.

Ngày qua ngày và mỗi ngày qua đi mang theo một chút hy vọng của Grace. Julian đã đúng. Họ không cách nào có thể phá bỏ được lời nguyện nếu anh không thoát khỏi tình trạng điên loạn này.

Tệ hơn là cô không thể chịu đựng nổi khi phải nhìn anh hết giờ này sang giờ khác chịu đựng đau đớn mà không có bất kỳ một sự giải thoát nào. Chả trách vì sao anh lại ghét mẹ mình. Sao Aphrodite nữ đế anh phải trải qua tất cả những chuyện này mà không có bất kỳ động thái nào để giúp đỡ?

Và anh đã phải chịu đựng như vậy hàng thế kỷ nay rồi.

Grace trở nên hoàn toàn bế tắc. "Sao bà có thể làm thế làm vậy!" - Cô giận dữ hét lên với cái trần nhà.

"Eros!" - Cô gọi. "Anh có nghe thấy tôi gọi không? Athena? Có ai ở đó không? Sao các người nữ đế anh ấy phải chịu đựng tất cả những chuyện này mà không làm bất cứ điều gì? Nếu các người có dù chỉ một chút tình thương dành cho anh ấy, xin hãy giúp đỡ tôi giúp anh ấy".

Và đúng như cô nghĩ, không có ai trả lời.

Một luồng sáng lóe lên trong phòng.

Grace giật mình ngược mắt nhìn lên và thấy Aphrodite hiện ra ngay cạnh chiếc giường. Giá mà có nhìn thấy một con lừa trong nhà cũng chưa chắc đã khiến cô kinh ngạc hơn.

Mặt Aphrodite tái nhợt và căng thẳng khi nhìn thấy con trai mình đang vật vã trong đau đớn cực độ. Bà đưa tay về phía anh rồi vội rút lại. Năm chặt hai bàn tay lại thành một nắm đấm, bà ta buông thõng tay xuống.

Lúc đó, bà ta nhìn Grace nói. "Ta thực sự yêu nó." - Bà ta lặng lẽ nói.

"Tôi cũng vậy".

Aphrodite đưa mắt nhìn xuống sàn nhà, nhưng Grace vẫn nhìn thấy sự xáo trộn ghê gớm ẩn chứa trong đó. "Nếu ta tha cho nó, người sẽ cướp nó khỏi ta mãi mãi. Nếu ta không tha cho nó, cả hai chúng ta sẽ cùng mất nó".

Aphrodite nhìn thẳng vào mắt cô. "Ta đã suy nghĩ về những điều người nói và người đã đúng. Ta khiến nó mạnh mẽ và lẽ ra ta không bao giờ nên trừng phạt nó vì điều đó. Tất cả những gì ta muốn ở nó là nó gọi ta một tiếng là mẹ". Rồi bà quay sang nhìn Julian. "Ta chỉ muốn con yêu quý ta thôi, Julian. Một chút thôi cũng được".

Grace nuốt khan khi nhìn thấy nổi đau hiển hiện trên khuôn mặt Aphrodite khi bà chạm tay vào Julian.

Julian rên lên như thể cái chạm tay của bà đốt cháy da thịt anh.

Aphrodite buông tay anh ra. "Grace, hãy hứa với ta là cô sẽ chăm sóc cho nó".

"Tôi sẽ làm vậy chừng nào anh ấy còn để tôi làm. Tôi hứa đấy".

Aphrodite gật đầu rồi đặt tay lên trán Julian. Anh giật mạnh đầu ra sau như vừa bị sét đánh. Aphrodite cúi xuống và hôn lướt lên môi anh.

Tức thì toàn thân anh trở nên mềm nhũn.

Chiếc còng tay rơi ra, nhưng Julian thì vẫn không nhúc nhích. Tim Grace ngừng đập khi cô nhận ra rằng anh không thở nữa. Cô khiếp sợ đưa bàn tay run rẩy về phía anh.

Anh rùng mình hít một hơi dài.

Grace nhìn thấy sự da diết quen thuộc hiện lên trong mắt Aphrodite khi bà đưa tay về phía người con trai thậm chí còn không biết đến sự hiện diện

của bà lúc này. Đó cũng chính là ánh mắt đau đáu mà cô vẫn thấy trong mắt Julian mỗi khi anh không biết cô đang nhìn anh.

Sao hai người cần nhau đến vậy mà lại không có ai chịu chìa tay trước cho ai?

Aphrodite biến mất ngay khi Julian mở mắt.

Grace đến bên cạnh anh. Toàn thân anh đang run lên bần bật, hai hàm răng lập cập va vào nhau. Anh đã hết sốt, bây giờ da dẻ anh đang lạnh toát như băng vậy.

Cô lôi chiếc chăn dưới sàn nhà lên và đắp lên người anh.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?" - Anh hỏi giọng run run.

"Mẹ anh đã giải thoát cho anh".

Julian trợn tròn mắt ngạc nhiên khi nghe cô nói vậy. "Mẹ anh? Bà ấy đến đây?".

Julian không thể tin nổi vào tai mình. Liệu có thể như vậy chẳng?

Nhưng vì sao mẹ anh lại đến giúp anh vào lúc này sau chùng đầy thời gian bà ấy quay lưng để mặc anh phải chịu đau khổ? Thật vô lý hết sức.

Lông mày anh càng nhíu chặt lại khi anh bắt đầu trượt xuống khỏi giường.

"Ấy, đừng." - Cô nói dứt khoát. "Em chỉ vừa có lại được anh và em...".

"Anh thực sự cần phải vào nhà tắm". - Anh nói cắt ngang lời cô.

"À". Grace đỡ anh ra khỏi giường.

Chân anh còn rất yếu nên phải có cô đỡ anh mới đi qua được hành lang. Julian nhắm mắt lại khi ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào của cô. Sợ sẽ làm cô đau, anh cố gắng không tựa quá nhiều lên vai cô.

Cách cô giúp đỡ anh, cảm giác của vòng tay cô quàng quanh bụng anh khi đưa anh qua hành lang, qua chiếc đồng hồ của ông nội cô khiến lòng anh cảm thấy ấm áp.

Grace của anh. Làm thế nào anh có thể xa cô được?

Sau khi anh đi vệ sinh, cô hứng cho anh một bồn nước nóng và giúp anh bước vào trong bồn tắm.

Julian chăm chăm nhìn Grace trong khi cô tắm cho anh. Anh không thể tin được là cô đã luôn luôn ở bên cạnh anh chừng ấy thời gian. Anh không nhớ rõ lắm về mấy ngày vừa rồi, nhưng anh vẫn còn nhớ giọng nói của cô đã xoa dịu anh qua màn đêm.

Anh đã nghe thấy cô gọi tên anh. Và có một đôi lúc, anh dám chắc là anh cảm thấy bàn tay cô đặt lên da thịt anh, lôi anh ra khỏi cơn điên loạn.

Những cái chạm tay của chính cô là sự cứu rỗi của anh.

Anh nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác khi bàn tay cô trượt khắp người anh khi cô tắm cho anh. Xuống ngực, qua cánh tay rồi xuống bụng anh. Và khi bàn tay cô vô tình chạm vào cái của anh, anh rùng mình trước sức mạnh của nó.

Anh mới ham muốn cô làm sao.

"Hôn anh đi". - Anh nói trong hơi thở.

"Có an toàn không?".

Anh mỉm cười nhìn cô. "Nếu anh có thể cử động được trong lúc này thì em đã ở trong bồn tắm với anh rồi. Anh đảm bảo với em là tại thời điểm này anh không khác gì một đứa trẻ sơ sinh yếu ớt".

Cô liếm nhẹ môi khi miết bàn tay phải lên anh. Bàn tay cô thật mềm mại và ấm áp, cô nhìn chăm chăm vào miệng anh như muốn ăn sống nuốt tươi. Anh mắt cô từ từ xua đi cái giá lạnh đang xâm chiếm cơ thể anh.

Cô cúi xuống và hôn anh thật sâu. Julian rên lên trước sự động chạm đó và ham muốn được thêm nữa. Cần được cô đụng chạm vào người anh thêm nữa.

Và thật ngạc nhiên, anh đã có được nó.

Grace rời khỏi môi anh trong chốc lát đủ để cởi bỏ bộ quần áo đang mặc và đứng hoàn toàn trần truồng trước mặt anh. Cô từ từ bò vào trong bồn tắm với anh một cách đầy quyến rũ, rồi ôm lấy eo anh.

Sự đụng chạm của cô nghiên sát mẫu ý chí cuối cùng, chút ý kháng cự cuối cùng còn lại của anh đối với cô. Toàn thân anh run lên vì những cử chỉ ấm áp của cô.

"Em xin lỗi!" - Cô nói rồi rời anh ra. "Người anh lạnh quá, anh lại đang run nữa đây này".

"Không phải anh run vì lạnh đâu." - Anh nói giọng khàn đi. "Anh đang run lên vì em".

Nụ cười của cô xuyên thấu tim anh khi cô gục đầu xuống và tấn công anh không thương xót.

Đến khi cô dừng lại, anh cảm giác như vừa bị tra tấn toàn thân một lần nữa. Giá có thực sự lên đến đỉnh, anh cũng không thể cảm thấy thỏa mãn hơn thế.

Cô đỡ anh bước ra khỏi bồn tắm. Chân tay anh vẫn còn run rẩy. Và anh buộc phải tựa vào người cô để về phòng ngủ.

Cổ khê khàng đặt anh xuống rồi đắp lên anh toàn bộ chỗ chăn mà cô có. Cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán anh trong khi vén gọn đám chăn gối xung quanh anh.

"Anh có đói không?".

Anh chỉ đủ sức để gật đầu.

Grace để anh nằm đấy một lúc để đi hâm nóng lại bát súp. Nhưng khi cô quay lại thì anh có vẻ như đang ngủ rồi.

Cô đặt bát úp lên một chiếc bàn nhỏ cạnh giường, rồi leo lên nằm cạnh anh. Cô ôm quanh người anh và cũng chìm vào giấc ngủ.

Phải mất ba ngày sau, sức khỏe của Julian mới hồi phục hoàn toàn. Trong suốt thời gian đó, Grace luôn ở cạnh anh. Giúp đỡ cho anh.

Đối với anh, sự mạnh mẽ và tận tụy của cô thật không gì có thể sánh nổi. Cả cuộc đời anh, anh đã chờ đợi cô. Và mỗi ngày qua đi, anh lại nhận ra mình yêu cô xiết bao. Anh cần cô biết bao.

"Mình phải nói với cô ấy mới được." - Anh tự nhủ trong khi dùng khăn tắm lau khô người. Anh không thể để thêm một ngày nào nữa mà không cho cô biết cô đã trở nên có ý nghĩa với anh như thế nào.

Rời phòng tắm, Julian bước thẳng vào phòng ngủ trong khi Grace đang nói chuyện điện thoại với Selena.

"Đương nhiên là mình không nói lại với anh ấy là mẹ anh ấy nói gì với mình rồi. Có Chúa chứng giám!".

Julian lùi lại một bước và đứng dựa vào tường trong khi Grace vẫn tiếp tục câu chuyện.

"Thế mình phải nói thế nào? Julian ơi, mẹ anh đã đe dọa mạng sống của em à?"

Anh cảm thấy như vừa bị một nhát dao đâm thẳng vào trung khu thần kinh. Mắt mũi tối sầm lại, anh bước vào phòng ngủ. "Em nói chuyện với mẹ anh khi nào?" - Anh hỏi.

Grace ngược mắt nhìn lên hoảng hốt. "Ừ, Lanie, mình phải đi đây. Chào cậu". Cô gác máy điện thoại.

"Em nói chuyện với mẹ anh khi nào?" - Anh hỏi lại.

Grace nhún vai một cách thờ ơ. "À, thì hôm mà anh phát điên lên vì em ấy".

"Bà ấy nói gì?"

Cô lại nhún vai một cách ngô nghê. "Thật ra đó không phải là một lời đe dọa. Bà ấy chỉ nói là bà ấy sẽ không chia sẻ anh với em".

Cơn giận bùng lên trong anh. Sao bà ba dám chứ! Mẹ ah nghĩ bà ta là cái quái gì mà dám ra lệnh cho anh hay Grace chứ?

Anh thật ngu ngốc khi từng có ý nghĩ rằng mẹ anh đã hồi tâm chuyển ý quan tâm đến anh.

Khi nào thì anh mới sáng mắt ra đây?

"Julian." - Grace nói và đứng dậy bước tới đứng ngay trước mặt anh ngay đầu giường. "Bà ấy đã thay đổi. Khi bà ấy tới đây để giải thoát cho anh..."

"Đừng nói nữa, Grace." - Anh cắt ngang lời cô. "Anh hiểu mẹ mình hơn em nhiều".

Và anh biết rõ mẹ anh có thể làm những gì. So với sự nhẫn tâm của bà ấy, thì sự nhẫn tâm của cha anh còn thua xa.

Lòng anh nặng trĩu, anh biết mình không bao giờ có thể nói với Grace những gì chất chứa trong tim.

Tệ hơn là anh biết mình không thể ở lại với cô. Không bao giờ. Nếu anh có ngộ ra điều gì thì đó là những vị thần sẽ không bao giờ để anh được sống yên ổn.

Khi nào thì một trong số các vị thần sẽ làm hại đến cô? Khi nào Priapus sẽ dùng cô để chống lại anh? Hay mẹ anh sẽ đến để trút sự trả thù xuống cả hai?

Sớm muộn gì, anh cũng sẽ phải trả giá cho hạnh phúc của mình. Anh không nghi ngờ gì điều đó cả. Và ý nghĩ Grace phải chịu đựng...

Không. Anh sẽ không để điều đó xảy ra.

o o o

Ngày lại qua ngày, họ cố gắng đến mức tối đa dành thời gian bên nhau.

Julian dạy Grace về văn hóa Hy Lạp cổ đại và những cách thú vị để thưởng thức món kem tươi Reddi-wip và sô cô la đun chảy, còn Grace dạy anh chơi trò Strip Monopoly và dạy anh đọc tiếng Anh.

Sau mấy buổi học lái xe và sau khi thay một bộ côn mới, cô nhận ra rằng Julian hoàn toàn không có cơ may trở thành một người lái xe thực thụ.

Cô có cảm giác như chỉ mới có mấy ngày trôi qua và ngày cuối cùng của tuần trăng đến nhanh đến nỗi cô cảm thấy khiếp sợ.

Và tệ hơn đó là vào cái đêm trước ngày cuối cùng đó, cô đã phát hiện ra một sự thật đáng giật mình hơn cả.

Julian là người mà cô không thể sống thiếu được.

Khi nghĩ tới việc quay trở lại cuộc sống trước kia, trước khi anh xuất hiện, cô vô cùng đau đớn nhận ra rằng cô chắc chắn sẽ chết nếu phải như vậy.

Nhưng cuối cùng, cô biết rằng lựa chọn thuộc về anh và chỉ mình anh thôi.

"Xin anh, Julian!" - Cô thì thầm trong khi anh đang nằm ngủ bên cạnh - "Đừng bỏ em".

1 Người đưa tin của Thần Dớt (ND).

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Trong suốt cả ngày hôm đó, không ai nói với ai câu nào. Thật ra, Julian cố tình lánh mặt Grace.

Điều đó hơn bất cứ thứ gì đã nói cho cô biết quyết định của anh.

Trái tim cô tan nát. Làm sao anh có thể bỏ cô mà đi sau chùng ấy chuyện họ đã trải qua? Sau tất cả những gì mà họ đã chia sẻ?

Cô không thể chịu đựng nổi ý nghĩ sẽ mất anh. Cuộc sống mà không có anh thật sự không thể chịu đựng nổi.

Hoàng hôn buông xuống, cô thấy anh đang ngồi trên chiếc ghế bập bênh ngoài hiên, nhìn ngắm mặt trời như đang ngắm lần cuối cùng. Khuôn mặt anh trông cứng rắn đến nỗi cô hầu như không nhận ra đó là gương mặt của người đàn ông hài hước mà cô đã yêu đến mức cuồng si.

Cuối cùng, cô không thể chịu đựng sự im lặng thêm nữa. "Em không muốn anh bỏ em ra đi. Em muốn anh ở lại đây với em. Em có thể chăm sóc được cho anh, Julian. Em kiếm được rất nhiều tiền và em sẽ dạy anh bất cứ điều gì anh muốn".

"Anh không thể ở lại". Anh nói giữa hai hàm răng cắn chặt. "Em không hiểu sao? Tất cả những người gần gũi với anh đều chịu sự trừng phạt của các vị thần. Iason, Penelope, Callista, Atolycus". Anh nhìn cô như mất hồn. "Đốt ời, bọn chúng đã hành hình Kyrian".

"Nhưng lần này sẽ khác".

Anh đứng bật dậy và nhìn cô cau có."Đúng vậy. Lần này sẽ khác. Anh sẽ không ở lại đây và nhìn em chết vì anh đâu".

Anh bước qua cô và đi thẳng vào trong nhà.

Grace nắm chặt tay những muống bóp cổ anh. "Anh... đồ ương bướng".

Sao anh lại có thể bướng bỉnh vậy chứ?

Lúc đó cô mới cảm thấy viên kim cương trên chiếc nhẫn cưới của mẹ cô chọc vào lòng bàn tay. Cô đã không để quá khứ hành hạ mình nữa. Và lần đầu tiên sau một thời gian dài, cô có một tương lai để mà hướng tới. Một tương lai tràn đầy hạnh phúc.

Và cô sẽ không để cho Julian ném nó đi.

Lòng đầy quyết tâm hơn bao giờ hết, cô mở cửa bước vào nhà, miệng nở một nụ cười tinh quái. "Anh sẽ không thoát khỏi tay em đâu, Julian xứ Macedon ạ. Anh có thể đánh tan quân La Mã, nhưng em dám chắc với anh, bọn chúng chỉ là những kẻ hèn nhát thôi nếu so với em".

Julian ngồi trong phòng khách, quyển sách đặt ở trên đùi, Anh đưa tay lướt lên những dòng chữ cổ, lòng thấy căm ghét chúng hơn bao giờ hết.

Anh nhắm mắt nhớ lại đêm Grace gọi anh hiện lên. Anh nhớ cảm giác khi không có một danh tính thực sự nào hết. Chỉ là một nô lệ tình yêu Hy Lạp vô danh.

Đã từ lâu, anh đắm mình trong một chốn tối tăm vô định đầy đau đớn và Grace đã tìm thấy anh.

Bằng sức mạnh và lòng nhân hậu của mình, cô đã đương đầu với những gì xấu xa nhất trong anh để mang anh trở lại với nhân cách con người. Cô,

chỉ mình cô, mới nhìn thấu tận sâu thẳm trong tim anh và nhận thấy nó là thứ có giá trị.

Ở lại với cô.

Thánh thần ơi, điều đó nghe mới dễ dàng làm sao. Đơn giản làm sao. Nhưng anh không dám. Anh đã mất những đứa con của mình. Phần duy nhất còn lại trong trái tim anh còn sống là dành cho Grace và nếu để mất cô vì anh trai của mình...

Điều đó sẽ đau đớn hơn những gì anh có thể chịu đựng.

Ngay cả anh bây giờ cũng có điểm yếu. Và bây giờ anh đã biết mặt, biết tên thứ có thể khiến anh quỳ gối.

Đó là Grace.

Vì tính mạng của chính cô, anh buộc phải rời xa cô.

Anh cảm thấy cô đang bước vào phòng. Anh mở mắt và thấy cô đang đứng ngay giữa cửa, nhìn thẳng vào mặt anh.

"Anh ước gì mình có thể phá huỷ thứ này". Anh gầm gừ rồi đặt cuốn sách lên bàn uống cà phê.

"Sau đêm nay thì anh sẽ không cần phải làm điều đó nữa".

Những lời nói của cô khiến anh đau đớn. Sao cô có thể làm điều này vì anh chứ? Nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của cô là bị lợi dụng và bây giờ anh chuẩn bị lợi dụng cô theo cái cách mà chính anh đã sử dụng quá nhiều lần.

Em vẫn muốn anh để anh sử dụng thân thể em chỉ để sau đó anh bỏ em đi à?".

Sự chân thành trong ánh mắt cô khiến anh chết đứng. "Vâng, nếu điều đó có nghĩa là anh sẽ được tự do".

Câu hỏi tiếp theo lại vướng trong cổ anh, nhưng anh vẫn phải biết cau trả lời. "Nếu anh đi rồi, em có khóc không?".

Cô đưa mắt nhìn đi chỗ khác và anh đã nhìn thấy sự thật trong đôi mắt cô. Anh không tốt đẹp gì hơn gã Paul trước kia. Trong từng thớ thịt của mình, anh chỉ là một thằng lợi dụng ích kỷ.

Nhưng dù sao thì anh cũng là con trai của cha anh. Dù sớm hay muộn, dòng máu xấu xa đó vẫn luôn lộ ra.

Grace bỏ đi để lại mình anh với những suy nghĩ của mình. Julian đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Khi nhìn đến khoảng không trước chiếc tròng kính, ngực anh càng thắt lại.

Anh sẽ nhớ những đêm nghe Grace đọc sách. Nhớ tiếng cô cười.

Và hơn hết, anh sẽ nhớ những cái đụng chạm của cô.

Anh thèm được ở lại, nhưng anh không dám. Anh đã không thể bảo vệ được những đứa con của mình, thế thì làm sao anh có thể bảo vệ được Grace.

o o o

"Julian?".

Julian giật mình khi nghe tiếng Grace gọi từ trên gác. "Ơi?".

"Mười một giờ rưỡi rồi đấy. Anh không lên trên này à?".

Anh liếc nhanh xuống chỗ nổi lên ở quần jean. Đã đến lúc phải dùng đến nó rồi.

Lẽ ra anh nên vui mừng mới phải. Đó chẳng phải là tất cả những gì anh muốn từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cô đó sao.

Nhưng không hiểu sao, ý nghĩ chiếm đoạt cô lúc này lại khiến anh đau đớn.

Ít nhất mi cũng không làm cô ấy tổn thương.

Vậy sao?

Thật ra, anh tự hỏi không biết liệu những gì Paul đã gây ra có thể khiến trái tim cô tan nát bằng một nửa những gì anh sắp làm không.

"Julian?".

"Anh lên đây" - Anh nói, cố bắt mình phải rời khỏi chiếc tràng kỷ.

Ra đến cửa, anh ngoái lại nhìn căn phòng lần cuối.

Đến tận bây giờ, anh cũng vẫn có thể nhìn thấy Grace đang nằm trên tràng kỷ, ngực phủ đầy bánh kem đánh bông lên, còn anh thì từ từ, cẩn thận liếm sạch chúng. Anh vẫn nghe thấy tiếng cô cười phá lên và nhìn thấy ánh sáng trong mắt cô khi anh đưa cô lên đỉnh.

"Đừng bỏ em, Julian". Những tiếng thì thầm của cô đem qua trong lúc tưởng anh còn ngủ đốt cháy cõi lòng anh. Còn bây giờ nó đang khiến anh tan nát.

"Julian?".

Anh quay đầu, bước lên cầu thang và đặt tay lên lan can, Đây sẽ là lần cuối cùng anh bước trên những bậc thang này. Lần cuối cùng anh đi trên hành lang dẫn đến phòng cô.

Và đây sẽ là lần cuối cùng anh nhìn thấy cô trên giường của cô...

Ngực anh đau thắt lại khiến anh ngộp thở.

Vì sao mọi chuyện phải kết thúc thế này cơ chứ?

Anh cười cay đắng. Anh đã bao lần tự hỏi mình câu hỏi này rồi?

Khi bước tới cửa phòng cô, anh đứng sững lại. Căn phòng huyền ảo trong ánh nến, nhưng điều khiến anh chú ý nhất là Grace trong bộ váy ngủ màu đỏ mà anh đã chọn.

Anh chợt nhận ra mình phải co chiếc lưới đang rớt xuống tận sàn nhà vào trong miệng.

"Em sẽ không để chuyện này diễn ra một cách dễ dàng đối với anh phải không?".

Bị cô thôi miên, anh đứng im không thể nhúc nhích khi cô tiến lại gần. "Không phải anh đang mặc hơi nhiều đó sao?".

Trước khi anh kịp phản ứng, cô đã nắm lấy vạt áo sơ mi của anh và kéo tuột nó qua đầu anh. Sau khi thả chiếc áo xuống sàn nhà, cô đưa tay đặt lên ngực ngay phía bên tim anh. Trong giây phút đó, đối với anh, cô là người đàn bà đẹp nhất trên thế giới. Ngay cả sắc đẹp của mẹ anh cũng không thể sánh nổi với cô.

Julian đứng như trời trồng khi cô đưa tay mơn man khắp làn da của anh khiến anh nổi da gà.

Không, cô sẽ không để cho việc này diễn ra một cách dễ dàng.

Anh cảm thấy cô đang lúng túng với những cái khuy và vạt áo của anh. "Grace". Anh vừa nói vừa kéo tay cô ra.

"Gì cơ?" - Cô hỏi, mắt tối lại vì ham muốn.

"Không có gì".

Cô để anh lại đó và trèo lên giường. Julian nín thở trước hình ảnh phần dưới của cô hiện ra rõ mồn một qua hai vạt áo ngủ khép hờ.

Cô nằm nghiêng, mặt hướng về phía anh.

Anh cởi quần trèo lên với cô. Khi anh kéo cô nằm ngửa ra, chiếc áo ngủ tách ra để lộ bầu ngực bên phải. Julian không bỏ lỡ cơ hội.

"Ôi, Julian". Cô rên lên.

Anh cảm thấy cô run lên dưới anh. Toàn thân anh đang nóng chảy ra, gào thét vì ham muốn. Nhưng anh không chỉ muốn thân thể cô. Anh muốn có cả con người cô.

Và việc phải rời bỏ cô sẽ huỷ diệt anh.

Julian nuốt khan rời cô ra. Anh đã dành cả đời để chờ đợi đêm nay. Cả đời chờ đợi người phụ nữ này.

Anh dịu dàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, cố gắng khắc sâu vào trí nhớ những đường nét, từng lỗ chân lông.

Grace yêu quý của anh.

Anh sẽ không bao giờ quên cô.

Anh khóc thầm trong lòng khi nghĩ đến những gì anh chuẩn bị làm với cô, anh dùng hai đầu gối tách hai đùi cô ra.

Bất chợt anh rùng mình trước sức mạnh mà cảm giác cô nằm ngay dưới anh và khi hai làn da trần của họ chạm vào nhau mang lại. Và lúc đó, anh đã mắc một sai lầm là nhìn vào mắt cô.

Nỗi buồn trong mắt cô khiến anh ngừng thở.

"Trong cuộc đời người, không một thứ gì mà người có được lại không phải do ăn cắp của một kẻ khác". Julian cứng người lại khi giọng nói của Iason văng vẳng bên tai. Anh không muốn lấy đi từ người phụ nữ đã cho anh quá nhiều.

Sao mình có thể làm điều này với nàng được?

"Anh còn chờ gì nữa?" - Cô hỏi.

Julian không biết. Tất cả những gì anh biết là anh không thể rời khỏi đôi mắt màu tro buồn bã của cô. Đôi mắt sẽ khóc nếu anh bỏ đi sau khi sử dụng thân thể cô. Cô đôi mắt sẽ khóc vì hạnh phúc nếu anh ở lại.

Nhưng nếu anh ở lại, gia đình anh sẽ huỷ diệt cô.

Và trong khoảnh khắc đó, anh biết mình phải làm gì.

Grace quặp chân quanh bụng anh. "Julian, nhanh lên anh. Chúng ta sắp hết thời gian rồi".

Anh không nói gì. Anh không thể nói gì. Thật ra anh không dám nói vì sợ rằng mình sẽ thay đổi ý định.

Trong nhiều thế kỷ qua, anh đã từng là rất nhiều loại người: một đứa con hoang, một tên trộm, một người chồng, một người cha, một anh hùng, một huyền thoại và cuối cùng là một tên nô lệ.

Song, chưa bao giờ anh là một thằng hèn.

Không, Julian xứ Macedon chưa bao giờ hèn nhát. Anh là nguyên soái đã từng nhìn xuống toàn bộ đạo quân La Mã ngạo nghễ và thách thức chúng lấy được đầu anh.

Đó chính là người đàn ông mà Grace đã tìm thấy và là người đàn ông đã yêu cô. Người đàn ông đó quyết không làm cô tổn thương.

Grace cố đưa hông để kéo anh lại gần cô hơn, nhưng anh không tuân theo.

"Em có biết anh sẽ nhớ gì nhất không?" - Anh hỏi và trườn thấp xuống.

"Em không biết". Cô thì thầm.

"Đó là hương thơm toả ra từ mái tóc em khi anh vùi mặt vào đó. Đó là cái cách em bám chặt lấy anh và gọi tên anh khi em lên đỉnh. Đó là nụ cười của em. Nhưng trên hết, đó là hình ảnh của em mỗi sáng thức giấc khi ánh mặt trời lung linh trên khuôn mặt. Anh sẽ không bao giờ quên".

Anh di chuyển bàn tay rồi đẩy mạnh hông vào hông cô. Nhưng thay vì đi sâu vào trong cô, động tác của anh chỉ dừng lại ở một cái mơn trớn bên ngoài khiến cả hai đều rên lên.

Julian cúi xuống sát tai cô, cắn lên cổ cô và thì thầm. "Anh sẽ yêu em mãi mãi".

Grace nghe thấy anh hít một hơi trong tóc cô cùng lúc chuông đồng hồ báo nửa đêm.

Trong một luồng sáng chói loà, anh biến mất.

Trong mất mấy giây, Grace mới định thần lại được.

Khiếp sợ, cô mong mình thức giấc, nhưng tiếng chuông đồng hồ vẫn tiếp tục đổ, cô biết mình không mơ.

Julian đã đi rồi.

Anh đã thật sự. thật sự ra đi rồi.

"Không!" - Cô hét lên rồi ngồi bật dậy. Không thể nào! "Không!".

Tim cô đập liên hồi, cô chạy khỏi phòng ngủ xuống tầng một tìm cuốn sách vẫn còn nằm trên bàn uống cà phê. Cô lật nhanh những trang sách thì thấy hình ảnh Julian đã đứng vào trong đó như cũ. Chỉ có điều bây giờ không còn nụ cười ranh mãnh và mái tóc anh cũng đã cắt ngắn.

Không, không, không! Những từ đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. "Tại sao anh nữ làm như vậy? Tại sao?".

"Sao anh có thể?" - Cô hỏi và ôm cuốn sách vào ngực.

"Lẽ ra em đã có thể mang lại tự do cho anh, Julian. Em không nề hà bất cứ điều gì. Ôi, Chúa ơi, Julian, sao anh lại làm điều đó với bản thân mình?". Cô nức nở. "Tại sao?".

Nhưng thâm tâm cô hiểu rõ. Nét mặt dịu dàng của anh đã nói lên tất cả. Anh làm vậy vì không muốn làm cô tổn thương như Paul đã từng làm.

Julian yêu cô. Và kể từ giây phút anh xuất hiện, anh đã không làm gì ngoài việc bảo vệ cô. Che chở cho cô.

Và đến tập giờ phút cuối cùng. Ngay cả khi điều đó đồng nghĩa với việc anh sẽ đánh mất tự do của chính mình để lại bị cầm tù và đày đọa vĩnh viễn, anh vẫn nghĩ tới cô trước tiên.

Grace đau đớn trước sự thật và sự hy sinh mà anh đã dành cho cô. Bây giờ cô chỉ có thể nghĩ đến cảnh anh bị giam cầm trong bóng tối. Cô độc trong đau khổ.

Anh đã kể với cô về cái đói, cái khát mà anh phải chịu đựng khi bị giam trong cuốn sách. Và trong óc cô lại hiện ra cảnh anh vật vã đau đớn trên chiếc giường của cô. Nhưng trên hết, cô nhớ lại câu anh nói với cô sau đó.

"Cái đau đớn trên giường không thấm vào đâu so với những gì anh phải chịu đựng trong cuốn sách".

Vậy mà bây giờ anh phải vào đó. Chịu đựng.

"Không!" - Grace nói. "Em không cho phép anh làm vậy với bản thân. Anh có nghe thấy em nói không Julian?".

Ôm chặt quyển sách vào ngực, cô chạy về phía sau nhà. Cô mở tung cánh cửa kính và bước ra ngoài dưới ánh trăng.

"Quay lại đây với em Julian xứ Macedon, Julian xứ Macedon, Julian xứ Macedon!". Cô cứ nhắc đi nhắc lại câu thần chú cầu mong anh hiện ra.

Không thấy gì cả. Chẳng có gì hết.

"Đừng, xin đừng mà!".

Trái tim tan nát, Grace quay vào trong nhà. "Vì sao? Vì sao?" - Cô khụy chân xuống, nước nỡ, vật vã.

"Ôi, Julian!" - Cô thì thầm đứt quãng khi kỷ niệm cứ bủa vây lấy cô. Julian cười với cô, ôm cô, hay chỉ ngồi im lặng suy nghĩ. Cảm giác những nhịp đập rộn ràng của anh đập ngay cạnh lồng ngực cô.

Cô muốn anh quay lại.

Cô cần anh quay lại.

"Em không muốn sống mà không có anh". Cô thì thầm với quyển sách. "Anh có hiểu không, Julian? Em không thể sống thiếu anh".

Bỗng dưng có một luồng sáng lóe lên trong phòng.

Grace kinh ngạc nhìn thấy, hy vọng đó là Julian quay lại với mình.

Nhưng không phải là Julian. Đó là Aphrodite.

"Đưa quyển sách cho ta". - Aphrodite nói và đưa tay định lấy quyển sách.

Grace giật lại. "Tại sao bà lại làm điều đó với anh ấy?" - Cô căn vặn. "Chẳng phải anh ấy đã chịu đựng đủ vì bà rồi sao?" Tôi sẽ không giữ anh ấy lại. Tôi thà để anh ấy ở với bà còn hơn bị giam cầm thế này".

Grace gạt nước mắt. "Anh ấy chỉ có một mình trong đó. Một mình trong bóng tối" - Cô thì thầm. "Xin đừng để anh ấy như vậy nữa. Xin hãy cho tôi vào trong cuốn sách với anh ấy. Tôi xin bà!".

Aphrodite buông tay xuống. "Cô sẽ làm việc đó vì nó à?".

"Tôi sẽ làm bất cứ điều gì vì anh ấy".

Aphrodite nheo mắt lại. "Đưa cuốn sách cho ta".

Mắt nhòa đi trong nước mắt, Grace đưa cuốn sách cầu mong sao Aphrodite có thể cho cô vào cùng với anh.

Aphrodite hít một hơi thở sâu và mở cuốn sách ra. "Ta sẽ gặp rắc rối lớn vì chuyện này đây".

Bỗng một luồng sáng chói khác lóe lên khiến Grace lóa mắt. Đầu óc cô mông lung, quay cuồng khiến cô có cảm giác hơi buồn nôn. Mọi vật xung quanh cô chao đảo.

Đây có phải là thứ Julian vẫn phải trải qua mỗi khi có người triệu gọi anh lên không? Cô cũng không biết nữa, nhưng tình trạng này thật khủng khiếp và đáng sợ.

Rồi bỗng nhiên, mọi thứ trở nên tối đen.

Grace rơi vào một hố sâu nơi bóng tối đè lên cô, thít chặt phổi cô, khiến mắt cô bóng rát như lửa.

Cô đưa tay ra hòng tóm được cái gì giữ mình lại khỏi rơi tiếp và cảm thấy phía dưới có cái gì đó mềm mại một cách đặc biệt.

Ánh sáng trở lại và cô thấy mình đang nằm trên giường của chính mình với Julian nằm ở trên.

Anh đưa mắt nhìn xung quanh kinh ngạc. "Làm thế nào...".

"Tốt hơn là hai người lần sau đừng có để chuyện này xảy ra nữa" - Aphrodite đứng ở cửa nói vào. "Nếu ta thử cố làm chuyện này một lần nữa, không thể nói trước được những sức mạnh đó có thể làm gì với ta đâu".

Rồi bà ta biến mất.

Julian hết nhìn ra cửa lại nhìn đến cô. "Grace, anh...".

"Đừng nói gì nữa, Julian", - cô nói luôn không muốn anh lãng phí thêm một giây nào nữa - "bây giờ hãy cho em thấy các vị thần muốn một người đàn bà biết đến một người đàn ông như thế nào".

Nói rồi cô kéo sát đầu anh xuống và trao anh một nụ hôn nồng nàn, nóng bỏng.

Anh hôn cô ngẫu nhiên và với một nhát đâm mạnh mẽ đầy uy lực, anh đi sâu vào trong cô.

Julian ngửa đầu ra sau, gừ gừ trong họng trước hơi nóng mướt mà, ấm áp của thân thể cô đang chào đón anh. Cảm giác đó lay động tận tâm can anh khiến môi dưới của anh run lên. Thánh thần ơi, cô còn tuyệt hơn anh đã tưởng tượng.

Và anh nhớ lại những lời cô nói với anh.

"Em không muốn sống mà không có anh. Anh có hiểu không, Julian? Em không thể sống thiếu anh".

Hơi thở của anh trở nên đứt quãng, anh nhìn xuống khuôn mặt cô trong lúc cảm nhận về thân thể cô thật ấm áp đang ôm chặt lấy anh. Anh đưa tay dọc theo cánh tay để tìm bàn tay cô, nắm chặt trong tay mình. "Anh có làm em đau không?".

"Không đâu." - Cô trả lời, ánh mắt ấm áp, chân thành khi cô đưa bàn tay lên môi và đặt lên đó một nụ hôn - "Anh không bao giờ làm em đau khi ở cùng với em".

"Nếu em đau thì nói ngay với anh để anh dừng lại nhé".

Cô quàng cả tay và chân quanh người anh. "Nếu anh bỏ em đi trước bình minh, em sẽ săn tìm anh đến tận chân trời để đánh cho anh một trận".

Julian cười, không hề mảy may nghi ngờ điều đó.

Grace đưa lưỡi liếm dọc cổ họng anh, sung sướng khi thấy anh rung mình trong tay cô.

Anh đi thật sâu vào trong cô đến nỗi cô cảm thấy rung động đến tận ngón chân.

Cô nín thở trước cảm giác khó tin khi anh lấp đầy trong cô, trước sức mạnh dẻo dai, nhanh nhẹn của cơ thể anh.

Cô nhắm mắt tận hưởng cảm giác cơ bắp anh cọ xát khắp thân thể cô. Cô quắp chân quanh người anh, cảm thấy khoan khoái hi những sợi lông chân của anh cù cù vào chân cô.

Cô chưa bao giờ dám nghĩ mình lại có cơ thể được trải qua những cảm giác như thế này. Cô chỉ có thể thở khi cảm thấy tình yêu cô dành cho anh

đang chảy khắp huyết mạch. Anh là của cô. Ngay cả sau này anh có bỏ cô, cô cũng vẫn sẽ tận hưởng giây phút của niềm hạnh phúc thánh thiện này bên anh.

Say sưa trong cảm giác mạnh mẽ đối với anh, cô đưa tay dọc sống lưng anh thúc giục anh nhanh hơn.

Julian cắn môi khi cô cắn chặt móng tay vào lưng anh. Làm thế nào mà đôi tay nhỏ bé này lại có sức mạnh hạ gục anh như vậy?

Anh sẽ không bao giờ có thể hiểu nổi và càng không thể hiểu được vì sao cô lại yêu anh.

Anh chỉ thấy biết ơn về điều đó.

"Nhìn anh này, grace." - Anh nói. "Anh muốn em nhìn vào mắt anh".

Grace nhìn anh say đắm. Đôi mắt anh khép hờ và cô có thể thấy cô đang khiến anh sung sướng qua cách anh thở và vẻ mặt anh.

Đến khi cô không thể cầm cự thêm được nữa, cơ thể cơ nổ tung trong hàng ngàn rung động mãnh liệt.

"Ôi, Julian!" - Cô kêu lên, càng rướn người lên sát vào người anh. "Ôi, đúng rồi!".

Anh đẩy mình ngập trong cô và đông cứng lại khi thân thể cô rung lên quanh thân thể anh.

Khi Grace mở mắt, cô bắt gặp nụ cười ranh mãnh của anh. "Làm vậy phải không em?" - Anh hỏi.

Cô lấy hết sức bình sinh để khỏi rên lên trước cảm giác đó mà trả lời anh: "Cũng tạm được".

"Tạm được à?" - Anh cười nói. "Thế thì anh đoán là anh sẽ còn phải cố gắng nhiều".

Anh lăn tròn cùng cô, cố gắng lăn chậm để không bị tuột ra khỏi cô.

Grace rên lên khi thấy mình nằm trên người anh. Anh nhóm dậy kéo chiếc nơ giữa ngực áo cô. Chiếc áo ngủ mong manh mở ra.

Vẻ ngây ngất hiện ra trên mặt anh khiến cô hài lòng hơn cả cảm giác anh đang ở sâu trong cô. Cô mỉm cười rồi nhấn xuống để anh vào sâu hơn nữa trong cô.

Cô cảm thấy anh rùng mình quanh cô. "Làm vậy đúng không anh?".

"Cũng tạm được". Nhưng giọng nói dứt quãng của anh đã phản bội lại việc cố tỏ ra dửng dưng của anh.

Cô bật cười.

Julian khi đó nâng người lên để anh vào trong cô sâu hơn nữa.

Cô hít vào đầy sung sướng khi anh lấp đầy cô. Sự mạnh mẽ ngọt ngào, cảm giác cứng rắn của anh. Và cô muốn nhiều hơn thế. Cô muốn nhìn thấy gương mặt mãn nguyện của anh. Cô muốn được chứng minh rằng nhwgngx gì cô mang lại cho anh là thứ mà anh đã từ lâu rồi không được trải qua.

"Em biết không, đến khi nào trời sáng chắc chúng ta sẽ kiệt sức mất nếu chúng ta không giảm nhịp độ lại" - Anh nói.

"Em không quan tâm".

"Em sẽ mệt đấy".

Cô dung thân thể mình tấn công anh. "Thế thì sao?".

"Nếu thế thì..."

Grace cắn môi khi những ngón tay anh tiếp tục chơi đùa trong một nhịp điệu hoàn hảo, anh đi mỗi lúc nhanh hơn và mạnh hơn.

Khi nào trời sáng...

Anh mỉm cười trước viễn cảnh đó. Khi nào trời sáng, anh định sẽ cho cô thấy một công dụng hoàn toàn mới của kem Reddi-wip.

Grace hoàn toàn mất khái niệm về thời gian khi thân thể họ tiếp tục hòa quyện vào nhau, sung sướng khi bên nhau. Cô cảm thấy như căn phòng đang chao đảo khi cô hoàn toàn đầu hàng trước những vuốt ve điệu nghệ của anh. Đầu hàng trước cảm giác tuyệt vời về tình yêu của cô dành cho anh.

Thân thể cả hai người ướt đẫm mồ hôi, nhưng họ vẫn say sưa tận hưởng nhau, vui sướng trong niềm đam mê mà cuối cùng họ cũng được chia sẻ với nhau.

"Anh có thể nằm như thế này mãi mãi." - Anh thì thầm.

"Em cũng thế".

Anh choàng tay quanh người cô, ôm cô lại sát với mình hơn. Anh có thể cảm thấy những cử động của cô chậm dần, hơi thở của cô trở nên nhẹ nhàng và đều đặn hơn.

Vài phút sau, có vẻ như cô đã ngủ hẳn.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô, mỉm cười khi nghĩ đến việc phải giữ làm sao cho anh luôn ở trong cô. "Ngủ đi, Grace yêu quý!" - Anh thì thầm. "Còn lâu trời mới sáng".

Grace tỉnh dậy khi cảm thấy có cái gì đó âm ỉm đầy trong cô. Và khi cô định cử động, cô cảm thấy có cánh tay cứng như thép giữ cô lại.

"Cẩn thận." - Julian nói. "Đừng để anh bị rời ra khỏi em".

"Em ngủ quên à?" - Cô hết hoảng hốt, kinh ngạc vì mình có thể làm một chuyện như vậy.

"Không sao đâu. Em chưa bỏ lỡ gì cả".

"Chưa ư?" - Cô hỏi lại.

Anh cười lớn. "Ờ, thôi được rồi, em có bỏ lỡ một vài chuyện".

Grace nhắm mắt nhìn xuống mặt anh. Cô đưa ngón tay dọc theo những hàng ria mọc lờm chớm trên má anh.

Khi cô sờ dọc những đường viền môi, anh dùng răng cắn nhẹ vào ngón tay cô.

Bất thần, anh ngồi thẳng dậy giữ cô ngồi trên đùi.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ ngực cô. Grace ôm chặt đầu anh vào ngực, sung sướng trong sự mơ màng của anh. Cho đến khi cô nhìn thấy bầu trời đang sáng dần lên.

"Julian!" - Cô thì thầm. "Trời gần sáng rồi".

"Anh biết rồi". - Anh nói và ngả cô nằm xuống giường.

Bỗng dưng anh muốn có cô hơn nữa. Thèm muốn cô đến tuyệt vọng. Anh phải có cô hơn nữa.

Grace choàng tay ôm quanh người anh, chúm mắt vào vai anh trong khi nhịp điệu của anh mỗi lúc một nhanh hơn và nhanh hơn đến khi cô ngộp thở

trong vũ điệu điên cuồng.

Và khi những tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu qua cửa sổ, cô nghe thấy Julian gầm gừ khe khẽ trong cổ và nhắm mắt lại.

Cô cảm thấy anh run lên khi anh giải phóng toàn bộ vào trong cô.

Julian không thể thở được khi đầu anh ngập chìm trong niềm hạnh phúc thánh thiện và thuần khiết. Anh rùng mình trước sức mạnh của sự giải phóng bản thân. Toàn thân anh đau nhức, mặc dù vậy anh chưa từng biết tới cảm giác thỏa mãn đến mức này. Anh yếu đi vì những gì đã trải qua trong cả đêm qua, vì sự đụng chạm của cô.

Và lời nguyện đã được gỡ bỏ.

Anh ngẩng đầu lên nhìn Grace đang mỉm cười với anh.

"Điều đó đã có hiệu quả phải không anh?" - Cô hỏi/

Trước khi anh kịp trả lời, anh cảm thấy một vết bỏng dữ dội trên cánh tay. Anh hít hà, rời cô ra và đưa cánh tay còn lại lên xoa vết bỏng.

"Cái gì vậy?" - Grace hỏi khi thấy anh rời khỏi cô.

Cô nhìn và sửng sờ khi thấy một vết sáng màu da cam bao quanh cánh tay anh. Khi vết sáng màu mất đi thì những dòng chữ Hy Lạp cổ cũng biến mất.

"Hết rồi." - Cô nói trong hơi thở. "Chúng ta đã làm được rồi".

Một nụ cười yếu ớt lướt qua khuôn mặt anh. "Không." - Anh nói và đưa tay vuốt dọc má cô. "Em đã làm được".

Cô cười sung sướng lao vào vòng tay anh. Julian ôm ghì lấy cô trong khi cả hai hôn như mưa lên mặt nhau.

Mọi chuyện đã qua rồi!

Anh đã tự do. Cuối cùng, sau mọi chuyện, anh đã trở lại là một người đàn ông bình thường.

Và chính là Grace, người đã giúp anh làm được việc đó. Niềm tin và sức mạnh của cô đã luôn dõi theo anh.

Cô đã cứu anh.

Grace lại cười khi ôm anh lăn tròn trên giường.

Nhưng niềm vui của cô chẳng được tày gang khi một luồng sáng khác còn chói mắt hơn bao trùm căn phòng.

Nụ cười của cô lập tức tắt lịm, Grace cảm thấy một sự hiện diện đầy dã tâm trước cả khi Julian cứng người lại trong tay cô.

Julian ngồi dậy, đẩy cô ra sau để che chắn cho cô khỏi người đàn ông đẹp trai đang đứng dưới đuôi giường.

Grace rúm người lại khi cô thấy người đàn ông cao lớn, tóc đen đang nhìn chăm chăm như muốn giết họ chết tươi ngay tại chỗ. "Mi là đồ con hoang đả đả!" - Người đàn ông kia gầm lên. "Sao mi dám nghĩ là mi được tự do chứ".

Ngay lập tức, cô biết anh ta chính là Priapus.

"Thôi, bỏ qua đi, Priapus." - Julian nói với giọng đe dọa. "Mọi chuyện đã qua rồi và xong rồi".

Priapus khịt mũi. "Mi định ra lệnh cho ta đấy à? Mi nghĩ mi là ai mà dám ra lệnh cho ta?".

Julian mỉm cười vẻ khinh bỉ. "Ta là Julian xứ Macedon, con trai của Diokles xứ Sparta và Nữ thần Aphrodite. Ta là nhà vô địch của Hy Lạp, Macedon, Punjab và Conjara. Được biết đến như là Augustus Julius Người trừng phạt, người khiến cho kẻ thù phải run lên vì khiếp sợ trước sự xuất hiện của ta. Và người, anh trai của ta, là một vị thần ít được biết đến hơn, một người chẳng có ý nghĩa gì đối với người Hy Lạp mà chỉ họa chẳng hơi được biết đến một chút ở La Mã".

Cơn cuộng nộ của địa ngục cháy rực trên khuôn mặt Priapus. "Đã đến lúc mi phải biết chỗ của mình ở đâu, em trai nhỏ ạ. Mi lấy đi của ta người đàn bà sẽ sinh cho ta những đứa con trai khiến tên tuổi ta sống mãi. Bây giờ ta lấy đi người đàn bà của người".

Julian lao vào Priapus, nhưng đã quá muộn. Anh ta đã biến mất cùng Grace.

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Một giây trước, Grace còn đang nằm trong phòng ngủ của mình cùng với Julian, chỉ trong chớp mắt sau, cô đã nằm trên một chiếc giường tròn trong một căn phòng khiến cô liên tưởng tới một chiếc lều trong hậu cung. Toàn thân cô cuộn trong một tấm lụa màu đỏ sẫm, tấm lụa mềm mại và mỏng manh tới mức cô có cảm giác như đang có nước chảy qua da.

Cô cố cử động nhưng không được. Khiếp sợ, cô mở miệng định hét lên.

"Đừng cố công vô ích". Priapus nói với cô khi anh ta tiến lại gần chiếc giường. Anh ta đưa đôi mắt thèm khát nhìn khắp thân thể cô trước khi trèo lên tấm nệm và quỳ ngay bên cạnh cô. "Cô không thể làm bất cứ điều gì trừ phi được sự đồng ý của ta".

Anh ta đưa một ngón tay dài, lạnh lẽo dọc má cô khi muốn kiểm tra cấu trúc và nhiệt độ của da. "Ta có thể thấy vì sao Julian muốn cô. Trong mắt cô có lửa. Cô thông minh. Dũng cảm. Thật đáng tiếc là cô không sinh ra trong thời đại trị vì của Rome. Nếu không có đã có thể đem lại cho ta những nhà vô địch dẫn đầu quân đội của ta."

Anh ta thở dài và đưa tay xuống giữa họng cô. "Nhưng đời là thế và đó là những ngọn roi của số phận. Ta đoán là ta đành phải hài lòng với việc sử dụng cô cho tới khi nào ta chán thì thôi. Cho tới khi đó, nếu cô khiến ta hài lòng, ta có thể trả cô về với Julian. Tất nhiên với điều kiện nó vẫn còn muốn có cô sau khi các con ta đã nằm trong thân thể cô".

Đôi mắt hần cháy lên vì thèm khát. Và Grace run lên trước ánh mắt của hần ta.

Cô không thể tin được là Priapus lại ích kỷ đến vậy. Hợm hĩnh đến vậy. Kinh sợ, cô muốn nói, nhưng hần không cho cô làm điều đó.

Chúa ơi, hần hoàn toàn điều khiển cô!

Một sức mạnh vô hình đẩy cô lên đặt lưng cô tựa vào chiếc gối trong khi Priapus cởi chiếc áo choàng mặc đi ngủ ra.

Grace trợn mắt trước hình ảnh trần truồng của hần. Một cơn sợ hãi khác trào lên trong cô.

"Bây giờ có cô thể nói được rồi". - Hần nói khi khi tiến lại gần để nằm xuống bên cạnh cô.

"Vì sao ông lại làm chuyện này với Julian?".

Ánh mắt hần tối sầm vì giận giữ. "Vì sao à? Cô nghe thấy hần nói đấy. Tên hần được tất cả mọi người nhắc đến với sự sùng kính, trong khi tên ta chẳng mấy khi được xướng to ngay cả trong những ngôi đền thờ của mẹ ta. Đến tận bây giờ, ta vẫn bị chế giễu. Tên ta đã hoàn toàn biến mất cùng với thời kỳ cổ đại trong khi huyền thoại về hần thì vẫn được kể đi kể lại trên khắp thế giới. Trong khi ta là một vị thần còn hần không là gì ngoài một thằng con hoang thậm chí còn không đủ tư cách để ở lại trên đỉnh Olympus".

"Bỏ tay người ra khỏi cô ấy, tên hèn hạ kia. Người không đáng để đánh giày cho cô ấy".

Tim Grace đập rộn ràng khi nghe giọng của Julian. Nhắc đầu khỏi gối, cô thấy anh đang đứng dưới chiếc bệ kê giường. Anh đứng sừng sững giữa phòng, trên mình chỉ mặc chiếc quần jean, tay cầm kiếm và khiên.

"Làm cách nào mi tới được đây?". Priapus vừa hỏi vừa rời khỏi giường.

Julian cười khinh bỉ. "Lời nguyện đã bị phá bỏ. Sức mạnh của ta đang trở lại. Bây giờ ta có thể đuổi theo người và thách đấu với tất cả các người".

"Đừng hòng!" - Priapus rít lên. Ngay lập tức toàn thân anh ta được phủ trong lớp áo giáp.

Grace cố gắng chiến đấu với sức mạnh đang giam giữ cô trong khi Priapus chộp lấy thanh kiếm và chiếc khiên trên tường ngay trên đầu cô và tấn công Julian.

Bị cảnh tượng đó thôi miên, cô ngồi ngây ra chứng kiến anh trai đánh nhau với em trai.

Cô chưa từng nhìn thấy cái gì tương tự. Julian di chuyển một cách uyển chuyển trong một vũ điệu ma quỷ trong khi anh đáp trả những cú đánh cũng khủng khiếp không kém. Sàn nhà rung lên và chiếc giường rung lên trước sự dữ dội của trận chiến.

Chả trách Julian đã trở thành một huyền thoại.

Nhưng mấy phút sau, cô thấy Julian loạng choạng. Anh hạ thấp khiên xuống.

"Người sao vậy?" - Priapus mỉa mai lấy khiên đẩy vào lưng Julian. "Ồ, ta quên mất. Lời nguyện có thể đã qua, nhưng người vẫn đang suy kiệt vì nó. Người sẽ phải cần thêm nhiều ngày nữa để phục hồi lại sức mạnh trước kia".

Julian lắc đầu và lại giơ cao khiên lên. "Ta không cần phải có đủ sức mạnh mới đánh lại được người".

Priapus cười ha hả. "Dừng cảm lắm, cậu em nhỏ".

Hắn lại hạ khiên xuống chém qua khiên của Julian.

Grace nín thở khi họ lại tiếp tục chém nhau túi bụi.

Thế rồi, đúng lúc mà cô cảm thấy chắc chắn chiến thắng của Julian thì Priapus lừa anh mất đà. Và ngay khi Julian hở bên sườn không được bảo vệ, Priapus vung kiếm lên và đâm thẳng vào bụng Julian. Julian rơi kiếm.

"Không" - Grace hét lên kinh hoàng.

Gương mặt bàng hoàng, Julian loạng choạng lùi lại nhưng không thể lùi xa, với thanh kiếm vẫn ở trong tay Priapus hiện đang đâm vào mạng sườn anh.

"Người lại là một kẻ phàm trần rồi". Priapus nói vẻ khinh bỉ khi hắn tiếp tục xoáy thanh kiếm. Hắn nhắc một chân lên đặt lên hông Julian rồi đạp anh ngã lùi lại.

Khi thanh kiếm được rút ra, Julian loạng choạng rồi ngã vật xuống sàn nhà. Chiếc khiên của anh rơi xuống ngay bên cạnh tạo nên một âm thanh chói chói. Priapus thực sự đang đứng cười nhìn xuống Julian. "Những vũ khí trần tục không thể giết chết được mi, em trai nhỏ, nhưng những vũ khí của thần thánh vẫn có thể khiến mi phải chết".

Sức mạnh gim giữ Grace buông cô ra. Cô lập tức lao qua căn phòng tới chỗ Julian đang nằm trong vũng máu trên sàn nhà. Anh đang thở dốc, còn toàn thân run bần bật.

"Không!" - Grace nức nở, nâng đầu Julian vào lòng. Cô kinh hoàng nhìn vết thương há miệng cạnh sườn anh.

"Grace yêu quý của anh!" - Julian nói rồi đưa bàn tay đầy máu lên chạm vào má cô.

Cô lau máu trên môi anh. "Đừng bỏ em, Julian". Cô van vãn.

Anh oằn người vì đau đớn. Thả rơi bàn tay xuống đất, anh cố gắng để thở. "Đừng khóc vì anh, Grace. Anh không đáng để làm vậy đâu".

"Có, anh xứng đáng với điều đó mà".

Anh lắc đầu, nắm chặt tay cô trong tay mình. "Em là vị cứu tinh của anh, Grace. Nếu không có em, anh sẽ không bao giờ được biết đến tình yêu". Anh nuốt khan và đưa tay cô đặt lên trái tim mình. "Và anh sẽ không bao giờ tìm lại được bản thân nữa".

Cô nhìn ánh sáng đang tắt dần khỏi đôi mắt anh. "Không!" - Cô lại hét lên, ôm chặt đầu anh vào ngực mình. "Không, không, không! Anh không thể chết được. Không phải chết như thế này. Anh có nghe thấy em nói không Julian? Anh không thể bỏ em. Xin anh, anh đừng đi. Em xin anh mà!".

Grace ôm chặt lấy anh trong khi những giọt nước mắt đau đớn tuôn trào từ trong tim, trong tâm hồn cô.

"Không!". Một tiếng hét kinh khủng vang lên làm rung chuyển căn phòng.

Grace nhìn thấy Priapus tái mặt khi nghe âm thanh đó. Một tiếng sấm vang lên và trong một luồng sáng chói, Aphrodite hiện ra ngay trước mặt cô. Sự đau buồn trên gương mặt của vị nữ thần khi bà nhìn xuống thân thể nhợt nhạt, lạnh cóng của Julian thật không thể nào tả xiết.

Đôi mắt xanh đầy nghi hoặc, Aphrodite quay sang nhìn trừng trừng vào Priapus.

"Người đã làm gì thế này?" - Bà hỏi hần.

"Đó là một trận đánh công bằng mà mẹ. Con hoặc nó. Con không còn sự lựa chọn nào khác".

Aphrodite thét lên một tiếng thét đau đớn từ tận trái tim. "Ta đã khiến cả Thần Dớt và Thần Sốt phẫn nộ giận khi ta trả tự do cho nó. Người nghĩ người là cái quái gì mà dám làm điều này?". Rồi bà nhìn Priapus như thể hẳn khiến bà kinh tởm. "Nó là em trai người".

"Nó là đứa con hoang của mẹ chứ không bao giờ là em trai của con".

Aphrodite rít lên giận dữ. "Sao người dám!".

Khi vị nữ thần quay lại nhìn Julian, Grace thấy rõ nỗi đau buồn hiện lên trên khuôn mặt bà.

"Julian yêu quý của mẹ!" - Aphrodit khóc, nước mắt dàn dụa. "Lẽ ra mẹ không bao giờ được để họ hại con. Cyprus đáng yêu của mẹ, mẹ đã làm gì với tính ích kỷ của mình thế này?". Bà quỳ xuống bên cạnh anh. "Mẹ đã để con một mình khi mà lẽ ra mẹ phải bảo vệ con."

"Ôi, thôi đi mẹ ơi." Priapus nói vẻ chán nản vì vẻ đau buồn của mẹ. "Julian biết tất cả những gì chúng ta biết từ thuở ban đầu. Mẹ chỉ nghĩ đến bản thân mẹ thôi, và nghĩ đến những gì mà chúng con phải làm cho mẹ. Mẹ là người như thế đấy. Không giống như Julian, tất cả bọn con đều học cách chấp nhận điều đó từ hàng thiên niên kỷ trước".

Aphrodite không để ý đến những lời lẽ đó. Thật ra, gương mặt bà đang chuyển sang lạnh như đá cẩm thạch khi bà đứng thẳng dậy với tất cả sự tự tôn và vẻ đẹp của một nữ thần.

Bà nhướng mày nhìn Priapus. "Người nói rằng đó là một trận chiến công bằng phải không? Được lắm, thế thì bây giờ chúng ta hãy có một trận chiến công bằng được không? Thần chết vẫn chưa đòi lấy linh hồn của

Julian. Vẫn chưa quá muộn để cứu nó. Bây giờ tất cả những gì ta cần là làm cho tim nó đập trở lại".

Grace cảm thấy một luồng hơi ấm bất ngờ lan tỏa khắp cơ thể Julian.

Cô ngả người ra sau nhìn một luồng khí lấp lánh vàng bao quanh cơ thể anh, chữa lành vết thương do kiếm đâm ở bụng anh. Chiếc quần jean của anh từ từ biến mất và thay vào đó là hai miếng giáp che ống chân và đôi giày bằng vàng. Làn sóng vàng đó lan dần đến ngực anh và phủ lên đó một chiếc áo giáp bằng vàng cổ xưa, tấm da và vải áo màu đỏ sẫm. Những vòng da màu nâu sẫm bao quanh cổ tay anh.

Sắc xanh biến dần khỏi mặt Julian.

Bỗng nhiên, anh hít một hơi dài rung chuyển cả người rồi mở mắt ra. Anh nhìn lên Grace và nở một nụ cười khiến cô ấm áp đến tận tâm hồn.

Grace cắn môi khi niềm hạnh phúc trào dâng trong lòng. Anh vẫn còn sống!

"Chuyện quái quỷ gì thế này? - Priapus gầm lên.

Một người phụ nữ hiện ra bên trên học, lơ lửng một cách nhẹ nhàng. Mái tóc đen của cô ánh lên khi cô giậm dừ nhìn Priapus. "Như mẹ ngươi đã nói đó, đã đến lúc chúng ta phải có một trận đấu công bằng rồi, Priapus. Việc này đã bị trì hoãn quá lâu rồi. Và lần này không có Alexandria nào làm Julian xao lãng việc báo thù".

"Cái gì?" - Aphrodite hỏi. "Athena, cô vừa nói gì?".

"Tôi nói rằng Priapus đã cử cô ta đến với Julian nhằm mục đích làm cậu ta sao nhãng trong khi Priapus chạy trốn đến ngôi đền của bà vì sợ cơn thịnh nộ của Julian".

Qua nét mặt Priapus, Grace có thể thấy đó là sự thật. Hắn ta cong môi lên. "Athena, người đúng là một kẻ điêu ngoa, xảo trá. Người lúc nào cũng chiều chuộng nó".

Athena cười phá lên khi cô hạ xuống bên cạnh Aphrodite. "Cậu ấy không được bất kỳ ai nuông chiều cả. Đó chính là lý do khiến cậu ấy trở thành chiến binh Sparta tuyệt vời nhất từng được huấn luyện. Và đó cũng chính là lý do khiến cậu ấy có đủ khả năng đá ***** người ngay bây giờ đấy".

Julian đứng dậy. Vẻ mặt lãnh đạm của anh khiến Grace nổi da gà.

Aphrodite đến đứng giữa anh và Priapus, khi bà ngược mắt lên nhìn Julian, Grace thấy rõ sự tự hào hiện lên trong đôi mắt Aphrodite. "Đây là lần thứ hai ta ban cho con sự sống, Julian. Ta ân hận vì trước đây đã không là người mẹ mà con cần. Con không biết ta đã mong ước như thế nào để có thể thay đổi điều đó đâu. Tất cả những gì bây giờ ta có thể làm là cho con tình yêu và sự ban phước của ta".

Aphrodite nhìn sang Priapus. "Nào, còn bây giờ thì hãy đá vào cái móng còi cọc hư hỏng của nó đi".

"Mẹ!" - Priapus rên rỉ.

Julian đưa mắt nhìn sang người anh trai. Anh múa kiếm xoay vòng quanh người khi tiến lại chỗ Priapus. "Sẵn sàng chưa?".

Priapus tấn công ngay mà không cần báo trước. Nhưng điều đó cũng không thành vấn đề.

Grace há hốc miệng khi theo dõi họ đánh nhau. Nếu lúc trước cô tưởng rằng Julian võ nghệ cao cường thì lần này kỹ năng của anh thật không có gì so sánh nổi.

Anh di chuyển với tốc độ và sự nhanh nhẹn mà cô có lẽ không bao giờ nghĩ lại có thể tồn tại trên đời.

Athena đến đứng cạnh cô. Cô ta đưa tay chạm khẽ vào tấm lụa đỏ đang quấn quanh người cô. "Váy đẹp đấy".

Grace chau mày không thể tin nổi vào tai mình. "Họ đang đánh nhau sinh tử còn bà lại đi khen váy áo của tôi?".

Athena cười lớn. "Tin ta đi, ta chọn tướng giỏi lắm, Priapus không chịu được mấy nữa đâu".

Grace xoay lại nhìn hai người đàn ông đứng lúc Julian xô mạnh chiếc khiên vào mạng sườn Priapus. Vị thần kia giật lùi lại và Julian đâm thẳng kiếm vào mạng sườn anh ta.

"Cho người thối rửa dưới địa ngục Tartarus nhé, đồ chó chết" - Julian khinh bỉ nói khi Priapus tan ra thành hàng nghìn đốm sáng nhỏ.

Grace chạy đến bên anh.

Julian ném kiếm và khiên sang một bên ôm chầm lấy cô và nâng bổng cô lên xoay tròn.

"Anh vẫn còn sống! Đúng không?". Cô hỏi.

"Ừ, anh vẫn còn sống".

Grace khi đó hoàn toàn thả mình cho anh. Anh hạ thấp cô xuống ngang người mình, rồi từ từ chiếc áo giáp của anh mơn trớn từng centimet thân thể cô. Cho đến khi anh có thể đặt môi lên môi cô.

Grace nghe thấy ai đó hắng giọng.

"Xin lỗi Juian". Athena nói khi anh vẫn không chịu buông Grace ra. "Con đã quyết định rồi chứ. Con có muốn ta đưa con về nhà không?".

Grace run lên.

Julian nhìn xuống cô, ánh mắt dò hỏi. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên má cô như muốn tận hưởng cảm giác da thịt cô chạm vào da thịt anh. "Trong tất cả những thế kỷ mà con đã sống, con chỉ biết đến một ngôi nhà".

Grace cắn môi khi nước mắt dâng lên. Anh chuẩn bị bỏ cô đi bây giờ. Chúa nhân từ, cô chỉ hy vọng cô có thể chịu được nỗi đau đó.

Anh cúi xuống và hôn lên trán cô. "Và đó là ngôi nhà với Grace." - Anh nói vào tóc cô. "Nếu cô ấy chấp nhận con".

Grace tròn mắt khi cảm giác được giải thoát lan tỏa khắp cơ thể cô mạnh mẽ đến mức cô muốn hét, muốn cười to lên, nhưng trên hết là muốn giữ anh mãi mãi.

"Chúa ơi, Julian". - Cô nói với giọng lãnh đạm mà cô không ngờ. "Em cũng không biết nữa. Anh chiếm diện tích lớn hơn phần anh được hưởng trên giường. Lại còn những chiếc quần đùi độc hại mà anh mặc nữa chứ... Cái gì nhỉ? Nếu anh trở về với em, tất cả những thứ đó cần phải được dẹp bỏ. Và sẽ không mặc quần jean đi ngủ nữa, vì nó cọ rất chân em".

Anh phá lên cười. "Đừng lo. Theo quan điểm của anh thì cứ khóa thân là hay nhất".

Cô hòa vào tiếng cười của anh khi anh nâng mặt cô lên.

Khi anh định hôn cô, cô lùi lại một cách tinh quái. "À, nhân tiên cho em hỏi đây có phải là áo giáp của anh không?".

Anh chau mày. "Đúng rồi, nó đã từng là áo giáp của anh".

"Chúng ta có thể giữ nó được không?".

"Nếu em muốn. Nhưng vì sao?".

"Bởi vì, anh à," - Grace đưa mắt nhìn khắp thân hình tuyệt mỹ của anh - "trông anh như miếng thịt nướng ngon lành trong bộ quần áo đó. Chỉ riêng bộ quần áo này thôi cũng đủ khiến anh phải nằm xuống ít nhất là bốn đến năm lần mỗi ngày rồi".

Athena và Aphrodite cùng phá lên cười.

Trong nháy mắt, họ đã trở lại phòng ngủ của Grace, nguyên trạng như trước khi Priapus xuất hiện.

"Này!". Grace nói giọng hơi cáu kỉnh. "Áo giáp đâu mất rồi?".

Nó hiện ra cùng với mũ trụ, kiếm và khiên của anh trong góc nhà.

"Em hài lòng rồi chứ?". Julian vừa hỏi vừa kéo cô vào ngực mình.

"Sửng diên lên ấy chứ!".

Anh ngẩng đầu lên và trao cô một nụ hôn khiến toàn thân cô run rẩy. Grace rên lên trước hơi ấm của miệng anh trên trên miệng cô. Trước cảm giác của thân thể anh dưới thân thể cô.

Cô sẽ không bao giờ để anh đi.

"À, nhân tiện...".

Julian vội rời khỏi môi Grace, kèm theo một tiếng gầm gừ khi anh nhanh chóng với lấy tấm chăn phủ lên hai người.

Grace kéo chăn lên tận cằm.

"Athena," - anh gằn giọng bực bội "bà sẽ còn tiếp tục chen ngang chúng tôi đến bao giờ đây?".

Athena không hề tỏ ra ngại ngùng một chút nào khi tiến lại bên giường họ. Trên tay bà cầm một chiếc hộp lớn bằng vàng. "À, ta quên mất một số việc".

"Cái gì?". Họ đồng thanh hỏi, giọng đầy khó chịu.

Trước khi Athena kịp trả lời, Aphrodite đã hiện ra. "Ta có đây rồi". Bà nói với Athena trước khi lấy ra khỏi tay một cái hộp.

Athena biến mất.

Tiến lại bên cạnh giường, Aphrodite đặt chiếc hộp xuống cạnh Julian, rồi mở hộp ra. "Nếu con ở lại đây, con sẽ cần có vài thứ. Giấy khai sinh, hộ chiếu, thẻ xanh1...".

Aphrodite chau mày nhìn xuống. "À không, chờ chút, con không cần thứ đó". Rồi bà nhìn sang Grace hỏi. "Nó có cần không?".

"Không, thưa bà".

Aphrodite mỉm cười khi chiếc thẻ xanh biến mất. "Có cả một tấm bằng lái xe, nhưng nếu con muốn có lời khuyên của mẹ thì mẹ nghĩ tốt nhất nên để Grace đảm nhiệm việc lái xe. Con đừng tự ái, nhưng con lái xe rất tệ. Aphrodite thở dài. "Thật đáng tiếc là chúng ta không có vị thần nào cai quản việc đó. Nhưng không sao". Bà đóng chiếc hộp lại và trao cho anh. "Ở đây một thời gian chắc con sẽ làm được việc đó thôi".

Khi Aphrodite bước đi, Julian với tay nắm lấy tay bà. "Cảm ơn mẹ, về tất cả mọi điều".

Nước mắt dâng đầy trong mắt bà khi bà vỗ nhẹ lên bàn tay cậu con trai đang nắm lấy tay mình. "Mẹ rất xin lỗi vì mẹ đã không biết chuyện về những đứa con của con kịp thời để có thể cứu chúng. Con không biết mẹ ân hận thế nào khi biết tin sau đó Thần Chết đã có chúng đâu".

Julian bóp khế cánh tay bà.

"Nếu con cần bất cứ điều gì, con sẽ gọi mẹ chứ?".

"Con sẽ gọi mẹ ngay cả khi con không cần bất cứ thứ gì cả".

Aphrodite nâng tay anh lên môi và đặt vào đó một nụ hôn. Bà hết nhìn người nọ sang người kia. "Mẹ muốn có sáu đứa cháu nội. Tối thiểu đấy nhé".

"Này". Grace thốt lên sau khi lôi từ trong hộp ra một tấm bảng. "Anh được trao bằng tiến sĩ về lịch sử cổ đại à? Của trường Harvard à?".

Aphrodite gật đầu. "Còn có một tấm bảng nữa về ngôn ngữ và các môn học cổ điển". Bà nhìn Julian. "Mẹ không biết con thích làm gì, vì thế nên mẹ để cho con lựa chọn".

"Chúng ta sẽ thực sự dùng những thứ này sao chứ?". Grace hỏi.

"Đương nhiên rồi. Nếu con lục kỹ thêm tí nữa, con sẽ thấy cả bảng điểm của nó với đầy đủ các xác nhận nữa đấy".

Grace lục thêm. Cô nhìn sang hai mẹ con họ kinh ngạc. "Thật không công bằng, toàn điểm A thôi".

"Tất nhiên rồi". Aphrodite nói giọng đầy phần nộ. "Con trai ta không bao giờ xếp hạng hai cả".

Aphrodite mỉm cười. "Ta còn có thể làm thêm một tờ Giấy kết hôn nữa. Nhưng ta cho rằng hai con muốn tự lo liệu việc này. Và ngay khi Julian

quyết định họ của nó, tên họ đó sẽ xuất hiện trên toàn bộ giấy tờ trong chiếc hộp này".

Aphrodite bối đến tận đáy hộp lôi ra một cuốn sổ ngân hàng nhỏ. "À, nhân tiện ta đã chuyển toàn bộ tiền bạc của con ở Macedon thành tiền hiện đại rồi đây".

Grace mở cuốn sổ ra và một lần nữa vô cùng kinh ngạc. "Trời đất quý thần ơi! Anh giàu thật đấy".

Anh cười lớn. "Anh đã nói với em rồi mà, anh chinh phạt cũng khá đấy".

Aphrodite đưa tay ra. Cuốn sách từng giam giữ Julian hiện ra trong tay bà. "Ta cũng cho rằng con muốn tìm chỗ nào đó an toàn để cất giữ thứ này".

Julian há hốc miệng ngạc nhiên khi bà trao nó cho anh. "Mẹ giao cho con nhiệm vụ giam giữ Priapus à?".

Aphrodite nhún vai. "Nó đã giết chết con. Ta không thể không trừng phạt nó được. Cuối cùng thì nó cũng được thả ra thôi. Nếu nó tu tỉnh".

Grace suýt nữa thì thương cảm cho Priapus khổ khổ.

Suýt nữa thôi.

Aphrodite nhào người hôn lên má Julian. "Mẹ lúc nào cũng yêu con. Mẹ chỉ không biết cách để bày tỏ tình cảm đó thôi".

Julian gật đầu. "Con đoán đó là điều tất yếu xảy ra khi có mẹ là một nữ thần. Không thể mong chờ có những bữa tiệc sinh nhật và những bữa ăn nấu tại nhà được".

"Đúng vậy, nhưng ta lại ban cho con vô số những quà tặng khác khiến bạn gái con có vẻ hạnh phúc đấy".

"Nhân tiện nói đến chuyện đó," - Grace lên tiếng khi một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô - "chúng ta có thể bỏ đi món quà khiến tất cả phụ nữ đều bị hút vào như nam châm không!".

Aphrodite nhìn cô với ánh mắt hài hước. "Con của ta, con nhìn chàng trai này đi. Người đàn bà nào không nghĩ đến việc đưa nó lên giường cơ chứ? Ta sẽ phải làm cho tất cả bọn họ mù mắt thôi hoặc phải làm cho nó béo ra và đầu hói đi".

"Thế thì thôi vậy, con sẽ học cách thích nghi với điều đó".

"Ta cũng nghĩ vậy". Aphrodite biến mất.

Julian vòng tay quan Grace và kéo lưng cô sát vào người anh. "Em có mệt không?".

"Không, vì sao?".

"Bởi vì anh định làm tình với em cho đến hết ngày".

Cô cắn khẽ vào cằm anh. "Ôi, em thích nghe điều đó".

Anh hôn cô.

"Ôi, chờ đã". Anh nói và rụt người lại.

Grace cau mày khi anh ra khỏi giường, túm lấy cuốn sách, rồi ném nó ra hành lang và đóng sập cửa lại.

"Anh làm gì vậy?". Cô hỏi.

Julian thong thả bước lại giường với bước đi khoan thai khiến cô ngừng thở và nóng bừng lên. Anh bò lên giường như một con thú mọt mà, trần trụi và đưa ánh mắt nóng bỏng đầy khao khát nhìn khắp thân thể cô. "Anh ta có thể nghe thấy mọi chuyện chúng ta nói. Còn bản thân anh thì không hề muốn anh ta ở đây trong lúc anh làm chuyện này".

Grace rên lên vì khoái cảm.

"Anh đã đợi em hai ngàn năm nay, Grace Alexandria." Anh thì thầm vào tai cô. "Và em xứng đáng với từng giây chờ đợi ấy".

NGƯỜI TÌNH KỶ ẢO

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Hồi Kết

Một năm sau

Julian mở cửa phòng bệnh viện. Dắt theo mẹ mình và Selena đi cùng, anh nhẹ nhàng bước vào trong phòng, không muốn đánh thức Grace nếu cô đang nghỉ ngơi.

Một nỗi sợ hãi bóp nghẹt tim anh khi anh thấy cô đang nằm trên giường. Trông cô xanh xao và yếu đến nỗi anh phát hoảng. Anh không thể chịu đựng được khi nhìn thấy cô thế này.

Cô là sức mạnh của anh. Là trái tim. Là tâm hồn anh. Là tất cả những gì tốt đẹp nhất trong cuộc đời anh.

Ý nghĩ sẽ mất cô vượt quá sức chịu đựng của anh.

Grace khẽ mở mắt và mỉm cười với họ. "Chào mọi người." - Cô nói khẽ.

"Này, cô gái!" - Selena nói. "Cậu cảm thấy thế nào rồi?".

"Mình kiệt sức, nhưng cảm thấy khá ổn".

Julian cúi xuống hôn cô. "Em có cần gì không?".

"Em đã có tất cả những gì em có thể cần rồi." - Grace nói, mặt sáng bừng lên.

Anh mỉm cười.

"Thế các cháu của tôi đâu?" - Mẹ anh lên tiếng.

"Người ta mang chúng đi kiểm tra cân nặng rồi." - Grace trả lời.

Như nhận được ám hiệu, các nữ y tá đẩy chiếc xe nôi đưa chúng vào. Họ đối chiếu vòng tay củ Grace với những đứa trẻ rồi lặng lẽ rút lui.

Julian chỉ rời Grace đủ để nhẹ nhàng bế cậu con trai lên. Niềm vui sướng tràn đầy trên gương mặt anh khi anh bế sinh linh bé nhỏ trong tay. Grace đã mang đến cho anh nhiều hơn những gì anh mong đợi rất nhiều. Và nhiều hơn những gì anh đáng được hưởng.

"Đây là Niklos James Alecander". - Anh nói rồi trao đứa bé cho mẹ mình. Anh nhắc cô con gái nằm bên cạnh lên. "Đây là Vanessa Anne Alexander". Rồi đặt cô bé vào tay kia của mẹ anh.

Đôi môi mẹ anh run lên khi nhìn cô cháu gái nhỏ. "Con đặt nó theo tên mẹ à?".

"Cả hai chúng con đều muốn vậy." - Grace nói.

Nước mắt giàn giụa trên gương mặt Aphrodite khi bà nhìn hết đứa cháu nọ sang đứa cháu kia. "Ôi, ta có quà cho hai cháu đây".

"Mẹ!" - Julian ngắt lời bà giọng dứt khoát. "Xin mẹ đừng tặng quà gì cả. Hãy chỉ cho chúng con tình yêu của mẹ thôi".

Aphrodite ngừng khóc và cười. "Được lắm. Nhưng nếu con thay đổi ý định thì cứ cho mẹ biết nhé".

Grace nhìn Julian khi anh cứ vuốt ve cái đầu hói của Niklos. Cô không nghĩ điều đó có thể xảy ra, nhưng giây phút đó cô còn thấy yêu anh hơn cả trước đây.

Mỗi ngày họ bên nhau là một ngày hạnh phúc.

"À, này." - Selena nói khi đón Vanessa từ tay Aphrodite. "Hôm qua mình có ghé qua hiệu sách và Priapus đã biến mất. Cách đây vài ngày là rằm. Có ai muốn cá là ngay lúc này anh ta đang làm tình như một con khi hoang dại với ai đó không?".

Họ đều phá lên cười.

Tất cả đều cười trừ Julian.

"Có chuyện gì hả anh?" - Grace hỏi.

"Anh đoán là anh đang cảm thấy hơi có lỗi với anh ấy.

"Có lỗi á?" - Selena hỏi lại giọng đầy nghi ngờ. "Có lỗi với Priapus á?".

Julian chỉ vào những đứa trẻ và Grace. "Làm sao tôi có thể thù hận anh ấy được? Nếu không có lời nguyện của anh ấy, tôi sẽ chẳng bao giờ có được tất cả mọi người. Đó là một kẻ gây rắc rối. Nhưng tôi phải công nhận rằng cuối cùng thì mọi việc cũng kết thúc tốt đẹp hơn cả mong đợi".

Họ quay sang nhìn Aphrodite chờ đợi. "Gì vậy?" - Bà hỏi giọng đầy ngây thơ. "Con không định nói với mẹ là con muốn nó được tự do ngay bây giờ đấy chứ? Mẹ đã nói rồi, khi nào nó học được bài học..."

Selena lắc đầu. "Tội nghiệp bác Priapus già!" - Cô nựng Vanessa. "Nhưng ông ấy là một gã tồi".

Một nữ y tá mở cửa và đứng ngập ngừng ở bậu cửa ra vào. "Tiến sĩ Alexander," - cô nói với Julian - "có một cặp vợ chồng ở ngoài kia nói là họ có họ hàng với anh. Họ..ừm..". Cô hạ thấp giọng thì thầm: "Họ là những người đua xe".

"Này, Julian." - Eros nói vọng vào từ sau lưng cô y tá. "Nói với nhà vua Hung Nô ngày là bọn anh không gây hại gì để bọn anh còn được vào ngắm

nghĩa mấy đứa trẻ".

Julian cười. "Không sao đâu, Trish." - Anh nói với cô y tá. "Anh ấy là anh trai tôi đấy".

Eros làm điệu bộ trêu chọc Trish khi anh ta và Psyche lướt vào trong. "Nhớ nhắc tôi khi nào về thì bắn cho cô ta một mũi tên đen nhé." - Anh ta nói khi Trish đóng cửa lại.

Julian nhướng mày nhìn Eros. "Em có cần phải tịch thu cung tên của anh lần nữa không đấy?".

Eros bĩu môi nhìn anh khi anh ta tới bên Selena để đón Vanessa từ tay cô. "Ôi, cháu sẽ trở thành một cô bé nhỏ xinh đẹp lắm đây. Ta cá là cháu sẽ có hàng đàn những cậu bé nhỏ chạy theo khi đi dạo đấy".

Julian tái mặt. Anh quay sang mẹ. "Mẹ, con muốn có một món quà".

Aphrodite ngược mắt nhìn lên đầy hy vọng.

"Mẹ nói với Thần Thợ rèn Hephaestus làm một chiếc thắt lưng trinh tiết cho Vanessa được không?".

"Julian!" - Grace bật cười.

"Con bé sẽ không phải đeo nó lâu đâu. Chỉ ba mươi hay bốn mươi năm là cùng".

Grace tròn mắt. "Thật may là con có mẹ đấy." - Cô nói với đứa bé đang nằm trong tay Eros. "Bởi vì bố con không vui tính chút nào cả".

Julian ném sang cô cái nhìn kiêu ngạo. "Không vui tính chút nào á?" - Anh hỏi lại. "Vui tính, em đâu có nói chuyện đó vào cái ngày em thụ thai hai đứa bé này".

"Julian!" - Grace ngắt lời, mặt cô đỏ bừng lên. Nhưng cô cũng đã biết từ lâu rằng anh là người rất ngang ngạnh.

Và cô yêu anh vì điều đó.

Hết.